

Giới thiệu Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, HE, ngọt, sủng, trọng sinh

Số chương: 112 chương

Editor: Dưa Hấu

Betaer: Dâu

Câu chuyện xoay quanh nhât vật nữ chính là A Hạo, cũng bởi nàng được đưa vào làm nha hoàn cho phủ Tỉnh quốc công.

Mà nhiệm vụ chính của nàng chỉ có hai việc đó là một là bảo hộ tốt gương mặt này; hai là hầu hạ tốt Thế Tử.

P/s: nữ chủ da trắng xinh đẹp, nam chủ thương vợ, Hậu kỳ sẽ có bánh bao ~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: A Hạo

A Hạo trong bộ trang phục nha hoàn màu xanh nhạt, cung kính đứng ở một bên, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám. Nghe thấy thanh âm chùng trạ nhẹ nhàng đặt xuống, lúc này thân hình mới run lên, lấy hết tinh thần tiến tới.

Người đang ngồi đó không phải ai khác, chính là Thế tử của Phủ Tỉnh Quốc Công - Tiêu Hành.

Tiêu Hành bá Đại Tề đệ nhất họa sư Hàn Minh Uyên làm thầy, 3 năm trước một mực đi theo Hàn tiên sinh du ngoạn trời nam đất bắc, mấy ngày trước vừa mới trở về. Mà A Hạo chỉ là một tiểu nha hoàn của phủ Tỉnh Quốc công, hôm nay nàng bị phân công tới Ký Đường Hiền hầu hạ thế tử. Sau khi nghe thấy tin tức này, đám nha hoàn ngày thường làm việc cùng nàng cảm thấy thật ghen ghét. Phải biết rằng Thế tử năm nay đã hơn 20 tuổi mà bên người một nha đầu thông phòng cũng không có, càng đừng nói là cưới vợ. Lúc này thế tử vừa mới hồi phủ, Quốc công phu nhân Lan thị liền vội vàng tuyển nha hoàn trông coi Ký Đường Hiền, dụng ý trong đó không cần nói cũng biết.

Còn không phải là khai trai cho Thế tử sao.

Thân là nha hoàn, có 3 điều cần nhớ

một, chờ đến thời điểm 20 tuổi được chuộc thân rồi khỏi phủ, tuổi tác như vậy đã không còn thích hợp để gả chồng. Hai là gả cho gã sai vặt trong phủ, nhưng bởi vậy vẫn là hạ nhân.

Còn ba sao, đó tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, chính là làm thông phòng cho nam chủ nhân, ngày sau nếu có thể sinh được thiếu gia tiểu thư, được nâng làm di nương, vậy là cả đời cơm áo không lo.

Nhưng chính A Hạo lại không nghĩ muốn làm thông phòng của đương gia Thế tử.

Lúc nàng mười tuổi, đệ đệ bị bệnh nặng không có tiền chữa trị, cho nên mới bị cha mẹ lấy 10 lượng bạc bán vào phủ Tỉnh Quốc Công làm nha hoàn, hiện tại đã được 3 năm. Có lẽ do nàng vận khí tốt, mới vào không lâu đã được lão thái thái nhìn trúng, được hầu hạ trong phòng bà. một lần này chính là 3 năm. Phủ Tỉnh Quốc công không thể so sánh với những hộ phú quý tầm thường kia, họ là hoàng thân quốc thích, đãi ngộ của nha hoàn trong phủ tự nhiên bất đồng. Mà A Hạo là người bên cạnh lão thái thái, tất nhiên không cần làm mấy việc hạ đẳng của nha hoàn thô sử, những ngày trôi qua so với hồi ở nhà chịu đói chịu khổ là tốt hơn nhiều, làm không biết bao nhiêu người đỏ mắt.

Chính là bởi vì như vậy, chỉ qua 3 năm, tiểu cô nương gầy gò ốm yếu năm xưa đã trở mã duyên dáng yêu kiều, khiến người ta để ý nhiều hơn.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn chỉ nghĩ ra phủ rồi lấy chồng.

Cùng A Hạo tới một đợt còn có 2 nha hoàn, tên là Cẩm Sát và Uyển Thước.

Cẩm Sát, Uyển Thước ban đầu là nha hoàn của Ký Đường Hiền. Thế tử ra ngoài 3 năm, liền đến chỗ Lan thị hầu hạ. hiện giờ Thế tử đã trở về, tất nhiên là quay lại Ký Đường Hiền làm việc. Thế tử vốn là một nam tử trời quang trăng sáng, sinh ra đã ôn nhuận như ngọc, khí chất tự phụ. Nhoáng cái đã 3 năm, thiếu niên phi thiên chi lan ngọc thụ đã trở nên trầm ôn nội liễm, làm cho hai nha hoàn mặt đỏ tai hồng, tim đập như trống. Cẩm Sát xưa nay đoan trang, có thể bảo trì bình đạm, nhưng Uyển Thước nhỏ tuổi hơn một ít nhìn không được gương mặt trộm đánh giá Tiêu Hành một chút.

Thế tử Tiêu Hành mặc bộ trường bào bằng gấm màu thiên thanh, cổ tay áo thêu hoa văn cây trúc tinh xảo, đai ngọc thắt eo, ngọc quan đội sơ

qua trên tóc, một khuôn mặt tuần tú phong hoa vô song, trên người là khí chất đoan chính tự phụ.

Rốt cuộc trông không đúng tuổi tác, trông trẻ tuổi hơn nhiều. Uyển Thước buông xuống đôi mắt, trên mặt lộ ra vui sướng.

"Người tên là gì?"

Thanh âm của nam tử thanh nhuận dễ nghe, A Hạo chưa hoàn hồn, vừa ý thức được thế tử là đang hỏi mình, lúc này mới cung cung kính kính đáp:

"Hồi Thế tử, nô tỳ tên là A Hạo."

A Hạo tuy rằng là nha hoàn, nhưng chưa bao giờ hầu hạ qua nam nhân, cho nên hôm nay tới Ký Đường Hiến, trong lòng rất là không tốt. Lúc này Thế tử gia hỏi tới, càng có chút câu nệ. Nàng không hiểu được Thế tử vì sao chỉ hỏi tên mình nàng, lại khẩn trương, phát hiện Thế tử lại hỏi tên hai nha hoàn còn lại. Bởi vậy, A Hạo mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Hỏi xong, ba nha hoàn một đường ra khỏi. Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Uyển Thước so với A Hạo cao hơn nửa cái đầu dừng bước, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn A Hạo một cái.

A Hạo nhìn thoáng qua, nhưng không hề rặng.

Nàng tự nhiên hiểu được Uyển Thước là sợ chính mình tranh sủng. Chỉ là nói đến dung mạo, Cẩm Sát cùng Uyển Thước đều cực xuất sắc, một an tĩnh trầm ổn, một thanh lệ hoạt bát, xem như nha hoàn nhị đẳng xuất sắc nhất Tĩnh Quốc công phủ. Thấy tình huống như vậy, Cẩm Sát trách cứ Uyển Thước vài câu. Hai người tình như tỷ muội, Uyển Thước tất nhiên là đem Cẩm Sát trở thành tỷ tỷ ruột, nghe xong cũng chỉ bắt mắt lắm bầm vài tiếng. Uyển Thước trong lòng rất bất mãn. rõ ràng nàng cùng Cẩm Sát ban đầu chính là nha hoàn của Ký Đường Hiến, vốn dĩ vô cùng có lợi, nhưng hôm nay Thế tử lại đã sớm không nhớ rõ tên hai nàng. Lúc này, nhìn thấy ở xa xa, đại nha hoàn hầu hạ Quốc công phu nhân Lan thị - Phương Châu đi tới, ba tiểu nha hoàn lập tức hành lễ, cực kỳ tôn kính gọi một tiếng "Phương Châu cô cô". Phương Châu lại chỉ liếc mắt nhìn A Hạo một cái, giọng điệu nhân nhạ nói:

"Phu nhân tìm người, đi theo ta đi."

Dứt lời, Uyển Thước lại nhìn A Hạo bằng ánh mắt hình viên đạn. A Hạo hồn nhiên bất giác nhìn ánh mắt của Uyển Thước, đôi mắt ngẩn ra, có chút giật mình. Bất quá nàng hiểu được chính mình bị điều đến Ký Đường Hiến, cũng là vì Quốc công phu nhân. Rốt cuộc lúc trước nàng vẫn luôn ở bên cạnh lão thái thái hầu hạ thật tốt. Nhưng lời này các nàng làm hạ nhân nào dám hỏi nhiều? A Hạo tự nhiên cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo tới Ký Đường Hiến.

A Hạo an tĩnh đi theo phía sau Phương Châu. đi đến hành lang gấp khúc, lập tức sẽ tới Thanh Lan Cư của Quốc công phu nhân Lan thị, A Hạo lúc này mới thoáng bước chân nhanh hơn, nhin không được hỏi:

"Phương Châu cô cô, không biết phu nhân tìm nô tỳ có chuyện gì?"

Phương Châu là tâm phúc bên người Lan thị, ngày thường đối đãi với người khác lãnh đạm, bọn nha hoàn muốn nịnh bợ đều không thể nào xuống tay. Nàng nhìn thoáng qua A Hạo, đôi mắt với mắt to linh hoạt của tiểu nha hoàn. Nhìn ánh mắt ngây thơ mờ mịt của tiểu nha hoàn, lúc này mới khó có được hảo tâm nói:

"Có lẽ là chuyện hầu hạ Thế tử. Thế tử vừa trở về, trong phòng đúng lúc thiếu người, hơn nữa mấy năm nay thói quen cũng sửa lại không ít, sợ các người dẫn đo không quyết, lúc này mới hảo tâm tự mình đề bạt. Người yên tâm, phu nhân sẽ không làm khó dễ người."

Nghe xong lời này, A Hạo thật ra càng thêm không yên tâm.

Hôm nay Thế tử chỉ là hỏi tên trước nàng, Uyển Thước liền đối với nàng như vậy, nếu như thêm việc Quốc công phu nhân đề bạt nàng, về sau nàng chẳng phải là không có ngày lành sao? Hơn nữa, liền tính nàng đem chính mình hiểu được tất cả đều nói cho các nàng, có lẽ các nàng cũng sẽ cảm thấy chính mình ản dẫu một ít. A Hạo thờ dài một hơi, rủ mắt nhũ mày, trong lòng có chút lo sợ bất an.

Tới Thanh Lan Cư của Lan thị, A Hạo quy củ hành lễ.

Lan thị ngồi ở ghế hoa cúc lê sáu li phủng thọ văn hoa hồng, một đầu tóc dài đen nhánh được búi lên, trên búi tóc cài trâm bạch ngọc khảm san hô đỏ châu song kết như ý thoa, giữa trán điểm xuyết thụy điển, trên người còn lại là ăn mặc một bộ mặt hộp sắc gấm Tứ Xuyên tơ vàng bát bảo.

Lan thị là một nữ tử vô cùng ý vị. Lại nói, Lan thị chính là biểu cô của Cảnh Cung đế, cùng đương kim Thái Hậu quan hệ rất tốt, lâu lâu liền vào cung bồi Thái Hậu đánh cờ.

Bởi vì một tầng quan hệ này, trong phủ trên dưới tự nhiên không có người dám đắc tội Lan thị, quả thực đem Lan thị trở thành tổ tông.

Này đây, ngay cả lão thái thái đối với Lan thị bất mãn, cũng phải cho nàng vài phần mặt mũi. Rốt cuộc thân phận của người ta vẫn ở kia.

Quốc công phu nhân Lan thị sinh ra hiển quý, dung mạo đoan chính thanh nhã, lại sáng suốt xuất chúng, kì nghệ tinh vi, nhưng lại cùng Quốc công cảm tình không hợp. Hơn nữa, toàn bộ hạ nhân Tĩnh Quốc công phủ đều hiểu được Quốc công sủng ái nhất chính là Lục di nương, cùng với nhi tử của Lục di nương - Tam công tử Tiêu Đường.

Lan thị buông kì phở trong tay, nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn cử chỉ khéo léo, miễn cưỡng vào được mắt.

Tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi chính trực nụ hoa đài phóng hết sức, hơn nữa này tiểu nha hoàn dung mạo sinh ra đích thực xuất sắc, thủy nộn linh hoạt, cơ hồ có thể véo ra nước. Lan thị ban đầu tính toán an bài người tuổi hơi lớn hơn một chút, rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương, chỉ sợ còn không có nẫy nỡ, càng không hiểu đến như thế nào hầu hạ nam nhân. Chỉ là Lan thị nghĩ đến hôm qua cùng nhị tử nói chuyện, liền nhìn không được nhìn tiểu nha hoàn này nhiều hơn vài lần.

Nàng cùng lão thái thái xưa nay quan hệ không được tốt, nếu không phải vì nhị tử, cũng sẽ không đặc biệt đi nàng chỗ đó xin người.

Chính là...

Nghĩ đến nhị tử đã hai mươi lăm, Lan thị liền cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Thôi thôi, chỉ cần có thể khiến nhị tử khai trai liền chấp nhận.

Lan thị cũng là biết được tính tình nhị tử vô cùng ngoan cố. Ba năm không thấy, nàng đã có chút không nắm rõ tâm tư của hắn. Mà hiện giờ nhị tử đồng ý cho nàng ở trong phòng an bài người, tóm lại là chuyện tốt. Lan thị nhìn tiểu nha hoàn trước mặt, biết được nàng tên gọi là

"A Hạo". Minh nguyệt sáng trong, tiểu nha hoàn này một thân tuyết trắng, da thịt thủy nộn, mặt mày ô nùng, môi anh đào, cũng coi như là xứng với tên này. Lan thị đã mở miệng, nói:

"Lão thái thái cùng ta nói rồi, người tuy rằng tuổi còn nhỏ, làm việc lại hết mực ôn hòa. Lão thái thái vậy mà khen không dứt miệng, nếu không có ta cường ngạch đem người đưa tới, bà cũng không bỏ được....."

A Hạo tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã ở trong phủ được ba năm, tự nhiên hiểu được ý tứ của Lan thị, liền không nhanh không chậm nói:

"Nô tỳ nhất định nghe theo lời phu nhân nói, hầu hạ Thế tử thật tốt."

Lan thị cong cong môi, thầm nghĩ: "Xem như một nha đầu thông minh".

Lan thị nói một ít sở thích của nhị tử nhà mình, thấy tiểu nha hoàn này vểnh tai nghe thực nghiêm túc, cuối cùng mới nói:

"Hôm nay một mình tìm người tới, trừ bỏ chuyện này, còn có một chuyện quan trọng nhất."

A Hạo nghi hoặc, giương mắt nhìn Lan thị.

Lan thị đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng lòng bàn tay, hơi hơi sùng sốt, rồi sau đó liếc mắt nhìn Phương Châu bên cạnh người một cái. Phương Châu hiểu ý, lập tức đem quyển sách nhỏ đặt trên bàn đưa cho A Hạo. A Hạo vươn đôi tay tiếp nhận quyển sách nhỏ, cúi đầu nhìn mấy chữ trên bìa mặt ó vàng của quyển sách nhỏ, nhất thời sắc mặt hơi biến, lỗ tai trắng nõn đỏ lên, càng miễn bàn tới mở ra nhìn.

A Hạo nắm quyển sách trong tay thật chặt, không dám nói lời nào.

Lan thị liếc mắt nhìn A Hạo một cái, nghĩ phản ứng vừa rồi của nàng, làm như tùy ý hỏi:

"Người biết chữ?"

A Hạo gật đầu:

"Phụ thân nô tỳ là tú tài, cho nên khi còn nhỏ có đọc qua một ít sách."

Lan thị thầm nghĩ, bất quá chỉ là một tú tài nghèo kiết hủ lậu thôi, bằng không cũng sẽ không đem nữ nhi bán vào phủ làm nha hoàn. Muốn đưa đến trong phòng nhị tử làm nha hoàn, nàng tự nhiên đã sớm tra qua chi tiết. Nha hoàn này dung mạo xuất chúng, nhưng ở trong phủ vẫn luôn một mực quy củ, hơn nữa là người bên cạnh lão thái thái, tất nhiên là không ai dám động. Nhà như thế..... Cũng coi như là thanh bạch. Lan thị lại dặn dò một phen, sau đó phát phát tay cho A Hạo lui ra.

A Hạo ra khỏi Thanh Lan Cư.

Nàng cầm trong ngực quyển sách nhỏ, giống như khoai lang nóng bỏng

tay. Nhưng chuyện tới bây giờ, nàng hiểu được chỉ có thể theo ý tứ của Quốc công phu nhân mà làm. Lại nói..... Thế tử là người thanh quý ngay thẳng, nhiều năm như vậy bên người đều không có thông phòng, không lẽ sẽ đòi nàng ngoại lệ ư?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chỗ

A Hạo thu lại quyển sách liền trở về phòng của hạ nhân thu thập đồ đạc.

Kỳ thật nàng cũng không có gì để thu thập, chỉ có vài món xiêm y cùng một ít đồ vật nhỏ bên người.

Rồi sau đó lại cùng Hạnh Dao nói chuyện. Hạnh Dao là tỷ muội tốt nhất của A Hạo ở Quốc công phủ, hai người cùng vào phủ, lại ở cùng một phòng. Hiện giờ thấy A Hạo lại đi Ký Đường Hiền hầu hạ thế tử, Hạnh Dao ngoại trừ vì nàng cảm thấy cao hứng, càng cảm thấy rất luyến tiếc:

"Về sau thành di nương, cũng đừng quên người tỷ muội này."

Nghe Hạnh Dao trêu ghẹo như vậy, A Hạo nhanh tay thu thập đồ vật, hướng về phía Hạnh Dao nói:

"Đừng nói bừa."

"Ta nói bừa lúc nào?" Đôi mắt đẹp của Hạnh Dao sáng lấp lánh, cười đầy thâm ý nói:

"A Hạo người sinh ra đã đẹp đến như vậy, nếu trang điểm thật xinh đẹp một phen, mặc vào xiêm y rực rỡ, khẳng định nhị cô nương tam cô nương gì đó trong phủ đều đẹp hơn. Hôm nay Quốc công phu nhân cố ý đem người từ bên lão thái thái đi, nhưng còn không phải là bởi vì bộ dạng người sinh ra đã đẹp sao? Hơn nữa thế tử là quý công tử hạng nhất ở Yên Thành, làm di nương của hắn có cái gì không tốt?"

nói đến thế tử, Hạnh Dao tò mò ghé sát vào chút, hỏi nhỏ:

"Hôm nay người đi Ký Đường Hiền, vậy có nhìn thấy thế tử không? Có phải hay không như Bích Hà các nàng nói như vậy, phong thần tuấn lãng, là một trích tiên công tử?"

Tuổi tác các nàng như vậy, đối với những nam tử tuổi trẻ tuấn lãng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú. Hơn nữa nam tử tuấn lãng đó lại là hoàng thân quốc thích, thân phận tôn quý, quả thực là cao không thể với, là một con rùa vàng. Tuy rằng, thân phận các nàng như vậy không thể nhúng chàm, nhưng nghĩ ở trong lòng đương nhiên có thể.

Thế tử sao?

A Hạo nghĩ một lúc, đem hơn nửa gấm vóc tiền bạc từ trong cái sót thêu hình hoa lan bỏ vào trong bao quần áo, chậm rãi mở miệng nói:

"Đúng là có gặp qua. Chỉ là....."

Nàng dừng lại một chút để tìm từ, nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy chờ mong Hạnh Dao:

"Ta lúc ấy sợ tới chết khiếp, nào dám ngẩng đầu nhìn?" Lời này nàng nói thật.

A Hạo tới Tỉnh Quốc công phủ ba năm, mà Thế tử ra ngoài du lịch ba năm, cho nên tất nhiên chưa từng thấy qua. Nhưng mà nàng cũng thường xuyên nghe bọn nha hoàn nói tới. Thế tử bộ dáng thanh quý tuấn lãng, lại đầy bụng thi thư, am hiểu về tranh, thế nhưng tính tình lại ôn trọng, không thích nói chuyện. Hôm nay nàng đột nhiên bị điều tới Ký Đường Hiền, cũng là lần đầu đối mặt với thế tử, chỉ sợ làm ra chuyện gì sai lầm, nào dám nhìn loạn? Nàng chỉ biết Thế tử gia trời cao lớn, khí chất kiêu ngạo, đến nỗi bộ dạng..... Nàng cũng không dám xem.

Hạnh Dao nhún mày, tức khắc mặt lộ vẻ mặt thất vọng, nói một tiếng "thật là nhạt gan".

Hạnh Dao hiểu được A Hạo làm việc luôn luôn giữ đúng bốn phận, nhưng hôm nay chỉ mình nàng đi Ký Đường Hiền, chỉ không chuẩn bị người khác khi dễ đâu. Nàng đã hỏi thăm qua, cùng A Hạo đi Ký Đường Hiền hầu hạ thế tử còn có hai nha hoàn Cẩm Sát, Uyển Thước. Trong hai nha hoàn đó, khó nhất chọc đó là Uyển Thước. Hạnh Dao giương mắt nhìn thoáng qua khuôn mặt mềm mại nhu nhược của A Hạo, nhất thời vô cùng lo lắng.

Ba năm ở chung, A Hạo đã sớm coi Hạnh Dao như tỷ muội ruột, tự nhiên hiểu được nàng nghĩ gì trong lòng, vội nhoen miệng cười an ủi nói:

"Người yên tâm. Người vừa rồi không phải đã nói, Quốc công phu nhân cố ý đem ta từ chỗ lão thái thái đi hầu hạ thế tử, nể mặt lão thái thái, ta sẽ không có việc gì. Cho dù những người khác ở Ký Đường Hiền..... Ta cũng sẽ không làm quả hồng mềm mặc các nàng nắn bóp."

Cha đã từng dạy nàng, tiền lễ hậu binh.

Nghe xong lời này, mặt Hạnh Dao lúc này mới giãn ra, rồi sau đó đuôi tay néo néo khuôn mặt so với hoa còn tinh xảo hơn của A Hạo, nói:

"Người đó, chiếu cố tốt thân mình là được rồi."

.

Cùng Hạnh Dao nói xong, A Hạo liền trở về Ký Đường Hiền.

Ký Đường Hiền trừ bỏ ba nha hoàn hôm nay vừa tới, còn có năm thô sử nha hoàn. Đương nhiên, đó là nha hoàn không được tiếp xúc với thế tử gia, chỉ

ở bên ngoài quét tước. Lại nói tiếp, thân phận của thế tử như vậy, bên người lại không có một nha hoàn nào, thật sự rất kỳ quái. Hơn nữa hạ nhân của Ký Đường Hiền cũng ít đến đáng thương. đi theo bên người, cũng chỉ là gã sai vặt tên Trúc Sanh. Đừng nhìn Trúc Sanh tuy là sai vặt, lại là hạ nhân mà thế tử coi trọng nhất. Đến nỗi cô cô quản sự nha hoàn ở Ký Đường Hiền, tên Như Ý, tuổi cùng Phương Châu bên người Lan thị không sai biệt lắm, ước chừng hơn ba mươi tuổi.

Như Ý bụng ấm trà tới, vừa lúc nhìn thấy A Hạo, tức khắc ánh mắt sáng lên, vội nói:

"Lục cô nương tới, còn không đi vào châm trà?"

Lục cô nương Tiêu Ngọc Đề là do Quốc công phu nhân Lan thị sinh ra, cũng là muội muội ruột của thế tử Tiêu Hành. Thế tử tuy rằng tính tình nhạt nhẽo, nhưng đối với hai muội muội lại phá lệ tốt. Đến nỗi một đại cô nương khác Tiêu Ngọc Tú đã sớm xuất giá, nhà chồng cũng là Tuyên Bình Hầu phủ cực có danh vọng ở Yên Thành.

Bất quá..... Nha hoàn ở Ký Đường Hiền lại không ngừng nâng một cái, không phải còn có Cẩm Sát cùng Uyển Thước sao?

Lời này A Hạo lại không hỏi.

A Hạo nghe vậy, chỉ chạy nhanh đón lấy ấm trà hoa hồng bằng sứ Thanh Hoa mạ hoa và chim vàng từ trong tay Như Ý, vội đi phòng bếp nhỏ thêm nước trà rồi bụng.

Vào phòng, liền nhìn thấy thế tử gia đang cùng lục cô nương Tiêu Ngọc Đề mặt đối mặt ngồi ở trên ghế bành từ đàn nạm lý thạch chơi cờ.

A Hạo hiểu được Quốc công phu nhân Lan thị kỹ nghệ tinh vi, vị lục cô nương này tự nhiên cũng là xuất sắc hơn người. Lục cô nương Tiêu Ngọc Đề chỉ mới mười hai, hôm nay búi tóc đơn giản tinh xảo rũ xuống, trầm san hô đỏ trên búi tóc phien hoa sen thoa, phía trên người mặc một chiếc áo gấm màu phù dung, phía dưới là một cái váy tơ lụa màu trắng ngà cắm thụ ngô sen. Nguyên liệu và cách may bộ xiêm y này vừa nhìn đã biết là từ phường may tốt nhất Yên Thành - Cẩm Tú phường, đủ thấy địa vị của lục cô nương ở Tỉnh Quốc công phủ.

Lục cô nương được thừa hưởng dung mạo của Quốc công phu nhân. một khuôn mặt tinh xảo trắng nõn như trứng ngỗng, một đôi mắt phượng tươi đẹp nghịch ngợm, lại thêm có được khí chất quý nữ của đích nữ phủ Tỉnh Quốc công, lại một chút cũng không được nuông chiều. Còn nữa, lục cô nương lại vô cùng thích cười, không giống Quốc công phu nhân ít khi nói cười, tính tình hoạt bát hiền hoà, trừ bỏ cùng vị Lục di nương sinh ra ngũ cô nương Tiêu Ngọc Tiêm xưa nay không hợp, ở Tỉnh Quốc công phủ được rất nhiều người thích, đối bọn hạ nhân cũng tốt.

Chỉ là.....

Ba năm này A Hạo vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ lão thái thái, lão thái thái đối với lục cô nương như thế nào cũng là xem ở trong mắt. Tuy rằng lục cô nương ngày ngày đúng hạn đi Bán Cẩm Đường của lão thái thái thỉnh an, nhưng lão thái thái cũng không thích vị lục cô nương hơn, mỗi lần thái độ đều là không mặn không nhạt. Ban đầu nàng không nghĩ ra, rõ ràng là đích tôn nữ đáng yêu thích cười, lão thái thái sao lại không thích? Sau này nàng mới hiểu được, bởi vì lão thái thái không thích Quốc công phu nhân, cho nên những gì liên quan đến vị lục cô nương đều không thích.

Trái lại, sự sùng ái của lão thái thái dành cho ngũ cô nương sùng ái lại rõ như ban ngày.

Ngũ cô nương Tiêu Ngọc Tiêm tuy là thứ nữ, nhưng mẫu thân lại là Lục di nương. Lục di nương chính là cháu gái ruột bên nhà ngoại của lão thái thái, cho dù chỉ là thiếp thất, rốt cuộc không giống nhau. Hơn nữa nàng còn nghe nói, nếu không có một đạo thánh chỉ từ hôn lúc trước, hiện giờ nữ chủ nhân của Tỉnh Quốc công phủ chính là Lục di nương. Chẳng đó đều là bọn hạ nhân lên nghị luận.

A Hạo cung kính hành lễ, sau đó thêm nước trà cho lục cô nương cùng thế tử gia.

Châm xong trà, chỉ cần đứng ở một bên chờ đợi sai phái. A Hạo xưa nay luôn làm trò bổn phận, nhưng nàng chợt nhớ tới lúc trước Hạnh Dao có hỏi, đôi lông mi mảnh dài không nhìn được run rẩy, thoáng giương mắt hướng tới nhìn thế tử gia, thu một bàn cờ thượng, hắc bạch quân cờ đan xen có hứng thú, bàn tay to thon dài với những khớp xương cân xứng thon dài cầm trong tay quân cờ màu đen bằng ngọc ngọc, nhẹ nhàng đặt xuống, phát ra tiếng vang "Lạch cạch" thanh thúy.

A Hạo vốn chỉ muốn nhìn mặt của thế tử một cái, nhưng lúc nhìn đến đôi tay, lại không thể dời mắt được.

Nàng chưa bao giờ gặp qua nam tử nào có đôi tay đẹp tới như vậy.

Có lẽ do ba năm ở bên ngoài, làn da nguyên bản của một thế công tử sống trong nhung lụa đã biến thành hơi ngăm đen, liên quan này đôi tay cũng hơi hiện ngăm đen. Nhưng chính là bởi vì như vậy, càng thể hiện ra hơi thở của nam nhân. không giống phần lớn con em quý tộc ở Yên Thành bên ngoài vàng ngọc, mà thành thực ôn trọng, khác ở khí chất tiêu sái.

A Hạo nghĩ thầm: Trách không được dù thế tử không ở trong phủ, bọn nha hoàn khi nhắc tới đến hẳn liền nhìn không được lộ ra ánh mắt ái mộ. Nam tử này, như thế ông trời đặc biệt ân sủng hắn, đem tất cả những thứ tốt nhất dành tặng cho hắn. Người như vậy, có thể khiến cho người ta không nhớ thương sao?

Cho nên, lúc A Hạo nhìn đến sườn mặt góc cạnh tuấn lãng kia, cũng chỉ hơi nao nao, sau đó liền ngoan ngoãn cúi đầu.

Đứng ước chừng nửa khắc, A Hạo liền nghe được thanh âm mềm mại đầy oán giận của lục cô nương:

"Ca ca, người lần này cũng quá không lưu tình đi? Ra tay quá độc ác, nhanh như vậy liền đem bàn cờ người ta thua mất. không tính không tính..... Người đến chơi với ta thêm ván nữa mới được."

"Người tâm tính nóng nảy, kì nghệ còn phải đi theo mẫu thân học tập thật nhiều. không còn sớm, người trở về đi."

Tiêu Hành nhàn nhạt nói. Chỉ là ngữ khí rõ ràng thêm vài phần sùng nịch của huynh trưởng đối với muội muội.

Tiêu Ngọc Đề lầu bầu cái miệng nhỏ, đáng vẻ cực không tình nguyện. Nhưng lúc này nói rõ lệnh đuổi khách, nàng còn có thể nói cái gì? Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tiêu Ngọc Đề giương mắt nhìn nha hoàn vẫn luôn đứng ở một bên này giờ, nhìn nha hoàn này đột nhiên cảm giác có chút quen mắt, tức khắc đôi mắt sáng ngời, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tiêu Hành ưu nhã đứng dậy nói

"Hôm nay liền đến đây thôi "

Môi Tiêu Ngọc Đề bĩu ra đến độ có thể quai chai dầu, thấp giọng oán giận một tiếng. lúc này mới chậm rì rì từ ghế trên đứng lên, nhìn huynh trưởng nhà mình nghịch ngợm chớp mắt nói:

"Ngày mai ca ca có thể bồi ta chơi cờ tiếp được không?"

Tiêu Hành lại nói:

"Ngày mai ta phải đi Minh Viễn Sơn Trang."

Tiêu Ngọc Đề đối với Hàn tiên sinh cũng là cực ngưỡng mộ, vội chấp tay trước ngực năn nỉ nói:

"Ta đây cũng đi."

Tiêu Hành nhú nhú mày,

"Tiên sinh không thích ồn ào."

Đây không phải là nói nàng âm ỉ sao. Tiêu Ngọc Đề âm thầm chửi thầm. Ba năm không gặp vị huynh trưởng này, nàng thật sự vô cùng tưởng niệm, lại cũng hiểu được tính tình vị huynh trưởng này trước nay đều như thế. Chỉ là..... nói đến cùng vẫn là thương nàng. Dù sao hiện giờ người đã trở lại, còn sợ không có thời gian bồi nàng chơi cờ sao? Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc Đề tràn đầy ý cười, tay nhỏ cầm chung trà trắng trên bàn, sáng khoai uống một hơi cạn sạch, sau đó nhắc lần váy, ngâm nga bài hát đi về nơi ở.

Tiến lục cô nương đi, trong phòng cũng chỉ dư lại hai người nàng cùng thế tử.

A Hạo nhất thời không biết nên làm cái gì, rõ ràng hẳn là an tĩnh đứng ở một bên, lại nhin không được giương mắt nhìn thoáng qua. Vừa nhắc mắt, lại hoàn toàn đụng phải đôi mắt của nam tử cao lớn trước mặt.

Đôi mắt Thế tử lớn lên không giống Quốc công phu nhân, mà là một đôi đào hoa câu người. Nhưng hai đôi mắt đào hoa này lại không có chút tư thái phong lưu nào, mắt như chấm mực, đen nhánh u trầm

A Hạo sợ tới mức chạy nhanh cúi đầu, đôi tay trong tay áo cũng không tự giác nắm chặt, lòng bàn tay có chút ẩm ướt.

đang phát sầu, liền nghe thấy thanh âm thanh nhuận trầm thấp của thế tử:

" Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ba năm

A Hạo có chút sùng sốt, lúc nghe được thế tử nói lại lần nữa nàng mới chậm chậm bước đến. Nàng không hiểu thế tử muốn kêu nàng làm gì nhưng người là chủ nhân, nàng chỉ là phận tôi tớ sao dám cãi lời. Nàng mới vừa đứng lại thì thế tử lại nói:

""Ngồi xuống đi.""

Ngồi xuống sao?

A Hạo lấy làm kinh ngạc nhìn người bên cạnh đang ngồi trên ghế bành có chút khó xác định, rồi lại giương mắt nhìn vào mặt thế tử. Thế tử có dáng người cao lớn, vai rộng eo thon, so với nàng chắc phải cao hơn một cái đầu, lại thêm một thân khí độ, làm nàng càng thêm lo sợ. A Hạo nom nớp lo sợ ngồi

xuống, lại thấy thế tử cũng ngồi xuống đối diện nàng, sau đó đem bàn cờ vây cùng những quân cờ trắng đen chia ra bỏ vào bát đựng cờ.

Nhìn tư thế này, Hạo thoáng chốc hiểu ra thế tử kêu nàng đến đây để làm cái gì.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy nghi hoặc.

một khắc trước ngài còn đối với Lục cô nương hạ lệnh tiễn khách, làm sao lúc này lại nghĩ đến chơi cờ? Hơn nữa...Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nha hoàn, làm sao mà biết chơi cờ? Chỉ là nàng biết chơi nhưng chuyện này thế tử không hề biết mà. A Hạo càng nghĩ càng cảm thấy kì quái, ngược mắt lên nhìn vào tay thế tử. Nàng cảm thấy mình chỉ là một nha hoàn sao có thể cứ như vậy ngồi ở đây cùng thế tử chơi cờ?

A Hạo vội giúp thế tử chia cờ.

đang xếp cờ Tiêu Hành nhìn thấy hành động của nàng, hướng tới A Hạo nhìn thoáng qua.

A Hạo lúc này chẳng dám nói lời nào chỉ an an tĩnh tĩnh ngồi chia cờ. Bất quá bàn cờ hình như có chút lớn nha, nàng sợ sẽ không cẩn thận mà đụng vào tay thế tử mất.

Xếp xong cờ A Hạo giương mắt thấy thế tử đang nhìn mình, nhất thời khẩn trương, mấp máy môi đang muốn nói chuyện thì thế tử lại mở miệng trước:

"" Có biết chơi cờ không?""

Quả thực là ngài muốn cùng nàng đánh cờ.

A Hạo hiểu được nếu lúc này mình từ chối chỉ sợ sẽ làm thế tử tức giận. Nàng vừa mới tới Ký Đường Hiến, nếu bây giờ mà khiến thế tử không vui chắc chắn những ngày tháng sau này sẽ không yên ổn. A Hạo gật đầu nói:

"" Nô tỳ...cũng biết chơi chút ít.""

Cờ nghệ của nàng so với người bình thường chắc chắn muốn thắng là chuyện dễ dàng nhưng thế tử đâu phải người bình thường đâu? Cờ nghệ của Lục cô nương coi như là xuất sắc cũng phải nhường một phần càng đừng nói là nàng.

Tiêu Hành ừ một tiếng, đối với A Sáng Trong nói:

""Cứ thử đi.""

hắn không chê, A Hạo cũng chỉ có thể căng da đầu mà đấu.

A Hạo cầm quân cờ trắng trong tay, thầm nghĩ trong phòng thế tử mỗi đồ vật đều là hàng xa xỉ, ngay cả quân cờ cũng là loại tốt nhất. A Hạo không có nghĩ nhiều, nhẹ nhàng di chuyển quân cờ, quân cờ trắng dừng ở bàn cờ phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe khiến nàng nhin không được cong cong môi, làm cho mọi cảm xúc bó buộc bấy lâu dần dần buông lỏng.

A Hạo nghĩ cờ nghệ của mình kém xa thế tử nên chỉ có làm hết sức mình, vắt óc mà tìm mưu kế. Cũng không biết do nàng ảo giác hay không, thế tử chỉ phòng thủ chứ không hề tấn công, thế cờ lúc này chỉ dừng ở mức ôn hòa, đối với nàng như được nhường vậy. Kể từ đó, nàng liền chiếm thế thượng phong. Nàng chẳng dám hé răng, không hiểu được vị thế tử này đang suy nghĩ cái gì, chỉ an tĩnh tiếp tục đánh cờ.

Tiêu Hành vừa chơi cờ vừa tùy tiện hỏi:

"" Bao nhiêu tuổi?""

A Hạo không nghĩ tới thế tử sẽ chủ động cùng nàng tán gẫu, bởi nàng hiểu được thế tử chính là người trầm mặc ít nói, thí dụ như lúc này đánh cờ cùng Lục cô nương ngài cũng không nói nửa lời.

A Hạo đáp:

""Sắp mười bốn ạ.""

hiện giờ đã là mùa đông, chờ thêm một năm nữa nàng liền mười bốn. Ở Đại Tề, các cô nương mười bốn tuổi liền có thể gả chồng. Chỉ là người như nàng không dám có hy vọng xa vời đến thế chỉ mong đến năm hai mươi tuổi có thể ra khỏi phủ.

Nghe A Hạo trả lời, Tiêu Hành thoáng nhìn qua mặt tiểu cô nương. Thấy gương mặt nhỏ nhắn, da thịt phấn nộn, mặt mày căng tràn sức sống quả là xinh đẹp. Gò má nàng non nớt, đích xác là còn nhỏ.

hắn hai mươi lăm nhưng nàng chưa đầy mười bốn.

Ánh mắt Tiêu Hành trầm xuống, cảm thấy có chút buồn cười.

Tiêu Hành lại di chuyển một quân cờ, tiếp tục hỏi:

"" Vào phủ từ khi nào?""

A Hạo còn tưởng rằng thế tử chỉ là bởi vì nhàm chán nên tùy tiện hỏi một câu nhưng trước mắt rõ ràng như vậy, nàng liền có chút hoài nghi. A Hạo bỏ quân cờ xuống nhìn Tiêu Hành đáp:

""Ba năm trước đây...""

Nàng thấy thế tử đang nhìn thẳng vào mình, ánh mắt đáng sợ đến dọa người, tức khắc liền biết cái gì, gần từng chữ

""Ngày bảy tháng mười một, ba năm trước.""

Ngày bảy tháng mười một, ba năm trước. Tiêu Hành nhếch môi một cái, không nói chuyện, chỉ ""lạch cạch"" đánh xuống một quân cờ.

hắn là ngày sáu tháng mười một ba năm trước rồi đi Yên Thành.

A Hạo không hiểu được thế tử hỏi cái này để làm gì, nhưng sau khi hỏi xong thế tử liền không nói một tiếng, chỉ tiếp tục cùng nàng đánh cờ. A Hạo thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ sợ chính mình làm cho hắn không vui. Hiện giờ thấy hắn an an tĩnh tĩnh cùng nàng chơi cờ, nàng cũng không cần lo lắng nữa. Nhưng không thể không nói, thế tử tâm tình thay đổi thất thường, lúc trước rõ ràng nhường nàng, sau khi hỏi xong liền thay đổi, từng bước ép sát, lập tức giết nàng khiến nàng không còn manh giáp.

Bị thua toi bời, thảm hại. A Hạo khóc không ra nước mắt.

Nàng hiểu được chính mình sẽ thua nhưng lại không nghĩ rằng mình sẽ thua thảm như vậy. Dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, thua thảm như vậy mà A Hạo còn ngẩng đầu lên nhìn hắn à? A Hạo nghĩ, lúc này thế tử cùng Lục cô nương đánh cờ, ít nhất phải đến ba mươi phút mới thua, Lục cô nương còn ồn ào nói thế tử không lưu tình... Trước mắt nàng cùng thế tử chơi bàn cờ này, liền chưa đến mười lăm phút à.

A Hạo xưa nay đều tự hào về cờ nghệ của mình, nhưng trong một khắc này nàng lại sinh ra cảm giác thất bại.

A Hạo xấu hổ vì cờ nghệ không tinh khiến cho vành tai đỏ cả lên. Tiêu Hành cảm thấy chẳng có việc gì khác lạ, tư thế thong dong đem các quân cờ để vào bát đựng cờ, hoàn toàn không cảm thấy chơi cờ thắng tiểu cô nương này là tàn nhẫn. Hắn nhìn vành tai đỏ bừng của Hạo, nàng đến một khuyên tai cũng không có mang. Tiêu Hành ánh mắt đột nhiên ôn nhu.

A Hạo thấy thế tử hình như đang xem lỗ tai nàng, nhất thời thấy có chút kỳ quái. Rồi sau đó mới đỏ mặt nói:

""Nô tỳ cờ nghệ không tinh khiến thế tử chê cười rồi.""

Tiêu Hành thật ra chẳng có nửa phần ghét bỏ, chỉ lẳng lặng thu hồi ánh mắt.

A Hạo không biết trong lòng thế tử đang nghĩ cái gì chỉ biết rằng mình như đang ngồi trên đồng lửa, đến khi thế tử mở miệng bảo nàng lui ra ngoài thì A Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

A Hạo trở về Hạ Nhân Phòng ở Ký Đường Hiên.

Vừa tiến vào lại thấy Uyển Thước mặt đầy tức giận. Uyển Thước muốn nói cái gì đó nhưng cùng lúc đó Cẩm Sát lại đem nàng giữ chặt, làm giọng khuyên bảo. A Hạo nhủ thầm, cảm thấy những ngày sống ở Ký Đường Hiên của mình chắc chắn sẽ không tốt đẹp. Mới một ngày liền như vậy, về sau không biết sẽ xảy ra những chuyện gì. Nàng tuy rằng sắp mười bốn, lại ở Quốc Công phủ gần ba năm, tự nhiên cũng không hề ngu dốt, trong phủ có sự kiện gì không hay nàng cũng nghe qua không ít.

Nàng vẫn luôn nhớ kỹ, hại người chi tâm không thể có, phòng người chi tâm không thể vô.

Cẩm Sát trấn an Uyển Thước, lại theo bản năng hướng A Hạo nhìn thoáng qua.

Nàng không thể không thừa nhận, A Hạo này xinh đẹp đến sắc xảo. Tuy rằng cùng mặc một kiểu áo màu xanh nhạt của nha hoàn nhưng nếu để lộ ra da thịt lại là sung tái huyết, bộ ngực hững hờ, đáng người là lột, đủ để tượng tượng bên trong cánh xuân mê hồn đến cỡ nào. Nàng không giống Uyển Thước thiếu kiên nhẫn như vậy, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng. Thế tử là người không gần nữ sắc, hôm nay nàng cùng Uyển Thước vừa đến hầu hạ lập tức liền bị tổng cổ ra ngoài, nhưng đến lượt A Hạo thì được ở trong phòng hầu hạ lâu đến như vậy.

Lục cô nương đã rời đi, trong phòng chỉ còn lại nàng A Hạo với thế tử, chẳng biết giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì.

Lúc trước Quốc Công phu nhân đưa nàng với Uyển Thước đến Ký Đường Hiên hầu hạ thế tử, lúc ấy nàng vui mừng đến không nói nên lời nhưng nghĩ đến Quốc Công phu nhân là người có thể nhìn thấu lòng người nên nàng đều cất giấu vào trong không để biểu lộ sự vui mừng ra ngoài. Nếu so với Uyển Thước nàng sẽ nắm chắc phần thắng nhưng với A Hạo này lại là một đối thủ đáng gờm.

A Hạo cũng không rảnh rỗi mà nhìn sắc mặt của người khác, nàng chỉ an tĩnh ngồi trên giường thêu cho xong túi tiền, chẳng nói một lời. Nói đến cũng có chút kỳ quái, ba người các nàng đến Ký Đường Hiên nhưng thế tử một chút cũng không sai bảo làm nàng cảm thấy quả thực rất nhân từ à.

Đến buổi tối, A Hạo được gọi đến phòng thế tử gác đêm.

Nghe thấy vậy, A Hạo liền bắt đầu lo lắng.

Theo lí mà nói, phủ của Đại Hộ Nhân công tử có rất nhiều nha hoàn gác đêm chỉ là ai ai cũng hiểu rằng thế tử thích yên tĩnh, ngày thường còn không thích tiếp xúc với người khác huống hồ là lúc ngủ cho nên chưa bao giờ có nha hoàn đi gác đêm cả. Chính vì như vậy, A Hạo liền nhớ đến những lời quốc công phu nhân nói với nàng.

không phải thế tử định lấy nàng để khai trai chứ?

Nàng còn nghĩ khi vừa đủ hai mươi tuổi liền có thể tích góp bạc để chuộc thân về nhà nhưng nếu bây giờ thành vật thông phòng cho thế tử liệu sau này nàng có thể lấy chồng được nữa không? A Hạo trong lòng buồn bực có điều ý chí nàng liền thúc giục, nàng cũng chẳng dám chậm trễ nên liền chạy nhanh qua.

Vừa bước đến phòng ngủ của thế tử, nàng liền gặp Trúc Sanh- nô tài thân cận của thế tử. hần thấy A Hạo thì khách khí nói:

"" A Hạo cô nương xin chờ một chút, thế tử gia đang gọi đầu..."" C

uối cùng hần tóm lại một câu

"" Phiên A Hạo cô nương phải hầu hạ thế tử rồi.""

A Hạo lấy tay gõ cửa một tiếng.

Nàng nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nước chảy liền do dự không biết có nên đi vào hay không. Nàng chưa bao giờ hầu hạ nam nhân tắm gội nhưng ở trong phủ vài vị công tử khi tắm gội đều có nha hoàn hầu hạ như vậy cũng không có gì sai đi. A Hạo liền lấy lại bình tĩnh nói:

"" Thế tử, ngài bảo nô tỳ tiến vào sao?""

Tim A Hạo lúc này đập thình thịch tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, vẫn nghe được tiếng nước chảy như cũ, lúc sau một tiếng nói vọng ra

"" không cần"" - lúc này nàng mới thở phào.

Nàng yên tĩnh ngồi ở bên ngoài chờ, trong lòng có chút buồn bực nhất thời suy nghĩ đến rất nhiều chuyện. không thể không nói, thế tử đúng là Tĩnh Quốc công tử đến ngoại hình cũng coi là tốt nhất, bất giác nàng lại nhớ đến đôi bàn tay thon dài kia, môi lại cong lên.

Lúc lâu sau, khi nghe tiếng nước đã được được tắt đi A Hạo liền lấy lại tinh thần.

Nàng giương mắt nhìn thế tử mặc áo ngủ màu trắng, đầu tóc rối tung lại có chút ướt. A Hạo chẳng dám xem nhiều, có lẽ lúc này nàng nên lấy khăn lau tóc cho thế tử gia mới phải. A Hạo vội cầm khăn đi qua, đang định lau tóc cho thế tử thì ngài lại nói:

""không cần, người đi ra ngoài tạm nghỉ đi.""

Tạm nghỉ? A Hạo có chút sững sờ.

Tiêu Hành nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của tiểu cô nương thì nói

"" Có việc sẽ kêu người.""

A Hạo biết rõ điều này. Thế tử không thích ở gần người khác cho nên mới không muốn nàng hầu hạ. Thế nhưng như vậy càng hợp ý nàng. A Hạo liền hành lễ lui ra, chậm rãi đi đến gian ngoài.

Bất quá nàng cũng chẳng dám nghĩ tạm thật sự. Bên trong chủ nhân còn chưa ngủ nào có nha hoàn nào không rõ đạo lí mà dám ngủ trước? Cũng may bên ngoài có đèn, Hạo liền lấy túi tiền ra tiếp tục thêu.

Chờ đến khi bên trong chẳng còn tiếng động gì nữa, A Hạo mới ngáp một cái rồi lên giường đi ngủ.

Bây giờ đã là mùa đông, thời tiết thì càng ngày càng lạnh. Xưa nay nàng sợ nhất là lạnh, ở đây so với hạ nhân phòng thì ấm áp hơn rất nhiều. Hôm nay thế tử không muốn để nàng hầu hạ nhưng mỗi khi nghĩ đến lời nói của Quốc Công phu nhân nàng liền có chút phiền não. Quốc Công phu nhân cho nàng một quyển sách nhỏ, chỉ là nàng không dám xem a. Mật công thế tử là chính nhân quân tử một chút cũng không có ý tứ kia. A Hạo thở dài một hơi, trong lòng suy nghĩ nếu một mai Quốc Công phu nhân hỏi đến nàng phải trả lời như thế nào đây.

Cứ lo suy nghĩ mãi chẳng mấy chốc A Hạo đã chìm vào giấc ngủ.

đã qua canh hai mà bên trong Tiêu Hành còn trần trọc, không chớp mắt xuống được. hần xuống giường mang giày vào, sau đó đi ra gian ngoài, lúc nhìn đến tiểu cô nương nằm trên giường nhất thời có chút không dời mắt được. Nàng quả thực sợ lạnh, vừa đến mùa đông liền đem chính mình bọc kín mít.

Ánh mắt Tiêu Hành dừng lại ở túi tiền cạnh gối đầu, phía trên túi tiền có thêu hoa lan rất tinh xảo quả thật nàng may vá rất giỏi. hần dừng lại nhìn mặt nàng một chút.

Nhìn tiểu cô nương mày nhú chặt, Tiêu Hành cũng thu mi, vội lấy tay vuốt lại cho phẳng. Lòng bàn tay ấm áp của hắn chạm vào gương mặt nàng làm hắn nhận được mà tay có chút run rẩy, tiểu cô nương này quả thật quật cường, hắn đã vỗ về như vậy mà mày cũng không chịu giãn ra. Nàng còn nhónhư thế mà đã có nhiều tâm sự rồi.

Chợt nghĩ tới điều gì đó, Tiêu Hành đem bàn tay tiến đến vành tai nàng.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lấy vành tai trắng nõn, đôi mắt đen nhìn mặt nàng chăm chú, thấy mày nàng rốt cục cũng giãn ra, khoe môi chậm rãi giờ lên. Tiểu cô nương mỉm cười, ưm lên một tiếng, lầm bầm nói:

""....Ngửa.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bánh bao

Lúc A Hạo tỉnh dậy phát hiện túi tiền để bên cạnh gối đầu đã không thấy đâu.

Túi tiền đó nàng còn chưa khâu xong, tối hôm qua rõ ràng để ở bên cạnh như thế nào chỉ sau một đêm liền biến mất? Hơn nữa, trong phòng chỉ có nàng và thể tử gia mà nàng càng không thể nghĩ ngờ thể tử lấy túi tiền của nàng được.

Cho nên A Hạo cũng chỉ có thể nhú mày sau đó rửa mặt chải đầu một lượt rồi ngồi chờ thể tử phân phó.

Tiếng chuông vang lên, A Hạo đi vào phát hiện thể tử đã quần áo chỉnh tề chỉ trừ đầu tóc còn rối tung chưa được chải chuốt. Đáng vẻ hiện giờ so với vẻ lãnh đạm lúc ban ngày lại có phần bình dị, gần gũi hơn.

A Hạo nói:

"Thể tử để nô tỳ chải tóc giúp ngài đi.""

Tiêu Hành nhìn tiểu cô nương đáng yêu trước mắt, thấy nàng sắc mặt hồng nhuận liền biết hôm qua ngủ rất ngon, gật đầu đồng ý.

A Hạo lấy cây lược gỗ gác ở một bên trên giá đỡ, bằng động tác quen thuộc giúp hắn chải tóc. Ba năm nay, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ lão thái thái chu đáo, ngày thường lão thái thái cũng hay bảo nàng chải đầu. Lại nói tiếp, nàng ở cạnh lão thái thái có thể tính là cánh tay đắc lực, lão thái thái cũng rất thích nàng, nếu không phải Quốc Công phu nhân mở miệng, có lẽ nàng vẫn sẽ hầu hạ lão thái thái ở Cẩm Đường. Lão thái thái tin phật, xưa nay thiện tâm, đối xử với nàng rất tốt, nói không chừng lúc vui vẻ còn cho nàng rời phủ sớm để gả chồng.

Mà giờ đây...

A Hạo thờ dãi trong lòng. Cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh của thể tử thoáng chốc có chút hụt hẫng. Trước mắt tới Kỳ Đường Hiền, cuộc sống của nàng cũng chẳng biết khi nào là bắt đầu.

Búi tóc cho nam nhân không rườm rà như nữ nhân, A Hạo chải tóc hoàn toàn không uống công rèn luyện, chỉ vài ba cái là xong, cuối cùng dùng đồ buộc tóc cố định lại liền có thể nói là hoàn mỹ.

Có thể nói hôm nay tâm tình không tồi. Ngày thường khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Hành luôn vô cảm mà hiện giờ lại lộ ra vài phần nhu hòa.

A Hạo là một nha hoàn có tính tỉ mỉ, cẩn thận trong công việc, tuy rằng là hầu hạ nam nhân rửa mặt chải đầu nhưng từ đầu tới cuối nàng đều không để lộ ra nửa điểm không tự nhiên.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Tiêu Hành đứng dậy đi ra ngoài dùng đồ ăn sáng.

hắn ngồi xuống, nâng mắt nhìn tiểu cô nương đứng ở một bên, chung quy là không nói chuyện.

A Hạo cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Ngày thường khi hầu hạ lão thái thái, bên cạnh còn có ma ma tổng quản, lão thái thái cũng thích cùng nàng nói chuyện nhưng khi ở cạnh thể tử lại là ít nói đến đáng thương. Bất quá, cứ nghĩ hôm nay phải nói chuyện cùng thể tử, A Hạo liền cảm thấy thể tử trầm mặc ít nói cũng là một chuyện tốt, nàng đỡ phải nơm nớp lo sợ.

A Hạo đứng chờ hắn dùng đồ ăn sáng. Hôm qua thể tử nói là muốn đi Minh Viễn Sơn Trang.

Hơn nữa, hôm nay chính là ngày phát lương hàng tháng. Nghĩ đến đây tâm tình nàng tốt lên không ít.

A Hạo giương mắt nhìn khay gỗ bày đồ ăn sáng trên bàn nào là bánh đường mật ong, chén chè thỏ nhĩ, bánh bao trắng, còn có một chén cháo lá sen. Nhìn thấy được ánh mắt của nàng cái muống trên tay Tiêu Hành dừng lại một chút. A Hạo vội cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ:

""Thế tử là một đại nam nhân, tại sao cũng thích ăn ngọt giống nàng?"

Cuối cùng cũng dùng xong đồ ăn sáng, A Hạo nghĩ rằng thế tử muốn rời phủ nhưng lại nghe thế tử nói:

""Chuẩn bị chút đồ cùng ta rời phủ đi.""

Rời phủ sao? A Hạo ngờ ngác ngẩng đầu, miệng khẽ nhếch lên, nàng là vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Hành nói:

"" đi Minh Viễn Sơn Trang.""

A Hạo liền hiểu được thế tử gia muốn đi Minh Viễn Sơn Trang để thăm Hàn tiên sinh.

Chỉ là----ngày thường không phải chỉ cần Trúc Sanh đi cùng là xong sao? Làm sao hôm nay lại muốn nàng cùng đi chứ? Những lời này nàng chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra. Cũng may hôm nay nàng không đi lãnh tiên tiêu vật, vì có Hạnh Dao lãnh giùm nàng rồi. Bất quá trước giờ nàng chưa từng đi tới Minh Viễn Sơn Trang. Hàn tiên sinh là người cao cao tại thượng, hơn nữa hẳn còn là cậu của Thẩm Hoàng hậu, thân phận cùng nàng dĩ nhiên là không giống nhau. Nghe nói tiên đế còn phải nhường hẳn ba phần.

Hôm nay có dịp được nhìn thấy một nhân vật lớn như vậy, A Hạo trong lòng có chút chờ mong.

A Hạo theo thế tử ra khỏi Tĩnh Quốc phủ. Lúc ở trên xe ngựa cũng là quy tắc cũ, không nói một lời.

Nàng nghiêng đầu xem xét một cái. Hôm nay thế tử mặc một chiếc áo gấm trắng càng tăng thêm khí chất không ai sánh bằng, một đôi mắt đen nhánh rất cuốn hút, dáng vẻ hoàn toàn phù hợp với khuôn mặt tuấn tú. Là một cô nương sắp đến tuổi cập kê, A Hạo cũng không phải không có mong ước có một phu quân nhưng người giống thế tử nàng thật không có hy vọng xa vời.

Ba năm trước đây tuy cha mẹ đem nàng bán vào Tĩnh Quốc phủ nhưng dù sao đó là để cứu mạng của đệ đệ. Cha mẹ sinh được ba người con, nàng là con trưởng, tự nhiên không thể trở mặt nhìn đệ đệ năm tuổi bị con đau ốm hành hạ. Mà mười tuổi lại còn nhỏ nên chỉ có thể đem nàng bán đi. thậtra, trong lòng nàng cũng từng rất oán hận nhưng nhà nàng nghèo như vậy cũng chẳng còn biện pháp nào khác. Cũng may bây giờ nàng ở Tĩnh Quốc phủ cuộc sống không tệ lắm, cũng coi như là số của nàng tốt đi. Chỉ là...đã lâu rồi nàng chưa gặp lại cha mẹ cùng hai em nhỏ.

A Hạo vô cùng nhớ mong.

Nếu nàng được rời phủ, ngoại trừ việc đoàn tụ gia đình, nàng cũng muốn gả cho một người trong sạch. Phu quân của nàng dung mạo không cần quá đẹp, lại càng không bàn đến gia thế, nàng cũng hiểu được mình là thân phận gì nên chỉ cần nhân phẩm tốt, chung thủy thành thật, có thể chịu được cực khổ nàng liền cảm thấy đủ rồi.

Nhớ đến đệ đệ, A Hạo không nhịn được cong cong môi. Ba năm không thấy, chắc cũng cao lên không ít. không biết còn có thể nhận ra người tỷ tỷ này không.

Tiêu Hành nghiêng đầu, nhìn tiểu cô nương đôi môi cong lên, mặt mày cũng dễ chịu hơn không ít.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại bên ngoài Minh Viễn Sơn Trang. Nàng ngẩng đầu nhìn bức tường màu trắng ở ngoài thôn trang, trên đó có một tấm biển khắc hình rồng bay phượng múa bên trên có ghi bốn cái chữ to-----Minh Viễn Sơn Trang.

Đây chính là tấm biển do tiên đế tự tay viết tặng.

Phu xe đứng ở bên ngoài chờ, A Hạo theo thế tử đi vào trang. Bên ngoài còn có một tiểu đồng đứng chờ, làm như biết trước rằng họ sẽ tới. Minh Viễn Sơn Trang thật lớn, bước vào liền có thể thấy rất nhiều loại cây quý, bước vào bên trong là một cái hành lang, dọc theo đó có đá xanh lát thành đường dẫn đến đình bát giác để hóng gió. Nam tử sinh ra đã anh tuấn phong lưu, khí chất nho nhã.

Ngài chính là nhất họa danh sư---Hàn Minh Uyên.

A Hạo kính cẩn chạy nhanh đi hành lễ.

Hàn Minh Uyên bảo Tiêu Hành ngồi xuống, lại nhìn tiểu cô nương cạnh Tiêu Hành một cái, sau đó liền thu hồi ánh mắt, không nhanh không chậm rót trà vào cốc cho Tiêu Hành. Hai người này quan hệ nhìn chẳng giống thầy trò, giống bạn tốt thì đúng hơn.

Tiêu Hành nghiêng đầu, nói với A Hạo:

"" Ta với Hàn tiên sinh có chuyện cần nói.""

A Hạo hiểu ý, vội hành lễ lui ra.

Hàn Minh Uyên trước mặt Tiêu Hành bày ra một khuôn mặt nghiêm túc, thấy tiểu cô nương đã đi xa, lúc này mới reu rệu nói:

"" Thái độ như vậy, chính là muốn dọa tiểu cô nương sợ a....Mấy tiểu cô nương bây giờ là thích người ôn nhu một chút.""

Sau đó lại giả bộ thờ dài nói,

""Nhưng cũng có một số ít lại thích người cường thế một chút."" hần nói với ngữ khí mười phần là người từng trải.

Tiêu Hành nét mặt vẫn không thay đổi nói:

""Tiên sinh hôm nay nói nhiều hơn bình thường thì phải.""

Hàn Minh Uyên hiểu rõ tính tình của Tiêu Hành, tươi cười nói:

""Tâm tình người hôm nay không tệ a.""

Vừa nói vừa cầm chung trà lên uống một ngụm trà xanh lại hướng Tiêu Hành nói tiếp:

""Vị cô nương mà người nói với ta, chính là nàng sao?""

Tiêu Hành cầm chung trà trong tay, gật gật đầu.

Minh Viễn Sơn Trang nổi tiếng nhất là hoa hải đường, chẳng qua là mùa hoa đã qua, hiện giờ cũng chỉ còn vài nụ hoa hồng ở hai bên. A Hạo dọc theo đường đá đi ra ngoài, khi đến chỗ phiến đá cạnh hồ nàng mới dừng lại. trên hồ có chút gió, A Hạo sợ nhất là lạnh, hể há miệng lại là thoát ra một ngụm không khí lạnh, nàng chà xát đôi tay lên mặt.

Vì quá lạnh, A Hạo có chút chịu không nổi.

đang định trở về, ánh mắt A Hạo đứng lại, nhìn thấy một đứa bé trai đang ngồi dưới cây đại thụ kế bên hồ. Hàn tiên sinh vẫn còn chưa lập gia đình, cũng không có con gái, nhưng bây giờ lại xuất hiện một đứa bé trai, thật là một chuyện lạ kì a. Nhìn thấy tư thế của cậu nhóc hình như là đang thả câu.

A Hạo cong cong môi, cảm thấy có chút buồn cười.

Thả câu là một chuyện cần có tính kiên nhẫn, một đứa trẻ yêu thích nhất là chạy nhảy chơi đùa, làm thế nào lại có thể an an tĩnh tĩnh ngồi câu cá như thế? Nhất thời tò mò, A Hạo đi qua đó, tiện gần một chút mới thấy rõ được diện mạo của cậu nhóc này.

Đứa bé này ước chừng chỉ sáu bảy tuổi, mặc một chiếc áo màu xanh ngọc, bên ngoài mặc áo bông, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, khuôn mặt nhợt trắng hồng lại phấn nộn, bộ dáng trắng nõn, mềm mại quả thực rất là tinh xảo. A Hạo có chút sửng sốt, nàng chưa bao giờ gặp qua đứa bé nào đẹp như vậy a. Nhìn cậu bé trên người mặc áo cẩm, chắc cũng là người của Đại Hộ Nhân gia. Chỉ là vẻ mặt của cậu nhóc có chút đứng đắn giống mấy người trưởng thành, làm A Hạo cảm thấy buồn cười.

""Tiểu công tử không thấy lạnh sao?""

A Hạo hỏi. Mặt hồ tuy rằng không lớn nhưng lại lạnh đến thấu xương. Tiếng nói vừa dứt, cần câu trên tay cậu bé bắt đầu rung rẩy. A Hạo biết đây là cá đã cắn câu liền nhìn đứa trẻ hết sức bình tĩnh đem cần câu cầm lên.

Cậu nhóc này sức lực quả đúng là rất mạnh.

A Hạo hơi bất ngờ một chút.

Tuy là sức lực rất mạnh nhưng chung quy cũng chỉ là một tiểu hài tử, kéo một con cá chép to như vậy lên đã là cố hết sức rồi. A Hạo nhìn con cá chép ở bên ngoài thùng gỗ tung tăng nhảy nhót, lại thấy bé trai gất gao nhấc mày, lúc này mới lên tiếng:

""Đề ta giúp người đi, ""

Nàng không phải mấy vị tiểu thư được nuông chiều từ bé, thế nên cũng sẽ không sợ mấy con cá chép nhỏ nhẻ này, liền khom lưng nhanh nhẹn đem cá chép nâng lên, ""Tách tách"" vừa bỏ vào nước trong thùng gỗ liền văng lên tung tóe, thoáng chốc có thể nhìn thấy các bọt nước nổi lên trước mắt.

Phó Diệp cầm cần câu trong tay, ánh mắt nhấc lên, hướng A Hạo đánh giá vài lần. Xem trang phục mặc trên người, hẳn là nha hoàn. hần tuy rằng mới có sáu tuổi, xưa nay lại không thích nói chuyện, bây giờ nhìn thấy nha hoàn này lại có tí thuận mắt, rất khó mới chủ động mở miệng được:

"" Người tên là gì?""

Cậu bé tuy tiếng nói là trẻ con nhưng thái độ lại giống với người trưởng thành.

A Hạo nhìn thấy cậu nhóc vẻ mặt đứng đắn thì lại cười nói: ""Ô tỳ tên gọi A Hạo."" Nhìn thấy cậu nhóc này khiến nàng nhớ tới tiểu đệ ở nhà. Lúc nàng rời đi, đệ đệ tuổi tác cũng gần giống, nhưng nhỏ hơn một ít. Chẳng qua đệ đệ thích cười, thích bám nàng mà vị tiểu công tử này lại chẳng thích cười, cũng

chẳng biết tính tình có phải giống cha mẹ hay không.

Phó Diệp rũ rũ mắt nói:

""Minh nguyệt sáng trong?""

Biết rằng hần là người nhà của Đại Hộ Nhân gia, đã sớm được học chữ từ nhỏ. A Hạo gật gật đầu, khom lưng xuống nhìn thẳng hần nói:

""Đúng là như vậy, không biết tiểu công tử xưng hô như thế nào?""

Phó Diệp chớp mấy cái miệng nhỏ, nói:

""Mẫu thân gọi ta là A Diệp.""

Khi nói đến mẫu thân trên mặt cậu bé mới lộ ra vài phần biểu cảm.

A Hạo cười, đôi mắt tinh anh, buột miệng thốt ra một câu:

""Ta gọi A Hạo, tiểu công tử là A Diệp thật là có duyên.""

Phó Diệp bày ra một gương mặt đầy đặn vô cùng tuấn tú, hoàn toàn không có một ý cười.

A Hạo đang lo không biết có nên đi dạo hay không, nằng sợ lát nữa lạc đường thì toi. Bấy giờ lại gặp gỡ vị tiểu công tử này, nằng cũng có cảm tình, thử hỏi:

""Tiểu công tử muốn câu cá sao?""

Phó Diệp gật đầu, nắm chặt cần câu trong tay, không nhanh không chậm nói:

""Mẫu thân ta hôm nay muốn ăn cá.""

Quả là một đứa con hiếu thảo. A Hạo thầm khen ngợi.

Sau đó, A Hạo cũng không cùng hần nói thêm câu nào nữa, chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh xem hần câu cá. Bất quá trong lòng có chút bất ngờ, cậu bé nhỏ tuổi như thế, tính tình lại trầm tĩnh như vậy. A Hạo nghiêng đầu đánh giá diện mạo của cậu bé, thật sự rất tinh xảo, sau này lớn lên sẽ vô cùng tuấn tú, chắc rằng cha mẹ của cậu cũng thực xinh đẹp đi.

Phó Diệp không sợ lạnh cũng chẳng sợ đau, chỉ sợ nhất là dơ bẩn và lòng người gian xảo.

Mà nha hoàn bên cạnh này rất yên tĩnh ngồi chờ hần câu cá lên rồi bỏ vào trong thùng gỗ. Kể từ đó, trong lòng hần cũng có vài phần thiện cảm. Nếu người hầu của hần có tính tình giống nha hoàn này thì hần cũng sẽ không đến Minh Viễn Sơn Trang. Chỉ tại nơi này yên tĩnh thôi mà.

Lúc Tiêu Hành đến thì liền nhìn thấy cảnh tượng---

Tiểu cô nương búi tóc hai bên, trên người mặc bộ áo màu xanh biếc, không mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà đỏ rực lên, gò má lại mang nét cười, bên cạnh còn có một cậu nhóc với dáng vẻ nghiêm túc. Tiêu Hành có chút giật mình, thoáng dừng chân. A Diệp đứa nhỏ này từ nhỏ tính tình đã quái gở, bây giờ lại có thể cùng nằng ở chung một chỗ, quả là một chuyện kì lạ.

hần chậm rãi đi qua. Hình như tiểu cô nương đã nhận ra lập tức quay đầu lại. Chỉ là vừa nhìn thấy hần, nụ cười trên môi liền biến mất, đứng dậy cung kính nói:

""Thế tử.""

Phó Diệp buông cần câu xuống, đứng lên hướng Tiêu Hành gọi một tiếng thúc thúc. hần cùng Tiêu Hành thúc thúc này quan hệ cũng không tồi, giương mắt hỏi:

""Đây là nha hoàn của thúc sao?""

Tiêu Hành khuôn mặt nhu hòa, nhàn nhạt ""Ừ"" một tiếng.

Phó Diệp nghĩ nghĩ, rồi lại nói thẳng:

""Ta rất thích nha hoàn này. Thúc thúc có thể đem nha hoàn này tặng cho ta không?""

Cuối cùng hần nhớ tới lời mẫu thân dạy dỗ, không thể tự ý lấy đồ của người khác, nên liền gơ bàn tay trắng nõn lên nói:

""Ta có thể dùng năm tỳ nữ để đổi.""

Sắc mặt Tiêu Hành lập tức cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sợ tối

Dùng năm cung ti để đổi, đủ thấy thành ý.

Phó Diệp tuy chỉ là một tiểu nam hài sáu tuổi, nhưng trời sinh thông tuệ hơn người. Cho nên muốn lừa gạt hắn giống như những hài tử bình thường, là một chuyện cực kỳ khó khăn. Đôi mắt phượng đen nhánh của tiểu gia hỏa giống như nho đen giống nhau, cực kỳ giống vị phụ thân cửu ngũ chí tôn của hắn. Nếu không phải bởi vì tuổi quá nhỏ, hai má mềm mềm, toàn thân tràn ngập hơi thở trẻ con, nhìn thật là có vài phần uy nghiêm không thua gì phụ thân.

Tiêu Hành liếc mắt nhìn A Hạo, ánh mắt nhàn nhạt.

A Hạo có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hành.

Tuy là mới gặp, nhưng năng nhìn Thái Tử điện hạ liền nghĩ tới đệ đệ của mình. Tuy rằng tiểu gia hỏa này trầm mặc ít lời lại diễn xuất lão luyện, lại làm nàng đột nhiên sinh ra vài phần thân thiết. Thái Tử điện hạ là do Thẩm Hoàng Hậu sinh ra, việc hôn nhân của Thẩm Hoàng Hậu cùng Cảnh Cùng đế cũng coi như một đoạn giai thoại Yên Thành. Phế truất hậu cung, độc sủng một người, đủ thấy sự sủng ái của Cảnh Cùng đế đối với vị Thẩm Hoàng Hậu này.

Chỉ là —— nếu muốn nàng tiến cung làm cung ti của Thái Tử điện hạ, nàng trong lòng thật đúng là không muốn. Trước mắt Thái Tử điện hạ đã mở miệng, nàng lo lắng thế tử sẽ thuận nước đẩy thuyền đem nàng đưa cho Thái Tử điện hạ.

Rốt cuộc, nàng cũng chỉ là một tiểu nha hoàn.

Phó Diệp nhìn Tiêu Hành không nói lời nào, lúc này mới nói:

"Chẳng qua chỉ là một tiểu nha hoàn, biểu thức chẳng lẽ không chịu sao?" Ở trong mắt Phó Diệp, một nha hoàn chỉ giống như là một đồ vật trang trí, chẳng qua là đồ vật cực kỳ tầm thường, hắn thấy thích, cũng sẽ không ý vào thân phận tự tiện lấy đi, mà là qua sự đồng ý của chủ nhân. Đạo lý đều là nương dạy hắn, hắn luôn luôn ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không được ý thế hiếp người.

Hơn nữa, hắn khó mà thấy một nha hoàn nào thuận mắt vậy. Phó Diệp nhìn về phía A Hạo đang đứng ở bên cạnh, thanh âm non nớt hỏi:

"Người nguyện ý tiến cung sao?" Nếu như là nha hoàn này nguyện ý, biểu thức hắn cũng không thể nói gì hơn.

Chỉ tưởng rằng đó là một tiểu công tử nhà giàu, không nghĩ tới là đương kim Thái tử. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng thân phận đằng sau kia, cũng là đặc tội không nổi. A Hạo nghe vậy lại liếc mắt nhìn Tiêu Hành một cái. Nàng thấy thế tử sắc mặt nhàn nhạt, đúng là một bộ dạng do nàng làm chủ bộ. A Hạo đương nhiên hiểu được, giờ phút này nếu nàng trả lời nguyện ý, thế tử nhất định cũng sẽ không ngăn trở gì, rốt cuộc cũng không thể vì một nha hoàn nhỏ nhỏ mà đắc tội với Thái Tử điện hạ. Chỉ là —— A Hạo nghiêm túc nghĩ, nhẹ nhàng nói:

"Đa tạ Thái Tử điện hạ nâng đỡ, chẳng qua nô tỳ nghĩ vẫn luôn hầu hạ bên người thế tử, không muốn rời đi Quốc công phủ." Lời nói xem như cực kỳ trực tiếp.

Phó Diệp nghe xong, đôi mày nhỏ nhỏ khẽ nhíu, có chút không vui vẻ.

Hắn liếc mắt xem xét A Hạo, cảm thấy nha hoàn này thật không có nhãn lực, lúc sau lại xem mặt Tiêu Hành mặt. Tiểu gia hỏa tâm tư hẳn cảm đột nhiên phát hiện ánh mắt của biểu thức khi nhìn nha hoàn này có chút kỳ quái. Tiểu nam hài sáu tuổi đối với việc tình yêu tự nhiên là không biết, nhưng mỗi ngày nhìn phụ mẫu nhà mình hằng ngày ân ái, khó tránh khỏi sẽ mura dầm thấm đất một ít. Hắn cũng thường xuyên nghe mẫu thân nhà mình nhắc mãi, nói vị biểu thức này của hắn vẫn chậm chạp chưa thành thân, sau lại dứt khoát đi theo nhị cửu công du lịch.

Hiện giờ ánh mắt này.....thật ra lại có chút giống khi phụ thân nhìn mẫu thân.

Phó Diệp nghĩ nghĩ, nói:

"Được. Chỉ là, nếu về sau người thay đổi chủ ý, có thể lại đến tìm ta." Đối với những thứ chính mình nhìn thuận mắt, tính tình Thái Tử điện hạ cũng tốt một chút, cho nên giờ phút này biểu hiện cũng tương đối khoan dung.

A Hạo cong môi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cơm trưa dùng ở Minh Viễn Sơn Trang.

Sau khi Tiêu Hành đi theo Hàn tiên sinh học vẽ, còn A Hạo lại tiếp tục bồi Phế Diệp một đường ở bên hồ thả câu. một buổi trưa, có thể coi như thu hoạch phong phú. Tối lúc chạng vạng, A Hạo mới theo Tiêu Hành ra thôn trang.

Thái Tử điện hạ còn hào phóng thưởng hai con cá chép béo mập.

A Hạo cười tiếp nhận, khéo léo nói:

"Phiền công công nói với Thái tử, nô tỳ đa tạ Thái Tử điện hạ ban thưởng." A Hạo cúi đầu nhìn hai con cá chép màu đỏ trong thùng gỗ, con cá phe phẩy cái đuôi chơi đến cực kỳ vui sướng. A Hạo ngẩng đầu, thấy thế tử gia nhìn chính mình. Trải qua một ngày này, A Hạo thật ra đã bớt chút câu nệ, đánh bạo nhỏ giọng đề nghị:

"Thế tử gia, ngày mai có thể ném thử món cá chép chua ngọt mà nô tỳ làm được không?"

Thấy nàng đối chính mình bớt đi vài phần sợ hãi, Tiêu Hành hơi hơi gật đầu, nói:

"Có thể."

Từ đồ ăn sáng hôm nay, nàng nhìn ra khẩu vị của thế tử thiên ngọt, chắc cũng sẽ thích ăn cá chua ngọt. Nàng tự cảm thấy trù nghệ cũng không tệ lắm, sở trường nhất cũng chính là cá chua ngọt. Nàng vừa mới tới Ký Đường Hiền hầu hạ, đây là thời điểm yêu cầu đứng vững gót chân. Hôm nay nàng không chút do dự cự tuyệt đề nghị của Thái Tử điện hạ, tuy rằng là bởi vì chính mình không muốn đi, nhưng cũng sẽ làm thế tử gia thấy được sự trung tâm của chính mình. Mặc kệ thế nào, tóm lại là một chuyện tốt.

A Hạo xách theo thùng gỗ lên xe ngựa. Hai người cùng nhau trở về Tỉnh Quốc công phủ.

Trở lại Tỉnh Quốc công phủ, sắc trời đã có chút tối. A Hạo đem cá tới phòng bếp nhỏ của Ký Đường Hiền, lại nhìn thấy Như Ý cô cô vội vã hươngthur phòng của thế tử chạy đến.

A Hạo tò mò, vội tiến lên hỏi:

"Như Ý cô cô, phát sinh chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Như Ý cũng không dễ nhìn, gương mặt tròn tròn gắt gao cau lại, thấp giọng nói với thấp A Hạo:

"Lục di nương không cẩn thận đẻ non."

Lục di nương? Mắt A Hạo nheo lại, có chút giật mình. Nàng tự nhiên hiểu được, Lục di nương là bảo bối trên đầu quả tim của quốc công gia. Nghe nói Lục di nương cùng quốc công gia đã từng là biểu huynh muội thanh mai trúc mã, nếu không phải sau này tiên đế tứ hôn, Quốc công gia cũng sẽ không cưới Quốc công phu nhân, mà ủy khuất Lục di nương làm thiếp thất. Nàng ở trong phủ tuy rằng chỉ mới ba năm, nhưng sự sủng ái của Quốc công gia với Lục di nương vẫn biết một ít. Lục di nương thích ăn quả vải, mỗi năm vào mùa vải chín, bao giờ cũng sẽ đưa tới phòng Lục di nương nhiều nhất.

Chỉ là ——

Lục di nương là khi nào có thai? Trong phủ chính là một chút động tĩnh đều không có.

Như Ý nói:

"Lục di nương có thai không đầy ba tháng, vốn tính toán chờ thai ổn định mới nói. Nhưng hôm nay lục cô nương ở trong sân cùng ngũ cô nương xảy ra tranh chấp, Lục di nương tiến lên khuyên, một không cẩn thận đã bị lục cô nương đẩy ngã trên mặt đất, sau đó liền thấy đỏ..... Đứa nhỏ này liền không còn"

Như Ý mặt lộ vẻ háo sắc, nói:

"Thôi, không cùng người nói. Ta phải đi nói cho thế tử gia....." nói rồi lại than một tiếng, "Cũng không hiểu được lục cô nương tạo nên tội nghiệt gì....."

Con nôi dối chính là chuyện quan trọng hàng đầu, lại nói Lục di nương ở trong lòng quốc công gia rất có phân lượng. Lục cô nương tuy là đích nữ, nhưng Quốc công gia đối với nữ nhi này không chút nào để bụng, trong lòng A Hạo liền có chút lo lắng. Nàng thấy thế tử từ thư phòng đi ra, phía sau còn mang theo Như Ý cô cô.

A Hạo nghĩ một chút, rồi cũng đi theo sau.

Lúc này lão thái thái, quốc công gia cùng quốc công phu nhân đều ở Đình Lan Cư của Lục di nương.

Vừa bước vào, liền nhìn thấy Quốc công gia mặc một thân áo cổ tròn màu xám, ngồi bên cạnh lão thái thái cũng đầy mặt lo lắng. Còn có khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lục cô nương Tiêu Ngọc Đề đang đứng bên người Quốc công phu nhân Lan thị, hai mắt hồng hồng, có lẽ là vừa mới khóc xong.

Lục cô nương Tiêu Ngọc Đề sinh ra đã xinh đẹp hoạt bát, còn ngũ cô nương đứng ở bên người Quốc công gia Tiêu Ngọc Tiêm lại mảnh mai dịu dàng, bộ dáng lớn lên cực giống Lục di nương, cho nên Quốc công gia đối với thứ nữ này cũng cưng chiều. Theo lý thuyết thế này thật sự là không nên, nhưng

ai bảo Lục di nương đến niềm vui cho Quốc công gia. Lại nói tiếp lục cô nương cũng là một người đáng thương, nếu không phải hậu phương của Quốc công phu nhân cường đại, cuộc sống phòng chừng cũng không có thoải mái như vậy.

Tiêu Ngọc Đề đỏ hoe mắt, nhìn Tiêu Hành đang tiến vào, ủy khuất gọi một tiếng:

"Ca ca."

Tiêu Ngọc Tú xuất giá nhiều năm, hiện giờ bên người Tiêu Hành cũng chỉ có một thân muội muội, tuy tính tình nhát nhẽo, nói đến cùng cũng là vô cùng yêu thương. hần cúi đầu nhìn Tiêu Ngọc Đề, mở miệng hỏi:

"Đến tột cùng chuyện là như thế nào?" hần hiểu được muội muội tính tình có chút kiêu ngạo, nhưng cũng sẽ không vô lý đối xử với Lục di nương như vậy.

Tiêu Ngọc Đề thành thành thật thật giải thích:

"Mới vừa rồi ta ở trong sân đụng phải ngũ tỷ tỷ, nhìn thấy nàng nuôi một con mèo nhỏ, cảm thấy thú vị liền muốn ôm một chút, không nghĩ tới kia con mèo kia tính tình kiêu ngạo, hung hăng cào ta một cái....." nói tới đây, Tiêu Ngọc Đề liền đem bàn tay đưa ra. Có lẽ còn chưa kịp xử lý, trên mu bàn tay trắng nõn, vết cào máu chảy đầm đìa nhìn mà ghê người. Nàng tiếp tục nói, "Cho nên..... Cho nên ta liền cùng ngũ tỷ tỷ đã xảy ra tranh chấp, Lục di nương mới vừa đi lại đây, liền không cẩn thận bị ta....." Thanh âm yếu ớt, phía sau nói đã rất rõ ràng.

Tình Quốc công sắc mặt xanh mét nói:

"rõ ràng là chính mình làm sai chuyện, vậy mà còn có mặt mũi cùng Tiêm nhi cãi nhau."

Quốc công phu nhân còn đang đứng ở đây, Quốc công gia lại không cho mặt mũi như vậy, đủ thấy Quốc công gia thiên vị Lục di nương cùng ngũ cô nương. Vừa nói xong, ngũ cô nương Tiêu Ngọc Tiêm liền mở miệng, ôn nhu nói:

"Là ta không đúng, không nên cùng lục muội muội so đo."

Tình Quốc công vốn bảo vệ ngũ cô nương, nghe ngũ cô nương đem sai lầm ôm về mình, liền che chở nói:

"nói gì vậy? Sai không ở người. Hôm nay Đề tỷ nhi làm hại Lục di nương đề non, không thể không phạt, người đâu —— lấy gia pháp."

Gia pháp.

Nghe thấy lời này, khuôn mặt của Tiêu Ngọc Đề thoáng chốc trắng bệch, vội nhìn về phía mẫu thân Lan thị.

Lan thị sắc mặt bình đạm, nghe thấy lời Quốc công gia, đứng dậy đem nữ nhi kéo đến bên người, nói:

"Có ta ở đây, ai dám đụng đến nữ nhi của ta." Lan thị xuất thân hiển quý, khí chất trên người thật làm người ta khiếp sợ. Lời nói nhẹ nhàng rơi xuống, cũng làm Tình Quốc công nháy mắt thay đổi sắc mặt. hần nhìn Lan thị, nói:

"Đề tỷ nhi tính tình này chính là bị người chiều hư, hôm nay ta liền phải quản giáo nó.."

Lan thị khẽ nâng khóe môi, làm như cảm thấy có chút buồn cười:

"Quốc công gia chưa bao giờ quản qua nữ nhi, hôm nay vậy mà lại muốn quản giáo, vừa quan tâm đã dùng roi"

"Người ——" Tình Quốc công nhất thời khó thở, cầm lấy chiếc roi bên người hạ nhân, nói, "Đây là một mạng người. Người nếu cứ che chở nàng, về sau không biết còn sẽ xảy ra chuyện gì."

Tiêu Ngọc Đề tuy rằng sợ đau, nhưng càng không muốn nhìn thấy cha mẹ chính mình phát sinh tranh chấp. Nàng hiểu được cha mẹ cảm tình không tốt, nếu là lại bởi vì chuyện của nàng mà nháo lên, về sau chỉ sợ càng thêm bằng mặt không bằng lòng. Tiêu Ngọc Đề nghĩ một chút, "Phịch" một tiếng quỳ xuống, nói với Lan thị:

"Việc hôm nay quả thật là nữ nhi không đúng, nương người không cần che chở nữ nhi." Cuối cùng lại giương mắt nhìn Tình Quốc công, nói, "Nữ nhi bằng lòng nhận phạt....."

Tình Quốc công đối với nữ nhi này vốn đã không có nhiều cảm tình, hiện giờ lại đang nổi nóng, nghe xong lời này đột nhiên giương roi lên hung hăng đánh xuống.

Lục cô nương là cô nương thế gia mềm yếu, làm sao chịu được một roi của người tập võ như Quốc công gia? Nếu roi này thật sự đánh xuống, còn không phải da tróc thịt bong a.

A Hạo đứng ở một bên, không dám nhìn tiếp. Đột nhiên lúc này, Thế tử đứng ở bên cạnh nàng động tác cực nhanh đem lục cô nương đang quỳ trên mặt đất kéo lên. Roi của Quốc công gia đánh xuống, "Bụp" một tiếng đánh vào lưng thế tử.

A Hạo sợ tới mức che miệng lại.

Tiêu Hành mặt không đổi sắc đem muội muội kéo lên, nói với Tĩnh Quốc:

"Hôm nay việc muội muội làm mặc dù có sai, chỉ là nàng tuổi còn nhỏ, hơn nữa cũng biết sai rồi. một roi này xem như người làm huynh như ta thay nàng chịu, hy vọng phụ thân cũng nguôi giận, không cần tiếp tục so đo." hấn dừng một chút, lại nói, "Rốt cuộc —— hộ con nổi dòng bất lợi, Lục di nương cũng có một phần trách nhiệm.

Lão thái thái tuy rằng không thích Lan thị cùng lục cô nương, nhưng đối với vị đích trưởng tôn này vẫn là đau lòng. một roi này đánh xuống, tức khắc tâm can đều run rẩy, vội đứng dậy nói:

"Chuyện này liền như vậy đi. A Dung cũng thiện tâm, Đề tỷ nhi rốt cuộc tuổi còn nhỏ, hơn nữa..... nói đến cùng cũng là hài tử kia không có duyên phận." A Dung là khuê danh của Lục di nương. Lão thái thái lại nhìn tôn tử của chính mình, vô cùng đau lòng, vội nói với A Hạo vẫn còn đang ngơ ngác, "Còn thất thân làm cái gì, nhanh mang thể tử gia trở về bồi thuốc."

A Hạo nghe lão thái thái nói, chạy nhanh ngẩng đầu nhìn Tiêu Hành.

Lão thái thái lại đối với Lan thị nói:

"Được, hôm nay chuyện này liền đến đây kết thúc, người cũng mang theo Đề tỷ nhi trở về đi. A Dung vừa mới đẻ non, đây là thời điểm tĩnh dưỡng, ồn ào nhốn nháo như vậy ra thể thống gì."

đã đến thế này, Lan thị cũng không có gì để nói, liền trầm mặt mang theo nữ nhi ra khỏi Đình Lan Cư.

A Hạo đi theo sau Tiêu Hành, một đường đi ra ngoài.

đã là buổi tối, Tĩnh Quốc công phủ đã treo đèn. Chẳng qua muốn đi Ký Đường Hiên còn phải đi qua một khu rừng trúc. Buổi tối gió lớn, thổi trúng xung quanh cây trúc rào rạt rung động. A Hạo trong tay cầm đèn đi ở đằng trước, vì thế từ gia phía sau chiếu sáng, lại bị đông lạnh đến run bần bật, thân mình thẳng run lên. Nghĩ mới vừa rồi thể tử gia che chở lục cô nương như vậy, A Hạo có chút hâm mộ. Nếu như mình cũng có một ca ca như vậy, có lẽ lúc trước cũng sẽ không bị bán vào Quốc công phủ làm nha hoàn.

Gió quá lớn, lập tức thổi tắt đèn trong tay nàng, xung quanh tức thì liền một mảnh đen nhánh.

"Thế tử gia?" A Hạo đang xuất thần, vừa thấy đèn tắt, liền dừng bước chân.

Tiêu Hành hiểu được nàng sợ tối, lại nói:

"không cần đốt đèn, đi thôi."

đã nói như vậy, A Hạo cũng không còn lời gì để nói. Rốt cuộc hôm nay bởi vì sự tình lục cô nương, thể tử gia tâm tình cũng không được tốt, hơn nữa vừa nãy mới ăn một roi của Quốc công gia, phỏng chừng trong lòng cũng không thoải mái. Công tử nhà giàu, tính tình đều không tốt, chỉ không tốt một chút sẽ đem con tức xả lên đầu hạ nhục bọn họ. Lúc này, nàng tự nhiên sẽ không ngây ngốc đi chọc hấn.

Chỉ là ——

Đen như mực thế này, nàng nhìn đường thế nào a?

A Hạo mới vừa đi vài bước, dưới chân cũng không biết dẫm phải cái gì, thân mình liền lao đảo trượt một cái. đang chuẩn bị té ngã, phía sau lại có một đôi tay vững vàng tiếp được nàng.

Ban đêm quá tối, A Hạo từng ngum từng ngum thở phì phò.

Lưng nàng dán vào ngực thể tử, đôi tay kia vòng qua nách nàng, gắt gao ôm lấy eo nàng để ngừa nàng té ngã. Hai cơ thể thân cận, nàng cơ hồ có thể ngửi được mùi trúc xanh nhàn nhạt trên người thể tử. A Hạo có chút kinh hoàng thất thố, vừa hoàn hồn liền hết sức muốn đứng lên, vừa vịn thể tử lại không có nửa phần muốn buông tay, chỉ không đầu không đuôi hỏi một câu:

"Hôm nay những lời người nói với Thái tử, chính là xuất phát từ trong lòng?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Có lộc ăn

Đột nhiên hỏi một câu như vậy, A Hạo có chút như lọt vào trong sương mù.

Tĩnh tế nghĩ lại, mới hiểu được lời của thế tử là có ý gì. Chỉ là —— A Hạo chỉ là một tiểu cô nương chưa cập kê, hiện nay thân mình lại cùng nam tử dựa gần như vậy, khó tránh khỏi có chút không thích ứng. Tuy ở chung chỉ mới hai ngày, nhưng ở trong mắt A Hạo, thế tử là một nam tử ngọc thụ lâm phong, cho nên nàng cũng không hề lo lắng ước nguyện ban đầu của Quốc công phu nhân.

Chỉ là trước mắt, A Hạo hiểu được, thế tử cho dù là một quân tử ôn nhuận, rốt cuộc cũng là một nam nhân.

Hắn hơi cúi đầu, hơi thở ấm nóng chậm rãi phả vào gương mặt, vành tai của nàng. Lỗ tai nàng sợ nhất là ngứa, chẳng qua điều này chỉ có những người thân cận nhất bên cạnh nàng mới biết, ở Quốc công phủ, cũng chỉ có Hạnh Dao mới biết được bí mật nhỏ. A Hạo không dám động, mở miệng nói:

"Nô tỳ đối Quốc công phủ trung thành và tận tâm, tự nhiên mong muốn hầu hạ thế tử, đây là việc trong bốn phận của nô tỳ."

Tuy rằng nỗ lực làm bộ trấn định, nhưng rốt cuộc tuổi còn nhỏ, âm sắc khẽ run, như một con thỏ con bị kinh hách.

Tiêu Hành buông lỏng tay, nói:

"Như thế liền tốt." Ngữ khí của hắn bình đạm, phảng phất không đem chuyện thân cận vừa rồi để ở trong lòng. Dường như nghĩ tới cái gì, hắn lại nói, "Thái Tử điện hạ tuổi nhỏ thiện tâm, hôm nay xem như người vận khí tốt, không có lần sau."

không có lần sau?

A Hạo có chút không rõ. Hoảng hốt một lúc mới nghĩ đến, chẳng lẽ là thế tử gia cho rằng nàng có ý trêu chọc Thái Tử điện hạ? Trong lòng A Hạo có chút không thoải mái, nàng chưa bao giờ từng nghĩ sẽ làm thấy người sang bắt quàng làm họ, những ngày ở Quốc công phủ đã nom nớp lo sợ, càng miễn bàn ở bên trong thâm cung. Chỉ là nghĩ đến vị tiểu Thái tử đáng yêu tính trẻ con kia, trong lòng A Hạo vẫn có chút vui mừng.

A Hạo nhìn thế tử tiếp tục đi phía trước, liền nhắc lần vẩy đi theo.

Nàng không có thấp đèn, lại sợ chính mình hấp tấp vội vã rồi té ngã, cho nên liền an an tĩnh tĩnh đi theo sau thế tử. nói cũng kỳ quái, rõ ràng là tối như vậy, thế tử đi đường một chút cũng không có trở ngại. Có hẳn dẫn đường, A Hạo đi đường cũng thông thuận nhiều.

Trở về Ký Đường Hiên, liền hầu hạ thế tử rửa mặt chải đầu đi ngủ. Tĩnh thất đã sớm chuẩn bị nước ấm, A Hạo nghe thế tử phân phó, đi tới lấy quần áo ngủ từ trong tủ để chủ tử sau khi tắm xong thay. Thân là nha hoàn, nàng không cần tự mình hầu hạ chủ tử tắm gội, chỉ cần ở bên ngoài chờ, cũng xem như một công việc tương đối nhẹ nhàng.

Nàng không biết thế tử có thể hay không bắt nàng gác đêm. Nhưng nàng hiểu, nếu là chính mình đợi lâu, chỉ sợ Cẩm Sát, Uyển Thước các nàng trong lòng sẽ không thoải mái. Tưởng tượng đến Cẩm Sát cùng Uyển Thước, trong lòng A Hạo liền có chút lo lắng. Có thể từ ở đây, nàng không có khả năng cùng hai người các nàng biến chiến tranh thành tơ lụa, cho dù ở chung thân thiện, cũng chỉ là trên mặt thôi. Nàng tứ cố vô thân, chỉ có hầu hạ tốt thế tử, làm hắn trở thành chỗ dựa của chính mình.

Chẳng qua ——

Nghĩ đến thế tử mặt không biểu tình, A Hạo liền cảm thấy chuyện này tương đối khó khăn.

Thời điểm Tiêu Hành tắm gội xong, nhìn thấy A Hạo đang trải giường chiếu, dáng người nàng là lút, nhỏ xinh. Hắn ngạc nhiên đứng ở nơi đó, có chút không dám đi lên trước. Tiểu cô nương động tác nhanh nhẹn lại cẩn thận, trên người không có ngao khí của thế gia cô nương, tuổi tác tuy còn nhỏ, lại cực kỳ hiểu chuyện, cũng cực kỳ chiều cố người khác.

Trải xong giường, A Hạo xoay người, duỗi tay giơ lên bình sứ nhỏ trong tay, nói với Tiêu Hành:

"Mới vừa rồi Lâm ma ma bên người lão thái thái đưa tới thuốc mỡ, lão thái thái phân phó, bảo nô tỳ giúp thế tử gia bôi thuốc."

Tiêu Hành "Ừ" một tiếng, ngồi xuống mép giường, sau đó hai ba động tác đã cởi ra đai lưng áo ngủ. A Hạo bật nắp bình sứ trong tay, thật cẩn thận đem áo trên người hắn cởi xuống. A Hạo cũng không có cảm thấy thẹn thùng, thân là nha hoàn, hầu hạ bên người chủ tử khẳng định tránh không được việc này.

Áo ngủ lụa trắng cởi đến vòng eo, lộ ra nửa trên tinh trắng rắn chắc của nam nhân, vai rộng eo thon, đường cong quyến rũ, nhìn không sót cái gì.

Ánh mắt A Hạo cứng lại.

Nàng không nghĩ tới, thế tử trừ bỏ mặt cùng tay đẹp, lưng cũng đẹp như vậy.

Màu da của nam nhân không giống nữ nhân tinh tế trắng nõn, màu sắc hơi ngăm chút, trên lưng còn có vài vết sẹo, cũng không biết là vì sao lại có, so với vài vết sẹo này, rồi đây hôm nay lại không có gì ghê gớm cả.

Nhìn bề ngoài Thế tử là một thế gia công tử ôn tồn lễ độ, dáng người cao dài, phong tư lỗi lạc, bên trong lại một chút cũng không gầy yếu, ngược lại có chút cường tráng. Có lẽ là mấy năm nay vào Nam ra Bắc, thân thể so với công tử bình thường tốt hơn một chút. Hơn nữa, tuy đường cong hắn rất quyến rũ, lại không nhu hòa giống nữ tử, có một loại hương vị khác. Tóm lại, rất đẹp, nhìn rất có lực.

"Làm sao vậy?"

A Hạo ngơ ngác hoàn hồn, nhất thời mặt có chút nóng. Nàng không dám nói lời nào, chỉ thật cẩn thận đem thuốc mỡ trong bình sứ bôi lên trên lưng thể tử. Mắt công như vậy, cũng chỉ là một vết đỏ. Chỉ là lão thái thái đau lòng tôn nhi, tất nhiên là luyện tiếu trên người tôn nhi lưu lại bất kì vết thương nào, mới đưa tới thuốc mỡ tốt nhất bảo nàng hầu hạ.

Làn da của nam nhân sờ lên cũng thực cứng rắn, xúc cảm cũng không tốt lắm, so nữ tử nóng một ít. A Hạo động tác nhanh nhẹn bôi thuốc, sau đó đẩy nắp bình sứ, thể tử cũng đem áo ngủ mặc lại. Nàng nhìn thể tử không nói chuyện, nhất thời có chút lúng túng, liền cầm bình sứ nói:

"Vây..... Vây nô tỳ đi ra ngoài."

Tiêu Hành gật gật đầu, biểu tình trên mặt có chút ôn hòa.

Hôm sau A Hạo rảnh rỗi đi tìm Hạnh Dao, Hạnh Dao đem bạc hôm qua thay nàng lãnh đưa cho nàng. A Hạo xuất thân bản hàn, đối với tiền tài luôn luôn coi trọng. Nàng cũng hâm mộ những thể gia tiểu thư đó coi tiền tài như cận bã, nhưng nàng hiểu được cả đời mình đều không thể sống hơn những ngày này. Nếu đã như vậy, chi bằng an tâm tích góp bạc.

Lãnh tiền tiêu vật, A Hạo có chút vui mừng, mặt mày đều nhiễm ý cười.

Hạnh Dao hỏi:

"Nghe nói người hôm qua đi theo thể tử tới Minh Viễn Sơn Trang, vậy có nhìn thấy Hàn tiên sinh không?"

A Hạo gật gật đầu, khước miệng hơi giương lên, đem tiền tiêu vật bỏ vào túi tiền bên eo, ánh mắt tinh lạng thật là sùng bái nói:

"Hàn tiên sinh không hổ là đại gia, khí chất nho nhã, đối xử với người khác lại khiêm tốn có lẽ."

Lời này vừa xong, Hạnh Dao càng thêm hâm mộ A Hạo. Nàng đánh giá trên dưới A Hạo, chớp chớp mắt thấp giọng lại hiểu kỳ nói:

"Vây người cùng thể tử có hay không....."

Hạnh Dao nói làm A Hạo nhớ tới giấc mộng tối hôm qua, tức khắc liền cảm thấy mặt có chút đỏ. Có lẽ là trước khi đi nhìn thấy lưng thể tử gia, làm hại nàng ở trong mộng cũng mơ thấy..... A Hạo cúi tay chọc vào ót Hạnh Dao, mỉm cười nói:

"Đừng hồ nháo. Ta chỉ là một nha hoàn thôi, thể tử xưa nay cự tuyệt người khác tới gần, ngày thường ta cũng chỉ có chút việc bưng trà đổ nước. Chẳng qua thể tử thích an tĩnh, ta ở Ký Đường Hiền cũng chưa bao giờ cùng người nói chuyện."

Nghe A Hạo oán giận, Hạnh Dao chu chu môi nói:

"Ta cũng nghĩ thế. Người không biết, người rời đi chỉ mới hai ngày, những người đó sau lưng nói như thế nào đâu..... Trong miệng toàn là lời khó nghe, nhưng ai không biết kỳ thật trong lòng mỗi người đều vô cùng hâm mộ."

Thể tử là ai? Chính là chủ tử sau này của Quốc công phủ.

Hạnh Dao tính tình ngay thẳng, A Hạo tuy không để ý mấy cái đó, nhưng nghe xong trong lòng tóm lại cũng có chút không thoải mái, rốt cuộc không ai thích nghe những lời này. A Hạo hiểu được Hạnh Dao xưa nay trượng nghĩa, liền nói:

"Ta biết người che chở ta."

Hạnh Dao cong cong đôi mắt, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "A" một tiếng, chạy nhanh từ trong lồng ngực móc ra một phong thư. Phong thư nhấn dùm đó, như đã trải qua thời gian dài. Hạnh Dao vội nói:

"Thiếu chút nữa thì quên, đây là thư từ nhà người. Buổi chiều hôm qua người thể tử ra cửa, ta thay người nhận..... Truyền tin là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc áo khoác đã hơi cũ, cao gầy, dễ râu. Nói là đồng hương của người, thư này là do cha người viết."

Ba năm trước đây nàng bị bán vào Tỉnh Quốc công phủ làm nha hoàn, cha mẹ cầm mười lượng bạc để chữa bệnh cho đệ đệ, từ bấy đến giờ không hề hỏi thăm qua tình hình của nàng, hiện giờ đột nhiên đưa thư, A Hạo trong lòng kích động, lại sợ trong nhà lại xảy ra chuyện gì..... A Hạo có chút gấp gáp, lại có chút lo lắng, vẫn là Hạnh Dao ở một bên đã mở miệng:

"Nếu không ta thay người mở ra đi, nhìn xem có phải hay không có việc gì gấp?"

Hạnh Dao vốn dĩ cũng chỉ nhận được mấy chữ, ba năm cùng A Hạo sống chung, mưa dầm thấm đất cũng học được chút chữ, cho nên xem thư căn bản không thành vấn đề. Nàng động tác nhanh nhẹn đem phong thư nhấn dùm đó mở ra, lấy ra giấy viết thư, mở ra. Mắt hạnh linh động nhìn nội dung trên thư, thực mau liền đem giấy khép lại, cau mày nói với A Hạo:

"Ta còn tưởng rằng là nhớ người. A Hạo, người nói xem thiên hạ sao lại có cha mẹ vô lương tâm như vậy. Lúc trước đem người bán cũng chẳng quan tâm, lúc này biết người ở Quốc công phủ sống không tới, lại quản người muốn bạc."

A Hạo sắc mặt dừng một chút, có chút mất mát.

Lúc này cũng không sợ xem lại thư, từ trong tay Hạnh Dao tiếp nhận, tỉ mỉ nhìn một lần. trên thư chữ viết rõ ràng, vừa nhìn đã biết là xuất phát từ tay cha, chỉ là nội dung trong thư, đại để là mẩu thần nạng. Mở đầu chẳng qua là thể hiện sự nhớ nhung với mình, lúc sau lại nhắc tới trong nhà sắp sửa ăn tết, yêu cầu đưa cho đệ đệ muội muội trong nhà thêm một ít y phục mới.....

A Hạo hiểu được, chắc cha mẹ nàng từ đâu nghe nói, nàng ở Tĩnh Quốc công phủ sống không tồi, cho nên mới nghĩ từ trên người nàng lấy chút bạc. Chỉ là nghĩ đến đệ đệ muội muội trong nhà, A Hạo thật đúng là không thể nhẫn tâm. Rốt cuộc đều là người nhà của nàng.

"Người sẽ không thật sự muốn gửi bạc qua đi?" Hạnh Dao kinh ngạc nhướn mày.

A Hạo mở miệng, có chút khó xử nói: "Ta....."

"Người ngốc à. Đây rõ ràng là lợi dụng người. A Hạo, người cũng sắp mười bốn, nên vì chính mình suy nghĩ. Nếu người không muốn làm thông phòng của thế tử gia, càng cần tích góp chút bạc. Bằng không chờ thời điểm người hai mươi tuổi đi ra ngoài, không có tiền vốn sao được?" Hạnh Dao nghĩ rất thông thấu. Lại nói các nàng cũng xem như may mắn, có thể hầu hạ bên người lão thái thái. So với những thô sử nha hoàn tốt hơn quá nhiều.

A Hạo nói:

"Đề ta nghĩ lại đã." Nàng hiểu đối với con nhà nghèo mà nói, có quần áo để ăn tết là một việc vui vẻ cỡ nào.

Nghe ngữ khí như vậy, Hạnh Dao liền hiểu được nàng mềm lòng. A Hạo tính tình tuy tốt, nhưng lại có chút ngoan cố, Hạnh Dao biết chính mình không cách nào khuyên A Hạo, liền dùng khuỷu tay chọc chọc, nói:

"Vậy người cũng không cần quá ngốc, đừng đem bạc tích góp 3 năm đều gửi về."

A Hạo cười cười, giương mắt nhìn Hạnh Dao nói:

"Ta hiểu được."

Ở Tĩnh Quốc công phủ ba năm, trừ bỏ một ít tiền tiêu dùng, nàng cũng tích góp ước chừng hai mươi lượng bạc. Đối với A Hạo mà nói, xem như một số tiền thật lớn. Chẳng qua nàng cũng sẽ không bạc đãi chính mình, cô nương gia hẳn là nên yêu quý bản thân, nàng ngày thường cũng chú trọng điều đó, đồ dùng trên người đều sẽ không quá tiết kiệm. Trong nhà không có chuyện gì, nàng tự nhiên sẽ không đem bạc đều gửi trở về.

Cùng Hạnh Dao hàn huyên trong chốc lát, A Hạo nhớ tới hôm qua đáp ứng qua thế tử, cơm trưa phải làm cá chép chua ngọt liền không trì hoãn nữa, trở về Ký Đường Hiên.

Ký Đường Hiên có phòng bếp nhỏ của chính mình, nấu đồ ăn chính là một đầu bếp nữ ục ịch hơn bốn mươi tuổi, họ Lư, lớn lên thực thân thiện, làn da đen, cười lộ lên liền sẽ lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Nàng nhìn A Hạo đã chuẩn bị tốt đường cá chép chua ngọt, nhìn không được khen:

"A Hạo cô nương chẳng những lớn lên xinh đẹp, không nghĩ tới trù nghệ cũng tốt như vậy, về sau ai cưới A Hạo cô nương thật là có phúc."

A Hạo cười cười, nàng cũng muốn ngày sau có thể gả cho một phu quân tốt, ngày ngày vì phu quân của mình phu quân làm đồ ăn ngon. A Hạo nhìn cá chép chua ngọt trên bàn hương bay bốn phía, lại không nghĩ rằng lần đầu tiên nấu ăn cho một nam tử xa lạ lại là cho thế tử gia.

Giữa trưa, lục cô nương Tiêu Ngọc Đề cũng tới Ký Đường Hiên.

Vừa lúc thời gian ăn cơm trưa, liền ở Ký Đường Hiên cùng ăn.

Đồ ăn của thế tử luôn được chú ý, lục cô nương tới, cũng chỉ là nhiều thêm một đôi đũa, đồ ăn cũng không cần thêm.

Tuổi còn nhỏ chính là có lợi, rõ ràng hôm qua mới khóc đến hai mắt đỏ rực, lúc này tựa như không có việc gì, cùng ca ca nhà mình chơi đến vui vẻ, thần thái sáng láng. Thế tử gia không giỏi ăn nói, đại đa số thời gian đều là lục cô nương nói, hẳn ở một bên nghe.

Thức ăn trên bàn sắc hương vị đều đủ, hương thơm bay bốn phía, vô cùng mê người. Tiêu Ngọc Đề nhìn đồ ăn trên bàn, tự mình cầm đũa kẹp miếng cá chua ngọt, lại thấy ca ca nhà mình đã trước một bước gấp một miếng thịt cá bỏ vào trong miệng.

nói thật, A Hạo đích xác có chút tò mò thế tử có thích hay không đồ ăn nàng làm, cho nên nhìn không được ngẩng đầu xem. Nàng nhìn lục cô nương cũng gấp một miếng, mặt mày lại cười nói:

"Cá chua ngọt này ăn thật ngon."

A Hạo thở dài một hơi, sau đó lặng lẽ quan sát biểu tình thế tử.

không biểu tình sao.

A Hạo có chút thất vọng, chậm rãi cụp mắt xuống.

Tiêu Hành giương mắt, nhìn tiểu nha hoàn yên lặng cúi đầu, không dấu vết cong cong môi, đối với muội muội nói:

"Người thật là có lộc ăn....." Cuối cùng tiếp tục bổ sung, "Cá này chính là Thái Tử điện hạ thân thủ câu."

Nhất thời Tiêu Ngọc Đề nhưng mảy, hưng phấn nói:

"Phải không? Ta đây thật đúng là có lộc ăn."

Huỳnh muội hai người ăn đến vui vẻ, A Hạo đứng ở một bên, cũng cảm thấy ấm áp.

Tuy rằng thể tử không tỏ vẻ gì, nhưng A Hạo đã cảm thấy thực thỏa mãn. Ít nhất lục cô nương thích cá chép chua ngọt nằng làm.

Nàng nghĩ tới chuyện trong nhà mình trong nhà, đột nhiên nghe được lục cô nương kinh ngạc "O?" một tiếng, ngữ khí nghi hoặc nói: "Ca ca, người này thường không phải chỉ ăn hai chén cơm sao? Như thế nào hôm nay ăn uống tốt như vậy?"

A Hạo nghe vậy vội ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Kể si tình

Tiêu Hành sắc mặt không đổi, nghiêm trang dạy dỗ muội muội:

"Lúc ăn cơm không nên nói chuyện."

Tiêu Ngọc Đề thu lại nét cười, "dạ" một tiếng, sau đó liền không nói chuyện, chỉ ngoan ngoãn ngồi ăn cơm. Chỉ là nàng hiểu được tâm tình ca ca hôm nay thực không tồi.

A Hạo nhin không được khoe miệng giương lên.

Dùng cơm trưa xong, A Hạo nhìn Lục cô nương ôn ào cùng thể tử chơi cờ, thể tử lại uống trà đạo:

"Hôm qua Hàn tiên sinh có dặn, ta buổi chiều phải đến thư phòng vẽ tranh." Ngụ ý chính là, không muốn chơi cờ cùng nàng.

Đối với tính tình của ca ca mình, Tiêu Ngọc Đề cũng coi như hiểu rõ, nghe xong lời này, đôi mắt ngập nước xoay chuyển nhìn về hướng A Hạo. Dùng ngón tay chỉ vào A Hạo nói:

"Người, người chơi cờ với ta được không?"

A Hạo không nghĩ tới Lục cô nương sẽ đột nhiên nói chuyện với mình, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, chỉ giương mắt nhìn thể tử. Nàng nhìn thấy sắc mặt nhàn nhạt của thể tử liền nói với Lục cô nương:

"Nô tỳ chơi được ạ."

Bởi vì sự việc ngày hôm qua nên Tiêu Ngọc Đề có chút phiền lòng, chỉ có khi tới Ký Đường Hiên trong lòng mới được yên tĩnh một chút. Hôm nay cùng ca ca dùng cơm trưa, tâm tình nàng cũng tốt lên không ít, dĩ nhiên không nghĩ sẽ phải trở về nhanh như vậy. Đến cả nha hoàn này---mới đầu chỉ cảm thấy quen mắt thôi, lúc sau nàng mới nhớ ra nha hoàn này đã từng hầu hạ lão tổ tông nhưng không biết vì sao lại được đưa tới Ký Đường Hiên. Tiêu Ngọc Đề nhất thời lộ ra ý cười, kéo A Hạo đến bên bàn cờ, bảo nàng ngồi xuống.

Trong lúc A Hạo cùng Tiêu Ngọc Đề chơi cờ thì Tiêu Hành lại đi thư phòng.

A Hạo nhìn Lục cô nương xinh đẹp đáng yêu trước mắt, cảm thấy Lục cô nương này không có vẻ gì kiêu ngạo lại rất là thân thiện. Sau khi đánh cờ một hồi, Tiêu Ngọc Đề thấy A Hạo đối với cờ nghệ cũng không phải là am hiểu thông thường, lại càng thêm hứng thú. Nàng xưa nay nói nhiều, ngày thừa biết huỳnh trưởng không thích ôn ào nhưng nàng vẫn là không thể ngậm mồm lại được, cái nàng thích là vừa nói chuyện vừa chơi cờ. Nàng nói:

"Ca ca ta xưa nay không thích có nha hoàn hầu hạ bên cạnh, bất quá cũng chỉ có mình Trúc Sanh, ta còn tưởng rằng vẫn sẽ luôn như vậy chứ."

Tay A Hạo cầm quân cờ dừng một chút, nói:

"Thể tử quả thực là không thích người ngoài ở gần, nô tỳ cũng chỉ là phụ giúp bưng trà rót nước."

Tiêu Ngọc Đề nâng nâng mắt, đánh giá diện mạo của nha hoàn đối diện, chỉ cảm thấy khí chất trên người nha hoàn này không giống những kẻ hạ nhân khác, không nề hà thân phận lại cười nói:

""Ca ca ta luôn rất cổ quái. Cùng lắm--tất cả đều là bởi vì bảy năm trước có một lần bị bệnh nặng, sau đó liền trở nên trầm mặc.""

Thế từ bị bệnh sao?

Đối với chuyện này, A Hạo cũng đã từng nghe qua một ít, lại không biết cụ thể ra sao. Trong lòng nàng vô cùng tò mò lại không dám hỏi nhiều. Tiêu Ngọc Đề nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại không của A Hạo liền hiểu được nàng muốn biết, cảm thấy chuyện này không có gì phải giấu, nhẹ nhàng đem một quân cờ, đối với A Hạo thấp giọng nói:

""Lúc ấy ca ca cao lắm là mười tám tuổi, ta cũng còn nhỏ, có chút không nhớ rõ cho lắm. Chỉ nghe mẫu thân kể lại, trước kia huynh ấy so với các nam tử khác chỉ là hơi trầm mặc một chút nhưng cũng là thích cười thích nói. Nhưng từ khi bị nhiễm một con phong hàn, lúc tỉnh lại cả người liền có chút kì quái, đầu tiên là vẻ mặt vui mừng, không thể hiểu được tại sao lại chạy đến hạ nhân phòng, lúc sau lại hồn bay phách lạc trở về, không nói một lời...Làm cho mẫu thân ta vô cùng sợ hãi.""

Thế từ đến hạ nhân phòng để làm cái gì?

A Hạo nhíu mày, chỉ cảm thấy hành vi của thế tử quả thực là có chút kì quái.

Tiêu Ngọc Đề tiếp tục nói:

""Sau đó ca ca trở nên không thích nói chuyện, đã lâu ta không thấy được nụ cười của huynh ấy."" Nghĩ tới cái gì đó, nàng nhìn A Hạo một cái, ""Đúng rồi, cũng chính là bắt đầu từ khi ấy, khẩu vị của ca ca có chút biến hóa. Trước kia huynh ấy ghét nhất là ăn đồ ngọt, sau căn bệnh đó liền trở nên thích ăn đồ ngọt. Hôm nay người làm cá chép dầm đường thực hợp khẩu vị của ca ca...""

Tiêu Ngọc Đề không nói chuyện, chỉ cười hắc hắc nhìn A Hạo chớp chớp mắt sau đó nói:

""Kỳ thật, ta rất thích người, chỉ là..."" Chỉ là thân phận khác biệt, nếu ca ca thật sự có ý đối với tiểu nha hoàn này, mẫu thân cũng sẽ không đồng ý. Là một cô nương từ bé đã được ở nhà cao cửa rộng, tâm tư nàng có phần tinh tế một chút, trải qua sự việc hôm qua, nàng càng trưởng thành hơn rất nhiều. Nàng hiểu được ca ca không thích ở gần người khác cho nên đến bây giờ cũng chưa có thông phòng, hiện giờ chịu để nha hoàn này ở bên cạnh hầu hạ, cũng đủ thấy rõ ý tứ trong đó. Nhưng ca ca là thế tử của Quốc Công phủ, con nối dõi đặc biệt quan trọng. Cho nên, nếu để nha hoàn này thông phòng cho ca ca về sau có hại từ cũng chỉ có thể làm vợ lẽ...Lấy thân phận của nàng, làm sao có thể trở thành chủ mẫu của Tỉnh Quốc phủ.

thật đáng tiếc. Tiêu Ngọc Đề trong lòng thầm than, vẻ mặt tiếc hận đánh xuống một quân cờ.

A Hạo không biết Tiêu Ngọc Đề trong lòng bây giờ đang suy nghĩ cái gì, chỉ yên tĩnh đánh cờ. Lục cô nương này cờ nghệ tinh vi, so với thế tử còn kém một khoảng xa, hiện tại hai người đánh cờ cũng coi như ngang tài ngang sức. Nhưng nàng không có khả năng đánh thắng được cô ấy.

một ván vừa xong, Trương Tư- nha hoàn hầu hạ Tiêu Ngọc Đề tới Ký Đường Hiên, nói là có Đường công tử tới.

A Hạo tự nhiên hiểu được vị Đường công tử mà Trương Tư nói tới là người phương nào. Đường công tử tên gọi là Đường Lộ Lễ, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, là con trưởng của Lại bộ thượng thư Đường Hồng. Mẫu thân của Đường công tử là người của Tỉnh Quốc phủ, cho nên đây là biểu ca của Lục cô nương. Bất quá quan trọng nhất là Đường công tử và Lục cô nương là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã có hôn ước.

Vừa nghe thấy tên Đường đầu gỗ kia tới, khuôn mặt nhỏ của Tiêu Ngọc Đề liền gục xuống, có chút không muốn đi gặp hắn.

Nha hoàn Trương Tư nói với Tiêu Ngọc Đề:

""Tiểu thư vẫn là nên đi gặp đi. Đường công tử hôm qua mới từ Nghi Châu trở về, mang theo nhiều món đồ mới lạ lắm.""

Nghe xong lời này, Tiêu Ngọc Đề có chút dao động, bất quá trên mặt lại ra vẻ miễn cưỡng nói:

""Thôi cũng được, ta đi để cho hắn được nhìn thấy mặt." nói xong lời này lại nghiêng đầu hướng A Hạo nói, ""Lần sau lại tới cùng người chơi cờ, nhưng mà không được nhường ta đâu đấy.""

A Hạo tức khắc có chút ngượng ngùng, vội nhìn theo Lục cô nương rồi đi.

Buổi chiều không có việc gì, A Hạo liền nhớ tới sự việc hôm qua, lấy ra một nửa số bạc mình tích góp được. Mười lượng bạc này đối với những người trong gia đình nàng mà nói có thể sống tốt qua hết năm nay. Muội muội và đệ đệ chẳng những có thể mua thêm mấy bộ y phục mới mà còn có thể được ăn uống tốt hơn. A Hạo nhờ người đem bạc đưa cho cha mẹ nàng. Hạnh Dao đứng bên cạnh nhìn, không nhịn được mừng rỡ ngóc.

""Gửi về đến tận mười lượng bạc, người liền chờ lần cấp bạc sau đi."" Hạnh Dao bất mãn nói.

A Hạo cười cười, không nói chuyện. Nàng đương nhiên không ngốc, chỉ là máu mủ ruột thịt nàng sao có thể để đệ đệ muội muội chịu ủy khuất, trong lòng nàng hiểu được chuyện gửi bạc về cũng là một cái có, tiền bạc ở trên người đệ đệ muội muội cũng chỉ là một phần không đáng kể nhưng nàng cảm thấy để bọn họ sống tốt một chút cũng không tồi. Qua sang năm nàng liền mười bốn, còn tận sáu năm nữa mới có thể ra phủ. Trong sáu năm này nàng tích góp bạc chắc cũng còn kịp.

Hai người đang nói chuyện thì ở bên ngoài truyền đến tiếng cười nói. Hạnh Dao nhìn qua đình bát giác ở phía bên kia thấy thiếu niên mặc y phục màu lam,

mặt đẹp đến động lòng người, môi hồng răng trắng, rất là tuấn tú. Nghe thấy tiếng Lục cô nương mặc áo gấm màu hồng anh đào một tiếng ""Đường đầu gỗ"", hai tiếng"" Đường góc tử"" nói.

Thanh mai trúc mã, quả thật xứng đôi.

Hạnh Dao đứng lại, lập tức lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ, miệng lẩm bẩm nói:

""Người nói xem, chúng ta lớn lên cũng không kém, sao không thể đầu thai vào một gia đình tốt như cô ấy chứ. Lục cô nương này, cha là Tĩnh Quốc công, mẫu thân là quận chúa, huynh trưởng lại là thế tử, tỷ tỷ là chủ mẫu tương lai của Tuyên Bình hầu phủ, chờ đến lúc gã chồng liền có thể gã cho đại công tử của nhà Lại bộ thượng thư, thật là sẽ đầu thai....""

Còn không phải sao? Sinh ra đã ngậm thìa vàng, có thể không có người hâm mộ sao?

A Hạo nghe Hạnh Dao nói liền nhìn lên khuôn mặt của Hạnh Dao thầm đánh giá, quả thực Hạnh Dao có một khuôn mặt đẹp như hoa. Hạnh Dao bằng tuổi nàng, vóc người so với nàng cao hơn một ít, một đôi mắt trong như nước toát lên vẻ thông minh hiểu biết. Hạnh Dao thấp giọng nói:

""Đúng rồi, ta quên nói. Hôm qua ta có gặp nhị công tử ở trong sân, lúc nhìn thấy vẻ đẹp của ta thì trông mắt hắn liền dính lên người ta, quả thật là háo sắc mà...."" Nàng nói ngữ khí tràn ngập chán ghét.

Nhị công tử Tiêu Tông là con của nhị phu nhân họ Mạnh, tuy sinh ra tuấn tú lịch sự nhưng tính tình lại rất phong lưu.

A Hạo vội nói:

""Vậy người không có chuyện gì phải không?"" Nhị công tử làm bản nha hoàn trong phủ không chỉ mới một hai lần.

Hạnh Dao chỉ chỉ lên đầu, bĩu môi nói:

""Ta tự nhiên sẽ không để chính mình xảy ra chuyện. Ta là người hầu của lão thái thái nhị công tử làm sao dám động. Hơn nữa, ta chỉ muốn để tắm thân trong sạch này lại cho Tam công tử thôi....""

Mỗi khi nhắc tới Tam công tử Tiêu Đường, mắt Hạnh Dao liền lộ ra tình ý. Hạnh Dao tính tình vốn thẳng thắn, ngay cả trong tình cảm nam nữ cũng không có chút nào giấu diếm.

Cái này cũng không thể trách Hạnh Dao, ai bảo Tam công tử sinh ra đã phong độ nhẹ nhàng, luôn tươi cười ôn hòa. Ôn nhuận khiêm tốn như thế có cô nương nào chống đỡ được a? Tam công tử tuy là không phải là con của Lục phu nhân nhưng rất được người sủng ái, so với những đứa con của vợ lẽ khác địa vị là không giống nhau.

Dự tính Hạnh Dao và nàng không giống nhau, Hạnh Dao luôn hy vọng một ngày nào đó có thể trở thành phu nhân của Tam công tử, cả đời hầu hạ Tam công tử, sinh cho Tam công tử những đứa trẻ dễ thương.

Sau khi tạm biệt Hạnh Dao, A Hạo trở về Ký Đường Hiên, bưng trà đi đến thư phòng của thái tử. Nàng thấy thái tử đang chuyên chú vẽ tranh, khuôn mặt nhu hòa, mày liễu giãn ra không hề nhíu lại, có lẽ tâm tình rất tốt đây.

Nàng đi vào, thế tử cũng chỉ giương mắt một cái, tùy ý hỏi:

""Lục cô nương cho người trở về rồi sao?""

A Hạo gật đầu"" Dạ"" một tiếng, nói:

""Đường công tử đến Quốc Công phủ, lúc này đang cùng Lục cô nương trò chuyện.""

Nghe xong, Tiêu Hành hơi gật đầu, liền chăm chú nhìn xuống bên dưới. A Hạo định quay đi thì đột nhiên thế tử gia gọi nàng lại hỏi: ""Người có biết may vá không?""

May vá sao? A Hạo liền nhớ tới túi tiền bị mất có chút đau lòng. Nàng không hiểu được vì sao thế tử gia lại hỏi nàng câu này, nghĩ nghĩ rồi nói:

""Dạ được. Thế tử gia đây là....""

Tiêu Hành đương nhiên biết được là nàng biết may vá.

Gác cây bút trong tay xuống, đi vào bên trong lấy ra một cái áo choàng gấm đưa cho A Hạo. A Hạo cầm lấy áo choàng, nhìn áo choàng trên tay bị rách một lỗ thật lớn thì có chút kì lạ. Theo lẽ thường, với thân phận của thế tử gia, áo choàng mà bị rách liền có thể đổi cái mới nhưng lúc này lại cần nàng vá lại sao?

A Hạo nhìn nhìn, thấy chỗ rách này không khó vá cho lắm, liền nói:

""Nô tỳ đem về phòng vá lại giúp thế tử có được hay không?""

Tiêu Hành không biết nghĩ như thế nào, buột miệng nói ra:

"Người cầm kim chỉ đến nơi này và đi." nói xong lại thấy tiểu cô nương ngẩng đầu nghi hoặc nhìn chính mình, Tiêu Hành mới phát giác mình làm vậy có chút không thích hợp. hấn dừng một chút, sau đó lấy một cái cơ cực kỳ khó tin nói: "Ta có tính luyến tiếc đồ cũ, hơn nữa áo choàng này đối với ta rất quan trọng. Người liền ở chỗ này và đi, chỉ cần...chỉ cần không quấy rầy đến ta là được."

Là vậy sao.

A Hạo gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Nàng hiểu được tính tình của thế tử có chút khó nắm bắt, có thói quen luyến tiếc đồ cũ cũng có thể thông cảm được, chỉ đành trở về phòng đem kim chỉ qua. Tiêu Hành nhìn nàng, chỉ chỉ qua bên cửa sổ nói:

"Qua bên kia và đi."

Bên cạnh cửa sổ có một chậu hoa cúc được đặt trên chiếc bàn nhỏ, bên cạnh bàn là một cái giường nệm.

A Hạo sẽ không nghĩ tới thế tử gia cố ý bảo nàng ngồi trên giường nệm, chỉ quy quy củ củ ngồi xuống, cầm áo choàng lên bắt đầu vá.

Tiêu Hành ngừng bút, ánh mắt nhu hòa nhìn tiểu cô nương ngồi ở bên cửa sổ, thấy nàng cúi đầu vá xiêm y, bộ dáng vừa nghiêm túc lại cẩn thận.

A Hạo từ trước đến nay đều luôn thành thạo việc may vá, lỗ hổng này đương nhiên không làm khó được nàng, ước chừng qua mười lăm phút liền xong. Nàng muốn cho thế tử nhìn xem, nhưng ngẩng đầu lên thấy thế tử gia đang nghiêm túc vẽ tranh, liền nhớ tới lời nói khi nãy của thế tử--vẫn là không nên quấy rầy đến hấn.

Lúc Tiêu Hành dừng bút thì tiểu cô nương đã ngủ từ lúc nào. Nàng xưa nay luôn làm tốt bổn phận của mình, không cẩn thận ngủ thiếp đi, người an an tỉnh tỉnh dựa vào cạnh bàn, lồng ngực phủ tấm áo choàng, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn yêu kiều.

đang ngủ say.

Tiêu Hành đi qua, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Thấy nàng ngủ say như vậy, lúc này chậm rãi vươn tay đem nàng dựa vào trong ngực mình.

Nàng có chút gầy, thân thể bây giờ có chút nhỏ bé, chắc là không được ăn ngon mặc tốt. rõ ràng chính mình là một người khó gần người khác, nay hấn lại phá lệ quan tâm một người đến như vậy. Kiếp trước nàng phải chịu quá nhiều ủy khuất. Nàng rất ít khóc nhưng nếu khóc thì cũng không phát ra âm thanh chỉ là lúc ngẩng mặt lên đều tràn đầy nước mắt.

Tiêu Hành cúi đầu nắm lấy tay nàng, nhẹn không được đem bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm trong tay mình. Con người đen nhánh nhìn cái trán trắng nõn hoi lâu, lúc này kim nén không được, hạ xuống trán nàng một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Có tiền

Sợ sẽ đánh thức nàng nên hấn chỉ dám chạm nhẹ.

Chính vì cái cảm xúc tình tế cùng ảm áp kia đã là hấn không nhận được than: thật tốt.

Như vậy thật tốt.

Tiêu Hành hiểu được hành vi của chính mình quả thật có chút mâu thuẫn. hiện giờ nàng đang ở tuổi xuân sắc, xinh đẹp đến động lòng người, chỉ cần hấn mở miệng, nàng liền có thể rời phủ để gả chồng, sống một cuộc sống an nhàn. Nhưng hấn là không thể buông xuống được. Tiêu Hành lại hôn một cái. Rồi sau đó duỗi tay sửa tóc mai cho nàng, vẻ mặt rất tự nhiên mà đứng lên.

A Hạo không hiểu được làm thế nào mình lại ngủ quên mất. Lúc nàng tỉnh dậy phát hiện thế tử còn đang vẽ tranh thì cảm thấy có chút may mắn. Khi nàng thấy thế tử ngừng tay, đem bút gác lên giá đỡ thì mới cầm áo choàng đi qua.

"Thế tử." A Hạo thấp giọng gọi một tiếng. Người là còn tỉnh nhưng không hiểu sao hai tròng mắt lại nhấp nhem, đôi mắt đẹp có chút ngập nước giống như bị che khuất bởi một tầng sương mù vậy.

Tiêu Hành nhất thời sợ hãi, vội duỗi tay tiếp nhận áo choàng, làm bộ làm tịch đánh giá một phen sau đó nói:

"không tồi."

nói xong, A Hạo tức khắc thở phào một hơi.

Nàng biết thế tử thích ăn món cá chép chua ngọt của nàng làm, ngày mai liền làm lại đi. Thế tử ăn uống ngon miệng khiến nàng nhìn thôi cũng vui vẻ. Bất quá ngày nào cũng ăn cá như vậy thì sẽ dễ cảm thấy ngán cho nên nàng liền nghĩ nên thay đổi nhiều cách làm thì vẫn hơn. Mấy ngày hôm nay, nàng cũng đã đi hỏi những người trong phủ về tính tình của thế tử. Tuy thế tử là chủ nhân nhưng lại rất dễ dàng mà hầu hạ, mặc dù ngài nói không nhiều lắm nhưng cũng sẽ không tùy tiện mà trút giận lên người khác đi. Hơn thế nữa, thế tử đối xử với hạ nhân quả thực không tồi, chỉ ít thì thức ăn cho nàng ở Ký Đường Hiền so với khi còn ở cạnh lão thái thái còn tốt hơn. A Hạo cảm thấy, nếu bản thân ở Ký Đường Hiền nghỉ ngơi mấy tháng chắc nàng sẽ béo đến mức không đi nổi quá.

Nghĩ đến thế tử trừ việc không thích nói chuyện ra thì vẫn là một người chủ nhân tốt.

Hôm nay, nàng cùng thế tử rời phủ, đi được một đoạn đột nhiên A Hạo không hiểu được thế tử muốn đi đâu, trên xe ngựa nàng không dám nói lời nào, đến khi xe ngựa dừng lại nàng mới vén rèm lên nhìn.

Là Lâm Lang Quán.

A Hạo tuy không thường xuyên ra phủ nhưng cũng biết được Lâm Lang Quán là cửa hàng trang sức lớn nhất Yên Thành. Bên trong tất cả đều là đồ trang sức vô cùng tinh xảo, các tiểu thư con nhà quyền quý đều thường đến đây mua trang sức nhưng trang sức ở Lâm Lang Quán thường rất đắt tiền, hơn nữa mỗi loại trang sức chỉ có một cái duy nhất, nếu không cẩn thận làm hư muốn mua lại cũng sẽ không có cái thứ hai. Hiện giờ là cuối năm, Lâm Lang Quán so với ngày thường cũng náo nhiệt hơn. Các vị cô nương tới chỗ này đều là quần áo hoa mỹ, dung nhan tinh xảo, còn không cũng là phu nhân của các nhà quyền quý.

Chỉ là-----

A Hạo nghiêng đầu nhìn người nam nhân vẻ mặt lãnh đạm bên cạnh.

Thế tử tới chỗ này để làm gì? Nàng chính là hiểu được, thế tử không có để ý cô nương nào a.

Nàng theo thế tử xuống xe ngựa, thấy thế tử vừa đi vào trong vừa nói:

""Ta đối với mấy loại trang sức này không hiểu biết cho lắm, người đi vào giúp Lục cô nương chọn vài món.""

thì ra là để tặng cho Lục cô nương.

Những thắc mắc trong đầu A Hạo đều được xóa đi, lúc sau lại càng nghi hoặc, Lục cô nương sinh nhật vào giữa tháng sáu, đã qua rồi mà, làm sao bây giờ thế tử mới tặng lễ vật? A Hạo trong lòng trầm nghĩ, chắc là thế tử chưa tặng quà cho Lục cô nương nên bây giờ mới tặng thôi mà. Thế tử không có người nào thân cận, cũng chưa từng nghe qua thế tử gia có quan hệ tốt với vị cô nương nào, hơn nữa đây toàn là trang sức của nữ nhân, một nam nhân như hấn chắc là không thể nào thích được. Cho nên nàng nghĩ như vậy cũng chẳng có gì là lạ.

Nàng đã từng theo lão thái thái tới Lâm Lang Quán vài lần, nhưng cũng chỉ là đứng bên cạnh nhìn sơ qua một cái, chưa bao giờ xem kỹ cả. Hiện giờ tuy thế tử nói là mua cho Lục cô nương nhưng lại là nàng tới chọn. Nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, từ nhỏ đã thích cái đẹp, làm sao sẽ không thích đồ trang sức được chứ? Lúc nhìn những loại trang sức tinh xảo này tâm tình nàng cũng tốt lên rất nhiều. A Hạo nghiêm túc nhìn, lúc này chủ quán lấy ra một chiếc châu thoa vàng bên trên có khảm một viên ngọc. Nàng liền cầm chiếc châu thoa lên nhìn, giờ lên đối với Tiêu Hành nói:

""Thế tử, người xem cái này thế nào?""

Tiêu Hành cúi đầu nhìn châu thoa trên tay nàng, gương mặt mỉm cười, hơi gật đầu nói:

""Lấy đi.""

A Hạo gật gù đầu, trầm nghĩ: Thế tử đối với muội muội như Lục cô nương quả thật rất tốt. A Hạo đem mấy chiếc trâm cài tốt bỏ qua một bên, lại chọn một chiếc trâm cài nhỏ có hình hoa nhài, cây trâm này tuy không xuất sắc nhưng màu sắc cùng kỹ thuật lại cực kỳ tinh xảo. Nam nhân đối với những thứ này đương nhiên là không hiểu biết, cho nên bất luận nàng chọn cái gì, thế tử cùng lắm là gật đầu sau đó để nàng tiếp tục chọn. Sau một thời, nàng cũng chọn được vài món đồ: Chiếc châu thoa thắm ngọc trai, một cây trâm nhỏ hình hoa nhài, vòng tay san hô, một cái vòng cổ mạ vàng. Tính tổng cộng cũng khoảng hai trăm lượng bạc, như vậy cũng thật hoang phí quá đi.

Chỉ là, thế tử bảo Trúc Sanh đưa ngân phiếu sau đó đem mấy món trang sức này bỏ vào trong một rương gỗ nhỏ.

A Hạo cầm rương gỗ cảm thấy bên trong có chút nặng.

Đi vài bước, nàng lại bị chiếc hoa tai nạm hồng bảo thạch hấp dẫn. Ngày thường nàng không mang khuyên tai, bởi vì lỗ xo khuyên tai của nàng đã bị bít, nàng sợ nhất là lỗ tai bị ngứa, lại rất sợ đau cho nên mấy năm nay không đi bấm lỗ tai. Hiện tại nàng với chiếc khuyên tai này lại là thích không nhìn được.

Tiêu Hành nhìn thoáng qua tiểu cô nương bên cạnh, lại không mở miệng nói chuyện.

Lúc định đi ra ngoài, lại nhìn thấy ở Lâm Lang Quán một người mặc áo lụa nhũ bạc như ý, đầu đội đai nhung vàng—người đó đúng là lão thái thái của

Tỉnh Quốc công phủ. Lão thái thái vừa bước vào lại nhìn thấy cháu trai của mình xuất hiện ở chỗ này thì có chút kinh ngạc, lúc sau lại là không để lộ ra bất cứ biểu hiện gì mà liếc mắt đánh giá A Hạo bên người cháu trai.

Lão thái thái lộ ra ý cười, gương mặt người rất hiền từ nhìn tiểu cô nương trước mặt, một thân áo lụa khắc hồ điệp, búi tóc tùy ý được buộc lại, phong thái vẫn là một tiểu cô nương. Nàng lại nhìn vị cô nương đứng cạnh lão thái thái. cô nương này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt trắng nõn mà tinh xảo, trên mặt hàm chứa ý cười, lại còn có hai má lúm đồng tiền trông thật đáng yêu. Bên cạnh lão thái thái chính là thiên kim của Lại bộ thương thư Đường Mộ Trinh, cũng là cháu gái của lão thái thái.

Đường Mộ Trinh nhìn Tiêu Hành, khuôn mặt nhỏ mang ý cười, thoải mái chào hỏi:

""Hành biểu ca, hôm nay gặp huynh ở đây thật có duyên.""

Lão thái thái cười đến trông rất hưng phấn, thuận thế liền nói:

""Còn không phải sao? Hành ca ca của con trước nay đều rất ít khi ra khỏi phủ, hiện giờ vừa ra phủ liền đụng phải quả thật rất có duyên.""

Đường Mộ Trinh nghe xong lão thái thái nói, hiểu được lời này của lão thái thái là có ý gì, cũng liền cong cong môi không nói chuyện.

Nàng giương mắt nhìn vị biểu ca đã ba năm không gặp, hấn hình như trầm ổn hơn một ít. hấn sinh ra đã có một gương mặt đào hoa tuấn mỹ, khó trách dù không gặp ba năm nhưng tình cảm đơn phương của nàng dành cho hấn vẫn không sao quên được. thật không may nàng lại có một người ca ca không có tiền đồ ở nhà, cả ngày đều đi theo biểu tỷ, bị người ta gọi là ""đầu gỗ"", ""ngốc tử"" cũng cười ha hả, muốn bao nhiêu ngu dân liền có bấy nhiêu ngu dân. Mà Đường Mộ Trinh nàng là ai chứ? Yên Thành nhiều thế gia công tử ái mộ nàng như vậy, nàng sẽ không ngốc tới mức mãi đi theo tòa băng sơn này đi.

Đường Mộ Trinh trong lòng thầm đánh giá.

Hành biểu ca này bộ dạng tài hoa, luận gia thế lẫn nhân phẩm ở Yên Thành đều xuất chúng, nhưng chính là tính tình quá lạnh lùng, nếu nói ngọt liền sẽ chọc giận nam nhân này, cho nên nàng liền không muốn thử nghiệm đâu.

Nàng chưa tới hai mươi tuổi còn chưa thành thân a, cũng đành cùng bà ngoại bảo bối đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bé gái

Lão thái thái nói:

""Mấy ngày nữa là tiệc đầy tháng con gái của Thêu nhi, vốn dĩ để Trinh nhi bồi ta chọn cái lắc chân nhưng Trinh nhi đối với việc này không hiểu lắm..."" nói xong, mỉm cười nhìn A Hạo, ""A Hạo xưa nay ánh mắt tốt, cùng ta đi vào trong chọn một cái đi."" Lão thái thái nói đến Thêu nhi chính là muội muội của Tiêu Hành- Tiêu Ngọc Thêu, từ khi gả vào Tuyên Bình Hầu phủ liền liên tiếp sinh ra hai cậu con trai, mới đây không lâu rốt cục được một đứa con gái. Tuyên Bình Hầu đối với cháu gái nhỏ này vô cùng sủng ái, tiệc đầy tháng cũng được chuẩn bị rất linh đình.

Lão thái thái đã lên tiếng, A Hạo nào dám từ chối. Liền đưa rượu gỗ trong tay cho Trúc Sanh, sau đó cùng lão thái thái đi chọn lắc chân.

Đường Mộ Trinh thấy Tiêu Hành sắc mặt có chút biến đổi, xưa nay cô là một người thông minh tất nhiên có thể nhìn ra. Nàng đối với Tiêu Hành nói:

""Hành biểu ca hôm nay tâm tình cũng thật tốt, lại đi đến Lâm Lang Quán. Có thể cho ta xem thử huynh muốn mua cái gì được không?" Đường Mộ Trinh một mặt nói, một mặt liền cầm lấy rượu gỗ trong tay Trúc Sanh, nàng động tác nhanh nhẹn, Tiêu Hành chưa kịp nói, liền mở ra, đầu tiên là khinh ngạc than một tiếng, lúc sau lại là lấy ra cây trầm hình hoa nhài, giương mắt nhìn Tiêu Hành trên chốc nói, ""Quả là Tỉnh Quốc Công phủ thế tử ra tay thật hào phóng..."

Tiêu Hành thu mi, không nói gì.

Đường Mộ Trinh ý cười càng thâm, thấp giọng nói:

""Huynh đừng nói với ta mua những trang sức này để tặng cho Lục cô nương, ta không tin."" Nàng chỉ nhìn nhìn, chế nhạo một phen liền đem cây trầm bỏ vào, trả lại rượu cho Trúc Sanh.

Tiêu Hành ngoảnh mặt làm ngơ, thần sắc có chút hoảng hốt.

A Hạo đi theo lão thái thái vào trong chọn lắc chân, lão thái thái nhìn tiểu nha hoàn xinh xắn đáng yêu bên cạnh trong lòng sớm đã có dự tính. Sống hơn nửa đời người, làm sao nàng lại không nhìn ra tâm tư của cháu nội mình được chứ? Nàng nói:

“Nếu như không phải con dâu của ta mở miệng muốn người đến hầu hạ Tiêu Hành thì có lẽ bây giờ người vẫn còn ở cạnh ta, thật là đáng tiếc.” Những lời này đều là thật lòng, A Hạo tuy tuổi còn nhỏ nhưng làm chuyện gì xưa nay đều ổn thỏa, quan trọng nhất là không khua môi múa mép, chỉ an tĩnh hoàn thành công việc của mình, không có cách khiến người khác không thích.

A Hạo vào phủ không bao lâu liền đến hầu hạ bên cạnh lão thái thái, ba năm qua tự nhiên cũng sinh ra cảm tình, hiện giờ nghe lão thái thái nói vậy nàng mới nói:

“Nô tỳ cũng rất luyện tiếc lão thái thái...”

Lão thái thái cười cười, lại làm như quan tâm hỏi:

“Ồ Ký Đường Hiền người thấy thế nào? Ta rất hiểu tính tình của Hành nhi, chỉ hơi ít nói một chút nhưng đối với hạ nhân trước nay đều rất tốt.” Tiêu cô nương sắc mặt hồng nhuận, da trắng như tuyết, đôi mắt sáng tinh anh, khí sắc hiện giờ so với khi ở Cẩm Đường còn muốn tốt hơn.

A Hạo gật đầu, tán đồng lão thái thái nói:

“Thế tử đối xử với nô tỳ quả thực rất tốt.”

Lão thái thái thoáng rũ mắt, trong mắt lộ ra một tia hiểu ý, lại giương mắt nhìn tiểu cô nương bên cạnh, thấy nàng ánh mắt bằng phẳng lại một bộ dáng ngây thơ non nớt, đích xác chính là một cô gái hiền lành. Nói thật, trong lòng nàng có chút kinh ngạc. Lúc trước Lan thị bảo nàng muốn A Hạo, đầu tiên nàng rất tò mò, nghĩ rằng Lan thị ý vào nhà mẹ đẻ cùng Thái Hậu nên không coi ai ra gì. Nhưng lúc sau nàng cảm thấy sự việc này còn có ảnh hưởng lại nghe Lan thị nói là giúp cho việc khai trai của Hành nhi, nàng liền đồng ý.

Đại Hộ Nhân nam tử, mười sáu tuổi cưới vợ, chuyện thông phòng làm sao bỏ được. Loại chuyện này tuy rằng muốn tiết chế, lại cũng không thể để yên bằng không sau này sẽ không có người nối dõi. Cho nên với sự tình hiện tại nàng cũng nhiều lần dận dò Lan thị. Nhưng ai hiểu được đứa cháu trai này của nàng tính tình cổ quái, đối với chuyện nam nữ không có hứng thú, mãi tới khi mười tám tuổi khuyên can mãi mới chịu đồng ý nhưng sau khi trải qua con bệnh nặng liền cái gì cũng không muốn.

Lão thái thái lại liếc mắt đánh giá một cái.

A Hạo này, bỏ qua dung mạo và tính tình, chỉ cần thay đổi y phục của nha hoàn với y phục của các tiểu thư con nhà quyền quý, ai cũng đều tưởng nàng chính là Đại Hộ Nhân thiên kim tiểu thư, sao có thể nhìn ra được nàng là nha hoàn?

Lan thị nếu đã chỉ định là A Hạo trong đó nhất định là có nguyên nhân. Nàng đã biết được cháu trai của mình vừa ý sao nàng lại không nói lý lẽ được?

Trong phủ này không thể tìm ra một nha hoàn thứ hai xinh đẹp lại tài giỏi như A Hạo được. Hơn nữa, tiểu nha hoàn này đã hầu hạ bên cạnh nàng ba năm, tính tình tốt xấu ra sao nàng liền biết rõ, nếu về sau thông phòng cho cháu trai cũng không cần lo lắng nàng sẽ như những ả hồ ly tinh kia quần lấy cháu trai làm bại hoại thanh danh. Mấy ngày này nàng luôn quan sát tâm ý của cháu trai, hẳn cũng là một nam tử bình thường, sao có thể không có chút nào ý tứ với phương diện kia được chứ? Lão thái thái thầm nghĩ mình hơi nôn nóng, mọi việc phải để tự nhiên diễn ra, sau này cháu trai biết được việc nam nữ kì diệu như thế nào tự nhiên việc hôn nhân cũng sẽ gật đầu đồng ý. Mà A Hạo này cũng có thể thiên vị mà cho làm di nương.

Lão thái thái nói:

“Hầu hạ Hành nhi cho tốt, Tình Quốc Công phủ cũng sẽ không bạc đãi người.”

Lời này nghe thật ra có chút kì quái, A Hạo giương mắt nhìn lão thái thái, nhất thời cũng hiểu ra vài phần. Lão thái thái tuy rằng thích nàng nhưng so với cháu trai thì vẫn còn thua xa. Thế tử vẫn luôn không chịu cưới vợ, lão thái thái dĩ nhiên cũng sẽ có tâm tư cùng Quốc công phu nhân giống nhau.

A Hạo rũ rũ mắt, trong lòng lại có vài phần huyệt hẫng.

Nàng không muốn lấy sắc đẹp mà dụ dỗ người khác nhưng giờ phút này cũng không thể không gật đầu:

“Nô tỳ biết.”

Chọn được một cái lặc chân phù hợp, A Hạo đi theo lão thái thái ra ngoài, vừa lúc thấy Đường cô nương cười nói vui vẻ hình như đang nói cái gì với thế tử bên cạnh. Thế tử tuy rằng không hề mở miệng nhưng khuôn mặt so với ngày thường lại nhu hòa hơn một chút, thiết nghĩ vị Đường cô nương này với người cũng là thân cận. A Hạo nhìn thoáng qua, sau đó lại đi đánh giá sắc mặt lão thái thái, thấy lão thái thái mỉm cười, trong lòng cũng có vài phần hiểu ra.

Chỉ là...

A Hạo nhần nhần mày.

Đường cô nương cao lắm mười sáu tuổi, thế tử gia tuổi tác...có lớn hơn một chút.

Tiêu Hành tự nhiên không hiểu được A Hạo đang suy nghĩ cái gì, thấy A Hạo ra ngoài liền đi khỏi Lâm Lang Quán. Lên xe ngựa, mới nhìn A Hạo, hỏi:

""Tổ mẫu cùng người nói gì đó?""

A Hạo không nghĩ tới thể tử sẽ hỏi nàng cái này, liền trả lời:

""Lão thái thái bảo nô tỳ hầu hạ thể tử thật tốt.""

Nghe vậy, Tiêu Hành gật đầu ""Ừ"" một tiếng. Tổ mẫu thích A Hạo như vậy tự nhiên cũng sẽ không làm nàng khó xử, là hẳn nghĩ nhiều rồi.

A Hạo thấy thể tử không nói gì, thoáng thăm dò tính tình của hắn, nàng hiện giờ không còn sợ hắn như lúc đầu nữa, chủ động nói: ""Nghe lão thái thái nói, Đại cô nương sinh ra một tiểu nữ rất bụ bẫm đáng yêu. Thể tử không tính chuẩn bị quà đầy tháng sao?"" Đại cô nương thân là muội muội của thể tử, hiện giờ muội muội sinh một bé gái đáng yêu như vậy, người cữu cữu như hắn tự nhiên cũng phải tặng một món quà cho cháu gái.

Tiểu cô nương thích yên tĩnh này, hiện giờ lại chủ động nói chuyện với hắn làm Tiêu Hành có chút kinh ngạc. Hắn cúi đầu, thấy tiểu cô nương mỉm cười, nhất thời tâm tình cũng tốt lên vài phần, đối với đứa cháu gái ngoại mới sinh kia cũng có vài phần tò mò.

một đứa bé gái bụ bẫm, đáng yêu...

So với bé trai, hẳn xưa nay thích bé gái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đánh nhau

A Hạo chỉ là vô tình nhắc tới, không nghĩ tới thể tử lại để ý đến như vậy.

Xe ngựa dừng lại ở một cửa hàng gần đó, A Hạo giúp chọn một cái trang sức được làm bằng gỗ đào. Tuy cái trang sức bằng gỗ đào này không quý bằng cái lắc chân mà lão thái thái đã mua nhưng nó được điêu khắc rất tinh xảo, nhìn rất đẹp. Hơn nữa, Đại cô nương chính là tỷ tỷ của thể tử, Tuyên Bình Hầu phủ lại là nhà nào? Đại Hộ Nhân gia chính là coi tầm lòng tốt hơn so với giá trị vật chất.

Hai người trở về Quốc Công phủ, vừa bước vào Ký Đường Hiền liền thấy Như Ý mặc một thân áo gấm màu hồng cánh sen hướng về phía Tiêu Hành uốn gối hành lễ nói:

""Thể tử về đúng lúc quá, Tam công tử vừa tới Ký Đường Hiền.""

Tam công tử mà Như Ý vừa nói tới chính là Tiêu Đường, là Lục di nương sinh ra, năm nay vừa tròn mười chín. Vị Tam công tử này kế thừa dung mạo của Quốc Công gia cùng Lục di nương, sinh ra đã anh tuấn lại thêm tuổi trẻ tài cao. Nếu nói hắn có điều gì không tốt thì đó là hắn là con của vợ lẽ.

Như Ý thấy thể tử đi vào, lập tức nói với A Hạo: ""Còn không mau đi pha trà.""

A Hạo nói một tiếng ""Được"", sau đó đi chuẩn bị nước trà.

Nàng bụng chung trà đi vào nội sảnh, vừa nhắc mắt liền thấy Tam công tử mỉm cười, nhìn lịch sự nho nhã, ôn nhuận lại lễ phép. Vị Tam công tử này tuy lớn hơn người nhưng nếu luận về dung mạo, tuyệt đối không thể so với thể tử. Chỉ là Tam công tử từ nhỏ liền thích cười, khiến cho các trưởng bối đều thích. Hiện giờ lớn lên liền thành một ôn nhuận công tử làm cho mấy nha hoàn ở Quốc công phủ đều mặt đỏ tai hồng mà Hạnh Dao là một trong số đó.

A Hạo dâng trà.

Tiêu Đường tiếp nhận chung trà trong tay A Hạo, cầm nắp trà lên liền liếc mắt một cái, nhìn không được nhìn A Hạo nói:

""không ngờ A Hạo cô nương còn nhớ rõ thói quen của ta."" nói xong lại hướng Tiêu Hành liếc mắt một cái, ""Hôm nay ta quả thật rất có lộc ăn.""

A Hạo mấy năm nay ở bên cạnh lão thái thái hầu hạ, mà Tam công tử lại thường xuyên chạy tới Cẩm Đường. Cứ như thế, tự nhiên cũng hiểu được khẩu vị của vị Tam công tử này. Thể tử thích uống trà xanh, thanh đậm một chút; mà Tam công tử khẩu vị lại nặng, thích uống trà đặc, cho nên mỗi lần pha trà đều sẽ bỏ nhiều thêm một ít lá trà.

Nghe xong lời này, tay Tiêu Hành cầm chung trà dừng lại một chút, đối với A Hạo nói:

""Người đi xuống đi.""

A Hạo hiểu được Tam công tử cùng thể tử có chuyện muốn nói, hành lễ xong liền thông thả lui ra.

A Hạo trở về hạ nhân phòng, vừa đi vào liền thấy Uyển Thước cùng Cẩm Sát đều ở đấy.

Tuy rằng ba người các nàng cùng ở chung nhưng nàng cùng hai người này xưa nay quan hệ không tốt, ngày thường hầu như là không nói chuyện với nhau. Hơn nữa, mấy ngày nay nàng vẫn luôn hầu hạ bên cạnh thế tử, thời gian trở về hạ nhân phòng cũng rất ít. Nàng đang định ngồi xuống nghỉ ngơi một chút thì thấy Uyển Thước đi tới chỗ nàng.

Mấy ngày nay đều là A Hạo hầu hạ bên cạnh thế tử, đừng nói là Uyển Thước nôn nóng không nhịn được, ngay cả Cẩm Sát trước nay bình tĩnh cũng có chút kìm nén không được. Uyển Thước sinh ra đã có một khuôn mặt thanh tú, lớn lên cao gầy, rõ ràng là nha hoàn nhưng trước mắt nhìn thấy A Hạo so với chủ tử giống nhau.

A Hạo không có thái độ gì, chỉ ngồi xuống, giương mắt khách khí hỏi:

""Uyển Thước tỷ tỷ có chuyện gì không?""

Dựa vào tính tình của Uyển Thước trước nay như thế nào bây giờ sẽ cùng A Hạo nói chuyện đằng hoàng? Nhưng nàng nhớ tới lời Cẩm Sát đã dặn, cảm thấy cũng có lý, liền lộ ra ý cười, nói:

""Ta hiểu được trước kia đối với A Hạo ngươi thái độ không tốt, nhưng xưa nay ta tính tình thẳng thắn, ngươi cũng đừng để ý trong lòng."" Lời này nói không được tình nguyện, rõ ràng là hơi khách sáo. Lúc sau lại nói, ""Ngươi xem, mấy ngày nay ngươi mỗi ngày đều ở cạnh thế tử hầu hạ, ta cùng Cẩm Sát tỷ tỷ lại có vẻ hốt hoảng, chúng ta đều lãnh tiền tiêu vật như nhau nhưng ngươi làm luôn việc của ba người, ta coi như cũng có chút xấu hổ..""

nói đến đây, A Hạo trong lòng cũng hiểu rõ.

A Hạo nói:

""Chuyện này ta không thể làm chủ được, hoàn toàn nghe theo thế tử."" Thế tử tính tình cổ quái, trước mắt nàng mới cùng thế tử ở chung một chút, chẳng lẽ lại chạy đến thế tử nói, cho Uyển Thước cùng Cẩm Sát làm việc chung với nàng? Lại nói, nàng thật ra cũng chẳng có làm việc. Thế tử không giống như những công tử khác, đa số các công việc đều thích tự tay làm lấy. Ngay cả mỗi sáng đều ăn mặc chỉnh tề xong mới để nàng hầu hạ.

Lời của A Hạo là nói thật nhưng đến tai Uyển Thước lại có chút không thoải mái.

Uyển Thước nghĩ thầm, rõ ràng là muốn độc chiếm thế tử nên mới không cho người khác nhúng tay vào. Còn nhỏ như vậy mà đã có bộ dạng của hồ ly tinh, một tiểu nha hoàn nhỏ bé như vậy mà cũng giành được sự sủng ái của thế tử cũng thật khó tin đi, thật sự muốn cắn chết ả. Nghĩ vậy nhưng trên mặt vẫn nói:

""Ta biết A Hạo ngươi làm việc luôn tuân theo bốn phận nhưng ngươi nghĩ xem, ngươi hầu hạ bên cạnh thế tử cũng đã lâu như vậy, thế tử đối với ngươi cũng không tồi. Chuyện này chỉ cần ngươi nói một tiếng, thế tử sao lại không đáp ứng cho ngươi? Như vậy ngươi và ta đều có lợi, ngươi nói đúng không?""

A Hạo không trả lời, chỉ hỏi lại:

""Ngươi đã hỏi qua Như Ý cô cô chưa?"" Như Ý cô cô là người quản lý nha hoàn ở Ký Đường Hiền, loại chuyện này theo lý hẳn là nên nói qua với nàng.

Uyển Thước bẹp miệng không nói chuyện.

Nàng sao lại không hỏi chứ? Ngày thứ nhất A Hạo bị thế tử gọi đi gác đêm, nàng tưởng rằng kế tiếp liền đến phiên nàng cùng Cẩm Sát nhưng qua mấy ngày đều là A Hạo căn bản là không đến lượt các nàng. Thế tử thường mang theo A Hạo đi ra ngoài, lại còn đến Minh Viên Sơn Trang, may mắn gặp được Hàn tiên sinh. Nàng trong lòng bất bình, không màng Cẩm Sát khuyên bảo đi hỏi Như Ý cô cô.

Người hầu hạ bên cạnh thế tử đều là do Như Ý cô cô quản, Như Ý cô cô đã từng là người hầu bên cạnh Quốc Công phu nhân, làm việc luôn luôn gọn gàng ngăn nắp, không có lý gì đối với chuyện này không quan tâm. Nhưng nàng hỏi, Như Ý cô cô cũng chỉ nói là nàng ráng đợi một chút, đừng quá nóng nảy, rồi sẽ có cơ hội để nàng hầu hạ.

Nàng như thế nào tạm thời không nóng nảy?

Nếu còn để yên chỉ sợ thế tử sẽ bị hồ ly tinh câu hồn, nói không chừng liền đem các nàng từ Ký Đường Hiền đuổi ra ngoài, hoặc là trở thành nha hoàn quét sân gì đó.

Là Lướt nhìn không được, ngữ khí có chút tăng:

""Chúng ta đều là nha hoàn của thế tử, không có lý do gì mà ngươi lại chiếm giữ mãi không buông. Hôm nay chúng ta đều nói ra, ngươi nói với thế tử, chúng ta ba người cùng hầu hạ thế tử, về sau hòa thuận, tỷ muội giúp đỡ lẫn nhau, ngươi nói thế nào?""

Nàng lại không phải đứa trẻ ba tuổi, làm sao không hiểu sự tính toán của Uyển Thước? Nàng mới không làm chuyện ngu xuẩn này. A Hạo liền nói:

""Ngươi cùng nói rồi đó, ta cùng lắm cũng chỉ là nha hoàn, trước mặt thế tử làm sao nói. Những việc này ngươi vẫn là cùng Như Ý cô cô đi nói đi.""

Đối trả.

Uyển Thước chửi thầm trong lòng, nghĩ tới cái gì đó, nhướn mày nói:

""Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi trong lòng đang suy tính cái gì? Ý vào chính mình có chút nhan sắc, liền dùng những phương pháp dễ tiện để câu dẫn thế tử. Nghĩ đến mấy ngày nay ngươi cũng đã tổn hao không ít công sức, thế tử gia thích mới mẻ, mới cho ngươi lưu lại mấy ngày. Ít hôm nữa sẽ cảm thấy ngươi hành vi phóng đảng, không biết nghi lễ cùng lễ nghi. Hành vi như vậy cùng kĩ nữ có gì khác nhau, ngươi cho rằng thế tử sẽ mãi thích ngươi sao?"

Lời Uyển Thước nói quá khó nghe, A Hạo chỉ có thể nhẫn nhịn, làm mặt lạnh nói:

""Ta cùng thế tử là quan hệ trong sáng, nếu lời này của ngươi truyền đến tai thế tử, chỉ sợ với tính tình của thế tử cũng sẽ không để ngươi ở lại Ký Đường Hiền.""

Uyển Thước lập tức sắc mặt cứng đờ, có chút sợ hãi.

Lời nói kia buột miệng thốt ra đích xác là hơi khó nghe nhưng đó chính là suy nghĩ thật sự của nàng. Trước mắt A Hạo nhắc tới thế tử, Uyển Thước liền có chút hoảng, lúc sau lại nghĩ tới cái gì, ra vẻ trấn tĩnh cười cười, ngữ khí quái dị nói:

""Trong sáng sao? Hay cho một cái trong sáng, nói nghe như bản thân ngươi trong sạch lắm..." nói xong, nàng lập tức đi đến bên đệm giường của A Hạo, xốc đệm giường lên lấy ra một quyển sách nhỏ đã bị ố vàng, mở ra đối với A Hạo nói, ""Bây giờ ngươi còn dám nói mình trong sạch nữa không, dám đối với thế tử có ý không an phận?"

A Hạo không nghĩ tới Uyển Thước sẽ lấy đồ vật mà làm loạn lên, nhìn quyển sách này tuy không thể biết chủ nhân của nó nhưng đó là do Quốc công phu nhân đưa cho nàng. Chuyện này nếu truyền đi ra ngoài, nói nàng chỉ là một tiểu nha hoàn nhỏ bé mà lại là hồ ly tinh đi quyến rũ chủ nhân, Quốc công phu nhân cũng không có khả năng đem chuyện này ngăn lại.

A Hạo đuổi tay đoạt lấy quyển sách, Uyển Thước lại xoay người tránh.

Nhìn thấy A Hạo sắc mặt kích động, Uyển Thước càng thêm đắc ý, từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, nói:

""Người nhìn thử xem, thân thể này của ngươi còn chưa có hoàn thiện, liền nghĩ dùng khuôn mặt cùng bộ ngực này đi câu dẫn thế tử gia. Ta hôm nay muốn nhìn xem ngươi rốt cục có bao nhiêu năng lực..."

Uyển Thước xưa nay là không nhận được xung khí, tính tình nóng nảy. Ngày thường đối với các chủ tử còn ăn nói khép nép nhưng mà hiện giờ trước mặt nàng lại là một tiểu nha hoàn lại còn nhỏ hơn vài tuổi như thế nào sẽ chịu nhẫn nhịn đây?

Uyển Thước đem quyển sách trong tay ném qua một bên, lập tức liền động chân động tay.

nói thế nào thì so với A Hạo Uyển Thước cũng lớn hơn vài tuổi, lại cao gầy hơn một chút, sức lực tự nhiên cũng lớn. Nàng tiến lên liền nhéo cổ áo A Hạo, đem áo của A Hạo cởi ra.

trên cổ hình như hơi rát rát, có lẽ là bị móng tay Uyển Thước cào trúng. A Hạo đau đón nhú mày, tức giận một phen, dùng sức đem Uyển Thước đẩy ra.

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi thân hình còn chưa nảy nở, chiếc áo bị kéo ra lộ ra cái cổ trắng nõn mảnh khảnh, da nàng trắng như tuyết nhìn kiều kiều nộn nộn, lại thêm áo khoác lục ôm sát da thịt của nàng. Dọc theo cổ đi xuống đó là bộ ngực hơi nhô lên, giờ phút này do đau khổ mà thở phì phò nên chỗ đó cũng là phập phập phồng phồng làm cho người khác miên man bất định. Lại nhìn về người đã túm lấy áo của mình có thể nhìn ra được Uyển Thước hấp dẫn như thế nào, hiếm ai có thể sánh được.

Uyển Thước càng ngày càng thêm nóng giận, tức giận đến âm sắc run rẩy mất:

""Ngươi là đồ hồ ly tinh.""

Ba

Lời còn chưa dứt, một cái tát vang xuống khiến căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng. Uyển Thước sắc mặt trắng bệch, sừng sốt một hồi mới phản ứng lại, gât gao bùm má tức giận mà không thể quát lớn nói:

""Ngươi... Ngươi cư nhiên dám đánh ta!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Đường Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nóng hổi

A Hạo xưa nay tính tình tốt, lại chẳng phải người dễ bị khi dễ.

Nàng vừa tiến phủ liền được hầu hạ bên cạnh lão thái thái, lão thái thái đối đãi nàng tốt, nha hoàn ghen ghét nàng ở Cẩm Đường cũng không phải không có. Nếu nàng nhường nhịn không làm gì thì hiện giờ cũng sẽ không được sống an ổn. Nếu như không có Quốc công phu nhân đem nàng đưa tới Ký Đường Hiền thì có lẽ nàng vẫn sẽ vui vẻ ở cạnh lão thái thái lại còn có thể ra phủ trước thời hạn.

A Hạo thấy Uyển Thước lại lên con thịnh nộ, Cẩm Sát đứng ở một bên từ đầu tới cuối vẫn không nói chuyện nhưng thật ra cô ta chính là người xúi giục nàng.

Đáng tiếc là Uyển Thước cùng với bà điên giống nhau, rống to kêu to.

A Hạo không nhanh không chậm gom lại xiêm y lúc sau mới nói:

"Người nếu còn hồ ngôn loạn ngữ thì không đơn giản chỉ là một cái tát." Nàng lại dường như không có việc gì đem quyền sách cầm lên, tiếp tục nói, "Nếu người muốn quyền sách nhỏ này thì cứ đường hoàng mà tới lấy, ta tuyệt không cản người. Nhưng nói trước cho người một tiếng, quyền sách này cũng chẳng phải của ta."

Nghe được lời này mặt Cẩm Sát lập tức liền biến đổi.

A Hạo mấy ngày nay vẫn luôn ở bên người thế tử hầu hạ, đến cả gã sai vặt như Trúc Sanh cũng đối với nàng khách khí.

Thế tử tuy cũng là một nam nhân khỏe mạnh nhưng nàng hiểu được quan hệ giữa hai người thật đúng là không có chuyện này. Buổi tối trong phòng không có động tĩnh, đệm giường của thế tử mỗi ngày đều là sạch sẽ, không có dấu vết cũng không có hương vị, dù thấy hai người trong sạch. Nhưng nam nữ ở với nhau thời gian dài thì sao nói trước được. Lúc này thế tử thích A Hạo như vậy nói không chừng quyền sách này cũng là...

Cẩm Sát hiểu rõ năng lực của A Hạo, bằng không cũng chẳng có khả năng nàng nhỏ tuổi như vậy mà lại được đến hầu hạ lão thái thái, sau đó mới đến Ký Đường Yên hơn một ngày Quốc công còn đặc biệt làm Phương Châu cô cô tới tìm A Hạo.

Cho nên...Chọc không được.

Nàng luôn luôn bình tĩnh, đối với cách hành xử của Uyển Thước nàng cũng không hề ngăn trở. Nếu là hôm nay chuyện này bị làm lớn lên, đối với hai nàng cũng không có chỗ nào tốt. Hơn nữa, thế tử lại cố ý che chở cho A Hạo, cuối cùng người xui xẻo vẫn là các nàng. Kể từ đó, ở Ký Đường Yên A Hạo không phải là được hưởng lợi lớn sao.

Cẩm Sát nghĩ chút mà sợ, nhìn A Hạo, thấy nàng dường như phẫn nộ, gương mặt đẹp hơi phiền hồng, càng thêm lộ ra vẻ kiêu mị, nàng áy náy nói:

"Chuyện này Uyển Thước có chút làm thiếu thỏa đáng, A Hạo người đừng để trong lòng, Uyển Thước xưa nay tính tình chính là như vậy, thẳng thắn..."

"Cẩm Sát tỷ tỷ, tỷ....." Uyển Thước mở to hai mắt.

Cẩm Sát đánh gãy lời của nàng, hướng về phía nàng trừng mắt, ý bảo nàng không được nói tiếp.

Uyển Thước nhìn thấy, ủy khuất bĩu môi, rõ ràng là không phục.

A Hạo nhìn thấy vết hằn trên cổ không lớn, hơn nữa cũng bất quá là sáu bảy phần công lực cho nên nhìn sơ qua cũng chẳng thấy. Thấy Uyển Thước chịu an phận, Cẩm Sát mới nói:

"Người yên tâm, chuyện này sẽ không truyền ra ngoài. Chúng ta đều là nha hoàn ở Ký Đường Hiền này, làm lớn chuyện này lên sẽ làm mất thể diện của thế tử. Cho nên...là Uyển Thước làm sai trước, A Hạo người cũng đừng để bụng, chuyện này cứ như vậy cho qua có được không?"

A Hạo vốn không đem chuyện này để ở trong lòng, nghe xong bất quá là thoáng gạt đầu, sau đó lại đi đến trước cửa sổ sửa sang lại tóc.

Buổi tối lúc A Hạo đi hầu hạ, Tiêu Hành nhìn thấy vết hằn trên cổ nàng, liền hỏi:

"Sao lại thế này?"

A Hạo không nghĩ tới thế tử sẽ chú ý cái này, vừa rồi nàng mới dùng phấn che nhưng vẫn là che không được. A Hạo nói:

"Nô tỳ là không cẩn thận."

Tiêu Hành nghe xong không nói chuyện.

A Hạo nghĩ thế tử bất quá là tùy tiện hỏi thôi. Nhưng buổi tối lúc nàng trải giường cho thế tử lại thấy hằn lấy ra từ giường bên một cái bình sứ nhỏ, có lần thế tử bị đánh, lão thái thái đặc biệt bảo Lâm cô cô đem tới bình thuốc mỡ. A Hạo không dám đi tiếp, vết hằn trên cổ của nàng cũng khá

mở, không đáng dùng thuốc mỡ tốt như vậy.

Tiêu Hành nói:

""Ta nhìn chừng mắt.""

A Hạo mặt có chút đỏ ra, hóa ra là tự nàng đa tình. Nàng nhận lấy bình sứ, uốn gối nói một tiếng: ""Đa tạ thế tử."" Sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

A Hạo ngồi ở mép giường, thoáng rộng mở cổ áo, cẩn thận mở ra tiểu bình sứ, trút ra một ít thuốc mỡ. Thuốc mỡ này có mùi vị khá là dễ ngửi. Chỉ là nàng hiểu được thuốc mỡ này quý giá nên cũng chẳng dám dùng nhiều.

Ngày hôm sau, A Hạo cố ý xuống bếp làm một mâm sườn heo chua ngọt xem như là cảm tạ lọ thuốc mỡ kia của thế tử.

Buổi chiều nàng là đi theo thế tử đến thư phòng, ở bên cạnh hầu hạ. Bất quá thế tử cũng không để nàng đứng gác ở đó mà là đưa cho nàng một quyển ""Tần Mậu Dung du ký"" bảo nàng chép lại.

Vì cha cũng là tú tài, A Hạo từ nhỏ liền thích đọc sách viết chữ. Nàng thật sự rất thích được đọc sách. Chỉ là thân phận không cho phép, đôi lúc nàng muốn chuyên tâm xem sách nhưng vẫn là không có cơ hội xem. Tần Mậu Dung là người nước Tề, năm mười sáu tuổi liền bắt đầu đi du lịch qua các quốc gia, nàng xưa nay luôn rất ngưỡng mộ người này. Trước mắt người khác đây chỉ là một quyển sách bình thường nhưng đối với nàng so với châu báu nó còn quý giá hơn nhiều, nhìn qua một cái liền không chớp mắt.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn đến nỗi không chớp mắt của tiểu cô nương, Tiêu Hành cố ý hỏi:

""Như thế nào? không viết được?""

""không, không phải."" A Hạo vội trả lời, sợ hấn lấy lại quyển sách này. Nàng mỉm cười tiếp nhận, đối với Tiêu Hành nói, ""Nô tỳ nhất định sẽ nghiêm túc sao chép."" Được chép sách mà không phải làm việc gì khác nàng dĩ nhiên là rất vui lòng.

A Hạo cầm quyển sách đi đến bên cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ, chuẩn bị tốt giấy và bút mực nghiêm túc sao chép. Nàng vừa xem vừa chép lại, viết đến trông rất là nghiêm túc. Chữ viết của nàng cũng thật sự rất đẹp, không chỗ nào chê được. Thời gian ở Cẩm Đường, lão thái thái cũng thường xuyên bảo nàng sao kinh Phật, đã mấy năm nàng tất nhiên là tiến bộ lên không ít.

Suốt cả một buổi chiều, A Hạo đã chép được một chồng thật dày.

Nhìn bên ngoài cửa sổ trời đã dần tối, mới thấy không ổn: Nàng chỉ lo đọc với chép sách nên đã quên chuẩn bị nước trà cho thế tử. A Hạo ảo não không thôi, nhưng nàng nâng mắt nhìn thế tử đọc sách đến nghiêm túc, nhất thời nàng cũng không dám quấy rầy.

Tiêu Hành đóng sách lại, đi tới xem thành quả cả buổi chiều của nàng.

Nghiêm túc nhìn, lúc sau mới không tiếc khen nói:

""Chữ viết thật không tồi."" hấn hiểu được nàng làm việc vẫn luôn có khả năng làm đến tốt nhất, hơn nữa từ nhỏ thông minh, người khác mất đến ba ngày để học một thứ gì đó nhưng nàng một ngày là có thể học được.

Tiêu Hành lại đem hộp gỗ nhỏ hôm qua vừa mua để ở trên bàn.

A Hạo chớp chớp mắt có chút không hiểu rõ, nhấp máy môi nghi hoặc nói:

""Thế tử?""

Tiêu Hành mặt không đổi sắc, nói:

""Trang sức này Lục cô nương không thích, ta cũng không thể dùng. Người đã nhiều ngày giúp ta sao chép mấy quyển du ký, cái này...liền cho người đi.""

A Hạo cảm thấy, thế tử là quá lãng phí rồi đi.

Hôm nay nàng có duyên nhìn thấy mấy quyển du ký này đã là may mắn ba đời, thù lao này hình như có hơi cao thì phải. Nhưng về phương diện khác, A Hạo cũng có chút tự trách, Lục cô nương không thích trang sức này nhưng đó đều là do nàng chọn. Trước mắt thế tử đem trang sức này cho nàng, chẳng lẽ là chỉ trích ánh mắt của nàng sao?

Suy nghĩ một lát, A Hạo đề nghị nói:

""Lục cô nương nếu không thích trang sức này, ngày mai có thể mang theo đến Lâm Lang Quán đổi. Như vậy chẳng phải tốt rồi sao?"" nói xong, nàng lại giương mắt nhìn biểu tình trên mặt của nam nhân đối diện.

Tiêu Hành dáng người cao dài, tiểu cô nương bên cạnh bất quá chỉ đứng tới ngực hấn, ánh mắt nhàn nhạt khẽ mở môi mỏng nói:

""không cần.""

Như thế không hợp lý, A Hạo cũng không thể nói tiếp. Nhưng trang sức này đáng giá hơn hai trăm lượng bạc, có thể mua đến hai mươi người hầu như nàng. Chỉ là---nàng thấy thế tử sắc mặt càng thêm khó coi, trong lòng có chút khó xử. Nàng hiểu được Đại Hộ Nhân công tử mỗi người đều là sĩ diện, nàng không nhận chính là không cho hấn mặt mũi. Ban đầu nàng còn tưởng rằng thế tử cùng các công tử khác không giống nhau nhưng rốt cục là từ nhỏ sống trong nhung lụa, thói quen vẫn sửa không xong.

A Hạo nói:

""Nô tỳ...Đa tạ thế tử.""

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Hành lúc này mới thoáng hòa hoãn chút, đối với A Hạo nói:

""Ba ngày sau người cùng ta đi Tuyên Bình Hầu phủ.""

Ba ngày sau là tiệc đầy tháng của cháu gái ngoại thế tử, thế tử đương nhiên muốn đi. Máy ngày nay, A Hạo cũng quá quen với việc thế tử mang nàng theo bên người, trước mắt nghe xong cũng bất quá là gật gật đầu, nói:

""Vâng, nô tỳ đã hiểu.""

Lúc A Hạo quay trở lại hạ nhân phòng, Uyển Thuộc cùng Cẩm Sát vừa lúc không có ở đó. Tuy trong lòng nàng không có ý gì nhưng trước mắt nhận của thế tử nhiều trang sức quý giá như vậy, nếu là bị nhìn thấy, nàng chính là không thể nói rõ ràng.

A Hạo nhăn nhăn mày.

Nàng chậm rãi đem rương mở ra, nhìn bên trong là chiếc châu thoa bằng vàng, vòng tay san hô, vòng cổ khảm kim châu... Mỗi thứ này đều là tinh xảo. Trang sức đẹp như vậy, nàng không hiểu được Lục cô nương vì sao lại không thích, nhưng tưởng tượng đến Lục cô nương cũng không thiếu những trang sức xinh đẹp, trong cung cũng đều ban thưởng không ít, đối với nàng không thích những thứ này cũng chẳng có gì lạ.

Từ khi A Hạo mười tuổi đến Tĩnh Quốc công phủ đến giờ, đều chưa bao giờ bạc đãi chính mình. Trừ bỏ đồ trên người dùng, mỗi năm đến sinh nhật nàng đều sẽ mua một món trang sức xinh đẹp để tặng cho chính mình. Những chiếc trân cài đó tuy rằng không xuất phát từ Lâm Lang Quán nhưng đối với nàng nó cũng thực xa xỉ.

A Hạo vuốt vòng tay san hô, cười cười.

Nghe được tiếng gõ cửa, A Hạo nhanh chóng đem vòng tay san hô bỏ vào hộp nhỏ, đứng dậy đi mở cửa. Nhìn thấy là Như Ý, A Hạo mới khách khí hành lễ:

""Như Ý cô cô.""

Như Ý hiểu được tiểu nha hoàn này ở trong lòng thế tử không bình thường, ít nhất hiện tại còn nóng hổi, đối với A Hạo sắc mặt ôn hòa, nói:

""Ta chính là có ý đến đây cùng người nói một tiếng, Cẩm Sát cùng Uyển Thuộc đều dọn đến phòng đối diện ở đi. Về sau nơi này một mình người ở, nếu còn có yêu cầu gì cứ việc nói với ta..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Được mắt

Tuy thường ngày Như Ý cô cô đối xử với nàng rất tốt nhưng cũng sẽ không hành sự như vậy.

Ở Ký Đường Hiên này, có thể che chở nàng như vậy cũng chỉ có một người. A Hạo có chút khó hiểu. Thời gian nàng tới Ký Đường Hiên không quá dài, thế tử đối xử với nàng thế nào nàng cũng hiểu được. Nàng vốn tưởng rằng, thế tử cùng lắm là đối với hạ nhân nào cũng tốt nhưng trước mắt hành động như vậy quả là có chút kì quái.

Nhưng trong lòng chủ tử suy nghĩ thế nào, hạ nhân bọn họ làm sao có thể tùy ý phỏng đoán?

Hơn nữa----

A Hạo đánh giá một phen.

Nàng một mình ở một căn phòng to thế này tất nhiên là vui mừng còn không kịp. Tưởng tượng như vậy, A Hạo cũng không hỏi nhiều chỉ cười khanh

khách.

A Hạo xưa nay là người có ơn phải báo, chuyện này đương nhiên nàng ghi tạc trong lòng.

Buổi tối, nàng hầu hạ thể tử xong liền đến gian ngoài ghi chép du ký. Cả một buổi trưa hôm nay, nàng vừa xem vừa chép, đối với cuốn du ký này càng yêu thích không buông. Mà về phương diện khác, nàng còn phải chép xong thật nhanh để đưa cho thể tử.

Đặt ngọn đèn trên bàn, A Hạo sao chép rất nghiêm túc.

Đến khi tiếng gõ mở qua canh hai, A Hạo mới cảm thấy có chút buồn ngủ, tay nàng giờ đây đông lạnh cứng đờ, viết chữ cũng có chút khó khăn.

So với hạ nhân phòng thì phòng thể tử cũng coi như ấm áp. Chỉ là---thể tử là nam nhân, trời lạnh như vậy cũng chưa đốt lò sưởi cho nên buổi tối ngồi thể này cũng có chút lạnh. Mà nàng lại là người vô cùng sợ lạnh. A Hạo nghe trong phòng có tiếng động, lập tức đứng dậy đi vào.

Nàng nhìn thể tử một thân áo ngủ màu trắng ở trên giường, lúc này mới chạy nhanh hỏi:

""Thể tử muốn uống nước sao?""

nói xong, nàng lập tức đi đến cạnh bàn, rót trà rồi nói:

""đã lạnh rồi, để nô tỳ ra ngoài pha cái khác.""

""không cần."" Tiêu Hành gọi nàng lại, nhúu mày nói:

""Ta không khát, chỉ là... Có chút đau đầu ngủ không được."" hần bịa chuyện rất thuận miệng.

Như vậy sao.

A Hạo đem chung trà bỏ xuống, nghĩ nghĩ mới nói:

""Trước đây, lão thái thái cũng hay đau đầu, nô tỳ cũng hay giúp lão thái thái xoa. Thể tử nếu không chê, có thể để nô tỳ xoa cho người đi."" Buổi tối mà bị đau đầu thì khó có thể ngủ yên được. A Hạo có chút đồng tình. Nhưng lời này nói xong, nàng liền nghĩ đến thể tử không thích người khác chạm vào liền có chút thấp thòm giương mắt nhìn hần.

Tiêu Hành lại gật đầu, sắc mặt không thay đổi ngồi xuống giường.

A Hạo khuôn mặt mỉm cười, sau đó lấy áo choàng trên giá đắp lên người hần, nhưng cảm lạnh vẫn là không khỏi. A Hạo muốn giúp đỡ lại nghĩ tay chính mình quá lạnh, nàng chỉ nhẹ nhàng xoa vài cái, chờ cho tay ấm lại mới đưa tới hai bên thái dương, nhẹ nhàng xoa cho thể tử.

Đau đầu cùng lắm là lấy có nhưng trước mắt nhìn tiểu cô nương phía sau chăm sóc hầu hạ chính mình, Tiêu Hành cũng có vài phần hưởng thụ. Nàng tới Ký Đường Hiền cũng đã một thời gian, nhưng hần vẫn là không thể nào sai nàng làm việc nặng nhọc, nhiều nhất cũng chỉ là một ít việc nhẹ nhàng. Đương nhiên, cũng không để nàng ở gần chăm sóc hần. Thế mà giờ đây khi nàng đến gần, trên người tỏa ra một mùi hương làm hần thực thoải mái.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng xưa nay khéo léo, có thể làm ra những món ăn ngon, thêu thùa cũng thực tinh xảo, viết chữ cũng rất đẹp... Lại còn có thể vì hần... Tiêu Hành nghĩ tới sự việc đó tức khắc lỗ tai liền đỏ. hần hưởng thụ giây phút yên bình này, lúc sau mới làm ra vẻ không có việc gì nói:

""Lúc người còn ở nhà cũng chăm sóc người nhà như thế sao?""

A Hạo nghe vậy thì có chút khản trương, trên mặt mang theo ý cười nói:

""Cha nô tỳ thường xuyên đau đầu cho nên nô tỳ thường giúp người xoa. Ở nhà... Nô tỳ là trưởng tử, thế nên cũng phải chăm sóc cho đệ đệ và muội muội.""

Nàng chính là một cô gái ngoan ngoãn như vậy, lại chỉ dùng mười lượng bạc để mua. Tiêu Hành thu thu mi.

A Hạo hiểu được thể tử cùng Quốc Công quan hệ không tốt, ở Tĩnh Quốc công phủ này, Quốc Công cùng Lục di nương mới chính là người một nhà. Lại nói Quốc Công phu nhân có cá tính mạnh mẽ. Ở trước mặt phu quân luôn như thế, làm sao tình cảm giữa hai vợ chồng sẽ tốt? A Hạo cúi đầu nhìn bóng dáng nam nhân trước mặt, thầm nghĩ: Thể tử cùng Quốc Công phu nhân nói chuyện cũng là khách khí, chỉ có đối với Lục cô nương mới sinh ra vài phần yêu chiều của một vị huynh trưởng. Tính tình như vậy, thật sự khiến người khác không dám đến gần.

Ký Đường Hiền quá an tĩnh, tuy rằng nàng mỗi ngày đều sống rất thoải mái, nhưng vẫn cảm thấy cô quạnh. Mà nàng nhìn chung cũng là một người thích náo nhiệt nên khi ở đây cũng có chút buồn tẻ.

Thể tử năm nay mới có hai mươi lăm, sang năm sau liền hai mươi sáu, nếu thành thân trước mắt cũng sẽ có vài cái hài tử như vậy cũng sẽ không còn cô quạnh nữa. Buổi tối lúc đi ngủ, bên người có thể tử xinh đẹp ôn nhu, thế thì sẽ không đau đầu ngủ không yên nữa rồi?

A Hạo nghĩ đến có chút xa.

Nàng cảm thấy ở chung với thể tử cũng thực tốt nhưng lại là không nhìn ra được tính tình của hắn.

Xoa đến thoải mái chút, Tiêu Hành thực hiện được ý định của mình mới nói:

“Người ra ngoài lấy cho ta chút rượu đi.”

Rượu sao? A Hạo dừng tay một chút, trầm nghĩ: Bây giờ là buổi tối, thể tử như thế nào lại muốn uống rượu? Hơn nữa nàng ở Ký Đường Hiên hầu hạ mấy ngày nay, nhìn thấy thể tử chính là không uống rượu. Tuy trong lòng còn nghi hoặc nhưng nàng cũng nói một tiếng “Vâng”, sau đó ra ngoài lấy rượu.

A Hạo từ trong phòng bếp nhỏ cầm một bình rượu, thấy thể tử đã y phục chỉnh tề ngồi bên cạnh bàn, lúc này mới lấy chén ra rót rượu cho hắn:

“Thời tiết hôm nay rất lạnh, thể tử uống rượu để thân thể ấm lên cũng không tồi a.”

“Ừ.” Tiêu Hành hơi gật đầu, mười phần đứng đắn. Hắn tiếp nhận chén rượu bạch ngọc trong tay A Hạo, nói:

“Người cũng ngồi xuống đi.”

Nghe lời, A Hạo từ từ ngồi xuống.

Tiêu Hành nhìn tiểu cô nương trước mặt, lấy ra một chén rượu, rót rượu, mới nói:

“Bồi ta cùng nhau uống đi.” Ánh mắt hắn bằng phẳng, chẳng có chút gì khác thường.

A Hạo biết mình uống rượu là sẽ say cho nên lúc này cũng không dám tùy tiện uống. Nàng còn nhớ rõ lần trước cùng Hạnh Dao uống rượu, chỉ uống có một ít, kết quả say đến rối tinh rối mù, còn náo loạn khiến cho mọi người chê cười. Trước mắt thể tử bảo nàng uống rượu, nếu thật sự uống nàng không biết sẽ xảy ra sự tình gì. A Hạo do dự nói:

“Nô tỳ tửu lượng rất kém...”

Hắn dĩ nhiên là biết được nàng tửu lượng kém, nhưng hôm nay không hiểu sao lại thế này, trong lòng kim nén không được, không muốn xem bộ dáng cung kính ngoan ngoãn của nàng, liền nói:

“Chỉ uống một chén.” Nghĩ đến cử chỉ hôm qua của nàng với Tiêu Đường, ngữ khí của hắn liền cứng rắn lên vài phần.

Thể tử đã nói đến như vậy, nàng còn có thể không đồng ý?

A Hạo gật gật đầu, thật cẩn thận cầm lấy chén rượu, nghe thấy mùi rượu thoang thoảng trong lòng nàng có chút ngứa ngáy. Thể tử đối xử với nàng không tệ, nếu là thuận theo như vậy nàng muốn ra phủ sớm thì cũng có hi vọng rồi. A Hạo giương mắt, nhìn bàn tay thon dài của nam nhân trước mặt, cầm chén rượu trên tay lại càng làm cho bàn tay này thêm đẹp.

Nàng cúi đầu nhấp một ngụm. Rượu vừa vào đã chua xót, đầu lưỡi tê dại, cay đến nổi nước mắt đều ra tới. Nhưng trước mặt là thể tử, nàng muốn sặc liền không dám chỉ có thể nuốt vào trong. Loại rượu này hương vị cũng thực ngon, nàng chậm rãi thích ứng hương vị của nó, bất tri bất giác liền đem một ly uống hết.

Đầu nàng bắt đầu có chút choáng váng.

Tiêu Hành buông chén rượu xuống, thấy hai mắt tiểu cô nương đã có một mảng sưng mù liền hiểu được nàng có chút say, lúc này mới đưa nàng thêm một ly nữa. Đang có men say trong người, đối với rượu nàng không thể điều khiển được chính mình, tuy rằng lúc trước nói chỉ uống một ly nhưng trước mắt nàng vẫn là ngoan ngoãn cầm lấy ly rượu trên tay hắn uống sạch sẽ.

Xem nàng say đến lợi hại, Tiêu Hành cũng thực vừa lòng.

Chỉ là nàng lúc uống rượu tính cách cũng không tồi, say cũng bất quá là ngoan ngoãn dựa vào bên bàn. Hắn không cam lòng thời khắc này lại yên tĩnh như vậy, duỗi tay đem nàng ôm vào trong ngực. Nàng nghiêng ngả đầu người gục vào trong ngực hắn, nỉ non một tiếng ngẩng đầu lên, hai má ửng đỏ, ánh mắt mờ lung nhìn chính mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Thể tử...”

đã say đến vậy, còn nhận ra được hắn.

Tiêu Hành sắc mặt ôn nhu, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng, sau đó duỗi tay sửa lại tư thế cho nàng. Đôi mắt hắn rơi xuống đôi môi đỏ của nàng ở phía trên, nàng chưa tô son môi nhưng đôi môi này lại đỏ mọng như hoa.

Tiêu Hành cổ họng vừa động, lúc này mới không chịu được cúi người hôn một cái.

Nàng bắt đầu nức nở một tiếng, đem tay để ở ngực hắn, dùng sức đẩy đẩy.

Tiêu Hành mặt có chút khó coi, không biết bởi vì mới uống rượu hay là bởi vì hành vi vô sỉ của chính mình.

""A Hạo."" Tiêu Hành thấp giọng gọi một tiếng, sau đó khiến cho tiểu cô nương trong lòng ngực ngồi lên đùi hắn, hai tay chặt chẽ vòng qua vai nàng, khiến nàng ngoan ngoãn mà dựa vào trong ngực hắn. Cuối cùng hắn lại nhin không được ở trán nàng hôn một cái, hắn dọc theo chóp mũi nàng đi xuống thân, hơi thở có chút hỗn loạn, nâng ót nàng lên rồi hôn vào môi nàng, giọng yêu chiều nói:

""Ngonan, mở miệng.""

Nàng nhất quán nghe lời, theo bản năng liền ngoan ngoãn mở miệng.

Tiêu Hành có chút do dự nhưng chỉ do dự một lát. Ngày thường nàng ngủ, hắn cũng không dám làm ra động tĩnh quá lớn, nhưng mà giờ đây khi nàng ở trong lòng, hắn không nghĩ sẽ cho nàng ấn tượng về mình là một kẻ vô sỉ hạ lưu ăn chơi trác táng. Hắn nếm một lát, lưu luyến rồi khỏi, nhắm ngay môi nàng cắn một ngụm, chống cái trán của nàng thấp giọng hỏi:

""Thích ở Kỳ Đường Hiền không?""

""....Có.""

Tiêu Hành cong cong môi, lại hỏi:

""Vậy người... Còn nghĩ sẽ rời phủ không?""

""Ừm...Có.""

Tiêu Hành nhú nhú mày, cúi đầu nghiêm túc nói:

""Nhưng mà ta sẽ không đáp ứng."" nói xong hắn lại xoa xoa vành tai nàng, thấy tiểu cô nương trong ngực rụt rụt cái gì, ngửa đến khoe môi cong lên, lúc này mới lộ ra mỉm cười, ""Người là của ta.""

Hắn mừng như điên rồi tự dừng lại thấy tuyệt vọng, nhìn nàng êm đẹp xuất hiện ở trước mặt, hắn lại quên mất bản thân nên làm thế nào mới đúng, không có người nào biết trong lòng hắn lại loại cảm giác này mình bạch ra sao. Vốn tưởng rằng khiến nàng cùng bản thân qua lại nên mới đối với nàng tốt, nhưng như vậy khiến hắn không tránh có tâm niệm, hắn tự hỏi mình có phải là quân tử hay không, nhưng hắn sẽ không trơ mắt nhìn nàng rời phủ, thành thân sinh con. đã như vậy, chi bằng đối tốt với nàng một chút.

Đến nỗi có một số việc, hắn đều nghĩ đến biện pháp giải quyết.

Ôm nàng trong ngực, bảy năm nay Tiêu Hành chưa từng trải qua cảm giác này. Thời gian bảy năm này làm hắn hiểu rõ chính mình đã sai ở chỗ nào, hắn cong cong môi, đứng dậy đem nàng ôm tới gian ngoài. Nhìn giấy bút trên bàn, lại nghĩ tới bộ dáng nghiêm túc của nàng, hai mắt hắn hiện lên tia ôn nhu, sau đó đem nàng đặt lên giường.

Hắn an vị ngồi ở giường bên nhìn nàng nhưng hắn vẫn cảm thấy như vậy là chưa đủ.

Tiêu Hành nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Lúc này hắn mới cời giày nằm xuống giường, một tay đem nàng ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Quân tử

Hôm sau tỉnh dậy, đầu A Hạo đau đến muốn nứt ra. Lúc nàng mở mắt ra thì trời đã sáng. Nàng xưa nay làm việc ôn hòa, lúc hầu hạ chủ nhân hiếm khi làm sai việc, hôm nay lại ngủ đến giờ này nàng cảm thấy mình thật có lỗi với chủ nhân.

không kịp nghĩ nữa, A Hạo vội đứng dậy đi thay y phục. Nàng đi vào phòng trong, bất chợt bước chân dừng một chút, gương mặt bắt đầu nóng lên, mặt mày nói:

""Thế tử, nô tỳ...""

Tiêu Hành đang mặc áo choàng, tay dừng một chút, đột nhiên cảm thấy chột dạ, lúc sau lại dường như không có việc gì nhìn nàng một cái, nói:

""Lại đây đi.""

A Hạo hiểu được lúc này chính mình nói cái gì cũng không được hay cho lắm, chỉ có thể hầu hạ thế tử thật tốt. Nàng lấy thắt lưng buộc vào cho nam nhân trước mặt rồi vuốt phẳng áo choàng. Vì phải hầu hạ thế tử xúc miệng rửa mặt nên nàng mới nhìn không giương mắt đánh giá sắc mặt của thế tử. Thế tử sinh ra đã anh tuấn tiêu sái, là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp, ngày thường đều là ít nói ít cười, giờ đây ánh mắt lại lộ ra vài phần nhu hòa.

Nghĩ đến tâm tình nàng cũng vui lên không ít.

A Hạo thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thầm nghĩ: Nếu thế tử thấy không có vấn đề gì thì nàng cũng không phải nghĩ vớ vẩn nữa rồi.

Tiêu Hành nhìn bộ dáng nom nớp lo sợ của nàng, cảm thấy chính mình phải nói cái gì đó, nghĩ nghĩ liền mở miệng nói:

""Hôm nay ngươi không cần hầu hạ ta.""

A Hạo hoảng sợ, ""Thỉnh thịch"" một tiếng liền quỳ xuống, ngẩng đầu lên vội nói:

""Nô tỳ biết sai rồi, chi bằng thế tử hãy trách phạt nô tỳ đi nhưng...đừng đuổi nô tỳ ra ngoài có được không."" Nếu thế tử mà đem nàng đuổi ra khỏi Ký Đường Hiền thì thôi nàng liền xong rồi.

Tiêu Hành không ngờ nàng lại có phản ứng như vậy, lập tức đem nàng đỡ lên. Hắn nhìn nàng, sắc mặt trắng bệch, trên người còn nhả mùi rượu, lúc này mới giải thích nói:

""Ta không nói muốn phạt ngươi. sự việc hôm qua là ta đã làm khó ngươi. không ngờ tửu lượng ngươi lại kém đến vậy..."" Đến đây, Tiêu Hành cao giọng nhìn tiểu cô nương mắt đã ngập nước, tiếp tục nói:

""Hôm nay cho ngươi nghỉ một ngày, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.""

Nghe thấy vậy, miệng A Hạo khẽ nhếch lên, tinh thần đều được khôi phục trở lại.

Chỉ là...chỉ là hôm nay mà thôi.

Mới vừa rồi thế tử nói vậy đã đem nàng dọa chết khiếp. Nếu thế tử tức giận không cần nàng nữa, nàng cũng không có khả năng trở lại Cẩm Đường hầu hạ lão thái thái, hơn nữa lúc trước Quốc Công phu nhân còn dặn nàng phải hầu hạ thế tử thật tốt...A Hạo bỗng nhiên hiểu được, ở Tĩnh Quốc Công phủ này, người duy nhất nàng có thể dựa vào chỉ có mình thế tử.

Tuy là lo sợ một hồi nhưng A Hạo vẫn có chút hồ thẹn, cắn cắn môi, ngữ khí kiên định nói:

""Nô tỳ thật sự biết sai rồi, lần sau tuyệt đối sẽ không phạm lỗi nữa.""

Thân phận không cho phép, Tiêu Hành cũng không thể nói thêm cái gì trấn an nàng chỉ có thể làm cho nàng an tâm. Hắn cũng hiểu rõ, nàng ngoan ngoãn hiểu chuyện, làm việc ôn hòa nhưng vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi. Tưởng tượng như vậy, Tiêu Hành dùng ngữ khí chế nhạo nói:

""Chẳng lẽ ở trong mắt ngươi, ta rất đáng sợ sao?""

Nàng nào dám nghĩ như vậy a?

A Hạo nghe xong nhanh chóng lắc đầu, thấp giọng áy náy nói:

""Không phải. Chỉ là do nô tỳ làm việc thiếu thỏa đáng thôi...""

Tiêu Hành không muốn nghe những lời tự trách của nàng, mỗi câu nói ra đều làm hắn chột dạ, ngữ khí nhàn nhạt nói:

""Được rồi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi. Kêu Trúc Sanh lại đây.""

A Hạo gật đầu, nhanh chóng lui ra.

A Hạo trở về hạ nhân phòng, ngồi trước gương nhìn khuôn mặt của mình.

Tới Ký Đường Hiền không đến một tháng, nàng mới phát hiện gương mặt của mình ngày càng lảng mị. Nữ nhân ở Đại Tề đều coi trọng nhất là dung mạo, trừ bỏ những cái khác thì còn phải có thân hình hấp dẫn. một người có khuôn mặt tinh xảo cộng với thân thể thướt tha thì mới được xem là mỹ nhân. Nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng hiểu được không ít về những chuyện này cho nên nàng luôn luôn yêu quý bản thân mình. Người ta thường nói ""Nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm"", nhưng A Hạo lại cảm thấy, không có cô nương nào trên đời lại không thích bản thân xinh đẹp cả.

A Hạo nghĩ, nhìn chính mình trong gương, cong cong môi. Hôm nay nàng làm ra sai lầm lớn như vậy, thế tử gia chẳng những không phạt nàng mà lại còn cho nàng nghỉ ngơi.

A Hạo cảm thấy có chút may mắn

-----thế tử quả là một người rộng lượng.

Khó lắm hôm nay nàng mới có thời gian nghỉ ngơi, hơn nữa tâm tình lại tốt, A Hạo liền vào bếp làm một ít điểm tâm đem đến chỗ Hạnh Dao. Hạnh Dao ở một căn phòng dành cho sáu người ở, chẳng qua lúc này tất cả mọi người đều đi rồi chỉ còn lại một mình Hạnh Dao. Hai người ngồi ở bên cửa sổ tán gẫu.

A Hạo đem sự tình hôm qua kể từ đầu tới cuối cho Hạnh Dao nghe, cuối cùng lại nhịn không được khen thế tử một chút.

Hạnh Dao ăn điểm tâm, kinh ngạc nói:

""Ta vẫn luôn cho rằng thế tử tính tình nặng nề không ngờ lại rất biết hưởng thụ."" Nàng dừng lại một chút, lại nói:

""Buổi tối, một nam một nữ cùng nhau uống rượu, người đừng nói với ta hai người sự tình gì đều không có...""

A Hạo hiểu được, Hạnh Dao vẫn luôn mong muốn nàng trở thành thông phòng của thế tử, về sau thuận lợi lên làm di nương thì không cần phải lo cơm áo nữa rồi.

""Thế tử là chính nhân quân tử, người đừng nói bừa."" A Hạo ngữ khí có chút bênh vực người mình. Nhưng lại nói tiếp, buổi tối hôm qua sau khi nàng say có hay không phát sinh sự tình, nàng thực không nhớ rõ. Nhưng thế tử là người như thế nào, nàng đã hầu hạ nhiều ngày như vậy làm sao nàng lại không rõ ràng. Nàng nhìn về không tin của Hạnh Dao, liền tiếp tục nói:

""Ta hầu hạ bên cạnh thế tử nhiều ngày như vậy, thế tử vẫn luôn không có ý gì khác...""

Hạnh Dao chớp chớp mắt, cắn một miếng bánh hoa quế trong tay, thanh âm hàm hồ nói:

""Lúc tắm gội...Người chẳng lẽ cũng không chạm vào hấn sao?""

Chạm vào thế tử.

A Hạo đột nhiên nhớ tới hôm thế tử kêu nàng tới hầu hạ....Thân hình đẹp đến mức không nói nên lời, nàng nhận thấy lỗ tai mình có chút đỏ, vội lắc đầu:

""không có, thế tử không cho ta hầu hạ gần người.""

""thật kì lạ a."" Hạnh Dao hơi nhíu mày nói. Lúc sau nghĩ tới cái gì, tặc lưỡi cười hề hề, đối với A Hạo vẫy vẫy tay. A Hạo nhìn, liền đem đầu lại gần một tí, nghe Hạnh Dao nói:

""không biết có thật không, ở Tĩnh Quốc Công phủ, đối với thế tử còn có một cách nói...""

""Là gì?"" A Hạo không rõ, chớp chớp mắt hỏi.

""Chính là, nghe nói---thế tử thích nam nhân."" nói xong lời này, mặt Hạnh Dao có chút hồng.

A Hạo thần sắc đờ đẫn, có chút khiếp sợ, lẩm bẩm nói:

""không thể nào?"" Thế tử là một nam nhân bình thường, sao có thể...Sao có thể yêu thích cái thể loại đó?

""Như thế nào không có khả năng?"" Hạnh Dao chu chu môi, vì muốn làm A Hạo tin tưởng chính mình nên ra vẻ nghiêm trang nói:

""Người nghĩ thử xem, ở Yên Thành này có nhà nào công tử đã hai mươi lăm tuổi mà còn chưa chạm qua nữ nhân? Liền tính là giống tam công tử là một người ngay thẳng nhưng không phải cũng để cho các nàng ở gần hầu hạ sao? Người lại nghĩ, ở Ký Đường Hiên nha hoàn nhiều như vậy, thế tử là một nam nhân bình thường, sao lại không thích nha hoàn ở gần hầu hạ. Hơn nữa...."" Hạnh Dao nhìn từ trên xuống đánh giá A Hạo, càng thêm chắc chắn nói:

""Người lớn lên xinh đẹp như vậy, cả ngày lại ở bên cạnh thế tử, thế tử lại một chút tâm tư cũng không có, như thế vẫn là một nam nhân bình thường sao?""

Thế tử như vậy trước mắt Hạnh Dao liền thành ""không phải nam nhân.""

A Hạo cười cười, căn bản không đem những chuyện Hạnh Dao bịa ra để ở trong lòng. Bí mật ở Tĩnh Quốc Công phủ rất khó giữ kín nếu có người biết, chỉ cần một chuyện nhỏ là liền có thể truyền ra rất nhiều phiên bản, không thể tin được.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Hạnh Dao liền đưa A Hạo trở về.

Lúc đi qua hoa viên, các nàng nhìn thấy một thân hình cao lớn, ăn mặc một thân áo gấm màu xanh lục, bên cạnh có một gã sai vặt đi theo, đó chính là nhị công tử của Tĩnh Quốc Công phủ Tiêu Tông cùng gã sai vặt Thường Thụy. Hạnh Dao sắc mặt cứng đờ, hiểu được lúc này trốn cũng không kịp nữa rồi, chỉ căng da đầu cùng A Hạo uốn gồi hành lễ:

""Nô tỳ chào nhị công tử.""

Nhị công tử Tiêu Tông khuôn mặt tuấn lãng, chỉ có một đôi mắt ngả ngón phóng đảng cho thấy bản tính ăn chơi trác táng, hiện giờ trùng hợp gặp phải hai tiểu nha hoàn dung mạo xinh đẹp, gương mặt lộ vẻ vui mừng. Chẳng qua là trước mặt mọi người, hắn không dám làm ra chuyện gì lớn nhưng trong lòng có chút ngửa ngáy.

Hắn tinh tế đánh giá hai tiểu nha hoàn, thầm nghĩ: Quả thực là mỹ nhân, đáng người cũng thật đẹp.

Tiêu Tông nói:

""không cần đa lễ."" hắn hàm chứa ý cười, một đôi mắt đen đuôi sao nhìn có vẻ phong lưu phóng khoáng, nhìn về phía Hạnh Dao nói:

""Hạnh Dao cô nương càng ngày càng xinh đẹp.""

Vị nhị công tử này ngữ khí phóng đảng, Hạnh Dao tức khắc liền cảm thấy bức bối trong lòng. Nhưng rốt cục hắn vẫn là chủ nhân, nàng cũng không dám nổi giận, chỉ hơi mỉm cười nói:

""Nhị công tử quá khen. Bọn nô tỳ còn có việc phải làm, không dám quấy rầy nhị công tử."" nói xong, liền kéo A Hạo chạy nhanh đi.

Tiêu Tông khoe miệng nhếch lên, xoay người nhìn thân ảnh hai tiểu nha hoàn vừa lướt qua, đối với gã sai vặt bên cạnh nói:

""Hai nha hoàn này bộ dáng cũng thật đẹp. Dáng người cũng thật tuyệt mỹ, nếu nuôi dưỡng một năm sẽ là không ai sánh bằng...""

Gã sai vặt Thường Thụy ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở nói:

""Nhị công tử nha hoàn bên cạnh Hạnh Dao là người hầu ở Ký Đường Hiên.""

Tiêu Tông sắc mặt hơi khó chịu, không vui nói:

""Ký Đường Hiên thì sao? cô nương đẹp đến vậy đưa tới cho thể tử quả thực lãng phí. Hơn nữa---lần trước ta đến thăm lão thái thái, lão thái thái nói cái gì hắn đều không chịu."" Tiêu Tông có chút bất mãn, lầm bầm nói:

""Nếu là như vậy ta liền không tính là nhảy vào hồ lửa đi...""

Thường Thụy nghĩ thầm: Ngài còn không phải là chọc vào hồ lửa sao?

Tiêu Tông ngày thường không ưa Tiêu Hành, hắn thầm nghĩ: Nếu không phải Lan thị là con nhà quyền quý, lại có thái hậu làm chỗ dựa, lấy năng lực của hắn làm sao xứng với thân phận thể tử của Tĩnh Quốc Công phủ? Tiêu Tông cau mày nói:

""hắn ở Ký Đường Yên có tiền đồ gì chứ? Làm sao có thể gả làm phu nhân của hắn? Hai nha hoàn này mà theo ta ít nhất có thể ném thử tiêu hồn tư vị, nếu hầu hạ tốt, về sau trở thành di nương cũng không thành vấn đề."" Tiêu Tông tuy rằng phong lưu nhưng nhất quán hiểu được thể nào là sủng ái nữ nhân. Đặc biệt chính là thời điểm mặn nồng, đều coi nữ nhân như bảo bối, muốn hắn lấy ánh trăng trên bầu trời xuống hắn đều nguyện ý.

Tiêu Tông vươn chân dài hướng tới bên người Thường Thụy đá một cái, lạnh lùng nói:

""Có nghe không hả, còn không mau đi đem hai nữ nhân kia về đây cho ta."" hắn quả thật rất để ý đến chuyện này. Lúc mới nhìn thấy chỉ cảm thấy hai tiểu nha hoàn này xinh đẹp nhưng giờ đây lại càng ngày càng muốn, cũng không hiểu được cảm giác này là thể nào?

Thường Thụy khó xử nói:

""Nhưng...Nhưng đó là người của lão thái thái.""

Tiêu Tông liếc mắt nhìn Thường Thụy một cái, biểu tình có chút ghét bỏ, đúng là một tên nô tài vô dụng, chậm rãi mở miệng nói:

""một người là của lão thái thái nhưng một người thì không.""

Thường Thụy lại lập tức nói:

""Đó là người của thể tử...""Thể tử càng không thể chọc được a.

Tiêu Tông xoay bước đi tới, ngữ khí lười nhác nói:

""Chuyện này ta mặc kệ dù sao ít nhất ngươi cũng phải đưa một người lại đây cho ta..."" đang nói bỗng nhiên hắn dừng chân, quay đầu lại nói:

""Nghe thấy không!""

Nghe vậy, Thường Thụy thân liền run lên, đành phải gật đầu.

Hạnh Dao nhìn nhị công tử đi xa chút mới ngừng chân lại. Vì lúc này chạy gấp quá nên nàng có chút mệt. Nàng thở hắt hắt đối với A Hạo nói:

""Ngươi cần phải cẩn thận đấy, ta..Ta thấy nhị công tử không có ý tốt.""

A Hạo hiểu rõ lời Hạnh Dao nói, gật đầu nói:

""Ta biết."" Nàng vẫn luôn hầu hạ bên cạnh thế tử, chỉ cần không rời khỏi Ký Đường Hiên thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhị công tử dù có không an phận đến đâu cũng sẽ không dám chọc đến thế tử. Ngược lại nàng lại có chút lo lắng cho Hạnh Dao, liền nhìn về phía Hạnh Dao nói: ""Ngươi cũng nên cẩn thận một chút."" Là một nha hoàn có chút tư sắc trong phủ phần lớn đều bị các vị công tử theo đuổi. Nếu có việc gì quá phận thì cũng là thuận theo một chút nhưng các nàng đều không muốn như vậy.

Hạnh Dao cong cong môi, đôi mắt lấp lánh nói:

""Ngươi yên tâm, ta có thể có chuyện gì được sao?"" nói xong nàng lại chớp chớp mắt, vẻ mặt kiêu ngạo nói:

""Ta chính là người của Tam công tử.""

Nghe vậy, A Hạo nhìn không được cười cười.

Nhìn Hạnh Dao một cái, sự tình còn chưa có phát sinh thế mà dám nói mình là người của Tam công tử. Chỉ là---thiếu nữ mơ mộng cũng là một việc thường thấy. Nàng xưa nay đầu óc thông minh, làm việc gì cũng luôn ôn hòa, duy chỉ có phương diện này thì có chút khiêm khuyết.

nói có chút khiêm khuyết là vẫn còn nhẹ, thực chất là rất đần độn.

Ví dụ như lúc đầu năm, có một gã sai vặt gương mặt thanh tú tới tìm nàng viết thư gửi về nhà. Nàng biết rõ thế nào là đạo lý làm người, hạ nhân lại không dễ làm thế thì càng nên giúp đỡ lẫn nhau, thế là liền giúp hắn viết vài lá thư. Chuyện viết thư mỗi tháng một lần, có khi nửa tháng một lần nhưng sau đó nàng phát hiện ra gã sai vặt kia biết chữ mà những lá thư đó căn bản không gửi về nhà. Sau khi biết chuyện này, gấp mặt hắn nàng liền vạch trần, trong lòng có chút tức giận. Cảm thấy nàng có ý tốt thì người ta lại đùa cợt với nàng, xem nàng như đồ chơi. Sau đó nàng đem chuyện này kể với Hạnh Dao, Hạnh Dao nhìn không được ôm bụng cười thật to còn nói nàng là một kẻ ngốc.

Hạnh Dao nói:

""Ngày thường thấy ngươi rất thông minh, sao gặp phải chuyện này lại trở nên hồ đồ như thế? Người ta là thích ngươi, mới nghĩ tới biện pháp để tiếp cận ngươi. Vậy mà ngươi lại làm người ta sợ chạy mất rồi.""

A Hạo thật sự không rõ, nếu thích nàng thì vì sao phải lừa nàng?

Chỉ là chuyện này thật sự bị Hạnh Dao nói trúng rồi, sau lần đó gã sai vặt kia không còn tới tìm nàng nữa, mỗi khi bắt gặp cũng quay đầu nhìn chỗ khác giống như gặp quỷ vậy.

Bất quá hiện tại nhớ tới nàng lại cảm thấy vô cùng thú vị.

A Hạo trở về Ký Đường Hiên, lại không cho chính mình nhàn rỗi. Tuy thế tử cho nàng nghỉ phép một ngày nhưng nàng cũng chẳng có việc gì làm, hơn nữa trong lòng cũng có chút áy náy nên đành nghiêm túc ngồi chép sách vậy.

Hai ngày sau, Yên Thành có trận tuyết rất lớn.

Bên ngoài Ký Đường Hiên đều một mảnh trắng xóa. Những chiếc lá rơi xuống tuyết làm cảnh cây trở nên tro tro, gió lại thổi mạnh, thổi trúng người đau tựa như dao cắt, nhưng không thể không nói, khung cảnh như vậy thực rất hợp lòng người---chỉ là A Hạo không thích, nàng sợ nhất là lạnh mà.

Bọn hạ nhân dậy thật sớm để quét sân, đem tất cả tuyết đều quét đi sạch sẽ.

Chẳng qua lúc này tuyết lớn nên nhìn vẫn còn một tầng tuyết mỏng.

Hôm nay thế tử muốn đi Tuyên Bình Hầu phủ.

A Hạo một thân áo choàng màu xanh đen, tuy rằng bọc kín mít nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh đến phát run, hận không thể đem cổ mình cắt đi rồi lấy áo choàng bao toàn thân lại.

Nàng thấy thế tử ra tới, chạy nhanh lại bụng dù che cho thế tử.

Hôm nay đến làm khách nên thế tử ăn mặc có chút long trọng, một thân áo màu xanh ngọc, tay áo bạch kim thêu kim trúc điệp văn, cùng với đai lưng bằng lụa và dương chi ngọc bội. Vốn đã là nam nhân anh tuấn, bây giờ ăn mặc như vậy lại càng thêm đẹp.

Chỉ là A Hạo cảm thấy còn thiếu, liền nói:

""Thế tử, bên ngoài tuyết lớn như vậy, để nô tỳ vào lấy cho người một cái áo choàng?""

Tiêu Hành không phải người sợ lạnh nhưng trước mặt nghe nàng nói như vậy cũng liền gật đầu.

A Hạo chạy nhanh vào trong lấy áo choàng, trong lòng lại nghĩ:Tuy thế tử không sợ lạnh nhưng nếu để Quốc Công phu nhân nhìn thấy thế tử ăn mặc mỏng manh như vậy nhất định sẽ cảm thấy đau lòng, lại sẽ quở trách nàng.

Trước mắt thế tử chịu phối hợp như vậy nàng cũng đỡ phải nhiều lời.

A Hạo từ trong tủ quần áo cầm một cái áo choàng màu đen, vuốt cho phẳng lại, sau đó liền cong cong môi đi ra ngoài. Nàng đi đến bên ngoài, tính đem áo choàng đưa cho thế tử, lại phát hiện thế tử đang dùng đôi mắt đảo hoa nhìn mình, tay lại không nhúc nhích.

A Hạo hiểu ý, chạy nhanh tới cúi bô thất lưng rồi phủ thêm áo choàng cho thế tử.

So với nàng thế tử là quá cao, hầu hạ hần mặc quần áo cũng là một việc không dễ, cũng may thế tử phối hợp, khom lưng xuống một chút.

Tiêu Hành nhìn tiểu cô nương khuôn mặt lạnh đến phát tím, ánh mắt dùng một chút, cảm thấy bàn tay chạm vào cổ mình lạnh như băng, mới nói:

""Sao lại lạnh như vậy?""

A Hạo hiểu được ngón tay của mình đụng đến cổ của thế tử, liền có chút ngượng ngùng, rút tay về rồi đáp:

""Nô tỳ đã mặc rất nhiều áo nhưng chỉ là từ nhỏ đã sợ lạnh..." Sau đó lập tức nói:

""Thế tử, chúng ta đi ra ngoài đi.""

"Được."" Tiêu Hành gật đầu, xoay người đi ra ngoài sân.

A Hạo đi theo bên cạnh, cầm ô che cho thế tử.

Phía trước xa xa có một bóng dáng nhỏ xinh linh động, đến gần một chút, A Hạo mới nhận ra đó là Lục cô nương Tiêu Ngọc Đề. Hôm nay Lục cô nương khoác một thân áo choàng gấm màu hồng anh đào, lại thêm nhan sắc xinh đẹp làm cho tiểu cô nương mười ba tuổi càng thêm đáng yêu. Vì thời tiết quá lạnh, Đầu nhỏ cũng mang một cái áo lông xù xù nằm trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ trắng nõn cùng lắm là lớn bằng bàn tay.

Tiêu Ngọc Đề mặt giãn ra gọi một tiếng ""Ca ca"", lúc sau lại làm như thấy được chuyện rất buồn cười, ""Phụt"" một tiếng không kiêng nể mà bật cười.

Tiêu Ngọc Đề đi đến bên cạnh ca ca mình, mỉm cười nhìn A Hạo bên cạnh nói:

""Ca ca huynh cao như vậy, sao lại bắt A Hạo tỳ tỳ phải cầm dù che cho huynh? Nhìn một cái nào, A Hạo tỳ tỳ hình như rất mập a.""

A Hạo nghe xong tức khắc liền dơ ra, ngay cả cảm giác lạnh cũng không còn. Kỳ thật...Cái này không thể trách nàng, thế tử lớn lên cao như vậy, so với nàng phải hơn một cái đầu, mà nàng làm sao cao được như vậy chứ.

Nghe vậy, Tiêu Hành mới nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh.

Thấy nàng ra sức đem tay đẩy lên cao, khuôn mặt nhỏ cũng đỏ rực, một đôi mắt đẹp như mặt hồ mùa xuân giờ phút này có chút co quắp. Hắn nhìn nàng với ánh mắt nhu hòa, nhất thời không rảnh để ý đến cái gì thân phận, đem tay phủ lên tay cầm ô của nàng, bình tĩnh nói:

""Đề ta giúp ngươi.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trăng tròn

Bàn tay rắn chắc ấm áp của nam nhân cùng với tiểu cô nương như nàng là hoàn toàn bất đồng, A Hạo giương mắt nhìn, rất muốn rút tay về nhưng lại có chút do dự.

Nàng là nha hoàn, sao lại có thể để chủ nhân tự bung dù được?

một bên Tiêu Ngọc Đề lại nói:

""A Hạo tỳ tỳ đừng để ý, ca ca ta xưa nay đều không thèm quan tâm những lễ nghi phiền phức này."" Nàng nghĩ nghĩ lại nói:

""Nếu không thì thế này, ca ca che dù cho ta, tỳ đến đi cùng với Tương Tư đi.""

A Hạo không biết biện pháp này có được không, ngược mặt lên nhìn thế tử. Thấy sắc mặt hắn rất khó coi, nhất thời không dám tự tiện quyết định. Chỉ là Lục cô nương tính tình nóng nảy, chạy đến đi kê bên thế tử. A Hạo cũng không còn đường lui, đành phải đến chỗ nha hoàn Trương Tư, che cùng dù với nàng.

Hai chủ nhân đi ở đằng trước, nha hoàn các nàng đi theo phía sau.

A Hạo nhìn Trương Tư bàn tay lạnh đến đỏ cả lên, nói:

""Đề ta giúp ngươi.""

Tuổi tác của Trương Tư và A Hạo cũng gần bằng nhau, nàng có một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu khiến mọi người đều yêu thích. Trương Tư cười sáng lạng, nhiệt tình nói:

""không sao đâu, dù sao cũng sắp đến rồi mà."" Trong lòng lại nghĩ: Lục cô nương gọi A Hạo một tiếng tỷ tỷ, nàng nào dám sai bảo A Hạo chứ? Trương Tư nhìn thoáng qua hai người đằng trước, nhỏ giọng nói:

""Thế tử thật đẹp trai, ngươi thấy có đúng không?""

A Hạo gật đầu tỏ vẻ tán thành. Người anh tuấn như thế tử, người nào mới nhìn thấy không khen mới là lạ.

đi đến cổng lớn, bên ngoài đã sớm chuẩn bị hai chiếc xe ngựa. A Hạo nhìn phía trước có một chiếc xe của Lục cô nương liền hiểu được bên trong chính là Quốc Công phu nhân, rồi sau đó mới là xe của thế tử. Xe ngựa này ngay cả một cái ghế nhỏ để đi lên cũng không có, thế tử là nam nhân lại cao to nên nhẹ nhàng liền có thể lên xe, nhưng nàng lại...

A Hạo có chút khó xử, tìm cách leo lên, dù có hơi khó coi chút nhưng lên được là tốt rồi. Thế nhưng nàng vừa vén váy định trèo lên thì bên trong vurun tới một cánh tay.

""Thế tử?"" A Hạo kinh ngạc nói.

Tiêu Hành sắc mặt như thường, chỉ nói một câu:

""đi lên đi.""

Thời tiết quá lạnh, A Hạo cũng không dám đứng ở ngoài quá lâu, đưa tay nắm lấy tay của thế tử, nhờ lực đạo của hắn mà leo lên xe. Vừa đi lên, A Hạo nhanh chóng rút tay lại, hướng về phía Tiêu Hành nói:

""Cám ơn thế tử.""

Tiêu Hành ""Ừ"" một tiếng, chậm rãi thu tay lại, lúc sau liền không nói gì nữa.

Xe ngựa chạy thật nhanh, thoáng chốc đã tới Tuyên Bình Hầu phủ.

A Hạo cúi tay đem màn che đẩy ra một chút, nhìn ra bên ngoài.

Là một trong số những gia tộc lớn ở Yên Thành, tuy rằng hôm nay có tuyết lớn nhưng cho cùng vẫn không ảnh hưởng đến cảnh tượng náo nhiệt ở Tuyên Bình Hầu phủ.

A Hạo xuống xe ngựa, liền bị trang sức của người ở xe ngựa gần đó cuốn hút tầm mắt.

Theo bản năng A Hạo đi đến xem.

Phía trên đi xuống hai cô nương trẻ xinh đẹp, dáng người thướt tha yêu kiều, bộ dáng làm người phải rung động. cô nương đi ở phía trước dáng người hơi gầy, búi một búi tóc ở phía sau, trên đầu cài một cây trâm hình hoa hải đường, trên người một thân áo choàng màu xanh; phía sau là một cô nương nhỏ nhắn, tuổi chừng nhỏ hơn một chút, tóc búi hai bên, có lẽ là tỷ muội cho nên ăn mặc và trang điểm rất giống nhau.

Hai vị cô nương đằng trước đi tới chỗ xe Lan thị, mỉm cười ngọt ngào gọi:

""Di."" Sau đó xâu hồ nhìn qua Tiêu Hành gọi một tiếng ""Hành biểu ca.""

Lan thị nghe xong, mặt tươi cười nhìn hai vị cô nương, nhện không được khen:

""Vị nhi và Như nhi càng ngày càng xinh đẹp động lòng người.""

A Hạo lúc này mới biết, hai vị cô nương đó là hòn ngọc quý trên tay Định Viễn Hầu- Giang đại cô nương Giang Bích Vi và Giang nhị cô nương Giang Bích Như. Hai vị cô nương này ở Yên Thành cực nổi danh, ngay cả người cao quý như Quốc Công phu nhân cũng yêu quý hai tỷ muội này. A Hạo tính tể đánh giá một phen, nhìn hai người dung mạo tinh xảo, mặt mày như tranh vẽ, thật sự là đại mỹ nhân. Giang đại cô nương hào phóng khéo léo, trên người mang khí chất nho nhã; Giang nhị cô nương xinh đẹp động lòng người, nhìn vô cùng diễm lệ.

Tiêu Ngọc Đề hiểu được mẫu thân của mình thích hai biểu tỷ này nhất, mỗi khi thấy mặt đều nhin không được khen. Tiêu Ngọc Đề kéo kéo ống tay áo mẫu thân, ra về bắt mần bửu môi:

""Mẫu thân khen Vi biểu tỷ và Như biểu tỷ nhiều như vậy, sao lại không khen nữ nhi một tiếng?""

Thái độ oán giận này của tiểu cô nương khiến hai chị em Giang thị buồn cười. Lúc mỹ nhân cười càng khiến cho mọi người xung quanh thần hồn điên đảo.

Lan thị nghiêng đầu néo chớp mũi của nữ nhi nhà mình, ngữ khí cung chiều nói: ""Người đó, nếu tốt bằng một nửa hai vị biểu tỷ, ta mỗi ngày đều sẽ khen người.""

Nghe vậy người được nuông chiều từ bé như Lục cô nương liền không hề rảnh. Nàng làm sao có thể so được với hai biểu tỷ này a?

Hai bên tay Lan thị, một người là nữ nhi Tiêu Ngọc Đề, một người là cháu gái ngoại Giang Bích Nhi và Giang Bích Như, mà Tiêu Hành đi một bên, so với Giang Bích Như gần một chút. Giang Bích Như cố tình đi chậm lại, nhìn thoáng qua vị biểu ca anh tuấn bên cạnh, gương mặt trắng nhỏ lập tức đỏ ửng, tiếp đến cổ liền đỏ rực như một ngày hè nóng bức gặp một quả đào chín làm cho người ta hận không thể cắn một ngụm.

Tất cả hành động trên đều lọt vào mắt A Hạo, nàng nhin không được đánh giá thể tử một chút.

Thấy hấn sắc mặt như thường, một chút cũng đều không có chú ý tới.

A Hạo yên lặng tiếc hận thay cho Giang nhị cô nương.

Lan thị một bên cùng nữ nhi cười cười, một bên lại đánh giá hai vị cháu gái ngoại. Việc hôn nhân của nhi tử vẫn luôn là một tảng đá lớn trong lòng nàng, hôm nay hiếm khi nhi tử lại chịu ra khỏi cửa làm khách, nàng tự nhiên nghĩ cần phải lợi dụng tốt cơ hội này. Nàng hiểu được lão tổ tông vừa ý Đường cô nương nhưng Đường Mộ Trinh này nhìn không giống một người vợ hiền, ngày sau thành thân cũng không phải người con dâu tốt. Mà Vi nhi và Như nhi, một người mười lăm một người mười bốn, lớn lên xinh đẹp lại thông minh. Vi nhi thì trầm ổn, Như nhi lại khiến người ta yêu thích.

Hai vị này, bất luận người nào làm con dâu, nàng cũng đều vừa lòng.

Nàng là người từng trải, làm sao nhìn không ra được tâm tư mấy vị cô nương đối với nhi tử mình? Khi còn nhỏ tiểu cô nương đã thích đi theo nhi tử, lúc trưởng thành, đối với nhi tử sinh ra tình cảm ái mộ cũng là việc bình thường. Điểm này, Lan thị đối với nhi tử của mình rất tự tin.

Chỉ mong nhi tử có thể thông suốt.

A Hạo chưa có gặp qua Tỉnh Quốc Công phủ đại cô nương Tiêu Ngọc Thêu, cùng lắm là thường xuyên nghe những người khác nói tới. Nghe nói đại cô nương ở Yên Thành rất nổi danh, hơn nữa lại gả đến một gia đình tốt. Lúc trước Tuyên Bình Hầu phủ và Đại Hộ Nhân gia có địa vị ở Yên Thành giống nhau, nhưng từ khi Cảnh Cung Đế đăng cơ, đối với Thảm hoàng hậu vô cùng sùng ái, thế nên Tuyên Bình Hầu phủ- nhà mẹ đẻ của nhà Thảm hoàng hậu thân phận tự nhiên cũng nâng thêm một bậc. Đại cô nương gả đến Tuyên Bình Hầu Dung thế tử, chính là biểu ca của Thảm hoàng hậu.

Tiêu Ngọc Thêu nhìn thấy mẫu thân, huynh trưởng và muội muội liền vui mừng ra mặt, nàng chạy vội qua, nhìn thấy huynh trưởng mà cảm giận bất bình nói:

""Huynh vừa đi liền ba năm, ca ca huynh còn biết đường mà trở về sao?""

Tiêu Ngọc Thêu tuy đã là mẹ nhưng từ nhỏ quan hệ với huynh trưởng rất tốt. Có lẽ là do phu quân nuông chiều nên đã xuất giá nhiều năm nhưng vẫn có vài phần tính tình của tiểu thư khuê các.

Tiêu Hành rất là bất đắc dĩ.

Tiêu Ngọc Đề nhìn cháu gái ngoại trong lòng ngực của trưởng tỷ, thấy cháu gái phấn phấn nộn nộn, vui mừng như là nhìn thấy một kho báu quý hiếm vậy.

A Hạo chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng không nói nên lời của thế tử, thậm chí cảm thấy vị đại cô nương này thật có bản lĩnh. Nàng cúi đầu xem bé gái trong ngực đại cô nương. Bé gái mới vừa đầy tháng, còn thích ngủ, nhưng nhìn bộ dáng so với đại cô nương không giống lắm, nhưng cũng rất xinh xắn chắc là giống cha hơn---Dung thế tử ở Yên Thành cũng là một mỹ nam a.

Tiêu Ngọc Thêu trong lòng oán hận, nhưng vẫn là kính trọng huynh trưởng, lại nói:

""Ca ca còn không có ôm qua Bảo Nhi. Đây chính là cháu gái ngoại của ca ca đó, không thể không ôm được."" Lúc trước sinh ra đều là con trai hiện giờ có đứa con gái này, Tiêu Ngọc Thêu đương nhiên thỏa mãn, xem như châu báu nên liền đặt tên là ""Bảo Nhi"".

Tiêu Hành xưa nay gặp chuyện gì cũng không kinh động nhưng với loại chuyện này có chút khó khăn, cả hai tay đều cứng đờ. Tiêu Ngọc Đề nghe xong liền cười khanh khách nói: ""Đúng vậy ca ca ôm Bảo Nhi một cái đi.""

Tiêu Hành nhìn muội muội đã đứng dậy đem cháu gái ngoại đưa cho hấn, hấn cũng chỉ có thể căng da đầu mà tiếp nhận. hấn chưa bao giờ ôm qua đứa bé nào cả, bây giờ ôm trong ngực, mới cảm nhận được cháu gái ngoại thật mềm mại, như thể chạm nhẹ vào liền vỡ vụn. A Hạo đứng ở một bên nhìn thế tử tay cứng đờ, nhin không được nhắc hấn, nhỏ giọng nói:

""Thế tử, người nên nâng đầu đứa bé thật nhẹ nhàng...""

Nghe được giọng nói của A Hạo, Tiêu Hành nghiêng đầu liếc mắt một cái, sau đó nghe lời, chậm rãi điều chỉnh tư thế.

Quả nhiên bé con ngủ thoải mái hơn không ít.

Đúng lúc này, Tiêu Hành nhìn cháu gái nhỏ trong lòng ngực ""um"" lên một tiếng, sau đó một đôi mắt to chậm rãi mở ra. Hắn thấy một đôi mắt đen láy có chút ngu đần nhìn chính mình, nhìn chằm chằm một chút, cái miệng nhỏ chậm rãi dương lên.

Cháu gái chưa mọc răng nha, cười liền lộ ra phần nộn lợi.

""Bảo Nhi cô nương rất thích thế tử."" A Hạo nhìn bé gái phần nộn đáng yêu, tâm liền nhũn ra.

Tiêu Ngọc Thêu cũng nói:

""Còn không phải sao? Bảo Nhi rất sợ người lạ, ngay cả cha mình ôm cũng sẽ khóc, không ngờ lại thích cữu cữu."" Tiêu Ngọc Thêu cười đến vui vẻ, ánh mắt cũng theo bản năng dừng trên người tiểu nha hoàn xinh đẹp bên cạnh ca ca mình. Nàng hiểu được ca ca của mình luôn không thích người khác hầu hạ nhưng nha hoàn này lại là người hầu của ca ca. Nàng đương nhiên tò mò, lại nghĩ: Tuy chỉ là nha hoàn nhưng nếu ca ca đối với nữ nhân có tâm tư thì cũng là một chuyện tốt. Có nữ nhân hầu hạ bên người còn đỡ hơn là không có.

Hơn nữa...Nàng cảm thấy nha hoàn này có chút quen nhưng nhất thời nghĩ không ra đã gặp qua khi nào.

Trong phòng hòa thuận vui vẻ, Tiêu Hành cúi đầu nhìn cháu gái đáng yêu trong lòng ngực, cũng nhịn không được cong cong môi. Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương bên cạnh, không biết đang nghĩ cái gì, mày hơi nhíu nhíu. Nếu là lúc trước...Tiêu Hành đang nghĩ ngợi thì cháu gái đột nhiên ề ề a a khóc rống lên, hắn thân là Tĩnh Quốc Công phủ thế tử mấy chuyện này chẳng có chút kinh nghiệm nào, chỉ biết ngày ngọc sừng sốt.

Hiếm khi thấy được biểu tình quần bách của thế tử, A Hạo nhịn không được âm thầm cười trộm.

Tiêu Ngọc Thêu cũng cười, vội giải vây nói:

""Ca ca đưa cho muội đi.""

Tiêu Hành trị không được đứa cháu gái thích khóc này, vội đưa cháu gái thật cẩn thận cho muội muội. Tiêu Ngọc Thêu tiếp nhận, cúi đầu dỗ con gái bảo bối trong lòng ngực.

Trong phòng đều là nữ nhân, Tiêu Hành cũng không nên ở lâu, liền nói với A Hạo bên cạnh:

""Cùng ta đi ra ngoài đi.""

""Vâng."" A Hạo lên tiếng, chạy nhanh đuổi theo thế tử.

Trong phòng chỉ còn lại Lan thị cùng hai nữ nhi và cháu ngoại mới đầy tháng. Đỗ con gái xong, Tiêu Ngọc Thêu nhịn không được, hỏi mẫu thân nhà mình:

""Mẫu thân, nha hoàn lúc nãy là...""

Lan thị nói:

""Vì việc hôn nhân của ca ca con, ta cũng rầu rĩ ruột. Hắn không chịu cưới vợ, ta cũng không thể ép buộc, nếu không hắn lại bỏ đi ba năm...""Lời này nói ra đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tiêu Ngọc Thêu an ủi nói:

""Mẫu thân, ca ca sẽ không. Bây giờ không phải đã quay về rồi sao? Hơn nữa ca ca lúc đó là theo Hàn tiên sinh đi du lịch, lời này của người liền không đúng rồi.""

Lan thị đối với Hàn Minh Uyên vô cùng kính nể, nhưng mấy năm nay trong lòng chẳng còn ý gì gọi là kính nể nữa. Nàng nói:

""Năm đó Hành nhi cử chỉ bất thường, cũng may gặp được Hàn tiên sinh. Ta đối với hắn một lòng cảm kích nên mới cho Hành nhi đi theo hắn học mà không lo chuyện chung thân.""

Tiêu Ngọc Thêu tức khắc hiểu ra nỗi băn khoăn trong lòng mẫu thân mình.

Ca ca là đồ đệ của Hàn tiên sinh, mà Hàn tiên sinh là Họa sư nổi tiếng nhất ở đại Tề, đến nay lại chưa có vợ. Ca ca năm nay đã hai mươi sáu nếu lớn thêm vài tuổi...Có lẽ sẽ trở thành một Hàn tiên sinh thứ hai. Cũng khó trách mẫu thân như vậy buồn bực trong lòng. Tiêu Ngọc Thêu lại an ủi nói: ""Mẫu thân ánh mắt không tồi, nha hoàn vừa nãy thật xinh đẹp, cử chỉ cũng rất lễ phép...""

Lan thị lại nói:

""Người đó nào phải do ta chọn?""

Tiêu Ngọc Đề nãy giờ không nói gì mới ra vẻ buồn bực hỏi:

""A Hạo tỷ tỷ không phải mẫu thân hỏi lão tổ tông đưa tới sao?""

Đều là con gái của mình, Lan thị cũng không có gì giấu giếm, liền nói:

""Đó là Hành nhi tự mình nhìn trúng. Tuy là tiểu nha hoàn nhưng cũng có còn hơn không. Chỉ là lâu như vậy một chút động tĩnh cũng không có, người nói có phải hay không..."" Lan thị nghĩ đến con gái nhỏ của mình vẫn còn chưa lấy chồng, những lời này không nên nghe nhiều, chỉ có thể bảo nàng ra ngoài chơi.

Tiêu Ngọc Đề chẹp chẹp miệng, bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Nhìn muội muội đi rồi, Tiêu Ngọc Thêu mới hỏi:

""Ý của mẫu thân là...Ca ca huynh ấy...""

Lan thị có chút buồn bực, nghe hiểu ý tứ trong lời nói của con gái, gật gật đầu:

""Ta chính là lo lắng cái này. Nếu là như vậy, còn không bằng tên Tiêu Tông phong lưu kia, hẳn muốn có con nói dối còn dễ hơn.""

Tiêu Ngọc Thêu nghĩ nghĩ, vẫn là cảm thấy khả năng này không lớn, mở miệng nói:

""Mẫu thân đừng suy nghĩ nhiều. hiện giờ ca ca đã quay về, không chừng lập tức liền sẽ đồng ý đón dâu.""

Nếu có thể như thế thì thật tốt.

Lan thị lại nghĩ đến hai cháu gái ngoại kia, mới nói:

""Ta thấy Vi nhi và Như nhi cũng không tồi, nếu Hành nhi có thể gật đầu, sang năm liền có thể thành thân."" Nhanh nhanh một chút, nàng sẽ mau có cháu bé.

Tiêu Ngọc Thêu cười cười, thầm nghĩ: Hóa ra mẫu thân nàng đã chọn sẵn con dâu chỉ chờ ca ca gật đầu nữa thôi.

Chỉ là...

Nàng lại không thể không hắt vào một gáo nước lạnh:

""Việc cưới vợ quan trọng nhất là xem ca ca có thích hay không. Vi biểu muội và Như biểu muội, ca ca vẫn luôn coi như muội muội, chỉ sợ không có ý tứ gì khác...""

Lan thị không cho rằng như vậy, rất là tự nhiên nói:

""Chỉ cần thành thân, tự nhiên lâu ngày sẽ nảy sinh cảm tình, con và Dung thế tử không phải cũng là..."" Lan thị dừng một chút, lúc này mới cảm thấy không ổn. Nàng nhìn sắc mặt của con gái, thấp giọng nói:

""Dung thế tử đối xử với con có tốt không?""

Tiêu Ngọc Thêu nghĩ tới lúc vừa mới thành thân, trong lòng có chút không vui, nhưng hôm nay đã sinh được ba đứa con, nàng còn để ý những cái đó làm gì? Tiêu Ngọc Thêu lại nhìn con gái ngủ ngon trong lòng ngực cười nói:

""Mẫu thân, người không cần lo lắng, thế tử đối xử với con rất tốt."" Nàng thành thân với Dung Sâm cũng đã gần bảy năm, hẳn chưa bao giờ nạp thêm một thế thiếp nào, trừ bỏ trong lòng hẳn vẫn còn có người khác thì thật sự đối với nàng rất tốt.

Phu quân như vậy, nàng còn có thể oán hận gì đây?

Nhìn con gái cùng con rể ân ái, Lan thị cũng mỉm cười gật đầu. Hôn nhân của nàng còn không ra sao cả, trước mắt hạnh phúc của con gái nàng phải đặt lên hàng đầu.

A Hạo yên tĩnh đi theo phía sau Tiêu Hành, giương mắt nhìn lên một cái, không biết hắn đang muốn đi đâu.

Ngày thường thế tử không thích cười, trên mặt cũng không lộ ra biểu tình gì. Nhưng hôm nay khi ôm cháu gái, vẻ mặt ôn hòa kia, người không biết còn tưởng rằng đang ôm con gái của mình. Thế tử bộ dáng anh tuấn, chỉ cần đứng một chỗ, mọi người đi qua đều phải quay đầu nhìn lại.

Nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, lúc thế tử ôm trẻ con lại càng đẹp mắt.

A Hạo nghĩ, rõ ràng thế tử thích bé gái như vậy, như thế nào lại không thành thân tự mình sinh ra mấy hài tử? Như vậy cũng không cần ái mộ người

khác.

Nhưng lời này A Hạo không dám nói.

đi qua một đoạn đường, A Hạo ngẩng đầu, nhìn cách đó không xa là một tòa nhà to, có một tấm biển được khắc tinh xảo hình rồng bay phượng múa với ba chữ---Trần Bảo Các.

thì ra là Trần Bảo Các. A Hạo mỉm cười.

Tuyên Bình Hầu ở Yến Thành có tiếng là một sách, hắn giành toàn bộ thời gian để xem sách, sau đó đem sách có được bỏ vào trong tòa Trần Bảo Các này. Nàng theo thể từ đi qua, lúc gần đến Trần Bảo Các lại nghe có tiếng chó sủa.

Có chó sao?

A Hạo ngơ ngác giương mắt, nhìn cách đó không xa một con bạch cầu hướng nàng chạy tới, nàng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Tiêu Hành biết được nàng sợ chó, thấy nàng đứng yên sững sờ ở phía sau, lúc này mới hướng về con bạch cầu kia vẫy vẫy tay. Hắn đuổi tay vuốt đầu đại bạch cầu, biết là người quen, đại bạch cầu tức khắc ngoan trở lại, liếm mu bàn tay của hắn, có vẻ rất thân mật.

A Hạo nhìn đại bạch cầu, chỉ cảm thấy con chó này thật lớn, có chút dọa người, càng không bằng những chú chó con làm cho người ta thích.

Tiêu Hành nói:

""Dung thể từ là người rất thích chó, trong phủ có vài con. Bất quá những chú chó này tính tình đều rất ngoan, sẽ không làm người khác bị thương."" hắn đang nói thì dừng lại một chút, xoay người đối với A Hạo nói:

""Nếu người không tin, người lại đây sờ thử xem.""

Nàng nào dám sờ a?

A Hạo lắc lắc đầu, mỉm cười lại lúng túng nói:

""Nô tỳ... Vẫn là không cần đâu.""

Tiêu Hành hôm nay tâm tình tốt, lại không muốn dễ dàng buông tha cho nàng.

Chỉ hơi duỗi cánh tay, kéo tiểu cô nương bên cạnh lên phía trước. Hắn phía sau ôm lấy nàng, sau đó cầm tay nàng hướng tới đại bạch cầu sờ soạng.

""Thế từ...""

""Đừng sợ.""

Bên tai nàng là hơi thở đều đặn của nam nhân, A Hạo cảm thấy ngứa ngáy vô cùng nhưng trước mắt quan trọng là---con bạch cầu cao lớn này. Thế từ cầm cổ tay nàng, lực đạo vừa phải, dẫn nàng đến sờ soạng trên người đại bạch cầu. A Hạo cảm nhận được cảm giác khi sờ vào lông của đại bạch cầu ngay sau đó đại bạch cầu vươn đầu lưỡi ra một chút liếm vào tay nàng.

Chỉ ướt ướt.

không có đáng sợ như trong tưởng tượng. A Hạo nhìn không được cong cong môi, nhìn đại bạch cầu cũng vài phần yêu thích, buột miệng thốt ra:

""Thế từ không những thích em bé, mà còn rất thích chó.""

Tiêu Hành nhìn tiểu cô nương trong lòng ngực, thầm nghĩ: hắn quả thực thích em bé.

hắn vẫn luôn khát khao có một đứa con gái, có dung mạo xinh đẹp giống nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ái mộ

Sờ soạng đại bạch cầu trong chốc lát, A Hạo nhìn thấy nhị cô nương Giang Bích Như một thân áo choàng thêu hoa mai đang hướng bên này đi tới.

không thể không nói, vị nhị cô nương này dung mạo quá mức xuất chúng.

Da trắng như tuyết, mái tóc đen dài lại thêm gương mặt nhỏ nhắn màu hồng nhạt. Đẹp nhất vẫn là đôi mắt biết cười kia cùng với đôi môi anh đào khiến người người yêu thích.

A Hạo vội uốn gối hành lễ.

Giang Bích Như hướng về phía Tiêu Hành thân mật gọi một tiếng "'Hành biểu ca'".

Từ khi còn nhỏ, đối với loại cảm tình này nàng chưa bao giờ che giấu. Bất kể là dạng nam nhân nào đi nữa, bị một mỹ nhân xinh đẹp dùng loại ánh mắt như vậy nhìn mình thì tâm có thể không dao động?

Nhưng Tiêu Hành về mặt vẫn như thường, khách khí gọi một tiếng "'Như biểu muội'".

Giang Bích Như hiểu được tính tình của vị biểu ca này, lời nói có phần nhạt nhẽo nhưng nàng chính là thích như vậy. Nàng gặp qua không ít nam nhân anh tuấn, những bạn tốt của ca ca cũng không thiếu người có dung mạo cùng khí chất xuất chúng. Nhưng mặc kệ có xuất sắc như thế nào, ở trong mắt nàng đều không bằng Hành biểu ca. Giang Bích Như khoe miệng mang ý cười, đôi mắt tràn đầy tình ý, mở miệng nói với Tiêu Hành:

"Mới vừa rồi muội đi nhìn Bảo nhi, quả nhiên lớn lên thật đẹp, Thêu biểu tỷ nói Bảo Nhi rất giống Dung thế tử."

nói đến cháu ngoại gái, Tiêu Hành lại nhớ tới cảm giác mềm mại kia, khuôn mặt tức thì nhu hòa một chút.

Giang Bích Như hiểu được Tiêu Hành xưa nay yêu thương hai vị muội muội, yêu ai yêu cả đường đi lối về, thế nên đối với cháu cũng tự nhiên yêu thích. Nàng cũng từng nghĩ tới, mình sẽ dùng biện pháp này để lấy lòng người mình thích, nhưng khi đứng trước mặt Tiêu Hành thì có chút lo lắng, trong lòng thầm tưởng: Hành biểu ca đối với chuyện này chắc sẽ không cảm thấy hứng thú.

Chỉ là

Nàng đã đến tuổi cập kê, qua năm sau liền mười lăm.

Việc hôn nhân cũng không thể kéo dài thêm nữa.

hiện giờ Tiêu Hành đã trở về Yến Thành, chắc đây cũng là duyên phận. Nghĩ đến đây, Giang Bích Như nắm chặt túi tiền trong tay lại, tim đập liên hồi.

"Hành biểu ca, muội... Muội có chút chuyện muốn nói riêng với huynh."

Vị Giang nhị cô nương này thái độ quá mức lộ liễu, A Hạo cơ hồ đoán được nàng muốn nói gì. Thế tử chậm chạp không chịu cưới vợ, bọn hạ nhân ở trong phủ vẫn hay lời ra tiếng vào nên nàng cũng biết được. Thậm chí Hạnh Dao còn hoài nghi thế tử thích đàn ông, càng không biết người bên ngoài phỏng đoán đến mức nào.

A Hạo thoáng nâng mắt nhìn qua, sau đó biết điều cùng nha hoàn bên cạnh Giang nhị cô nương tránh xa một chút.

Chỉ là

A Hạo dừng lại bước chân. Theo bản năng, nàng nhìn không được gương mặt nhìn xem.

Giang Bích Như nhìn vị biểu ca trước mặt, bất giác mặt nàng nóng rang.

Nàng không phải là người có tính hay ngượng ngùng, hơn nữa từ nhỏ đã thích Hành biểu ca. Chỉ là hai người tuổi tác cách nhau có chút lớn, nếu nàng có thể lớn hơn vài tuổi thì mới có thể xứng đôi với Hành biểu ca. Cho nên nàng vẫn luôn lo lắng Hành biểu ca tới tuổi thành thân liền cưới vợ sinh con, như vậy đợi đến khi mình đến tuổi thì cũng chẳng làm gì được nữa. Ai ngờ Hành biểu ca vẫn chưa cưới vợ.

Nàng trong lòng vui mừng, trước mặt lại kìm nén không được.

Ở trước mặt dì, nàng luôn cố gắng làm tốt mọi việc. Tuy là không thể so được với tỷ tỷ nhưng ở các phương diện khác nàng cũng khiến cho dì vô cùng vui vẻ, hơn nữa nàng hiểu được tỷ tỷ có lẽ cũng thích Hành biểu ca, nếu chính mình không hành động trước chỉ sợ sẽ bỏ lỡ.

Giang Bích Như hít sâu một hơi, cử chỉ này làm cho ngực của thiếu nữ lúc lên lúc xuống. Nàng vươn tay, đem túi tiền đưa tới trước mặt Tiêu Hành, rù rứt xuống, có hơi xấu hổ. Giang Bích Như giọng khẽ rung nói:

"Hành biểu ca, đây... Đây là túi tiền muội đã theo rất lâu. Muội... Muội biết huynh thích cây trúc nên đã theo nó."

Tiêu Hành cúi đầu nhìn nhìn.

Bàn tay trắng nõn phấn nộn như búp măng, vừa nhìn thấy là biết được nuông chiều từ bé, mà túi tiền trong tay nàng quả là được theo rất tinh xảo cho thấy tay nghề thật tinh vi. Chỉ là hẳn hoàn toàn không có để ở trong lòng, chỉ theo bản năng nhìn thoáng qua người đang lên nhìn họ.

A Hạo không nghĩ tới thế tử sẽ quay lại nhìn mình, lập tức cúi đầu. Nhưng hình ảnh vừa rồi lại khắc thật sâu trong đầu nàng... Thế tử có thể

hay không nhận túi tiền của Giang nhị cô nương?

Nàng dùng một chút, mới nhìn không được gương mặt nhìn trộm, thấy thế tử gia không còn nhìn bên này nữa mới thở phào một hơi.

Chỉ là

Thế tử vì sao không nhận?

Giang nhị cô nương giờ phút này đã ngẩng đầu lên lộ ra cái cổ trắng nõn, trên mặt đã sớm không còn bộ dáng nũng nịu vừa nãy chỉ còn lại hai tròng mắt ươn ướt, bộ dáng nhu nhược lại đáng yêu. Tay nàng nhéo túi tiền, mở miệng chất vấn cái gì. Khoảng cách có chút xa, A Hạo chỉ thấy thế tử đang nói nhưng không nghe thấy cụ thể là gì. Chỉ hiểu được thế tử chính là cự tuyệt Giang nhị cô nương, bởi vì sau khi nói chuyện Giang nhị cô nương nước mắt liên tràn mi. Sau đó khóc lóc chạy mất.

Dù là như vậy nhưng trên mặt thế tử vẫn không có biểu tình gì.

A Hạo có chút không rõ, Giang nhị cô nương đáng yêu như vậy, chẳng những dung mạo xuất chúng, hơn nữa thân phận cũng tôn quý, nếu lấy thế tử thì cũng tính là không chịu ủy khuất---chỉ kém mười một tuổi, nếu thành thân thì xem như chồng già vợ trẻ thôi mà.

Nhưng thế tử cư nhiên như vậy mà cự tuyệt.

Giang nhị cô nương đã đi rồi, nàng tất nhiên là trở lại bên cạnh thế tử.

Lại nói tiếp, nàng vẫn rất bội phục Giang nhị cô nương, có thể công khai theo đuổi một người so với mình lớn hơn mười một tuổi, lại còn dùng túi tiền mình tự tiêu đề tặng. Nữ nhân ở Đại Tề chính là dùng túi tiền để đánh cược---nếu nam tử chịu nhận là liền có thể tới cửa cầu hôn.

Nhìn phản ứng của tiểu cô nương bên cạnh, Tiêu Hành trong lòng có chút tức giận, hẳn hiểu được vì sao mình sinh khí nhưng là cố tình không để phát tác. Nàng mới vừa đối với chính mình bỏ đề phòng, nếu hấn mà bộc phát tính tình chỉ sợ sẽ làm nàng sợ mình.

Tiêu Hành chỉ cảm thấy đau đầu, không nói gì, xoay bước đi về phía trước.

A Hạo lập tức đi theo.

Hôm nay yến hội ở Tuyên Bình Hầu phủ thật phần nào nhiệt, chỉ là nàng không nhìn thấy Giang nhị cô nương. A Hạo nghĩ thầm, Giang nhị cô nương chắc chắn là chịu ủy khuất, trước mắt không biết đang ngồi khóc ở nơi nào rồi.

Lại nhìn đến thế tử

A Hạo cảm thấy hôm nay thế tử có chút kì quái.

rõ ràng lúc trước sắc mặt còn bình thường, lúc này lại dường như tâm tình không được tốt. Bình thường thế tử không uống quá nhiều rượu nhưng hôm nay lại không như thế, cho đến khi yến hội tan đi thì khuôn mặt của thế tử đã ửng đỏ.

Lan thị cũng nhìn ra nhi tử nhà mình khác thường. Nhưng nói thật, nàng căn bản không hiểu được trong lòng nhi tử suy nghĩ cái gì, chỉ chờ đến lúc lên xe ngựa, đối với A Hạo nói:

""Người chăm sóc thế tử cho tốt, lát nữa cho nó uống chén canh giải rượu.""

A Hạo nhìn nam nhân nặng trĩu bên cạnh, nghe xong Lan thị nói thì vội gật đầu:

""Nô tỳ hiểu được."" nói xong, liền đem người đỡ lên xe ngựa.

""Thế tử."" A Hạo gọi một tiếng, sau đó đổ nước ra, đem cái ly tiến đến bên miệng Tiêu Hành nói ""Uống nước đi.""

Tiêu Hành không có tiếp, chỉ liếc mắt qua A Hạo một cái, hai tròng mắt thâm thúy, sau đó hơi mở miệng ra.

Sau khi uống hai ly, nàng mới lấy khăn lau miệng cho hắn.

Tới Ký Đường Hiên, A Hạo liền đỡ nam nhân lên giường. Cởi bỏ áo choàng trên người hắn, lại khom lưng bỏ giày hắn ra, sau đó mới đem hắn đặt xuống giường. Nàng nhìn thế tử vừa nằm xuống giường liền ngủ ngon lành, sau đó đi ra ngoài lấy nước để lau mặt cho hắn.

A Hạo bụng nước ăm tiến vào.

Đem khăn ẩm cẩn thận lau mặt cho nam nhân trên giường. Từ cái trán trơn bóng, đến anh đình mũi, sau đó là cánh môi hơi mỏng... Lòng yêu cái đẹp của nàng lại trỗi dậy, A Hạo có chút ngây ngốc. Nàng nghĩ, khó trách Giang nhị tiểu thư nhìn không được mà có tư tình với thế tử, nam nhân tuấn tú như vậy có cô gái nào mà không thích chứ?

Chỉ là

Thế từ đến Giang nhị cô nương còn coi thường, rốt cục sẽ thích vị cô nương như thế nào đây?

A Hạo thật sự không đoán được.

Chỉ cảm thấy vị cô nương xứng đôi với thế tử nhất định là tài mạo song toàn, gia thế hiển hách. Nhưng những cô nương như vậy, ở Yến Thành không ít, thế tử nhiều năm như vậy cả một người cũng không lọt vào mắt sao? Lúc sau A Hạo lại nói: Qua năm sau thế tử liền hai mươi sáu, nếu đến ba mươi tuổi mới thành thân, cưới tiểu cô nương mười bốn tuổi thì có hơi không ổn.

Nhưng nàng hiểu được, nam nhân đều là tam thê tứ thiếp, hơn nữa mặc kệ là dạng nam nhân gì đều sẽ thích cô nương trẻ tuổi xinh đẹp.

Lau mặt cho thế tử xong, nàng lại xoa xoa tay cho thế tử.

Chỉ là thời điểm chạm vào tay hắn, A Hạo không nhịn được tán thưởng một phen. Nhân lúc thế tử đang ngủ, A Hạo trong lòng muốn nhéo thử xem sao. Đôi tay thon dài ấm áp này, rất là rắn chắc, hơn nữa lòng bàn tay có vết chai mỏng không mềm mại như các cô nương nhưng lại làm người ta cảm thấy hết sức kiên định.

Sờ soạng một lúc, A Hạo vội đem tay thế tử buông ra, sau đó giúp thế tử cởi áo ngoài ra. Nàng thật cẩn thận cởi bỏ thắt lưng cho thế tử, đem tay của hắn đặt lên ngực, đang định cởi áo choàng, lại không biết sờ vào cái gì. Tay nàng đi xuống vài phần, nhẹ nhàng sờ sờ, phát giác trong ngực của thế tử quả nhiên có vật gì đó.

Hình dạng này... Hình như là cái túi tiền.

A Hạo ngẩn người, trầm nghĩ: Hôm nay thế tử không có nhận lấy túi tiền của Giang nhị cô nương, chẳng lẽ vì đã có ý định chung thân với cô nương khác?

Cứ tưởng tượng như vậy, A Hạo càng thêm tò mò, bèn đem tay đi vào dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhược điểm

đang giờ trò thì bỗng cảm thấy tay mình chợt đau, A Hạo lập tức nhăn nhó mày.

Nàng vừa cúi đầu liền thấy tay mình bị một bàn tay to cầm lấy. Dọc theo cánh tay nhìn lên trên liền đối diện với một đôi mắt đen nhánh.

Đôi mắt đào hoa này cùng với vẻ ôn nhuận thường ngày hoàn toàn bất đồng, vẻ ôn nhu này cũng thật hiếm thấy, thậm chí... Thậm chí còn có chút ngả ngón.

Nhưng không thể không nói, quả thực rất đẹp.

A Hạo lại không rảnh để thường thức vẻ đẹp, nàng sợ tới mức thở dốc từng ngụm, lắp bắp nói: "Thế tử, nô... Nô tỳ hầu hạ người cởi áo..." A Hạo lúc này hối hận không kịp, trầm nghĩ mình không nên tò mò như vậy.

Nhưng lời còn chưa dứt đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nàng kinh ngạc nhìn nam nhân đang đè lên người mình, đôi mắt mở lớn.

Nam nhân vươn tay, vuốt mặt nàng. Ngón tay hắn rất đẹp, khớp xương cân xứng, mười ngón thon dài. Ngón tay cái nhẹ nhàng xoa lấy môi nàng, vuốt ve tới lui, rất là ôn nhu.

A Hạo có chút ngây ngẩn cả người, do hắn quá nặng nên nàng căn bản là không thể động đậy.

Hơn nữa, đôi mắt hắn lại quá đẹp. Ánh mắt như vậy, ân ái nhìn mình... Quấn quýt si mê lại quyết liệt.

Mặt nam nhân ngày càng gần, chậm rãi tiến tới, hơi nóng phả vào mặt nàng, giống như sợi lông vũ chậm rãi lướt trên mặt.

A Hạo nhất thời không dám lộn xộn, trong lòng cũng đang khẩn trương tới cực hạn. Nàng hiểu được thế tử chính là không gần nữ sắc nhưng hôm nay lại uống rượu... Cũng không hiểu được tính tình sau khi uống rượu là thế nào. A Hạo hô hấp có chút dồn dập, tư thế này, trọng lượng này, cơ hồ ép nàng đến nghẹt thở, đầu vàng mắt hoa, thậm chí nàng còn nghe được tiếng tim mình "Thình thịch thình thịch" đập liên hồi.

Mặt nam nhân cách nàng không quá một lòng tay. Chỉ cần thêm một tí nữa liền có thể chạm tới môi nàng.

A Hạo đầu óc trống rỗng.

Cuối cùng, theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Chỉ là

Ngay sau đó, đầu nam nhân ngã xuống cổ nàng một cái thật mạnh, đôi môi ảm áp kia cọ qua vành tai nàng, nàng cơ hồ có thể cảm nhận được sự mềm mại, làm cho cơ thể khẽ rung rẩy một trận.

A Hạo chậm rãi mở mắt ra nhìn lên trên.

Nàng nghe thấy tiếng thở đều đều của nam nhân, lúc này mới thở mạnh một hơi.

Hôm sau, A Hạo đặc biệt chuẩn bị canh giải rượu.

Nàng nhìn thái độ của thế tử rất bình thường, không hề có chút sai biệt gì cả, trong lòng thầm nghĩ: Rốt cục thế tử có nhớ tới hôm qua đã phát sinh sự tình gì hay không?

Nàng đương nhiên hy vọng là thế tử không nhớ rõ.

Tuy rằng Quốc Công phu nhân muốn nàng trở thành thông phòng cho thế tử nhưng nói đến cùng chuyện này quan trọng nhất vẫn là thế tử. Hiện giờ thế tử không có chạm vào nàng, trong lòng nàng đương nhiên cảm thấy vui mừng. Nếu không như vậy, nàng chỉ có thể cả đời ở lại Quốc Công phủ. Hơn nữa, về sau có được làm di nương, thế tử có nhiều nữ nhân như vậy, nếu nàng không biết tranh giành e là cả đời này cũng sẽ không có con nối dõi.

Hiện nay thế tử không cưới chính thê, nàng trở thành thông phòng, hầu hạ xong liền phải uống canh tránh thai, dù sao Tỉnh Quốc Công phủ cũng là Đại Hộ Nhân gia, những việc này đều phải theo quy cũ mà làm.

A Hạo hiểu được mình đang nghĩ đến chuyện quá xa vời.

Nhưng sau sự việc hôm qua, nàng vẫn không tài nào chợp mắt, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc này.

Nàng không có thích nam tử nào, bên cạnh cũng không có ai theo đuổi. Bây giờ đã đến tuổi cập kê, người nàng hầu hạ chỉ có một mình thế tử. Mà thế tử lại anh tuấn như vậy.

A Hạo hiểu được mình đối với thế tử ít nhiều có chút thương thức, hơn nữa còn có chút thích. Nhưng thích này so với tình yêu nam nữ lại không giống nhau, lần đầu nhìn thấy nam nhân này, nàng cũng hiểu được người này không có khả năng thuộc về mình.

Loại tình huống này, giống như lúc ở cửa hàng trang sức, nàng nhìn trúng một cây trâm cài quý nhất nhưng cuối cùng vẫn là mua một cây trâm bình thường, dù cho có thích cây trâm kia đến đâu thì cũng chỉ là xem nhiều hơn một chút.

Cứ tưởng tượng như thế, trong lòng A Hạo thoải mái hơn nhiều.

Năm nay Tỉnh Quốc Công phủ vô cùng náo nhiệt.

Ngay cả thế tử cũng vì vui vẻ mà thưởng cho hạ nhân một ít bạc. A Hạo hiểu được thế tử xưa nay hào phóng, liền đem số bạc này cùng với số bạc mình để dành trước kia lấy ra, trong lòng lại nhớ tới đệ đệ và muội muội ở nhà.

Ngày tám tháng này, A Hạo nhận được bức thư từ nhà gửi tới.

Mỗi ngày nàng đều nhớ về người thân, tất nhiên rất vui mừng tiếp nhận bức thư. Nhưng khi đọc nội dung, A Hạo lại chẳng vui mừng mà đứng dậy.

Cha uống say, đối với người khác xảy ra tranh chấp, không cẩn thận làm người ta bị thương.

A Hạo biết được cha nàng có thói quen uống rượu nhưng cũng sẽ không làm ra loại chuyện này chứ. Chỉ là bọn họ bốn năm trước mới tới Yên Thành, bên cạnh cũng không có người giúp đỡ. Hiện giờ xảy ra chuyện này, cũng phải nên bồi thường tiền cho người ta. A Hạo hiểu được tình cảnh trong nhà, hiện giờ... Cũng chỉ có thể tới tìm nàng.

Nhưng mà

Tới một trăm lượng.

Nàng làm sao có nhiều bạc như vậy chứ?

A Hạo đem chuyện này nói cho Hạnh Dao, nghe xong Hạnh Dao trầm tắc nói:

""Nếu không ngại đi cầu xin thế tử đi.""

Thế tử sao?

A Hạo nhú mày, vẫn cảm thấy không ổn:

""không được. Thế từ chối xử với ta không tệ, chuyện này ta làm sao có thể làm phiền ngài ấy?" Hôn nữa, một trăm lượng bạc này cả đời nàng cũng không trả nổi. Nếu bây giờ thiếu nợ, chỉ sợ rằng cả đời này nàng cũng không thể rời khỏi Quốc Công phủ.

Thế nhưng

Nàng lại không thể mặc kệ không giúp cha được.

A Hạo nghĩ tới nghĩ lui, đâm ra sâu não, lại nghe Hạnh Dao nói:

""Ta nhiều nhất cũng chỉ có mười lượng, có thể cho người mượn một ít.""

A Hạo hiểu được Hạnh Dao xưa nay rất tiết kiệm, mười lượng bạc này cũng là nàng tích góp ba năm mà có được, nàng như thế nào không biết xấu hổ mà đi mượn? A Hạo cong cong môi, đối với Hạnh Dao nói:

""Ta trước nghĩ cách khác đã, nếu thật sự không còn cách nào khác, sẽ lại hỏi mượn người.""

Hạnh Dao vẫn luôn coi A Hạo là tỷ muội tốt nhất, hai người vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ nhìn nàng như vậy liền nói:

""Người cũng đừng khách khí với ta làm gì, chẳng lẽ trong phủ này người còn có thể mượn tiền ai khác sao? Chỉ là---A Hạo, người cũng hiểu được, chúng ta căn bản không có nhiều tiền như vậy, người vì sao không đi cầu xin thế tử?"

A Hạo rừ rừ mắt, không nói chuyện.

Bảo nàng đến hỏi thế tử mượn tiền, nàng thật sự là không thể mở miệng được, liền nói:

""không được, để ta nghĩ cách khác vậy."" nói xong, liền trở về Ký Đường Hiên.

A Hạo trở về phòng của hạ nhân, ngồi trước cửa sổ trầm tư suy nghĩ, thật sự nghĩ không ra biện pháp nào.

Nhanh như vậy, bảo nàng kiểm đầu ra một trăm lượng bạc đây? Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, A Hạo vội lấy ra từ giường một cái hộp nhỏ màu xanh lá. Mở ra, bên trong đầy đủ bốn món trang sức: Chiếc châu thoa vàng, cây trâm hoa nhài, vòng tay san hô và vòng cổ khảm kim châu, mỗi cái đều hoàn toàn mới tinh.

Nàng cầm lấy cây trâm vàng, quan sát một lát cuối cùng thở dài một hơi.

Nếu như nghĩ ra biện pháp, nàng cũng không chú ý đến mấy món trang sức này.

Chuyện đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ngày hôm sau, A Hạo liền đi hiệu cầm đồ, đem bốn món trang sức này đem bán.

Lúc đầu mua những món trang sức này phải tới hai trăm lượng bạc nhưng tới hiệu cầm đồ lại chỉ còn tám mươi lượng. Hiệu cầm đồ phân ra hai loại, một loại bán luôn còn một loại có thể chuộc về, nếu bán luôn thì có thể trả thêm hai mươi lượng bạc.

Kỳ thật A Hạo cũng hiểu được, về sau nàng không có khả năng chuộc lại mấy thứ trang sức này, nếu đã như vậy không bằng bán luôn cho người ta còn được nhiều hơn hai mươi lượng bạc.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn chuộc lại.

Còn về hai mươi lượng còn thiếu kia, chỗ nàng có mười lượng, hơn nữa mấy ngày nay thế tử ban thưởng, một trăm lượng cũng coi như là đủ.

Hạnh Dao không nghĩ rằng A Hạo có thể trong vòng một ngày gom đủ một trăm lượng bạc, kinh ngạc nói:

""Người mượn của thế tử sao?"

A Hạo lắc lắc đầu.

Nàng không hiểu được mình có nên đem chuyện này nói cho Hạnh Dao hay không, nghĩ một hồi vẫn là nên nói sự thật. Hạnh Dao nghe xong kinh hãi, biểu tình chân động rồi lại hàm mộ nói:

""Thế tử tiêu tiền như nước, thật sự là phá gia chi tử.""

Còn không phải sao?

Đồ vật giá hai trăm lượng, tùy tiện đem cho người ta còn không phải là phá gia chi tử sao?

A Hạo nghiêm trang nói:

""Chuyện này ngươi đừng nói cho người khác biết.""

Cái này Hạnh Dao đương nhiên hiểu được, vỗ ngực nói với A Hạo:

""Được. Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói bậy. Bất quá...Kế tiếp ngươi định làm thế nào?""

Cái này A Hạo sớm đã nghĩ tới, nói:

""Ta định một lát nữa sẽ đi nói với thế tử, xin nghỉ phép mấy ngày, về nhà thăm cha mẹ."" Hầu hạ bên cạnh thế tử gần hai tháng, nàng hiểu được thế tử là người rộng lượng, chắc chắn sẽ đáp ứng. Chỉ là tưởng tượng đến cảnh nàng đem trang sức của thế tử cho đem bán, trong lòng liền cảm thấy chột dạ.

A Hạo cong cong môi, lại nói:

""thật ra ta vẫn luôn rất nhớ nhà. Đặc biệt là đã ba năm không gặp các đệ đệ muội muội, có lẽ đã cao lên không ít, không biết có còn nhớ đến ta hay không.""

Hạnh Dao hỏi:

""Vậy ngươi không hận cha mẹ mình sao?""

nói đến cha mẹ, A Hạo trên mặt liền lộ ra nét cười, thanh âm cũng nhẹ đi một chút, nói:

""Dù sao họ cũng là cha mẹ sinh ra ta, hơn nữa khi còn nhỏ cha đối xử với ta khá tốt, nếu không phải dính vào rượu thì cũng sẽ không trở thành cái dạng này.""

nói chuyện với Hạnh Dao xong, A Hạo chạy nhanh trở về phòng hạ nhân.

Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Như Ý cô cô, Cẩm Sát và Uyển Thước đều ở trong đó.

A Hạo không biết chuyện gì xảy ra, nghĩ cũng không phải chuyện gì tốt, vội tiến lên hành lễ, nói với Như Ý:

""không biết Như Ý cô cô đến đây hôm nay có chuyện gì?" " Lại nhìn đến Uyển Thước bên cạnh Như Ý, bộ dáng đang xem kịch vui, khóe miệng đậm ý cười nhìn vô cùng vênh vào tự đắc.

A Hạo cảm giác có chuyện chẳng lành, lại thấy Như Ý đem đồ vật trong tay gác ở trên bàn, nói với mình:

""Cái này là của ngươi?" " "

Nghe vậy, A Hạo đi đến xem, tức khắc liền ngây ngẩn cả người.

không phải chứ---đây là biên lai cầm đồ lúc sáng mà.

Phía trên liệt kê từng đồ vật đem cầm, còn có tên nàng.

Nàng không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ bị phát hiện, hơn nữa là Như Ý cô cô phát hiện. Chỉ là...A Hạo nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu lên nhìn Uyển Thước bên cạnh, nói:

""Ngươi...Ngươi theo dõi ta?" " "

Uyển Thước cười cười, lại nói:

""Nếu ngươi không làm chuyện trái với lương tâm sao lại cảm thấy chột dạ? Buổi sáng ta ra ngoài gặp bạn liền thấy A Hạo lén lén lút lút, trong lòng nghi ngờ, còn tưởng rằng ngươi đi gặp nam nhân nào, không nghĩ tới..." Uyển Thước dừng một chút, nhìn về phía A Hạo, trong mắt đều toàn vẻ trào phúng,

""Lão thái thái luôn miệng khen ngợi A Hạo ngươi, ngươi lại không biết điều mà ăn trộm, lại còn đem đồ vật trong phủ ra ngoài bán lấy tám mươi lượng bạc.

Từ khi thay đổi phòng ở đến bây giờ, Uyển Thước vẫn luôn không thấy thoải mái.

A Hạo dựa vào cái gì mà được Như Ý cô cô che chở? Mà nàng cùng Cẩm Sát tỷ tỷ cố gắng nhiều như vậy cũng không được. Nàng vốn là người Quốc Công phu nhân chọn để chuẩn bị thông phòng cho thế tử thế nên mấy năm nay ở Thanh Lan Cư không có người nào dám khi dễ nàng. Nhưng khi đến Ký Đường Hiền lại bị tiểu nha hoàn này cười ở trên đầu, nàng làm sao có thể nhẫn nhịn đây?

Hơn nữa, cái tát kia nàng vẫn luôn nhớ rõ.

Chương 17: Bệnh vực người mình

Như Ý vốn tưởng rằng chuyện này là do Uyển Thước cố ý bịa chuyện.

Lần trước hai người bọn họ xảy ra tranh cãi nên nàng cũng không lấy làm lạ. Mà nhìn thái độ của thể tử, rõ ràng là thiên vị A Hạo. Nàng ở trong phủ nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng sẽ biết nhìn sắc, mặt của chủ nhân mà hành sự.

Chỉ là hôm nay nhìn thấy biên lai cầm đồ rõ ràng, hơn nữa bên trên còn liệt kê những trang sức quý giá, A Hạo chỉ là một tiểu nha hoàn làm sao có được?

Hơn nữa

Như Ý nhìn sắc mặt của A Hạo, thấy khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch rõ ràng là chột dạ.

Như Ý trong lòng trầm than một tiếng.

Đại Hộ Nhân gia không thiếu những hạ nhân có tâm tư như vậy, ai có thể cưỡng lại được sự mê hoặc của vàng bạc châu báu chứ?

Chỉ là nàng thấy nha hoàn này thực chẳng biết nhìn xa trông rộng, hiện tại thể tử đang để ý đến nàng như vậy, hẳn là sẽ có thể trở thành thông phòng. Về sau được sủng ái thành di nương thì cả đời này chẳng cần phải lo cơm áo gạo tiền. Thế nhưng giờ đây lại vì ham số bạc này mà làm ra loại chuyện ngu xuẩn này sao?

đã vậy còn để Uyển Thước bắt thóp.

A Hạo lúc này cũng ảo não vạn phần. Nàng xưa nay làm việc ôn hòa, sáng nay trong lòng luôn cảm thấy bất an nên chẳng chú ý Uyển Thước đi theo ở phía sau. Chuyện này tuy rằng không phải như mọi người nghĩ nhưng nếu đến tai thể tử cũng là làm cho thể tử mất mặt.

Nàng thể mà đem bán trang sức thể tử cho mình.

Thể tử sẽ nghĩ như thế nào đây?

Như Ý trong lòng đã hiểu rõ bảy tám phần, nhưng rốt cục vẫn là tin nàng, hỏi:

""Những trang sức này, ngươi là từ đâu có được?""

A Hạo không nói chuyện.

Nàng mà nói là thể tử cho thì chẳng phải làm mất mặt thể tử sao?

Lại nghe Uyển Thước nói:

""Như Ý cô cô, người còn không rõ ràng sao? Thể tử là nam nhân, Ký Đường Hiền cũng sẽ không có số trang sức này, đến lão thái thái cũng sẽ không dùng những trang sức kiểu này. Mấy ngày nay Lục cô nương thường xuyên tới Ký Đường Hiền, Như Ý cô cô chỉ cần đi hỏi Lục cô nương có hay không mất trang sức thì chuyện này sẽ rõ ràng thôi mà.""

Như Ý nghĩ nghĩ, cảm thấy có lý.

Chỉ là chuyện này liên quan đến Ký Đường Hiền cùng thanh danh của thể tử, hơn nữa A Hạo này là nha hoàn bên cạnh thể tử, thể tử lại coi trọng nàng, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Như Ý đoán một phen, nói với A Hạo:

""Chuyện tới nước này, ta chỉ hỏi một câu----những trang sức này có phải của Lục cô nương không?""

A Hạo lắc lắc đầu, ngẩng lên nhìn Như Ý, gằn từng chữ:

""không phải. Nô tỳ sẽ không làm ra loại chuyện này.""

Uyển Thước liếc mắt nhìn A Hạo một cái, nói với Như Ý:

""Như Ý cô cô, xem ra nàng ta vẫn không nói thật."" Cuối cùng quay sang nói với A Hạo:

""Nhưng người cũng đừng nói với ta, những trang sức này là của người.""

A Hạo máy máy môi, hiểu được lúc này nói trang sức này là của mình cũng đều uống phi.

Chỉ có thể chờ lát nữa gặp thể từ giải thích một phen.

Thấy tình hình như thế, Như Ý cũng không hỏi tiếp nữa mà bảo nha hoàn Thanh Đại đi mời thể từ đến.

hiện tại Tiêu Hành đang ở chỗ của Lan Thị Thanh Lan Cừ.

Lan thị là một người cao ngạo, ngày thường không thích nói chuyện nhiều với các chị em dâu, cứ như vậy, các chị em dâu khác cũng không muốn tới Thanh Lan Cừ. Cho nên cuộc sống của Lan thị cũng coi như thanh nhàn. Mấy năm nay nhi tử không ở bên người, nàng luôn ngày nhớ đêm mong, hôm nay mới có dịp cùng nhi tử chơi cờ.

Lan thị tuy là nữ nhân nhưng cờ nghệ ở Yên Thành khó ai sánh bằng.

Ván này, Tiêu Hành thua.

Tiêu Hành không nhanh không chậm đem quân cờ bỏ vào bát, nói với Lan thị:

""Cờ nghệ của mẫu thân đã tiến bộ không ít.""

Lan thị nghe xong liền mỉm cười, thập phần hưởng thụ.

Lan thị nâng bát quả mới ngoài bốn mươi, lại thêm việc chịu chăm chút nhan sắc nên khuôn mặt và dáng người chẳng khác gì hồi trẻ. Lan thị tuy nhìn thì giào hoạt nhưng lại không dễ dàng ở chung với người khác, luôn cố ý giữ khoảng cách với mọi người, nàng nhìn nhi tử, mở miệng nói: ""Nếu người có thể mỗi ngày đến đây cùng ta chơi cờ thì ta đã mãn nguyện lắm rồi.""

Tiêu Hành hiểu được mẫu thân nhà mình đang suy nghĩ cái gì, liền nói:

""Mẫu thân xưa nay luôn thích yên tĩnh, nhi tử nào dám quấy rầy.""

Lan thị không nói chuyện chỉ giương mắt nhìn nhi tử nhà mình. Nàng gả cho Tiêu Yến Thái tuy rằng không tình nguyện nhưng nàng vẫn luôn xem mấy đứa con của mình như bảo bối. Chơi tiếp một ván nữa, Lan thị nhẹ nhàng di chuyển quân cờ, đối với Tiêu Hành nói:

""Chuyện thành thân, tính toán như thế nào rồi?""

Tay Tiêu Hành cầm quân cờ dừng một chút, ngữ khí nhàn nhạt nói với Lan thị:

""Nhi tử cảm thấy... vẫn còn sớm.""

Còn sớm?

Lời này làm Lan thị vừa tức giận vừa buồn cười.

Nam tử bình thường mười sáu tuổi liền thành thân. Mà hán giờ đã hai mươi sáu, nơi nào là còn sớm?

Lan thị đánh xuống quân cờ, lại nói:

""Sáu năm trước người may mắn trở thành đệ tử của Hàn tiên sinh, trong lòng ta rất vui mừng. Nhưng mà Hành nhi à, người cũng đừng học theo Hàn tiên sinh không thêm cưới vợ."" Lại nói, Hàn tiên sinh là bị tình yêu làm mù quáng. Chuyện này ở Yên Thành tuy không có nhiều người biết nhưng cũng không phải là bí mật. Lúc Hàn tiên sinh còn trẻ có ái mộ con gái của cha nuôi mình, từ nhỏ hai người đã là thanh mai trúc mã, mà muội muội của hán cũng là nữ tử xuất chúng ở Yên Thành sau này gả cho con thứ của Định Quốc Công phủ Thẩm Trọng Khâm...Hàn tiên sinh là người si tình, để quên đi người thương cho nên mới đi du sơn ngoạn thủy, cho nên tới bây giờ vẫn không có cô nương nào bên cạnh.

Chuyện tới nước này, nếu con trai nhìn trúng cô nương nào, chỉ cần thân phận không quá thấp kém nàng sẽ liền đồng ý.

Chuyện hôn nhân của nhi tử nàng không thể để yên được.

Thấy nhi tử không nói lời nào, nàng lại khuyên:

""Thực ra ta cũng biết, chuyện này trong lòng người đã sớm hiểu rõ. Lúc Tết, lão thái thái cũng giới thiệu cho người khuê nữ của Đường gia, Trình nhi đã mười bảy cũng coi là đại cô nương, chỉ cần người gật đầu đồng ý thì chuyện này coi như là thành toàn..." Trong lòng Lan thị thật ra không thích Đường Mộ Trình, nhưng nàng hiểu được chuyện năm trước giữa Giang Bích Như và nhi tử, nhi tử nếu như không thích cô nương như vậy có lẽ đối với người ngay thẳng như Đường Mộ Trình chắc sẽ có hảo cảm hơn không ít. Nhưng Lan thị vẫn là không cam lòng, nói:

""Kỳ thật ta rất xem trọng hai vị cô nương của Giang gia. Di dượng người đã giáo dục rất tốt hai nữ nhi này, hào phóng khéo léo, tri thư đạt lý, hơn nữa khí chất hơn người, bất luận là cái gì cũng đều vô cùng tốt..."

Tiêu Hành đánh một quân cờ, ánh mắt âm đạm, khẽ mở môi mỏng nói:

""Mẫu thân, việc hôn nhân...Nhi tử tự có tính toán.""

Lan thị hiểu được đây là nhi tử đang từ chối, nhất thời kích động, nói:

""Ngươi có tính toán sao? Cứ xem như không phải vì ngươi thì cũng nên vì Quốc công phủ mà nghĩ chứ. Ngươi nhìn đi, Tam đệ ngươi, so ra còn nhỏ hơn ngươi vài tuổi mà đã có vợ có con. nói thế nào đi nữa ngươi cũng là thế tử của Tĩnh Quốc Công phủ.""

Tiêu Hành hiểu được mẫu thân vẫn luôn lo lắng chuyện hôn nhân của mình, kỳ thật...Nếu không phải vì việc kia, việc hôn nhân của hắn cũng không kéo dài đến hiện tại. Hân tiên sinh là người từng trải, hắn cũng thế, nhưng chuyện hắn trải qua lại không giống vậy.

Hai mẹ con nói chuyện, không khí có chút căng thẳng.

Lan thị đang định năn nỉ i ôi, lại thấy Phương Châu đi đến. Phương Châu uốn gối hành lễ với Tiêu Hành và Lan thị, nói:

""Có gã sai vặt Trúc Sanh của thế tử tới.""

Tiêu Hành hiểu được không có chuyện quan trọng thì Trúc Sanh sẽ không có lý do gì mà chạy tới, liền nói với Phương Châu:

""Cho hắn vào đi.""

Phương Châu lúc này mới đi ra ngoài, bảo Trúc Sanh vào.

Trúc Sanh là một người hầu làm việc rất cẩn thận, đã hầu hạ bên cạnh Tiêu Hành nhiều năm, cũng rất được Tiêu Hành xem trọng. Hắn tiến vào, đầu tiên là hành lễ với Lan thị, sau đó mới đến bên tai Tiêu Hành thấp giọng nói cái gì đó.

Lan thị không hiểu được đã xảy ra chuyện gì chỉ thấy nhi tử nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi.

Tiêu Hành buông quân cờ, chấp tay nói với Lan thị:

""Mẫu thân, nhi tử hôm nay có chút việc nên phải đi trước. Hôm khác nhất định sẽ cùng mẫu thân chơi cờ.

nói xong, liền xoay bước đi khỏi Thanh Lan Cư.

Tiêu Hành bước nhanh tới phòng của hạ nhân.

Thấy Tiêu Hành tới, Như Ý, Cẩm Sát và Uyển Thước đều hành lễ.

A Hạo cũng cung kính uốn gối hành lễ, chỉ là không dám ngẩng đầu.

Như Ý vội nói:

""Nô tỳ vốn là không định làm phiền tới thế tử, chỉ là chuyện này sự tình nghiêm trọng, nô tỳ không dám tự ý làm chủ."" Dù sao A Hạo cũng là nha hoàn bên cạnh thế tử. nói xong, liền đem biên lai cầm đồ trong tay đưa cho Tiêu Hành. Tuy rằng không nói gì nhưng biên lai cầm đồ cũng đủ để chứng minh chuyện này.

Uyển Thước đứng một bên, gương mặt nhìn thế tử.

Nàng nhìn bộ dáng cao lớn anh tuấn của hắn, tâm có chút động, cảm thấy chính mình phải nói gì đó, liền mở miệng nói:

""Thế tử, nô tỳ vẫn luôn làm việc cùng A Hạo muội muội, cảm thấy A Hạo là người làm việc rất cẩn thận, không nghĩ tới hôm nay sẽ làm ra loại chuyện này..." Nàng một bên nói, một bên lại quan sát sắc mặt của thế tử, thấy thế tử nghe xong thì mặt đánh lại, trong lòng liền có vài phần vui vẻ.

Nàng hiểu được, lúc này thế tử đang rất tức giận, để xem lát nữa sẽ trách phạt A Hạo nặng đến mức nào đây.

A Hạo không dám nhìn sắc mặt của thế tử nhưng vẫn không kim nén được mà ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy thế tử cúi đầu xem biên lai cầm đồ, nhất thời lỗ tai đỏ bừng, mặt nóng rang, trong lòng tràn đầy hổ thẹn.

A Hạo nắm tay áo thật chặt, nàng vô cùng lo sợ.

Nhất thời trong phòng trở nên vô cùng im ắng.

Hiếm khi, Tiêu Hành mới gương mặt nhìn Uyển Thước bên cạnh Như Ý.

Uyển Thước không nghĩ tới thế tử cư nhiên lại nhìn mình, nhất thời mặt đỏ tai hồng, khóe miệng cũng là nhin không được cong cong lên, ngay sau đó lại nghe thế tử nói: ""Đem nàng ta xuống đánh cho ta.""

Lời này vừa dứt, chẳng những sắc mặt Uyển Thước thay đổi mà ngay cả Cẩm Sát và Như Ý cũng đều chấn động.

Uyển Thước làm sao có thể phục được?

Vội nói:

""Thế tử, A Hạo làm chuyện xấu này, thế tử chẳng lẽ muốn bao che cho nàng sao?""

Cư nhiên dám dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với thế tử, Uyển Thước này thật không muốn sống nữa. Như Ý trong lòng hiểu rõ, chuyện này nàng không nên can thiệp.

một lúc sau, lại nghe Tiêu Hành đạm nhiên nói:

""Những trang sức đó... Là ta đưa nàng.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ân cần

Lúc A Hạo định thần trở lại thì Uyển Thước đã bị mang ra ngoài.

Đến Như Ý và Cẩm Sát cũng biết điều mà đi ra.

một lúc lâu sau, bên ngoài lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Uyển Thước.

A Hạo rụt rụt cổ, cơ thể phát run. Nàng không hiểu được thế tử vì sao sẽ nói giúp cho mình, nhưng dù thế nàng cũng đâu biết rốt cuộc thế tử có tức giận hay không.

Tiêu Hành ngồi xuống, nhìn tiểu cô nương cung kính trước mặt, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, cuối cùng chỉ nói một câu:

""Trang sức hai trăm lượng, người bán tám mươi lượng... Trí thông minh ngày thường của người đi đâu mất rồi?""

A Hạo bị nói đến mặt đỏ tai hồng, hết sức tự nhiên nói một câu:

""Nô tỳ không có đem bán luôn.""

Tiêu Hành đột nhiên cong cong môi, lại hỏi:

""Ý của người là---còn tính chuộc lại sao?""

A Hạo ngẩng đầu nhìn sắc mặt của nam nhân, cảm thấy hắn có vẻ không tức giận, liền bạo gan nói:

""Những trang sức đó là thế tử ban thưởng, nô tỳ dĩ nhiên bảo quản thật tốt. Nếu không vì có việc gấp, cũng sẽ không cầm đi bán, chỉ là...Chỉ là nô tỳ có thể không chuộc được nhưng ít nhất còn có hy vọng."" Nàng không phải không biết lượng sức mình, nhưng dù sao nàng cũng còn trẻ, không chừng về sau có thể kiếm đủ tiền.

Thấy nàng coi trọng trang sức của hắn cho như vậy, sắc mặt Tiêu Hành cũng ôn hòa một ít. Hắn hiểu được nàng không phải là người tham tiền, chắc là gặp chuyện gì phiền toái, liền hỏi:

""Trong nhà người xảy ra chuyện gì sao?""

A Hạo vốn dĩ hôm nay sẽ xin thế tử về nhà vì chuyện này, lại không nghĩ đến chuyện lại bị nháo đến mức này, nghe xong lời này, nàng không dám có điều dấu diếm, thành thật nói:

""Phụ thân nô tỳ say rượu đánh người, nên cần phải bồi thường một trăm lượng bạc.""

Hắn hiểu được nàng là cô nương hiếu thuận, nghe xong lời này cũng hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là vẫn không nói chuyện mà tiếp tục nghe nàng nói.

""...Ba năm chưa về nhà, nô tỳ vốn định xin thế tử nghỉ mấy ngày về thăm gia đình, không nghĩ tới...không nghĩ tới chuyện này sẽ làm kinh động đến thế tử."" nói đến những chữ cuối, âm thanh ngày càng nhỏ lại.

Nhìn bộ dáng áy náy của tiểu cô nương, Tiêu Hành nhú mày, hỏi:

""Nhà ngươi ở đâu?""

A Hạo không nghĩ tới thế tử sẽ hỏi cái này liền thành thật trả lời:

""Ở một thôn nhỏ ngoài thành, gọi là "thôn Hoàn Nam". Chỉ sợ thế tử chưa từng nghe qua.""

Cái này hẳn tự nhiên hiểu được. Tiêu Hành nghe xong, không nhắc lại việc biên lai cầm đồ, chỉ nói: ""Có lần Hàn tiên sinh nói với ta, rượu hoa mai của thôn Hoàn Nam vị không tồi..."" hẳn tìm đại một cái cớ, dừng một chút lại tiếp tục nói:

""Nếu ngươi vội về nhà, ngày mai ta cùng ngươi đi một chuyến.""

A Hạo nghe xong mừng như điên. Lúc sau lại cảm thấy kì quái, phục hồi tinh thần lại, vội ngẩng đầu nhìn thế tử nói:

""Thế tử...ngài đi với nô tỳ...?"

""Như thế nào? không thể?"" Tiêu Hành hỏi lại.

""không...không phải."" A Hạo vội lắc đầu.

Thế tử tuy rằng tính tình lãnh đạm nhưng đối với hạ nhân luôn rất nhân từ, hôm nay không hiểu được Uyển Thước kia làm sai cái gì, đánh xong hai mươi bản, trực tiếp bị đuổi ra khỏi phủ.

Bất quá cũng làm hạ nhân ở Ký Đường Yên biết rằng---không nên đụng đến người của thế tử.

Hạnh Dao trước là thay A Hạo âm thầm dỗ mỗ hôi, lúc sau lại vui sướng khi nhìn Uyển Thước gặp họa, nói:

""Nàng ta vẫn luôn chèn ép ngươi, bây giờ tốt rồi, chính mình đào hố đem bản thân chôn xuống, đáng đời.""

Đối với người rộng lượng như thế tử, A Hạo được sủng ái nhưng lại lo sợ. Chỉ là cái nàng lo lắng chính là---thế tử muốn cùng nàng đi về nhà.

A Hạo có chút phát sầu.

Tình trạng của nhà nàng ra sao, nàng sao không hiểu được. Thế tử xưa nay sống trong nhung lụa, bọn họ làm sao hầu hạ ngài ấy đây?

Bất quá A Hạo có thể nhận thấy, thế tử so với tượng tượng của nàng lại càng tốt bụng.

Tuy là đến nhà nàng nhưng thế tử lại giống đi thăm người thân của mình, bảo cả Trúc Sanh đi cùng.

Ngày mười một, hai người rời phủ.

Tuy hôm nay tuyết đã ngừng thế mà trên đường vẫn phủ đầy tuyết. Đường khó đi nên tốc độ xe ngựa cũng chậm một chút nhưng rốt cuộc vẫn bị nghiêng sang một bên.

A Hạo cùng Tiêu Hành ngồi bên trong xe ngựa, Trúc Sanh thì ở bên ngoài sửa xe.

A Hạo trong lòng cảm kích cho nên trên đường đi cũng tỏ ra ân cần hơn một chút. Chỉ là nàng vẫn không nghĩ ra, Tết còn chưa hết mà thế tử đã chạy ra ngoài. Lần tới Quốc công phu nhân hỏi nàng phải trả lời thế nào đây?

Lúc xe ngựa đi qua tiệm cầm đồ thì liền dừng lại.

thật là sợ cái gì thì cái đó tới. A Hạo có chút chột dạ, giương mắt nhìn sắc mặt của thế tử.

Tiêu Hành lại như không có chuyện gì đem biên lai cầm đồ cho Trúc Sanh ở bên ngoài.

Trúc Sanh là người nhanh nhẹn, thực mau liền làm xong, đem bốn món trang sức kia đưa đến.

Tiêu Hành tiếp nhận, cúi đầu quan sát một lát, sau đó mới nhìn A Hạo. hẳn duỗi tay đang nắm lại của A Hạo ra, đem vòng tay đeo vào tay nàng. A Hạo thấy hành động của thế tử, nghi hoặc nói: ""Thế tử?""

Tiêu Hành nhìn nàng sợ hãi, ánh mắt ôn nhu nói:

""Ta không muốn phải chuộc lần thứ hai.""

Tức khắc sắc mặt A Hạo trở nên giống như quả cà tím, trong lòng tràn đầy hổ thẹn cùng hối hận, vội nói:

""Nô tỳ sẽ không tái phạm nữa.""

Bất quá trong lòng nàng lại càng thêm áy náy.

Nàng hôm qua đem bán hết tám mươi lượng, mới có một ngày lại bị thể tử đem chuộc trở về. Hiệu cầm đồ là chỗ nào, nàng dĩ nhiên biết thể tử sẽ phải dùng rất nhiều bạc để chuộc lại. Nhưng nghĩ kĩ lại thấy không đúng, trang sức này là Lục cô nương không thích, thể tử không biết đưa cho ai nên mới đưa nàng. Như thế nào lúc này lại đi chuộc về, không phải là tiêu tiền uống phí sao?

A Hạo không hiểu được trong lòng cậu ấm của Đại Hộ Nhân gia nghĩ thế nào, nhưng nàng cũng biết được thể tử không thiếu tiền. Nếu không phải nghe Hạnh Dao nói, một bức họa của thể tử có giá trị vô cùng lớn nàng cũng sẽ không biết thể tử đáng giá như vậy. không đúng, là tranh của thể tử đáng giá.

Tương tượng như vậy, A Hạo liền cúi xuống xem tay hắn.

---đôi tay này chẳng những đẹp mà còn giúp chủ nhân nó phát tài.

Tiêu Hành hiểu được tiểu cô nương bên cạnh đang đánh giá chính mình, thất thần trong giây lát, hần thoáng rung động, nhưng rồi tâm tư cũng dễ chịu chút. Cảm thấy nàng xem đã lâu, lúc này mới nghiêng đầu nhìn vào mắt nàng. Thấy nàng đỏ mặt nhanh chóng cúi đầu, hần tức khắc cảm thấy hứng thú.

Xưa nay tiểu cô nương luôn mặc trang phục của nha hoàn, hôm nay rồi phủ nên nàng mới thay một bộ áo màu hồng. Có lẽ nàng sợ lạnh, ở cổ được mặc rất kĩ, khuôn mặt lại càng thêm trắng mịn, dễ thương. Búi tóc cũng chỉ dùng chiếc châu thoa đơn giản mà cài lên, tiểu cô nương mười bốn tuổi, giờ phút này ăn mặc chỉnh tề, dưới tóc mái là một đôi mắt to tròn làm cho người xem có chút nhin không được.

A Hạo nghĩ rằng thể tử khát nước, vội rót nước cho hắn.

hắn đương nhiên rất khát.

Tiêu Hành không lộ ra biểu tình gì mà tiếp nhận, cúi đầu uống nước để giải tỏa thân nhiệt.

A Hạo cảm thấy thể tử là người cẩn thận. Hôm nay cùng nàng về nhà, không tỏ vẻ mình là khách mà mặc áo gấm, chỉ mặc một thân áo màu xanh cực kì đơn giản. Áo choàng này thêu cũng thực tốt nhưng nhìn lại rất bình thường. Như vậy chính là cố tình không để lộ ra thân phận của mình. Chỉ là, từ nhỏ đã là người quyền quý, khí chất đó đã ăn sâu vào trong xương cốt, dù cho có mặc quần áo đơn giản thì cũng không che lấp được.

A Hạo nói:

""Nếu thể tử thích rượu hoa mai, đợi khi chúng ta trở về có thể nhờ người đi mua mấy bình.""

Tiêu Hành thập phần hưởng thụ hai chữ ""Chúng ta"", gật đầu nhìn A Hạo nói:

""Thể ngươi có biết nấu không?""

A Hạo xấu hổ cười cười:

""Nô tỳ thật sự không biết, gia đình nô tỳ là bốn năm trước mới đến Yến Thành...""

Tiêu Hành nghĩ tới cái gì, thu đi nụ cười, không nói nữa.

A Hạo tưởng mình làm cho thể tử tức giận, vội bổ sung:

""Bất quá---nếu thể tử thích, nô tỳ có thể học."" Nàng thiếu hẳn nhiều bạc như vậy, cho nên phải trâu làm ngựa cũng không có gì quá đáng.

Lời này làm cho hắn vô cùng hài lòng, ngay sau đó Tiêu Hành liền gật đầu.

Ra khỏi cửa thành, xe ngựa lại đi suốt hai canh giờ, đến khi trời sắp tối thì mới đến thôn.

Lần này A Hạo trở về gấp như thể nên vẫn chưa kịp báo về nhà. Tuy rằng ba năm nàng chưa về nhà nhưng trong thôn vẫn không thay đổi nhiều. Vừa bước sang năm mới, các nhà đều dán câu đối xuân, treo đèn lồng đỏ thắm làm cho không khí mùa xuân đều tràn về.

Vì Trúc Sanh không biết đường nên A Hạo vén màn ra, một bên chỉ ra ngoài, một bên lại nói với Tiêu Hành:

""Thể tử, người xem chỗ đó, khi còn nhỏ nô tỳ thường xuyên dẫn muội muội đi ra suối chơi. Có một lần nô tỳ không cẩn thận mà rơi xuống nước, tuy rằng không có chuyện gì nhưng lại ngồi khóc cả buổi...Còn có chỗ đó...""

Vừa rồi phủ, tiểu cô nương trở nên hoạt bát hơn không ít, không nóm nớp lo sợ như khi ở trong phủ nhưng vẫn là vẻ hoạt bát đáng yêu ở đúng tuổi của mình. Tiêu Hành nhìn nàng, thầm nghĩ: Dù sao nàng cũng là tiểu cô nương mười bốn tuổi mà thôi.

A Hạo hiểu được thể tử thích an tĩnh, nhưng lúc này chính mình lại gây ồn ào. Tâm tình nàng có chút kích động, lại là nhin không được, nghĩ đến đây nàng lập tức ngậm miệng, lỗ tai bỗng nóng lên, lúng túng nói:

""Ba năm không trở về, nô tỳ có chút kích động..."

Tiêu Hành lại nói:

""không sao đâu." Lúc sau lại nghĩ cái gì, nói với A Hạo:

""Bây giờ đến nhà người cho nên đừng xưng là nô tỳ."

A Hạo cảm thấy có lý, vội gật đầu:

""Vâng, ta hiểu được." nói xong liền vui sướng nhìn ra bên ngoài.

""Trúc Sanh đại ca, chính là nơi này." A Hạo vội nói.

Nàng nhìn xe ngựa dừng lại ở ngoài căn nhà quen thuộc, tâm tình có chút kích động. Đây là một gia đình nhỏ làm nông bình thường, trong sân chỉ có vài giàn nho đã rụng lá, phía trên còn đọng tuyết. Hai bên có mấy cây mai đã nở rộ, bên trái cây hoa mai là một chiếc cối xay đá, bên phải cây mai là chuồng gà và đất trồng rau, bên ngoài có hàng rào bao quanh.

Hiện giờ trong nhà có tiểu nam hài tám chín tuổi đang cùng tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi chơi ném tuyết.

A Hạo có chút xúc động, khóe mắt nàng đã đầm nước, đôi mắt không chớp nhìn người trong nhà.

Tiêu Hành nhìn thấy dáng vẻ này, bước xuống xe ngựa sau đó lấy tay đỡ nàng xuống.

A Hạo cúi đầu nhìn tay hân, nói một câu:

""Cảm ơn thế tử." Sau đó đưa tay đặt vào lòng bàn tay hân, nhảy xuống xe ngựa.

Tiếng động ở bên ngoài làm kinh động đến người bên trong, tiểu nam hài tám chín tuổi nghiêng đầu nhìn xe ngựa, nghi hoặc nhìn tiểu cô nương một thân áo màu hồng đánh giá vài lần, sau đó hướng vào trong nhà gọi vài tiếng:

""Nương."

""Xảy ra chuyện gì? Kêu kêu quát quát, cha người lại uống say có phải hay không?" Bên trong truyền đến âm thanh tức giận.

Lúc sau liền thấy trong phòng đi ra người mặc một thân áo màu lục đậm làm bằng vải thô. Người phụ nữ kia bộ dáng đoan chính, trên búi tóc cài một cây trâm hình hoa hải đường đã cũ, nhân dịp Tết, vành tai cũng đeo một đôi bông tai hình nấm tuyết. Nàng mở cửa, nhìn cô nương xinh đẹp bên ngoài, một lúc sau mới ngơ ngác nói:

""A Hạo?"

Người phụ nữ đó là mẫu thân của A Hạo Tiết thị.

A Hạo lúc này mới nhận không được rơi nước mắt, gọi một tiếng:

""Nương."

Tiết thị nhìn nữ nhi trước mặt, có chút kinh ngạc.

Con gái lớn của nàng khi còn bé đã là một tiểu mỹ nhân, so với các cô gái trong thôn cũng là một trong những người xinh đẹp nhất, ba năm không gặp lại càng trở nên duyên dáng yêu kiều. Mà nam tử cao lớn ở phía sau nữ nhi mặc một thân áo màu xanh lam...

Tuy rằng không nói gì, nhưng nhìn tư thế hiên ngang, khí chất hơn người thì đích thị là người giàu có.

Tiết thị thoáng thu mi, trong lòng phỏng đoán một phen, tức khắc liền hiểu được. Nàng rung rung sờ mặt nữ nhi, thanh âm nức nở nói:

""A Hạo, con đã trở về rồi, nương nhớ con muốn chết. Mau nói cho nương biết, mấy năm nay con sống có tốt không? Có bị ai khi dễ không?"

A Hạo cong cong môi, nói:

""Nữ nhi sống rất tốt."

Tiết thị gật đầu, trong lòng rất vui mừng.

A Hạo giương mắt, nhìn đệ đệ muội muội ở phía sau Tiết thị, cười khanh khách gọi một tiếng: ""Thanh Thanh, A Vũ."

Người bên trái mặc cái áo màu đỏ, cột hai búi tóc hai bên là muội muội của A Hạo---Thanh Thanh. Dung mạo của hai tỷ muội không giống nhau lắm, A Hạo có một khuôn mặt nhỏ nhắn, còn Thanh Thanh lại là một khuôn mặt tròn đáng yêu, đôi mắt sáng đuôi sao hơi lơ lửng có vẻ vô cùng kiều mị.

Thanh Thanh tuy nhỏ hơn A Hạo một tuổi nhưng hiện nay nhìn còn cao hơn A Hạo một lỏng tay.

Thanh Thanh thấy trưởng tử, nhìn trưởng tử mặc một thân hồng lãng áo, trang điểm đơn giản mà lại vô cùng xinh đẹp, lập tức lộ ra ánh mắt hâm mộ, ngọt ngào gọi một tiếng:

""Tỷ.""

A Hạo quan sát một phen, nói:

""Thanh Thanh càng ngày càng xinh đẹp.""

Tiểu nam hài mặc áo màu xanh lam ở bên phải là đệ đệ chín tuổi của A Hạo---A Vũ. Từ nhỏ đã bị bệnh nên hơi ốm yếu, so với các hài tử cùng tuổi vóc dáng nhỏ hơn một ít, thế nhưng qua ánh mắt có thể thấy được hắn là một tiểu thiếu niên anh tuấn. Quan hệ của A Vũ với đại tỷ rất tốt, tuy rằng hắn còn nhỏ nhưng đã nghe nhị tỷ nói, đại tỷ vì kiếm tiền chữa bệnh cho mình nên mới vào làm nha hoàn của Đại Hộ Nhân gia.

Lúc ấy hắn làm âm tử không chịu uống thuốc, nói muốn Tiết thị đem thuốc trả cho người ta, đòi đại tỷ trở về.

Tiểu hài tử tuy rằng không nhớ nhiều, nhưng về sự việc của đại tỷ hắn lại nhớ rất rõ, hiện nay nhìn đại tỷ ở trước mắt rất giống với người trong trí nhớ của hắn. Là một tiểu nam hài luôn kiên cường nhưng cũng nhận không được chảy nước mắt, gọi một tiếng:

""Đại tỷ.""

A Hạo rất nhớ đệ đệ này, lúc này nghe tiếng đệ đệ trong lòng rất vui mừng, nhìn gương mặt trắng nõn của đệ đệ, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống.

Lúc sau mới nghe Tiết thị nói:

""Vị này là...?""

A Hạo bây giờ mới nhớ tới Tiêu Hành ở phía sau, vội ngưng khóc.

Nàng chỉ lo nói chuyện với đệ đệ và muội muội, thiếu chút nữa đã quên mất thế tử.

A Vũ là một đứa trẻ thông minh, nhìn nam tử bên cạnh đại tỷ, chỉ cảm thấy hai người đứng cạnh nhau đẹp giống như tranh vẽ, liền ngẩng đầu, hướng về Tiêu Hành gọi một tiếng:

""Đại tỷ phu.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chưa lập gia đình

A Hạo sừng sốt, mặt đều đỏ cả lên, vội nói:

""A Vũ không được nói bậy."" Sau đó mới nghiêm túc giới thiệu:

""Nương, đây là thế tử của phủ Tỉnh Quốc Công.""

Tiết thị vốn nghĩ, có lẽ là vị công tử nào của Tỉnh Quốc Công phủ, không ngờ rằng lại là Tiêu thế tử. Trong lòng Tiết thị kích động không thôi, nàng là người từng trải, thấy ánh mắt Tiêu thế tử nhìn nữ nhi vô cùng rõ ràng. Bây giờ lại đi theo nữ nhi về tới tận nhà, có thể thấy được vị trí của nữ nhi trong lòng hắn.

Tiết thị vui mừng không thôi.

Lúc trước nàng bán nữ nhi đến Tỉnh Quốc Công phủ, một phần là vì chữa bệnh cho nhi tử, một phần cũng thấy nữ nhi có dung mạo xinh đẹp, nếu ở lại trong thôn, lớn lên lấy người trong thôn thì chi bằng đi Tỉnh Quốc Công phủ lấy một vị công tử có phải tốt hơn không. Nhưng nàng cũng lo lắng cho nữ nhi, nên chuyện này cũng đành để tạo hóa sắp đặt vậy.

Trước mắt, nàng lại lau nước mắt mà nhìn.

Đây chính là Tiêu thế tử---chủ nhân tương lai của phủ Tỉnh Quốc Công.

Tiết thị cười đến không khép được miệng, vội đưa người vào trong.

A Hạo nắm tay đệ đệ vào phòng.

không thể không nói, qua ba năm trong nhà vẫn không có thay đổi gì. Đơn sơ như vậy, A Hạo có chút lo lắng sợ người bên cạnh thấy không quen.

Tiết thị ân cần pha trà. A Vũ đứng bên cạnh A Hạo, tò mò đánh giá nam tử bên cạnh đại tỷ, mở miệng hỏi:

""Thế tử? Tên này thật kỳ quái.""

Tiêu Hành đối với A Vũ rất có hảo cảm.

không đúng, phải nói là rất thích đứa nhỏ này.

Từ đó, thái độ cũng ôn hòa một ít. Tiêu Hành duỗi tay sờ đầu nhỏ của A Vũ, sắc mặt ôn hòa nói: ""Ta họ Tiêu, người có thể gọi ta là Tiêu ca ca.""

A Hạo có chút ngoài ý muốn, không ngờ thế tử có thể thân với A Vũ như vậy.

Bất quá nàng hiểu được thế tử thích trẻ con, mà A Vũ chín tuổi cũng là một bé trai thôi. Với tính cách như vậy, A Hạo nghĩ chuyện lúc này A Vũ không hề chuyện mà nói thế tử cũng không để trong lòng.

A Hạo tức khắc cảm thấy nhẹ nhõm.

A Vũ vốn là một đứa trẻ hướng nội, nhân lúc nhiều năm mới nhìn thấy đại tỷ nên nói nhiều hơn một ít. hần nhìn Tiêu Hành bình dị gần gũi, cũng sinh ra vài phần thân thiết, thanh âm giòn tan nói:

""Tiêu Đại ca."" Cuối cùng hần lại nói:

""Tiêu Đại ca so với Nhị tỷ phu còn đẹp hơn.""

Nhị tỷ phu. Tiêu Hành nhìn về phía A Hạo.

A Hạo nhú mày, nhìn Thanh Thanh bên cạnh.

Thanh Thanh không e thẹn nói:

""Chính là Kỳ đại ca. Năm ngoái hần đã nhận túi tiền của ta.""

Ở Đại Tề, nam tử nhận lấy túi tiền của nữ tử, đó gọi là vật định tình. Người Thanh Thanh gọi ""Kỳ đại ca"", tên gọi là Kỳ Tuyền. A Hạo cũng biết Kỳ Tuyền, khi còn nhỏ cùng các nàng lớn lên. hiện giờ Kỳ Tuyền nhận túi tiền của Thanh Thanh, A Hạo cũng có chút yên tâm--muội muội gả cho Kỳ Tuyền thật không còn gì tốt hơn.

nói tới Kỳ Tuyền, Thanh Thanh liền lái nhái:

""Việc của cha, kỳ thật ta định nói cho Kỳ đại ca, nhưng Kỳ đại ca năm trước đi Nghi Châu, đến giờ vẫn chưa có trở về.""

đang nói thì Tiết thị bụng trà ra.

Tiết thị lại cười nói:

""Làm thế tử phải chờ rồi, trong nhà ta không hay pha trà.""

Tiêu Hành hiểu được Tiết thị là người thế nào, bất quá vì nàng là mẫu thân của A Hạo nên mới tỏ ra khách khí. hần chỉ hơi gật đầu, nói một tiếng:

""Đa tạ.""

Lần này Tiêu Hành tới cũng có chuẩn bị quà. Nhưng đa số là cho Thanh Thanh và A Vũ. Hai tỷ đệ vừa nghe có quà liền vui mừng mở ra xem, bên trong toàn là đồ tốt và điểm tâm thượng hạng.

A Hạo có chút kinh ngạc, nhìn đệ đệ muội muội vui mừng như vậy, cong môi nói với Tiêu Hành: ""Làm thế tử tốn tiền rồi.""

Tiêu Hành hôm nay tâm tình tốt, nhìn A Hạo nói:

""Dù sao cũng không phải lần đầu tốn tiền.""

A Hạo nhất thời không nói được gì. Nếu là so với những trang sức kia thì cái này cũng không phải là tốn tiền.

Bất quá---

Nàng cảm thấy hôm nay thế tử có chút kỳ quái. Ngày thường đều trầm mặc ít nói, nhưng giờ đây trong lời nói lại có chút khi dễ nàng.

Ngày thường A Hạo không dám làm phiền thế tử nhưng hôm nay gặp người nhà khó tránh khỏi có chút hưng phấn. Nàng nhìn đệ đệ muội muội ngồi ở bên cạnh, tình tứ đánh giá, lúc sau mới nói với A Vũ:

""A Vũ vóc dáng hình như có hơi nhỏ, cần phải chăm sóc tốt cho thân thể, ăn nhiều cơm thêm một chút.""

A Vũ thấy đại tỷ liên tục vui vẻ, tất nhiên mọi chuyện đều nghe theo đại tỷ.

Tiết thị lại nói:

""Ta dù có khổ đến mức nào cũng sẽ không bạc đãi hai hài tử.""

A Hạo hiểu được ý tứ trong lời nói của Tiết thị, bất quá nói những lời này ở đây chỉ làm thế tử chê cười, liền tính chờ lát nữa cùng Tiết thị đến hậu viện nói vậy. Lúc này, liền nghe thấy có tiếng động từ bên ngoài truyền vào. Tiết thị lập tức đi ra ngoài xem thì thấy người đàn ông trung niên một thân áo bông xám uống say khướt trở về, trong tay còn cầm bầu rượu.

Tiết thị lập tức liền ngưng cười, đi đến đoạt lấy bầu rượu trong tay nam tử, nói:

""Ban ngày ban mặt lại chạy đi uống rượu, người đi ở với rượu luôn đi.""

A Hạo mấp má môi, gọi một tiếng:

""Cha.""

Người này chính là cha của A Hạo Lục Viễn Nhữ.

Lục Viễn Nhữ lúc trẻ cũng là một người đọc sách thánh hiền, sau lại không được làm quan, mới về thôn dạy học, là một người thấu tình đạt lý. Nhưng khi đã dính vào rượu thì lại phạm phải sai lầm, bỏ luôn công việc, càng ngày càng dần dần, không giữ được lý trí của mình.

Trong trí nhớ của A Hạo, khi còn bé cha đối xử với nàng rất tốt. Cha dạy nàng đọc sách, tập viết, nói muốn nàng trở thành một cô gái tài giỏi, về sau mới có thể tìm một phu quân tốt. Nhưng từ sau khi dính vào rượu, cha liền thay đổi hoàn toàn, tình cảnh gia đình cũng ngày càng khó khăn. Lúc sau lại sinh đệ đệ, mà đệ đệ vừa sinh ra đã ốm yếu, vì chữa bệnh nên tiền tiết kiệm trong nhà cũng đem ra dùng hết, cuối cùng không đủ chi trả mới đem nàng đi bán.

A Hạo đối với Tiêu Hành nói:

""Thế tử, hay là nô tỳ để A Vũ dẫn người ra ngoài đi dạo đi. Tuy rằng thôn nhỏ này không có gì để xem, bất quá cách đó không xa có phiên chợ cũng không tồi..." nói rồi, nàng cúi đầu dặn dò đệ đệ:

""Đệ dẫn thế tử và Trúc Sanh đại ca a ngoài đi dạo một chút.""

A Vũ là một đứa trẻ biết nghe lời, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Hành:

""Tiêu Đại ca.""

Tiêu Hành gật gù đầu, đi theo A Vũ ra ngoài.

Lục Viễn Nhữ tuy rằng đang say nhưng nhìn nữ nhi trước mặt cũng ngẩn người một lúc. Sau đó mới khó tin gọi một tiếng:

""A Hạo? Người là A Hạo?"

Tuy A Hạo hận cha không biết cố gắng nhưng rốt cuộc ông ấy vẫn là cha nàng, trong lòng vui mừng, nói:

""Ngày hôm trước con kiếm được tiền liền tính trở về một chuyến, một trăm lượng bạc kia đã gom đủ, chỉ là cha à---người về sau đừng uống rượu nữa có được không?"

Lục Viễn Nhữ nhìn con gái lớn, trên mặt tràn đầy vui sướng, gật đầu nói:

""Được...được.""

Tiết thị hiểu rõ phu quân của mình nhất, chau mày nói:

""Được cái gì mà được. Lúc này đồng ý, lát nữa liền quên mất.""

Lục Viễn Nhữ tuy rằng không biết cố gắng nhưng đối với nữ nhi vẫn là vô cùng yêu thương. Lúc đầu sinh ra nữ nhi, Tiết thị tuy không hài lòng nhưng Lục Viễn Nhữ vẫn đem nữ nhi coi như hòn ngọc quý mà nuôi dưỡng. Lục Viễn Nhữ nhìn nữ nhi xinh đẹp trước mặt, lớn lên duyên dáng yêu kiều, tức khắc

cười vui vẻ nói:

""Cuối cùng cũng đã trở lại, về là tốt rồi, về là tốt rồi.""

A Hạo nhìn cha mình uống rượu đến say khướt, liền đỡ hấn vào nhà nghỉ ngơi, chờ lát nữa dùng cơm chiều sẽ vào kêu hấn.

Tiết thị tiếp tục đi tới phòng bếp làm việc.

Còn A Hạo thì cầm tay nải đi vào phòng.

Căn phòng này vốn dĩ là của tỷ muội nàng. A Hạo rời đi ba năm nên chỉ còn lại một mình Thanh Thanh. A Hạo nhìn chần đăm lộn xộn, hiểu được muội muội là người tùy tiện, liền bỏ tay nải xuống đi gấp chăn.

Thanh Thanh tiến vào, nhìn A Hạo đang gấp chăn, nghĩ đến Tiêu thế tử lúc này, kìm nén không được tò mò hỏi:

""Tỷ, tỷ có phải là di nương của Tiêu thế tử không?""

Thanh Thanh hiểu được, gia đình các nàng như vậy, không có khả năng trở thành chính thê. Nhưng nếu là làm di nương, cũng thật không tồi. Dù sao đó cũng là thế tử của phủ Tĩnh Quốc Công.

A Hạo dừng tay một chút, vội nói:

""Đừng suy nghĩ vớ vẩn. Ta chỉ là nha hoàn của thế tử thôi.""

Thanh Thanh ngồi xuống, đem quả vừa rồi Tiêu Hành tặng cho ra xem. Đồ trong thành tử hình đáng đến màu sắc, mọi thứ đều tinh tế. Thanh Thanh lớn đến chừng này cũng là một tiểu cô nương xinh đẹp, các cô nương trong thôn đều không xinh đẹp bằng nàng, nhưng nàng cũng rất hâm mộ những món trang sức mà họ đeo trên đầu. hiện giờ...Nàng cũng có rồi, hơn nữa so với họ còn nhiều hơn.

Thế tử đối với tỷ tỷ tốt như vậy về sau khẳng định sẽ không đối xử tệ với nhà bọn họ. Tưởng tượng như vậy, trong lòng Thanh Thanh càng vui mừng.

Thanh Thanh dọn dẹp lại đồ của mình, nghiêng đầu nhìn thoáng qua tay nải gác ở trên giường, trong lòng tò mò liền mở ra, vừa mở ra liền thấy mấy món trang sức xinh đẹp tinh xảo ở bên trong.

Đôi mắt Thanh Thanh lập tức sáng lên.

Nàng cầm lấy mấy thứ trầm cái vòng tay lên, vội nói với A Hạo:

""Tỷ, ta rất thích, tỷ cho ta đi.""

A Hạo quay đầu lại, nhìn Thanh Thanh cầm trên tay bốn món trang sức mới bị thế tử từ từ hiệu cầm đồ chuộc về, nàng không hề nghĩ ngợi, nói:

""Mấy thứ này ta không thể cho được. Ngày mai ta vào thành nhất định sẽ mua cho ngươi mấy món đẹp hơn."" Nàng luôn cảm thấy áy náy với thế tử, như thế nào sẽ đem số trang sức này cho muội muội?

Thanh Thanh lại không nghe lời, nói:

""không muốn, ta phải lấy cái này."" Nàng cầm trang sức trong tay, nhìn ánh mắt tỷ tỷ, liền đổi ý, chỉ lấy một cái vòng cổ khảm kim châu, nói:

""Tỷ, ta chỉ lấy một cái thôi.""

A Hạo nói:

""Cái này thật không được.""

Thanh Thanh bực mình, không nghĩ đại tỷ sẽ không nể tình như vậy, ném vòng cổ trong tay xuống, nói:

""không cho thì không cho, keo kiệt. nói rồi, thờ phỉ phò đi ra ngoài.

A Hạo cúi đầu nhìn trang sức ở đầu giường, sau đó đem tất cả cầm lấy bỏ vào trong tay nải.

Dọn dẹp chỗ ở xong, A Hạo liền đi ra hậu viện giúp Tiết thị.

Tiết thị thấy trưởng nữ đi tới, tò mò hỏi:

""Tiêu thế tử kia, chắc cũng mới hai mươi phải không?""

A Hạo nói:

""Thế tử đã hai mươi sáu."" Cái gì là mới hai mươi chứ, đã sắp ba mươi rồi.

Tiết thị ngẩn người, có chút kinh ngạc, lúc sau lại lẩm bẩm

""...thật đúng là nhìn không ra."" Cuối cùng lại nói:

""Trong phủ cũng đã có thê thiếp rồi sao?""

A Hạo hiểu được trong lòng mẫu thân nhà mình đang tính toán cái gì, nhìn thoáng qua Tiết thị, nói:

""Thế tử không gần nữ sắc, đến nay chưa thành thân. Nương, người đừng hy vọng nữa, con thật sự chỉ là nha hoàn của thế tử. hiện tại là như vậy, về sau cũng vậy.""

Lời này Tiết thị không muốn nghe, có chút bất mãn vì ước nguyện không thành, nói:

""Con nói cái gì thế? Ta là vì con mà suy nghĩ. Con năm nay cũng đã mười bốn, các cô nương trong thôn mười bốn tuổi liền bắt đầu làm mai. Ta thấy—Tiêu thế tử kia bộ dáng anh tuấn, đối xử với người khác cũng tốt, nếu con lấy hắn.""

""Nương!""

Tiết thị không nghĩ nữ nhi sẽ phản ứng lớn như vậy, bà vốn tưởng rằng mấy năm nay nữ nhi đã nghĩ thông suốt, không nghĩ tới vẫn cứng đầu như vậy. Làm thiếp của thế tử có gì không tốt, lấy dung mạo của nữ nhi, được sủng ái còn không phải chuyện một sớm một chiều sao? Hơn nữa, nếu ngày sau tranh đua với người khác, sinh nấy đứa con, thì có thể nâng mặt lên mà sống... Thế nào cũng tốt hơn so với làm nha hoàn mà.

không hợp ý, A Hạo định đi về phòng.

Nhưng vừa quay người lại liền thấy thế tử đứng cách đó không xa nhìn mình, hắn mặc một bộ trường bào màu xanh đơn giản, dáng người thẳng tắp, lại cao dài như trúc, không hề so sánh quá về phong thái của nam tử lúc này.

Nàng nhất thời dờ ra, không biết những lời vừa rồi của nương thế tử có nghe thấy không. Nhưng nhìn tình hình này, chắc là đứng đây đã lâu rồi.

Tiết thị nhìn thấy, nhẹ nhàng đẩy nữ nhi bên cạnh, nhỏ giọng nói:

""Còn ngây ngốc ở đó làm gì? không mau đi qua đi.""

A Hạo nhăn nhăn mày, chậm rì đi qua.

Tiêu Hành không nói chuyện, chỉ cố tình thả chậm bước chân đi ra ngoài.

A Hạo đuổi kịp, hai người đi một mạch tới tiền viện. Hoa mai ở tiền viện vừa mới nở, xa xa có thể ngửi thấy hương thơm. A Hạo nói:

""Thế tử cũng thấy đấy, nhà ta rất đơn sơ. hiện giờ trời đã gần tối, cũng không tìm thấy chỗ nào thích hợp để ở, khiến thế tử phải chịu ủy khuất rồi.""

Tiêu Hành không nghĩ tới nàng sẽ nói với mình chuyện này, mở miệng nói:

""Lúc trước ta cùng Hàn tiên sinh đi du ngoạn khắp nơi, đã chịu khổ sở không ít, những việc này có là gì.""

A Hạo nghe xong, nhin không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn thế tử một cái.

Nàng do dự một chút, ngừng bước chân, nhỏ giọng nói:

""Vừa rồi... Vừa rồi lời của nương ta, thế tử đừng để trong lòng.""

Tiêu Hành nghỉ chân, nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh.

Đôi mắt đào hoa vẫn như thường, nhìn thấy A Hạo có chút khấn trương. A Hạo nắm tay áo thật chặt, nhất thời lỗ tai không hiểu sao lại nóng lên.

Nàng làm sao không hiểu được trong lòng nương đang nghĩ gì?

Kỳ thật ý của nương trong lòng nàng rất rõ ràng, chỉ là việc này nàng sẽ không làm theo.

A Hạo ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, mắt không gọn sáng nói:

""Thế tử, người yên tâm. Ta ...Ta đối với thế tử trước nay đều không có ý không an phận.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bữa cơm chiều

Thế tử nhất thời không nói, A Hạo có chút khó xử. Nàng xưa nay chưa từng có ý nghĩ như vậy, hôm nay cùng thế tử nói rõ ràng cũng là một chuyện tốt.

A Hạo xấu hổ cười cười, tiếp tục nói:

""Ồ ngoài rất lạnh, chúng ta nên vào trong thôi.""

Tiêu Hành sắc mặt xanh mét, trong lòng tức muốn chết. Hắn nhăn mày, lúc sau lại chậm chậm giãn ra. Tiểu cô nương trước mặt hắn khuôn mặt trắng nhỏ, hắn tự chủ không được đem bàn tay chạm vào mặt nàng.

A Hạo chợt ngăn ra.

Nàng không hiểu được thế tử muốn làm gì, chỉ ngơ ngác nhìn tay hắn, lúc sau lại thấy thế tử từ trên đầu mình lấy xuống một cánh hoa mai.

A Hạo mấp máy môi, nói một câu:

""Cảm ơn thế tử."" nói xong, liền đi vào nhà.

Tiêu Hành nhìn bộ dáng chật vật của tiểu cô nương, nhịn không được cong cong môi, sau đó đi theo vào.

Cũng may giờ đang là Tết nên buổi cơm chiều đồ ăn cũng không quá khó coi.

A Hạo biết khẩu vị của thế tử, cố ý làm mấy món ăn sáng thường ngày cho hắn. Thế nên nhìn mới đỡ hơn một chút.

Tiêu Hành nhìn mọi người có vẻ câu nệ, lúc này mới nói:

""Vốn là ta đã quấy rầy, mọi người cùng nhau ăn cơm đi.""

A Hạo ngăn người, không biết có nên ngồi xuống hay không.

Tuy rằng đây là nhà nàng nhưng thế tử là chủ nhân của nàng, sao nàng dám ngồi?

Tiết thị cũng có chút khó xử, nghiêng đầu nhìn Lục Viễn Như.

Tiêu Hành vẻ mặt ôn hòa, sờ đầu A Vũ nói:

""Ngồi xuống đi.""

A Vũ đương nhiên thích Tiêu Hành, cảm thấy Tiêu Hành đại ca tuy là thế tử của Đại Hộ Nhân gia nhưng một chút kiêu căng cũng không có. Nghe nói, liền cười ngồi xuống gần Tiêu Hành. Thấy A Vũ ngồi xuống, mấy người Tiết thị cũng ngồi xuống theo.

Ngày thường gia đình dùng cơm là vô cùng náo nhiệt nhưng lúc này lại rất yên tĩnh. Ngay cả người thích nói như Thanh Thanh hôm nay cũng lịch sự nhả. Bất quá Thanh Thanh còn nhớ chuyện của tỷ tỷ lúc này, miệng vênh lên cao, có thể đổ cả một chai dầu vào.

Tiết thị nhìn hành động của nữ nhi, nhỏ giọng nhắc nhở.

Thanh Thanh không vui nỉ non một tiếng rồi cúi đầu vào ăn cơm.

Tiết thị xấu hổ cười cười, đối với Tiêu Hành nói:

""Nha đầu này, ngày thường đều bị ta chiều hư... Nếu nó giống A Hạo ngoan ngoãn, hiểu chuyện thì ta cũng yên tâm rồi.""

Tiêu Hành không nói chuyện, chỉ gật gật đầu. Muội muội này của nàng có tính tình như thế nào, hắn sao lại không biết?

Lục Viễn Như giờ phút này đã tỉnh rượu. Hôm nay có khách, nên hắn cũng đã tắm rửa đàng hoàng, râu được quét đến sạch sẽ, mặc xiêm y sạch đẹp, lại vốn có bộ dáng ưa nhìn nên cũng coi là một người đàn ông trung niên nho nhã.

Lục Viễn Như nhìn nam tử ngồi giữa nhi tử và trưởng nữ, mở miệng nói:

""Bữa ăn đạm bạc, xin thế tử đừng chê."" Trong lòng lại nói: Thế tử cao quý như vậy, vì sao lại đến nơi này? Nghe thế tử kể qua sự việc, hắn vẫn không tin được. Dù cho trưởng nữ có dung mạo xinh đẹp nhưng cũng chỉ là một nha hoàn. Còn nữa, làm thiếp ở Đại Hộ Nhân gia chưa chắc dễ, còn không bằng về sau gả cho một người bình thường thành thật. Cho nên trong lòng Lục Viễn Như chỉ coi Tiêu Hành như khách quý mà

thời.

Tiêu Hành liếc mắt nhìn Lục Viễn Nhữ một cái, nói:

""Rượu hoa mai ở thôn Hoàn Nam rất nổi tiếng, ta cũng vì danh tiếng của nó mà đến, có điều...ta hơi đường đột rồi.""

Lục Viễn Nhữ vội nói:

""Nào có nào có. Bây giờ là Tết nên náo nhiệt một chút mới tốt, chỉ cần thể tử không chê là được."" Lục Viễn Nhữ là người đọc sách, lúc không uống rượu nhìn vẫn rất giống phong thái của một vị chủ nhà. Hơn nữa hẳn thấy Tiêu Hành không có lộ ra ánh mắt ghét bỏ, hiểu được đó là lời thật lòng, nhất thời cũng có vài phần hảo cảm.

A Hạo hiểu được thể tử xưa nay lúc ăn và lúc ngủ không nói chuyện, bây giờ cha nói nhiều như vậy không biết thể tử có phiền lòng hay không. Thể tử yêu thương muội muội là Lục cô nương như vậy nhưng lúc dùng cơm, Lục cô nương nói nhiều một chút là thể tử sẽ không nhịn được mà nhắc nhở, huống chi là cha nàng. A Hạo vội gấp cho cha mình một miếng thịt gà, nói:

""Cha, ăn nhiều một chút.""

Lục Viễn Nhữ thấy nữ nhi hiếu thuận, trên mặt tràn đầy vui mừng, vội nói:

""Được. Con cũng ăn nhiều một chút. Nhìn gầy như vậy, một chút đều không bằng khi còn nhỏ đáng yêu bụ bẫm, cha thấy lúc đó thật tốt.""

A Hạo liếc mắt nhìn cha một cái.

Nàng chỗ nào gầy đâu?

Hai tháng này ở Ký Đường Hiền thức ăn tốt như vậy, quả thật làm cho nàng ngày càng mập lên. Hơn nữa, lúc này nói nàng gầy chẳng phải nói thể tử đối xử với nàng không tốt hay sao? A Hạo lại gấp một miếng, nói với Lục Viễn Nhữ:

""Đây là tự tay nữ nhi làm, cha ăn nhiều một chút.""

Lục Viễn Nhữ cười ha ha gật đầu, nghe trưởng nữ nói mới an tĩnh dùng cơm.

A Hạo lại gấp cho đệ đệ bên cạnh một cái đùi gà, gấp cho muội muội một ít đồ ăn. không khí hòa thuận vui vẻ này, trông rất ấm áp. A Hạo thấy đệ đệ ăn cơm dính lên cả mặt, nhịn không được cười thành tiếng, nói với đệ đệ:

""Nhìn đáng vẻ ăn cơm của đệ..."" A Hạo cười, đem hạt cơm trên mặt đệ đệ lấy xuống sau đó dùng khăn lau mặt cho đệ đệ.

A Vũ cười hắc hắc, lúc sau ngửa đầu nói với A Hạo:

""Đại tỷ, tỷ sao lại không gấp đồ ăn cho Tiêu đại ca?""

Tiêu đại ca?

A Hạo hiểu được thể tử thích A Vũ, cho nên thân thiết hơn một chút.

Nhưng gấp đồ ăn thì...

A Hạo nghĩ: Nàng sao dám?

Nghe đệ đệ nói xong, A Hạo ngẩng đầu lên nhìn thể tử. Thấy khuôn mặt hắn nhàn nhạt, trên mặt căn bản là không có biểu cảm gì. Chỉ là hôm nay ra khỏi phủ Tĩnh Quốc Công, tâm tình A Hạo so với ngày thường không giống nhau. Nàng bỏ đứa của mình xuống, lại cầm lấy đôi đũa sạch được gác ở một bên, gấp cho Tiêu Hành một miếng thịt cá, lại cười nói với Tiêu Hành:

""Đây là cá nê tỳ làm cho thể tử, thể tử ăn nhiều một chút.""

Ánh mắt Tiêu Hành có chút kinh ngạc.

Lúc sau lại cúi đầu nhìn thịt cá trong chén, sau đó nghiêng đầu liếc mắt nhìn tiểu cô nương bên cạnh một cái. một lát sau, khóe miệng nhin không được mà cong lên.

Sau xong cơm chiều, A Hạo giúp đỡ Tiết thị rửa chén đĩa.

Tiết thị lại dùng khuỷu tay đẩy nữ nhi, nói:

""Ồ đây có nương lo rồi, con mau đi hầu hạ thể tử đi.""

A Hạo trong lòng bất mãn nghĩ khí của Tiết thị nhưng nàng thật sự là nên hầu hạ bên cạnh thể tử. Nghĩ nghĩ liền bưng nước ấm đi vào phòng ngủ của thể

tử.

Nhà nàng không lớn, tổng cộng chỉ có ba gian phòng ngủ. Hôm nay nhiều người như vậy dĩ nhiên là không chứa nổi cho nên cha và Trúc Sanh đi sang hàng xóm ở một đêm. Đến thế tử còn phải chịu ủy khuất ngủ ở phòng của A Vũ.

Lúc nàng đi vào thấy thế tử đang xem A Vũ viết chữ. Ngón tay thon dài để trên giấy kia nhìn đẹp vô cùng.

Tiêu Hành nghiêng đầu, thấy nàng tiến vào, tùy ý nói một câu:

""A Vũ viết chữ không tồi.""

Nghe thấy thế tử khen đệ đệ của mình, A Hạo tất nhiên là vui mừng. Nàng bỏ chậu rửa mặt trong tay xuống, có chút tự hào nói:

""A Vũ vẫn luôn rất ngoan ngoãn, chỉ là có hơi sợ người lạ. Bất quá hôm nay gặp thế tử, giống như phá lệ hợp ý.""

Tiêu Hành sắc mặt ôn hòa, ""Ừ"" một tiếng nói:

""Ta cũng rất thích A Vũ.""

Nàng đương nhiên hiểu được thế tử thích trẻ con. A Hạo nghĩ, sau đó liền đem khăn bỏ vào trong chậu, cầm lên đưa cho Tiêu Hành nói:

""Thế tử, người lau mặt đi.""

Tiêu Hành tiếp nhận, xoa xoa mặt.

Rửa chân xong, A Hạo liền nhón chân tháo thất lưng của thế tử, sau đó cởi áo. Lúc này Tiêu Hành không có cự tuyệt, tùy ý để tiểu cô nương cởi áo cho hắn. A Hạo nói:

""Bên ngoài lạnh, thế tử mau đi ngủ đi.""

Tiêu Hành thực nghe lời, liền lên giường đắp chăn.

A Hạo sợ thế tử bị lạnh, lại đi ra ngoài lấy thêm chăn đệm. Nhìn không khác gì đang muốn chạy, vừa xoay người lại nghe trên giường kêu:

""Từ từ đã.""

A Hạo quay đầu, nhìn thế tử trùm hết chăn nệm lên. Nàng sợ hắn cảm lạnh, lập tức cầm lấy áo choàng ở một bên choàng cho hắn, nghi hoặc nói:

""Thế tử làm sao vậy?""

Tiêu Hành ngẩng đầu, nhú mồm nói:

""Có chút lạnh...""

A Hạo hiểu được, nhà của nàng không thể nào so với phòng ngủ ở Ký Đường Hiền được nhưng nàng cũng biết thế tử không phải người sợ lạnh. A Hạo đang muốn đi lấy thêm củi tới, lại nghe thế tử chỉ chăn đệm nói:

""Người đến đây, giúp ta làm ấm giường đi.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mặt đen

A Hạo nhất thời có chút ngơ ngẩn, đôi mắt sáng, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn nam nhân ngồi trên giường.

Ở phủ Tĩnh Quốc Công lâu như vậy, nàng cũng biết mấy vị công tử thường có đến mấy nha hoàn làm ấm giường, nói là nha hoàn làm ấm giường nhưng sự thật là làm cái gì thì mọi người đều rõ ràng. Phủ Tĩnh Quốc Công cũng không có bạc đãi mấy vị công tử, mùa đông đốt lò sưởi trong phòng rất ấm, làm sao có thể bị đông lạnh? Cho nên làm ấm giường này nói trắng ra là thông phòng.

Lúc trước nàng đến Ký Đường Hiền, còn ôm ấp rất nhiều mộng tưởng nhưng rốt cuộc nàng vẫn không thể làm chủ được chuyện này. Ở chung với thế tử bao lâu nay, nàng hiểu được thế tử không giống với mấy vị công tử khác, đối xử với nàng như một nha hoàn bình thường, cũng không có ý tứ gì khác.

Mà hiện nay---

A Hạo trong lòng do dự, không rõ trong lòng thế tử đang suy nghĩ gì? hẳn là thật sự lạnh hay là...

Tiêu Hành thấy nàng lộ vẻ khó xử, có chút mất mát, lúc này mới cong môi nói:

""nói giỡn thôi. Ta xưa nay không sợ lạnh, chỉ là...chỉ là hơi đói bụng.""

A Hạo tức khắc thờ phào nhẹ nhõm. Nàng hiểu được tối nay thế tử ăn ít hơn so với ngày thường, lúc này mới nói:

""Nô tỳ sẽ đi làm một chén mì cho thế tử, có được không?""

Tiêu Hành cũng không phải thật sự đói, thấy nàng nói như vậy, liền gật đầu.

hắn nhìn tiểu cô nương bụng chầu rửa mặt đi ra ngoài, nhất thời có chút hoảng loạn. Hắn duỗi tay sờ soạng đệm giường bên cạnh, bỗng nhiên nhớ tới khi xưa hai người thân mật triền miên. Nàng xưa nay là một cô nương ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, cũng có lúc mơ hồ, khi biết yêu không tránh khỏi thẹn thùng, nhưng hắn lại thích tính tình của nàng.

Tiêu Hành suy nghĩ rất nhiều khiến cho thân nhiệt ngày càng tăng lên.

không bao lâu sau, A Hạo bụng tỏ vẻ thom ngào ngạt tiến vào, nàng còn chuẩn bị bếp than để làm cho căn phòng ấm hơn.

Tiêu Hành ăn xong, A Hạo liền đi vào bếp rửa sạch chén đĩa. Lúc sau mới rửa mặt chải đầu một phen, sau đó đi vào phòng ngủ. Bên trong muội muội đã đi ngủ, A Hạo cẩn thận xúc chăn lên nằm vào, lúc sau mới nhận ra cái gì nhỏ giọng hỏi:

""Chưa ngủ sao?""

Người bên cạnh không trả lời rõ ràng là vẫn đang giận.

A Hạo có chút bất đắc dĩ, tính tình của muội muội nàng trước giờ đều như vậy.

một lúc lâu Thanh Thanh bên cạnh mới rầu rĩ nói:

""Những trang sức đó... Là Tiêu thế tử đưa sao?""

A Hạo không ngờ muội muội sẽ hỏi cái này, cũng chẳng dấu diếm, nhẹ nhàng ""Ừ"" một tiếng.

Thanh Thanh nghe xong, lúc này mới trở mình nhìn tỷ tỷ của mình, nhỏ giọng nói:

""Tỷ, thực xin lỗi."" Lúc sau lại tiếp tục nói:

""Chúng ta là tỷ muội, có thứ gì tốt thì phải chia sẻ với nhau thế nên muội vừa nãy có chút tức giận. Nhưng nếu đổi lại là muội, nếu trang sức đó là Kỳ đại ca đưa, muội cũng sẽ không muốn cho.""

Muội muội này tuy rằng nhỏ hơn nàng một tuổi, có lúc tùy hứng nhưng ở phương diện này so với nàng thì trưởng thành hơn nhiều. Lúc trước nàng cũng biết Thanh Thanh thích Kỳ Tuyên nhưng khi đó nàng chỉ cho rằng bọn chúng là hai đứa trẻ chơi đùa cùng nhau thôi. Hai người các nàng thường xuyên bị người ta trêu cợt, đều là Kỳ Tuyên đứng ra giúp đỡ các nàng cho nên Thanh Thanh sinh ra tính ỷ lại vào Kỳ Tuyên cũng là điều bình thường.

Nhưng mà thế tử và nàng lại không giống như vậy.

A Hạo nói:

""Muội yên tâm, nếu muội thích trang sức đẹp, lần tới tỷ nhất định sẽ mua cho muội. Trong bao quần áo của tỷ còn vài món khác, tuy rằng không đẹp bằng bốn món kia nhưng cũng đều mới tinh, ngày mai tỷ sẽ đưa cho muội.""

Thanh Thanh vui vẻ nói một tiếng:

""Cảm ơn tỷ."" Lúc sau lại ôm cánh tay của A Hạo nói:

""Tỷ, tỷ có hận cha mẹ không?""

A Hạo nghĩ nghĩ, không nói chuyện.

Thanh Thanh lại nói:

""Kỳ thật mọi chuyện muội đều biết hết. Khi đó tuy muội lo lắng cho A Vũ nhưng lúc biết cha mẹ định đem chúng ta bán để lấy tiền, muội thật sự rất sợ người đó sẽ là mình. Tỷ luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn so với muội, càng không lười biếng và hay gặp rắc rối cho nên muội sợ cha mẹ sẽ bán muội. Lúc tỷ bị bán đi, muội cũng rất khổ sở, không ngày nào ngủ ngon giấc cả, nếu có ngủ cũng đều mơ thấy tỷ hận muội...Tỷ, muội nói những lời này tỷ có

cảm thấy muối ịch kỷ không?” Nàng hiểu được mình xưa nay đều như thế, sự tình gì cũng đều suy nghĩ cho bản thân trước.

A Hạo nói:

”“Đừng suy nghĩ nhiều. Muối còn nhỏ lắm.”

Thanh Thanh cười cười, nói:

”“Chúng ta chỉ kém nhau một tuổi mà thôi. Bất quá, muối cũng hiểu được mình rất ịch kỷ---không ai là không mong mình sẽ có những ngày tháng tốt lành, muối thật sự rất ghét cảnh nghèo khổ thế này. Tỷ, tỷ nghĩ lại xem, tỷ lớn lên xinh đẹp như vậy, nếu tính về sau ra khỏi phủ giả cho một người thành thật lỡ như không giả được thì tỷ phải làm sao? Hôm nay muối thấy Tiêu thế tử rất thích A Vũ, điểm này không giống giả vờ, hơn nữa...” Thanh Thanh dùng một chút, nhỏ giọng nói:

”“Muối cảm thấy Tiêu thế tử thích tỷ.”

A Hạo cảm thấy có chút buồn cười, duỗi tay nheo lấy gương mặt phẫn nộ của muối muối, nói: ”“Muối không biết đó thôi, thế tử đối xử với hạ nhân rất tốt.”

Như biết trước được A Hạo sẽ nói như thế, Thanh Thanh liền nói:

”“Dù có tốt như thế nào cũng sẽ không đến mức đến nhà của nha hoàn đâu. Hơn nữa hôm nay còn chuẩn bị quà. Hành động như vậy, một chút cũng không giống chủ tử đến thăm nhà của hạ nhân, rõ ràng là đi ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu mà...”

A Hạo nghe muối muối nói vậy, nhất thời không nói được gì.

Nàng tuy rằng hiểu được lời của Thanh Thanh quá mức vớ vẩn, nhưng khi nghĩ kỹ, thế tử đối xử với nàng so với những hạ nhân khác không giống nhau. Chỉ là thế tử người này, ngày thường đối xử với nàng lúc xa lúc gần, nàng thật sự không hiểu được trong lòng hắn suy nghĩ gì nữa.

Thanh Thanh tiếp tục nói:

”“Cho nên muối liền nghĩ, một nam nhân tốt như vậy thích tỷ, đương nhiên phải nắm thật chắc. Hơn nữa---nếu ngày sau tỷ thành thiếp của thế tử, nhà chúng ta cũng được thom lây.” Nàng thừa nhận chính mình có tâm tư nhưng loại chuyện này có lợi mà chẳng hại ai, vì sao lại không làm?

Chỉ là nàng hiểu được suy nghĩ tỷ tỷ và của mình không giống nhau. Tính của tỷ tỷ giống cha, còn tính nàng lại giống mẹ. Thanh Thanh dùng sức ôm cánh tay của tỷ tỷ, cảm thấy bên cạnh có tỷ tỷ cùng nhau ngủ thật tốt. Ba năm nay, nàng không có ngủ cùng tỷ tỷ rồi. Nàng cong cong môi, lại lấy tay sờ sờ, nghe tỷ tỷ hô một tiếng mới nhìn không được cười khanh khách, nói:

”“Tỷ, nơi này của tỷ lớn lên thật tốt...”

”“...” A Hạo hiểu được tính tình của muối muối luôn rất tùy tiện, nhưng nàng không thể hiểu nổi muối muối làm vậy mà vẫn không xấu hổ.

Thanh Thanh lại nói tiếp:

”“Nếu muối mà là nam nhân, muối cũng sẽ thích người như tỷ. Chúng ta chính là đầu thai nhầm nhà, nếu mà được sinh ra ở trong gia đình phú quý, có lẽ khi cầu thân còn sẽ bị đập vỡ cửa.” Nàng luôn tự tin với dung mạo của mình, lại cũng hiểu được tỷ tỷ so với nàng còn đẹp hơn. Tỷ tỷ ở Đại Hộ Nhân gia được đối xử khác với nàng, thế nên trên người cũng có khí chất của tiểu thư con nhà quan.

A Hạo nghĩ nghĩ, nhưng thật ra không nói chuyện, chỉ nói:

”“không còn sớm, muối mau ngủ đi.”

”“Dạ.” Thanh Thanh gật đầu, thực mau liền ngủ rồi.

A Hạo nghe tiếng hít thở đều đều của muối muối, duỗi tay sửa lại đệm chăn cho nàng, rồi sau đó mới nhắm mắt ngủ.

Ngày kế vừa sáng sớm A Hạo liền dậy.

Muối muối đã tỉnh dậy từ lúc nào, nàng đứng dậy mặc tốt xiêm y, sau đó mới sửa lại đệm chăn cho muối muối thật tốt. Nàng rửa mặt chải đầu một phen sau đó mới đi tới phòng của thế tử. A Hạo gõ gõ cửa, nghe người bên trong lên tiếng, biết được thế tử đã tỉnh, lúc này mới đi vào hầu hạ thế tử mặc quần áo rửa mặt.

Nàng đi vào, lại thấy thế tử đứng đưa lưng về phía mình, đứng cạnh cái bô, còn có...Tiếng nước xôn xao.

Đây là đang làm cái gì, đã rất rõ ràng rồi.

A Hạo không đi tiếp nữa, nhất thời bất động thanh sắc, chạy nhanh ra ngoài.

Sau khi không còn nghe thấy tiếng nước nữa mới bung chậu rửa mặt vào. Nàng có chút khó xử, lúc ở Ký Đường Hiên, nàng chưa từng gặp qua loại tình

huống này.

Chẳng qua Tiêu Hành là mặt vẫn không đổi sắc, hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

Sắc mặt hắn vẫn như thường tùy ý để A Hạo hầu hạ rửa mặt chải đầu, sau đó ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài dùng cơm sáng.

Mà lúc này, mới sáng sớm trong nhà đã có khách.

A Hạo đi ra ngoài nhìn một cái.

Nàng thấy Thanh Thanh không chút rụt rè ôm cánh tay của nam tử, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Nam tử kia mặc một thân áo choàng màu lục đậm, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, cao lớn tuấn lãng lại hào hoa phong nhã. A Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra, kinh ngạc nói:

""Kỳ đại ca, huynh trở về khi nào vậy?" Hôm qua nghe Thanh Thanh nói, Kỳ Tuyền này là đi Nghi Châu.

cô nương trước mặt mặc một thân hồng lãng đoan áo, bộ dáng xinh đẹp như hoa mẫu đơn nở rộ. hắn cũng vừa nghe tin, nói là trước cửa Lục gia có một chiếc xe ngựa, lúc này mới qua nhìn xem. Kỳ Tuyền nói:

""Ta mới trở về tối hôm qua."" hắn thấy Thanh Thanh bên cạnh cùng hắn cử chỉ có chút thân mật, liền thấp giọng trấn an làm nàng buông tay, rồi cuộc giữa nam và nữ vẫn không thể tùy ý thế được.

Thanh Thanh đỏ mặt buông lỏng tay, ngượng ngùng nói:

""Kỳ đại ca thật tốt, vừa trở về liền tới nhà thăm muội.""

Kỳ Tuyền ""Ừ"" một tiếng, muốn nói A Hạo cái gì đó, thì thấy A Vũ đi ra. A Vũ xưa nay thích Kỳ Tuyền, đã lâu không thấy càng hưng phấn chạy qua, sau đó ngẩng đầu thân mật gọi một tiếng: ""Kỳ đại ca.""

Kỳ Tuyền mỉm cười, duỗi tay sờ đầu A Vũ. hắn vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện phía sau A Vũ còn có một người.

Kỳ Tuyền nhìn người trước mặt khuôn mặt tuấn lãng, cử chỉ bất phàm, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía A Hạo.

A Hạo không hiểu được nên giới thiệu thế tử như thế nào, theo lí thì nên nói ra thân phận của hắn nhưng Kỳ Tuyền và người nhà của nàng không giống nhau. Đúng lúc này, Kỳ Tuyền lại khách khí nói:

""Kỳ Tuyền.""

Tiêu Hành nhìn người nam nhân trước mắt, nhớ tới mấy chuyện cũ, trong lòng đột nhiên sinh ra vài phần không thoải mái, lúc sau mới nhàn nhạt nói:

""Tiêu Hành.""

Thấy Kỳ Tuyền có lời muốn nói với muội muội, A Hạo liền dắt theo đệ đệ về phòng thế tử, cũng nói với Tiêu Hành:

""Thế tử, đi vào dùng cơm sáng đi.""

Tiêu Hành gật đầu, đi theo A Hạo vào phòng.

Lúc sau Kỳ Tuyền mới nhìn về phía Thanh Thanh, làm như tùy ý hỏi:

""Vị mới vừa rồi là..."

Thanh Thanh lúc này vô cùng vui vẻ, nhỏ giọng nói với Kỳ Tuyền:

""Vị kia là người rất có địa vị, là thế tử của phủ Tĩnh Quốc Công.""

Kỳ Tuyền ngần người, lại có chút tính toán, kinh ngạc nói:

""Vì sao lại đến đây?"" hắn biết ba năm trước, A Hạo bị bán vào phủ Tĩnh Quốc Công làm nha hoàn, mà Tiêu Hành này lại là thế tử của phủ Tĩnh Quốc Công, nghĩ đến cùng là chủ nhân của A Hạo.

Thanh Thanh nói:

""nói là thích rượu hoa mai của thôn chúng ta nên mới tới..." Nàng dừng một chút, lại chớp chớp mắt nói:

""Nhưng mà muội cảm thấy, vị Tiêu thế tử này khẳng định là rất coi trọng tỷ tỷ. Kỳ đại ca, huynh đến thăm muội làm cho muội rất vui.""

Kỳ Tuyền như suy nghĩ gì, nhìn tiểu cô nương trước mặt nói:

""Việc của cha muội, xử lý thế nào rồi?"

Thanh Thanh nói:

""Huynh yên tâm đi, tỷ của muội đem bạc tới đã đưa cho người ta rồi. Lúc này đã không có việc gì." Nàng lại nói:

""Lát nữa bọn muội sẽ đi Mai Lâm, Kỳ đại ca huynh đi cùng nhé, muội có mấy lời phải nói với huynh."

Ánh mắt ái mộ của thiếu nữ cực nóng, Kỳ Tuyền khó có thể chống đỡ, hần nghe nàng nói hai chữ ""Bọn muội", lúc này mới gật đầu.

Thanh Thanh vui mừng một trận, nhón chân hôn Kỳ Tuyền một cái, lúc sau khuôn mặt nhỏ phỉm hồng, thẹn thùng chạy vào trong phòng.

A Hạo nói:

""Kỳ đại ca càng lớn càng anh tuấn."

Tay cầm đuôi của Tiêu Hành dừng một chút, mảy nhăn lại, mặt cũng bắt đầu đen kịt.

Thanh Thanh vẻ mặt cười cười, tự hào nói:

""Còn không phải sao, Kỳ đại ca là người đẹp trai nhất thôn, không biết có bao nhiêu cô nương thích huynh ấy đâu."

A Vũ găm màn thầu trong tay, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn Thanh Thanh, thanh âm hàm hồ nói:

""Nhị tỷ không biết xấu hổ..."

Thanh Thanh duỗi tay gõ nhẹ vào đầu đệ đệ, ra vẻ tức giận nói:

""Đệ lo ăn đi. Màn thầu lớn như vậy mà cũng không bít được miệng của đệ." nói vậy nhưng trên mặt nàng lại là ý cười hòa thuận vui vẻ---nàng chính là thích Kỳ Tuyền, điểm này trước nay đều không che giấu. Lại nói, về sau nàng phải gả cho Kỳ Tuyền, sớm muộn gì cũng là người một nhà, còn kiêng dè sao?

Ăn sáng xong, đoàn người liền đi Tề Hoa Sơn bên cạnh thôn Hoàn Nam, nơi nổi tiếng nhất ở đây là Mai Lâm.

Thanh Thanh muốn đi cùng Kỳ Tuyền nên A Hạo dẫn đệ đệ ra xe ngựa của thế tử. Ngày thường nàng đi cùng với thế tử, đa phần đều an tĩnh không nói lời nào nhưng hôm nay có thêm A Vũ nữa. A Vũ cùng thế tử hợp ý, hai người nói chuyện huyền thuyên khiến cho xe ngựa bỗng chốc liền náo nhiệt.

A Hạo còn lo lắng thế tử ngại A Vũ ồn ào, thật cẩn thận đánh giá sắc mặt của thế tử, nhìn thế tử khuôn mặt ôn hòa liền cảm thấy yên tâm.

...Thế tử thật sự rất thích A Vũ.

Kỳ thật nàng hoàn toàn chưa hiểu hết tính tình của thế tử. Ngày thường ở phủ Tỉnh Quốc Công, thế tử và các công tử khác cũng rất ít lui tới. Nàng ở Ký Đường Hiền hầu hạ hai tháng, cũng chỉ có Tam công tử tới một lần. Trừ Tam công tử thì chỉ có Quốc Công phu nhân và Lục cô nương là thường xuyên lui tới. Đến Quốc Công gia, một lần cũng không thấy tới. Nàng vốn tưởng rằng thế tử từ nhỏ đối xử với mọi người vẫn luôn nhạt nhẽo như vậy lại không nghĩ đến hẳn đối xử với mỗi người khác nhau.

A Vũ quán lấy Tiêu Hành nghe kể chuyện ở Yên Thành.

Tiêu Hành lại cười nói:

""Yên Thành luôn rất náo nhiệt, không an tĩnh như ở nơi này. Sắp tới chính là Tết Thượng Nguyên, đến lúc đó còn sẽ đốt pháo hoa."

A Vũ nghiêm túc nghe, đôi mắt to chớp chớp, trong lòng có chút rục rịch, đối với A Hạo nói:

""Đại tỷ, đệ muốn vào thành xem pháo hoa."

A Hạo nghe xong, có chút khó xử nhìn nhìn mặt của thế tử. Thấy hẳn cũng đang nhìn mình, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Thế tử đi với nàng mấy ngày nay, bạc đưa đến người nhà cũng thấy, có lẽ ngày mai liền phải trở về cũng không chừng.

Tiêu Hành duỗi tay sờ đầu A Vũ, nói:

""Người nếu muốn, lần tới ta sẽ dẫn các người đi."

hắn nói chính là ""Các người."

A Vũ nghe xong vui mừng không thôi, nói:

""Cảm ơn Tiêu đại ca.""

Xe ngựa thực mau liền đến Mai Lâm.

A Hạo vén rèm lên, liền nghĩ thấy mùi hoa mai nồng đậm tức khắc cũng vui vẻ thoải mái hơn. Ba người đi xuống xe ngựa, A Hạo chỉ chỉ phía trước, nói với Tiêu Hành:

""Chỗ đó gọi là 'Hoa Mai Ổ' chuyên bán bánh hoa mai, rượu hoa mai, lát nữa sau khi xem hoa mai xong, có thể đi đến đó mua rượu.""

Tiêu Hành gật gật đầu. Hắn đã tới đây vài lần, dĩ nhiên là quen thuộc.

Hôm qua có tuyết rơi, lúc này tuyết còn đọng lại chưa kịp tan, trên mặt đất phủ kín một tầng tuyết trắng. Xa xa nhìn lại, hoa mai hoa hải cũng có một tầng tuyết như được che bởi một cái thảm nhung. Hoa mai nơi này chủ yếu có hai loại màu hồng và màu trắng, hoa lớn lại đẹp càng tô điểm thêm màu sắc. Các vị cô nương đều thích hoa, A Hạo cũng không ngoại lệ, nhiều năm nàng đã không thấy hoa mai, nên nhất thời cũng ngây người.

A Hạo và Tiêu Hành đi vào Mai Lâm.

A Hạo nhìn hoa mai trắng trên cây đang nở rộ, nhìn không được duỗi tay hái một bông, đưa lên mũi ngửi ngửi, mà A Vũ thì lại vừa đi vừa chơi tuyết. Một lát sau, thấy Kỳ Tuyền và Thanh Thanh đi tới.

Kỳ Tuyền là nam tử tuổi thanh xuân, tuy mới mười bảy tuổi nhưng nhìn lại rất trầm ổn.

Thanh Thanh đi đến bên cạnh A Hạo, nhỏ giọng nói:

""Tỷ, muội muốn mua bánh hoa mai.""

A Hạo nghe xong, liền từ túi tiền lấy ra mấy đồng. Thanh Thanh cầm tiền, nói một tiếng ""Cảm ơn tỷ"" rồi chạy tới Hoa Mai Ổ. A Vũ lại không tham ăn giống nhị tỷ nhà mình, ngẩng đầu lên nói với Tiêu Hành:

""Tiêu đại ca, chúng ta qua bên kia xem đi.""

nói xong, liền kéo Tiêu Hành đến bên kia.

Tiêu Hành nhìn mĩ, liếc mắt nhìn A Hạo một cái sau đó theo A Vũ đi qua.

Nhất thời chỉ còn lại hai người A Hạo và Kỳ Tuyền.

Đã ba năm không gặp, hai người cảm thấy có chút xa lạ. A Hạo nhìn phía Hoa Mai Ổ, nói với Kỳ Tuyền:

""Tình của Thanh Thanh rất trẻ con nhưng nó luôn rất nghe lời huynh.""

nói đến Thanh Thanh, Kỳ Tuyền cũng lộ ra một tia sùng kính, mở miệng nói:

""Kỳ thực Thanh Thanh rất ngoan ngoãn."" Sau đó lại nói:

""Mấy năm nay, muội ở phủ Tĩnh Quốc Công sống có tốt không?""

A Hạo nhún miệng cười, nói:

""Huynh nhìn muội hiện tại không tốt sao?""

Kỳ Tuyền cười cười, nói một tiếng:

""không phải vậy."" Hắn hiểu được nàng xưa nay là một cô nương hiểu chuyện, khi nàng bị bán, ba ngày sau hắn mới nghe Thanh Thanh nói. Lúc ấy hắn tận lực nghĩ biện pháp đem nàng chuộc ra, hắn đi xin cha mẹ mười lượng bạc nhưng khi cầm tới Lục gia thì bị Tiết thị cự tuyệt.

Tiết thị nói, A Hạo là đi Đại Hộ Nhân gia hưởng phúc, kêu hắn không cần quản.

Lúc ấy trong lòng hắn nghĩ: Nàng chỉ là một tiểu cô nương, nếu bị người ta khi dễ, đến lúc đó không có người nào chịu giúp nàng, nàng là đi hưởng phúc sao? Hơn nữa, hạ nhân thường bị người ta coi thường, chỉ cần sơ suất một chút liền bị đánh chửi trách phạt, hắn cơ hồ không dám tưởng tượng một tiểu cô nương mười tuổi sẽ chịu nổi.

Bất quá hôm nay nhìn nàng tốt như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ Tuyền nhìn tiểu cô nương trước mặt, mỉm cười. Hắn nhìn cánh hoa dừng ở cái mũi nhỏ tinh tế của nàng, liền giống như khi còn nhỏ không e dè thể nàng bắt lấy.

Mà ở xa xa, A Vũ đột nhiên kinh ngạc "'Oa"' một tiếng, ngửa đầu nói với Tiêu Hành:

"'Tiêu đại ca, Kỳ đại ca đang sờ mặt của đại tỷ.'"

Tiêu Hành thấy thế, tức khắc sắc mặt tối sầm, sau đó xoắn bước đi qua---

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dường Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tiêu Hành đi đến trước mặt hai người, không thèm liếc mắt nhìn A Hạo một cái mà chỉ dùng gương mặt lạnh lùng nhìn Kỳ Tuyền.

Kỳ Tuyền là người thông minh, sao có thể không biết trong lòng nam nhân trước mặt đang nghĩ gì? Hắn hiểu được Tiêu Hành này thân phận tôn quý, lại có dung mạo hơn người, hơn nữa còn là đệ tử của họa sư nổi tiếng nhất Đại Tề Hàn Minh Uyên, mỗi một điểm này đều khiến các vị cô nương động tâm, huống chi hắn còn sở hữu tận ba điểm. Kỳ Tuyền thất thần cười cười, mặt mày sáng lạng giống như đang đắm chìm trong gió xuân lại tựa như ánh mặt trời giữa mùa đông giá rét.

Tuy dung mạo của Kỳ Tuyền không thể so bì với Tiêu Hành nhưng cũng là một nam tử anh tuấn, huống chi giờ phút này mỉm cười lại càng khiến người lân cận khó mà nhịn được.

Kỳ Tuyền vẫy tay với A Vũ:

"'Lại đây, chúng ta đi tìm nhị tỷ của đệ.'"

A Vũ cũng là một hài tử thông minh, thấy tình hình không ổn tất nhiên là đi theo Kỳ Tuyền tìm nhị tỷ.

A Hạo hiểu được lúc này thế tử tâm tình không vui, lại cảm thấy có chút kỳ quái. Vừa rồi thế tử và A Vũ ở chung một chỗ, nhìn bộ dáng này không giống như A Vũ chọc giận hắn, đang yên đang lành lạnh vì sao lại tức giận?

A Hạo thật sự không hiểu, chỉ thoáng ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi:

"'Thế tử có chuyện gì vậy?'"

Hắn có chuyện gì?

Tiêu Hành trong lòng thâm cười, sau đó phất tay áo xoay người đi tới phía trong Mai Lâm.

Theo bản năng, A Hạo liền đi theo. Lúc này nàng cũng cảm nhận được, tâm tình của thế tử không vui là bởi vì nàng---nhưng nàng rõ ràng là không có làm gì chọc giận hắn mà.

A Hạo cảm thấy rất oan uổng.

Cứ như vậy, Tiêu Hành đi tới phía trước, A Hạo lại đi theo ở phía sau.

Người đi trước không nói lời nào, người đi sau cũng không dám hé răng.

Tiêu Hành thực rất tức giận, hắn hiểu được hai người không xảy ra chuyện gì mà cái hắn tức giận là bản thân mình. Hắn xưa nay luôn xem thường những chuyện ghen tuông này nhưng cứ đến lượt hắn thì chuyện này phát tác so với người khác còn nặng hơn---mặt của một cô nương có thể cho một nam tử xa lạ tùy ý sờ sao?

Lúc này Tiêu Hành đã hoàn toàn quên, chính mình đối với tiểu cô nương nhà người ta thế nào trộm hương trộm ngọc, thế nào hạ lưu vô si.

Hắn tiên sinh từng chỉ cho hắn cách kìm chế, lại không nói cho hắn biết khi đã phát tác thì làm cách nào để xử lý. Hắn tiên sinh là tiền bối, ở phương diện này so với hắn cũng là kẻ tám lạng người nửa cân. Bây giờ hắn cũng chỉ có thể tự mình cân nhắc, một bước này phải đi từ từ vậy.

Nhưng trong lòng hắn lại kìm nén không được.

Hắn muốn thấy là ánh mắt ái mộ của nàng chứ không phải ánh mắt cung kính như hiện nay, lúc nào cũng xem hắn là chủ nhân. Thậm chí một thanh mai trúc mã nhiều năm không gặp cũng còn thân mật hơn so với hắn.

Tiêu Hành nắm tay áo thật chặt, giận muốn sôi máu.

đi đã gần nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa thấy người phía trước dừng lại. A Hạo chợt cảm thấy có chút buồn cười, thế tử hai mươi sáu tuổi rồi mà tính tình còn giống trẻ con như vậy. Nàng theo bản năng cong cong môi, bước đi cũng không xong, thất tha thất thểu té ngã ra trên mặt đất.

thật sự là vui quá hóa buồn.

Người phía trước rốt cuộc cũng dừng lại.

A Hạo chạt vật quỳ rạp trên mặt đất, áo khoác trên người dính đầy bông tuyết. Nàng hiểu được lúc này trong mình rất khó coi, mắt cá chân có chút đau, chắc chắn là bị trật rồi. Nàng không vội đứng dậy, chỉ ngẩng đầu mấp máy môi nói:

""Thế tử?""

Tiêu Hành thấy nàng ngã trên đất thì đau lòng không thôi, lúc này mới quan tâm đi xem chân nàng. cô nương xưa nay đều hơi mảnh mai, mới ngã một cái liền không cần thận mà bị thương chân. Mày Tiêu Hành nhăn lại, nhỏ giọng ôn nhu nói:

""Có đau không?""

A Hạo lắc lắc đầu nói:

""Thế tử, chúng ta trở về đi."" nói xong, nàng liền chuẩn bị đứng lên. Chỉ là vừa mới đứng dậy lại thấy nam nhân bên cạnh dùng sức cầm cánh tay nàng đỡ nàng lên. A Hạo cúi đầu nhìn bàn tay to đẹp, không còn cảm thấy đau ở mắt cá chân nữa. Lúc nàng đang suy nghĩ lại nhìn thấy thế tử cởi áo choàng ra rồi khoác lên người nàng.

Áo choàng mang theo nhiệt độ cơ thể của nam nhân, còn có mùi hương nhàn nhạt, thoáng chốc cổ mùi hương đó tràn ngập toàn thân. A Hạo tùy ý nhìn người trước mặt đeo thắt lưng cho nàng, một lát sau mới hoàn hồn, nói:

""Thế tử, ta không lạnh.""

Tiêu Hành không nói gì. Lạnh hay không, đều phải mặc.

Làm xong, liền quay lại hạ người xuống.

Nhìn tư thế này, A Hạo có chút ngơ ngẩn... Thế tử đây là muốn công nàng sao?

Tiêu Hành lại nói:

""Tuyệt rất lớn, mau lên đi.""

Ở trong mắt A Hạo, thế tử lúc nào cũng là người cao quý. Ở phủ Tĩnh Quốc Công, cũng không người nào dám xem thường hắn. Nhưng người cao quý như vậy sao có thể công nàng đây? Nghe giọng thế tử có vẻ không kiên nhẫn, A Hạo suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là leo lên.

Lưng nam nhân rất rộng lớn và rắn chắc, A Hạo do dự một chút, đem tay mình quàng qua vai thế tử.

Tuyệt càng lúc càng lớn, nàng nhìn bông tuyết dừng ở trên đầu hắn, liền duỗi tay nhẹ nhàng phui giúp. Ở trong lòng A Hạo, người như thế tử không nên dính một hạt bụi nào.

Tiêu Hành cong cong môi, có chút hường thụ, cảm giác như chủ nhân đang âu yếm đại cầu.

hắn đi rất ổn định, chẳng giống như là đang công thêm một người. A Hạo có chút không được tự nhiên, cảm thấy chính mình lúc này phải nói cái gì mới tốt:

""Thế tử, ta có phải rất nặng không?""

Giờ phút này tâm tình của Tiêu Hành thực tốt thế nên hoàn toàn quên mất vừa rồi mình giận đến tím mặt. Tiểu cô nương trên lưng vóc người nhỏ xinh, công lên cũng không quá nặng. Chắc là mấy tháng nay nàng vẫn luôn ở cạnh hắn nên hắn cũng biết nàng béo lên một chút. hiện giờ công nàng, thật ra một chút cũng không nặng. Nàng vẫn còn chưa đủ béo đâu.

Tiêu Hành trả lời đúng sự thật:

""không nặng.""

A Hạo nghe xong, trong lòng vô cùng khó hiểu. Nàng biết rằng đa số nam nhân đều thích thể hiện, nàng tuy vóc dáng có nhỏ một ít nhưng cũng là một cô nương làm sao lại không nặng được? Chỉ là nàng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày thế tử sẽ bỏ qua thân phận cao quý của mình mà công nàng.

Nàng biết rõ, lần này thế tử đến nhà nàng thật không hợp lẽ thường, nhưng khi đó nàng chỉ sợ thế tử sẽ tức giận không cho nàng ra phủ thăm người thân nên cũng chẳng để tâm. Nàng cũng hiểu tính tình của nương mình, thấy thân phận của thế tử, sao có thể bỏ qua?

---nhưng nàng sẽ không để những việc này phát sinh.

Nghĩ tới cái gì, A Hạo hỏi:

""Thế từ tính khi nào trở về?""

Lời này nghe như muốn đuổi khách. Tiêu Hành nhăn mày nhưng thật ra hắn cũng không tính ở lâu. Người nhà nàng hắn đa phần đều không thích, Lục Viễn Như và Tiết thị là cha mẹ nàng, hắn mới cố chịu đựng; muội muội của nàng tham hư vinh nhưng hắn hiểu được đối với người thân cũng là thật tình; chỉ có một đệ đệ là hợp ý hắn.

""Ngày mai đi."" Tiêu Hành trả lời.

Tuy trong lòng đã dự kiến nhưng A Hạo vẫn có chút mất mát. A Hạo rũ mắt xuống, thầm nghĩ: Nàng còn nghĩ sẽ ở cùng với đệ đệ thêm mấy ngày nữa.

Thấy người trên lưng không nói, hắn cơ hồ có thể tưởng tượng được biểu tình của nàng, Tiêu Hành nói:

""Còn hai ngày nữa là Tết Thượng Nguyên, ta đã đồng ý với A Vũ sẽ dẫn hắn đi Yên Thành xem pháo hoa. Ngày mai người dẫn theo A Vũ và muội muội đi đến biệt viện của ta ở hai ngày, chờ xem xong pháo hoa ta sẽ bảo Trúc Sanh đưa họ trở về.""

A Hạo tức khắc lộ ra vẻ vui mừng, không nghĩ thế từ sẽ chu đáo như vậy. Khóe miệng nàng giờ lên, ngữ khí kích động nói:

""Cảm ơn thế từ.""

Tiêu Hành khóe miệng cười cười, nhàn nhạt ""Ừ"" một tiếng, trong lòng có chút đắc ý.

A Hạo an tĩnh dựa vào lưng của nam nhân, nghe thấy mùi hương trên người hắn, nhất thời cảm thấy mê mẩn.

Nàng lặng lẽ nhìn cái ót hắn, có chút ngây ngốc.

Nàng chỉ là tiểu cô nương mới đến tuổi cập kê, chưa bao giờ cùng nam tử thân cận như vậy. Thế từ là nam nhân, nếu nói nàng một chút cũng không động tâm là giả. Nhưng là nàng hiểu được, thế từ là người cao quý, hơn nữa đến Giang nhị cô nương tài mạo song toàn còn bị coi thường, càng đừng nói là nàng.

Lúc này, trong lòng của Tiêu Hành lại không nghĩ giống vậy.

Người trên lưng nói chuyện, thở ra hơi nóng phả vào cổ hắn giống như lông vũ chậm rãi lướt qua.

Trong lòng Tiêu Hành có chút dao động, hắn cảm thấy tại nơi này, nếu mình khi dễ nàng cũng không ai biết được. Nàng thành thật như vậy, sẽ không dưng đưa cùng nam nhân khác nữa. Bất quá cái này chỉ là suy nghĩ của hắn thôi. Hôm nay hắn thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chính là---

Cơ thể của tiểu cô nương dính sát vào hắn, chỗ đẩy đã mềm mại kia đè ở trên lưng hắn, mỗi bước đi liền cọ xát một chút... Tiêu Hành nhớ tới ngày xưa hai người ở trên giường thân mật, nhất thời trong lòng có chút ngứa. Hắn là một nam nhân bình thường, lúc trước cho rằng cả đời này cũng sẽ không gặp lại nàng, nên luôn giữ tâm không dục niệm, nhưng khi gặp lại nàng hắn liền không điều khiển được mình mà nhớ đến chuyện kia.

Nếu nàng biết được trong lòng mình tràn đầy ý nghĩ xấu xa, nàng có lẽ sẽ bị dọa mà chạy mất.

Nhưng cùng cô nương mà mình thích vui vẻ cũng là chuyện bình thường mà. Tiêu Hành nghĩ như thế.

Tiêu Hành tiếp tục cõng A Hạo, lúc này cũng không để ý tới cảnh trí ở Mai Lâm chỉ mang theo người trở về Lục gia. May là chân của nàng cũng không quá nghiêm trọng, nhờ lão bà bà ở đầu thôn xoa một chút liền khỏi, chẳng qua mấy ngày nữa không nên đi lại quá nhiều.

Trong nhà, A Vũ nhìn Tiêu Hành bên cạnh, há miệng thở dốc, một lúc lâu vẫn chưa nói gì.

A Vũ tuổi còn nhỏ, bộ dáng muốn nói lại thôi có chút buồn cười.

Tiêu Hành tâm tình tốt, liền xoa đầu cậu bé, nói:

""Người muốn nói cái gì thì nói đi.""

A Vũ nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nhìn Tiêu Hành nói:

""Tiêu đại ca, huynh có phải thích đại tỷ của đệ không?""

Nghe vậy, Tiêu Hành ngẩn người, hiển nhiên hắn chưa nghĩ tới A Vũ sẽ hỏi cái này.

A Vũ lẩm bẩm nói:

""Kỳ thật đệ rất thích Tiêu đại ca làm đại tỷ phu nhưng đệ nghe nhị tỷ nói, đại tỷ của đệ chỉ có thể làm di nương của Tiêu đại ca..." Cậu bé cúi đầu:

""Đệ không muốn để đại tỷ làm di nương, như vậy sẽ bị khi dễ. Cho nên Tiêu đại ca...Huynh đừng để đại tỷ của đệ làm di nương có được không?"

Tiêu Hành bị đứa trẻ chín tuổi làm cho nói không nên lời.

Tiêu Hành nghĩ nghĩ, nói:

""Nhưng nếu đại tỷ người chấp nhận thì sao?"

A Vũ lắc lắc đầu, nghĩ khi kiên định nói:

""Đệ khẳng định đại tỷ không muốn."

Tiêu Hành không hỏi nữa, hẳn cũng hiểu là nàng không muốn. Từ khi gặp lại nàng, trong lòng hắn đã sớm có tính toán, hẳn căn bản không muốn nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất.

Mà lúc này, A Hạo đang ở trong phòng sửa sang lại đồ đạc.

Thanh Thanh nghe tỷ tỷ mình nói xong, vui mừng đến chịu không được, chạy nhanh đi thu xếp đồ đạc, đem xiêm y đẹp nhất của mình mặc lên. Nàng ngồi bên cửa sổ, lấy một cây châu thoa cài lên tóc, đây là sáng nay A Hạo đưa cho nàng. Nàng kích động nói:

""Tỷ, Tiêu thế tử đối với chúng ta thật tốt." Nam nhân tốt như vậy, làm tỷ phu của nàng thì tốt biết bao.

A Hạo hiểu được muội muội thích nhất là xem náo nhiệt, trước mắt có thể vào thành thưởng thức cảnh đẹp của Tết Thượng Nguyên, tất nhiên là vui mừng không thôi. Nàng nói:

""Nhưng mà muội cần phải nhớ rõ, thế tử là chủ tử, đừng nên quá hồ nháo."

Thanh Thanh gật đầu liên tục nói:

""Tỷ, muội biết giữ chừng mực mà, sẽ không gây chuyện đâu." Trong lòng lại nói, Tiêu thế tử đối với A Vũ khẳng định là yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Ngày kế Tiết thị tinh dậy, liền thấy trưởng nữ đang làm việc ở phòng bếp.

Hai ngày nay nàng cũng không cùng con gái nói chuyện nhiều nhưng bây giờ lại phải đi rồi. Tiết thị nhìn con gái đang xoa mặt, nghĩ nghĩ mở miệng nói:

""A Hạo, con xem...Con hôm nay liền đi rồi. Cha con cả ngày không làm việc, nhà chúng ta ở đây không có ai thân thích, trước mắt chỉ có thể dựa vào con."

A Hạo làm sao không nghe ra ý tứ trong lời nói của Tiết thị?

Nàng cũng không phải là không biết suy nghĩ. Hôm nay mình phải đi nhưng người mẹ này của nàng lại không lộ ra nửa điểm luyến tiếc mà lại đi nói tới chuyện này. Động tác xoa mặt của A Hạo dừng lại, không có nhìn Tiết thị, chỉ nói đúng sự thật:

""một trăm lượng bạc kia là tiền con tích góp. trên người con không có tiền. Hơn nữa...Con đã tính hai mươi tuổi liền có thể ra phủ gả chồng. Nương, con cũng không cần của hồi môn, tất cả bạc con tích góp được đều đã đem cho người, về sau...Về sau con muốn tự mình quyết định."

Tiết thị ngẩn người, không nghĩ tới nữ nhi luôn luôn ngoan ngoãn sẽ nói ra những lời này.

Trong lòng nàng nhất thời tức giận. Tiêu thế tử kia tuy tới nhà bọn họ nhưng ngoài lễ gặp mặt ra thì cũng không cho nàng cái gì cả. Tiết thị ninh mi, cười lạnh nói:

""Như thế nào? Bây giờ trào cao rồi liền quên cha mẹ?"

Trái tim A Hạo hoàn toàn đóng băng, bất đắc dĩ cong cong môi, nghiêng đầu nói với Tiết thị: ""Nương nếu nghĩ như vậy, nữ nhi cũng không còn gì để nói. Lần này nữ nhi có thể trở về, trong lòng thực vui mừng, có thể thấy được người thân của mình thì tất cả oán niệm cha mẹ trước đây của con đều không để trong lòng. Hôm nay rời đi vốn dĩ trong lòng con cũng không muốn, nhưng là..." A Hạo dừng một chút, tiếp tục nói:

""Trước mắt nghe những lời này của nương thì con đã không còn gì luyến tiếc."

Tiết thị tức khắc liền sững sốt.

Ba năm qua, trưởng nữ này vẫn là bộ dáng ngoan ngoãn nhưng trong lòng thì đã thay đổi rất nhiều.

Hơn nữa---

Trước mắt nàng thật là không thể chọc vào.

Tiết thị một bụng tức giận, xoay người đi ra ngoài. Hôm nay hai đứa con nhỏ của nàng đều phải theo trưởng nữ cùng Tiêu thế tử đi vào thành ở mấy ngày, nàng sao có thể không lợi dụng cơ hội tốt như thế này? Nàng hiểu được Tiêu thế tử thích nhi tử, liền vào nhà sửa sang lại đồ đạc cho nhi tử, dặn dò nói:

""A Vũ, trước mặt Tiêu thế tử, con nên biểu hiện cho tốt...Con muốn cái gì, đều nói Tiêu thế tử mua cho con, có hiểu không?"

A Vũ còn buồn ngủ, đối với Tiết thị lác đầu, nói:

""Con chỉ nghe lời của đại tỷ. Nếu muốn cái gì cũng sẽ hỏi ý đại tỷ, Tiêu đại ca dù sao cũng là người ngoài.""

Tiết thị mở to hai mắt, không nghĩ tới nhi tử sẽ nói ra lời này. Nàng thật đúng là lo lắng nhi tử bảo bối sẽ giống như trưởng nữ, ngữ khí ôn hòa vội nói:

""Con nhìn xem, Tiêu đại ca coi con như đệ đệ ruột, đối tốt với con một chút cũng đúng thôi.""

A Vũ lại không cảm thấy như vậy, nhìn mày quật cường nói:

""không được, con chỉ nghe lời đại tỷ."" nói xong, liền mang giày vào đi xuống giường.

Tiết thị nhìn bóng dáng nhi tử đi ra ngoài, tức giận đến dậm chân.

Hai tỷ đệ này, sao tính tình lại giống nhau như vậy?

Hôm nay tuy phải đi nhưng vẫn dắt theo đệ đệ và muội muội vào thành ở mấy ngày cho nên trong lòng A Hạo cũng không có gì luyến tiếc. Trước lúc đi, nàng đối với Tiết thị khách sáo nói mấy câu, sau đó lại dặn dò Lục Viễn Như uống ít rượu.

Lục Viễn Như thật ra không muốn nữ nhi đi, hốc đều ước thầm.

Tiết thị vốn đang tức giận, thấy Tiêu Hành đang nhìn, liền làm ra bộ dáng luyến tiếc, ôm trưởng nữ. Tiêu Hành chỉ nhìn thoáng qua liền nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, mặt lạnh băng.

Hôm nay thời tiết tốt, không có tiết trời.

Tiêu Hành muốn để cho ba tỷ đệ cùng nhau ngồi trên một xe ngựa nên bản thân mới chuẩn bị một con ngựa.

A Hạo không hiểu được con ngựa này từ đâu ra, nhưng nàng biết thế tử rất có bản lĩnh, liền đỡ muội muội lên xe.

A Vũ lại hét lên:

""Đại tỷ, đệ cũng muốn cưỡi ngựa.""

A Hạo cong lưng nhìn đệ đệ, nói:

""Đừng hồ nháo, đi lên đi.""

A Vũ có chút không vui, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Hành.

Tiêu Hành hiểu ý, đi tới nói với A Hạo:

""Ta dẫn A Vũ đi cưỡi ngựa một chút, chờ lát nữa thấy lạnh sẽ đưa nó lên xe ngựa.""

Thế tử đã lên tiếng, nàng còn có thể nói gì đây? A Hạo gật gù đầu, để đệ đệ đi theo phía sau thế tử.

""Chỉ ngồi một chút, lát nữa là phải lên ngựa."" A Hạo dặn dò đệ đệ, sợ hắn bị cảm lạnh.

A Vũ nói:

""Đệ biết rồi."" Sau đó liền tủm tỉm cười bị Tiêu Hành bế lên xe ngựa.

Có thể từ ở đó, A Hạo cũng yên tâm. Nàng đang định xoay người lên xe ngựa, lại nhìn thấy lúc thế tử leo lên ngựa trong lòng ngực có đồ rơi xuống.

Nàng theo bản năng khom lưng xuống nhặt dùm hắn, thấy túi tiền trên mặt đất liền ngừng động tác.

Này...

Này không phải là túi tiền lần trước nàng làm mất sao?

A Hạo sừng sốt, thầm nghĩ: Thế tử không chịu nhận túi tiền của Giang nhị cô nương, lại... Lại trộm lấy túi tiền của nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

A Hạo vội đuổi tay đi nhặt nhưng có người còn nhanh hơn nàng một bước.

Tiêu Hành tự nhiên nhặt lên, mười ngón tay thon dài như ngọc, không nhanh không chậm đem túi tiền để vào trong ngực, biểu tình rất là bình thản.

A Hạo không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt hắn.

Chỉ dừng một chút, sau đó đi tới chỗ xe ngựa.

A Hạo lên xe ngựa, tìm đập "'Thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh'" không thôi, trong đầu toàn hiện ra hình ảnh cái túi tiền đó, nàng lại càng không dám tưởng tượng nữa.

Nhưng mà... rõ ràng người nên chột dạ trong chuyện này không phải nàng mà.

Thanh Thanh thấy dáng vẻ này của tỷ tỷ liền có chút tò mò nói:

"Tỷ, túi tiền thế tử làm rơi là..." Như nghĩ tới cái gì, Thanh Thanh vội ngậm miệng lại, không dám nói thêm gì nữa. Ở Đại Tề, túi tiền của các cô nương là tín vật định tình, nam tử nhận lấy túi tiền, xem như là đã chấp nhận tình cảm rồi. Lúc nàng đem túi tiền đưa cho Kỳ Tuyên, Kỳ Tuyên tuy nhận lấy nhưng cũng không mang theo bên người như thế tử. Nếu mà đồ vật này vô tình bị rơi ra sẽ làm người ta chê cười.

Nhưng hiện nay---Tiêu thế tử kia đem túi tiền cất trong người, dù thấy Tiêu thế tử đối với túi tiền này rất coi trọng.

nói chính xác hơn là Tiêu thế tử coi trọng chủ nhân của túi tiền này.

Thanh Thanh suy nghĩ một hồi liền hiểu ra.

Chẳng lẽ Tiêu thế tử đã có ý trung nhân?

Vậy tỷ tỷ của nàng thì sao? Thanh Thanh ninh mi, trong lòng vô cùng tức giận. Ban đầu nàng còn cho rằng thế tử là một nam nhân tốt, đối xử với đại tỷ cũng được nhưng trước mắt thế này, nàng không muốn tỷ tỷ gả cho Tiêu thế tử.

Tuy chỉ là di nương nhưng trong tâm có người hay không thì lại khác. Nếu Tiêu thế tử trong lòng không có người, như vậy lấy dung mạo và tính tình của tỷ tỷ nàng khẳng định sẽ được Tiêu thế tử sủng cang thêm sủng; nhưng nếu trong lòng có người, dù cho tỷ tỷ có tốt đến đâu thì cũng sẽ không để ý tới.

Chính là thế.

Dù sao lấy bộ dáng cùng nhân phẩm của tỷ tỷ không lo tìm được một người phu quân tốt.

Thanh Thanh nghiêng đầu, nhìn bộ dáng mắt hờn mắt vía của tỷ tỷ nhà mình, liền hiểu được tỷ tỷ đối với thế tử có chút thích. Nếu không thích, giờ phút này thấy thế tử mang theo bên người túi tiền của cô nương khác cũng sẽ không lộ ra biểu tình như vậy. Một nam tử tuấn mỹ như Tiêu thế tử, đối với một thiếu nữ là tỷ tỷ thì trong lòng cảm thấy ái mộ cũng là chuyện bình thường. Nhưng với loại cảm tình này, tỷ tỷ cùng lắm là buồn mấy ngày.

Chỉ là---

Kể từ đó, nàng đối với vị Tiêu thế tử liền mất vài phần hảo cảm. Thanh Thanh nghĩ thầm: Tiêu thế tử tốt như vậy, lại không thể trở thành tỷ phu của nàng, thật là tiếc nuối.

trên đường tỷ muội hai người không ai nói gì, xe ngựa thực mau liền vào thành.

Yến Thành phồn hoa, Thanh Thanh rất thích náo nhiệt, liền vén rèm nhìn ra phía ngoài, nàng nhìn thấy rất nhiều cửa hàng đông đúc, muôn màu muôn sắc, không khỏi tán thưởng nói:

"Tỷ, Yến Thành quả nhiên rất náo nhiệt. Tỷ xem, những người kia mặc xiêm y thật là đẹp..." Thanh Thanh buông rèm, nói với A Hạo:

"Tỷ, ngày thường tỷ thường xuyên đến đây sao?"

Lời này vừa nói xong, Thanh Thanh liền theo bản năng cắn cắn môi. Tỷ tỷ là nha hoàn ở phủ Tĩnh Quốc Công, không phải tiểu thư, sao có thể thường xuyên đến đây chứ?

A Hạo nghe được muội muội nói, cũng không thêm nghĩ tới sự việc vừa nãy, nhìn bên ngoài nói: ""Lúc trước ta hầu hạ bên cạnh lão thái thái. Lão thái thái là người thích náo nhiệt, cho nên thường xuyên dẫn ta ra đây. Yên Thành có rất nhiều cửa tiệm trang sức, tiệm điểm tâm, ngày mai tỷ dắt muội đi xem một chút.""

Lời này rất hợp ý của Thanh Thanh, vội ôm cánh tay A Hạo lắc lắc, khuôn mặt nhỏ cười, nói:

""Tỷ, tỷ thật tốt.""

A Hạo cong cong môi, không nói gì.

Thanh Thanh hiểu được trong lòng tỷ tỷ lúc này khẳng định là rất khó chịu, liền mở miệng trấn an: ""Tỷ, kỳ thật... Kỳ thật nếu tỷ không thích Tiêu thể tử, ra phủ gã chồng cũng tốt mà.""

A Hạo nhíu mày, có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn muội muội:

""Muội lúc trước đâu có nói như vậy.""

Thanh Thanh có chút hối hận, thầm nghĩ: Nàng lúc trước không phải cho rằng Tiêu thể tử đối với tỷ tỷ một lòng si tình sao? Nàng cười hắc hắc, cắn môi nói:

""Kỳ thật muội cảm thấy Tiêu thể tử là người thấu tình đạt lý. Tỷ hai mươi tuổi mới được rời phủ, tới lúc đó còn có thể gả cho nhà nào? Tỷ có thể cầu xin Tiêu thể tử, bảo hắn sớm chút cho tỷ ra không phải xong sao?""

A Hạo nghĩ nghĩ, nói:

""Được. Ta đã hiểu."" Lúc sau lại rũ mắt xuống, không nói chuyện nữa.

Xe ngựa đi đến trước cửa phủ thì dừng lại.

A Hạo cùng muội muội đi xuống xe ngựa, nhìn dinh thự xa hoa trước mặt cũng không khỏi giật mình. Mà Thanh Thanh bên cạnh mở to mắt, kích động nói:

""Tỷ, dinh thự này cũng thật lớn, trong khí phách quá đi...""

A Hạo hiểu được thể tử xưa nay tiêu tiền như nước, có một dinh thự rộng lớn như vậy, cũng không quá bất ngờ.

Mà bên kia, Tiêu Hành ôm A Vũ từ trên ngựa xuống, hắn liếc mắt nhìn hai vị tiểu cô nương bên cạnh nói:

""Nhanh vào thôi.""

Hai người gật đầu, đi nhanh đuổi theo.

Vừa đi vào, liền có một ma ma chừng hơn bốn mươi tuổi mặc một chiếc áo bông dày ra nghênh đón, bên cạnh còn có một nam tử trung niên cao gầy, nhìn bộ dáng thì hình như là quản gia.

Tướng ma ma và Lương quản gia nghe nói hôm nay thể tử sẽ tới nên đã chuẩn bị từ trước, lúc này thấy thể tử đến, lập tức ra hành lễ.

Tướng ma ma hiểu được tính tình của thể tử, ngay cả Lục cô nương cũng không được tới tòa nhà này, hôm nay lại dẫn người tới đây, bọn họ dĩ nhiên là phải chuẩn bị thật tốt. Nàng nhìn tiểu nam hài bên cạnh thể tử, cảm thấy rất đáng yêu. Lúc sau ánh mắt lại dừng ở hai vị tiểu cô nương ở phía sau thể tử.

Nhìn dung mạo hai người này, Tướng ma ma chợt ngăn người.

Hai vị tiểu cô nương này thoát nhìn không khác nhau lắm, người bên trái mặc một thân áo thêu hoa lan, phía dưới là váy cầm thêu hoa hồng mình, mặt hạnh má đào, mặt mày linh động, nhìn xinh đẹp vô cùng, mà người bên phải càng không kém cạnh, một thân hồng lẳng áo, bộ dáng xinh đẹp như tiên nữ, Tướng ma ma cũng là người từng trải, đã hầu hạ rất nhiều vị phu nhân, nhan sắc nàng cũng tạm được, trang điểm lên cũng thuộc hàng mỹ nhân.

Mà hai vị này, ăn mặc váy áo bình thường, mới mười ba mười bốn tuổi đã xinh đẹp điểm lệ như vậy, chờ mấy năm nữa càng không cần phải nói, nhất định là không ai sánh bằng.

Đây là lần đầu tiên thể tử dẫn người đến đây, hơn nữa còn là cô nương. Tướng ma ma là người có mắt nhìn, vì thế lộ ra ý cười, khéo léo hướng tới A Hạo và Thanh Thanh hành lễ.

A Hạo vội nói:

""Ma ma không cần đa lễ."" Các nàng cũng đâu phải là tiểu thư của Đại Hộ Nhân gia.

Tường ma ma lại cười cười:

""Người thế tử mang đến đương nhiên là khách quý. Hai vị cô nương không biết phải xưng hô như thế nào?""

A Hạo nhướn miệng cười, nói:

""Gọi ta là A Hạo, đây là muội muội của ta Thanh Thanh.""

Tường ma ma nói một tiếng ""A Hạo cô nương, Thanh Thanh cô nương"", sau đó đưa hai người vào trong, vừa đi vừa nói:

""Bên ngoài rất lạnh, hai vị cô nương không bị đông lạnh chứ, trước hãy ngồi xuống ghế đi để ta đi pha trà nóng.""

Nghĩ đến việc thế tử đặc biệt cho vị ma ma này đến tiếp đón các nàng, A Hạo được sủng mà lại lo sợ, bất quá cũng không làm ra cử chỉ gì, nếu không sẽ là mất mặt thế tử.

Chỉ là vị Tường ma ma là người nhiệt tình dễ gần, mà Thanh Thanh xưa nay ăn nói dễ nghe, bây giờ đang cùng Tường ma ma hàn huyên.

A Hạo cũng chẳng nói thêm cái gì, chỉ nhìn tòa dinh thự rộng lớn này.

---tòa dinh thự này so với bên ngoài càng thêm xa hoa.

Tường ma ma dẫn hai người ra khỏi cửa Thủy Hoa Lâu, lại dọc theo hành lang đi thẳng tới một chỗ tên là ""Minh Nguyệt Sáng Trong"" thư phòng, lúc này mới ngừng lại. A Hạo nhìn tấm biển có vẽ hình rồng rắn, thấy nét chữ to lại cứng cáp, nhất thời không rời mắt được. Lúc nàng ở Ký Đường Hiên, đa số là đi theo thế tử đến thư phòng, cho nên liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra, bút pháp này là của thế tử nhưng không giống mới đây lắm.

Tường ma ma nhìn thần sắc của A Hạo, ngẩng đầu nhìn tấm biển lưu niệm, lúc này mới bình tĩnh nhưng lúc sau lại càng thêm nghi hoặc. Tường ma ma cười cười nói:

""Đây là vào 6 năm trước lúc thế tử đặt mua dinh thự này đã viết.""

6 năm trước.

Tuy rằng không thừa nhận, nhưng A Hạo cảm thấy là tự mình đa tình, nàng mới vừa suy nghĩ cái gì vậy...

Thanh Thanh lại kinh ngạc nói:

""Dinh thự này là thế tử tự mình đặt mua?""

Tường ma ma gật đầu, ngữ khí có chút tự hào:

""Còn không phải sao, lúc làm việc thế tử luôn thích tự mình làm lấy, đa số đồ trang trí ở nơi này đều dựa theo yêu cầu của thế tử mà làm. Hơn nữa, thế tử còn xây một cái lều giữ ấm ở hậu viện, như thế khi đến mùa đông, cũng có thể nhìn thấy đầy đủ các loại hoa.""

Thanh Thanh ánh mắt sáng ngời, tán thưởng nói:

""Thế tử thật là quá lợi hại mà.""

Tường ma ma vui lòng cười cười, đồng ý với lời Thanh Thanh nói.

Ba người ngồi xuống ghế, Tường ma ma ra lệnh kêu nha hoàn bưng trà nóng tới. A Hạo thấy có chút lạnh, lúc này ngồi xuống thường thức một ít trà nóng, cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Bên trên chiếc bàn gỗ còn có mấy mâm bánh đường, hạt mè, kẹo như ý.

""Tường ma ma, đây là trà gì thế, mùi vị rất ngọt, uống ngon thật."" Thanh Thanh vừa ăn kẹo như ý, vừa hỏi.

Tường ma ma thấy hai vị cô nương tính tình hiền hòa, càng thêm thích, liền nói:

""Đây là trà hoa, bên trong có bỏ thêm mật ong, thích hợp để hai vị cô nương uống."" Lúc sau lại nói:

""Hai vị cô nương ngồi ở đây chơi một lát, ta đi vào phòng bếp làm bữa trưa.""

Tường ma ma đi rồi, Thanh Thanh mới quay sang A Hạo chớp chớp mắt, nói:

""Tỷ, những ngày tháng này sống thật thoải mái nha.""

A Hạo hiểu được trong lòng muội muội suy nghĩ cái gì, dặn dò nói:

""Thế tử là khách khí, muối cần phải chú ý một chút.""

Thanh Thanh bắt mặn nức nở một tiếng, tiện tay cầm lấy một cái bánh đường nhét vào trong miệng.

Qua ba mươi phút, Tiêu Hành liền dẫn A Vũ đến.

A Vũ hưng phấn chạy đến bên cạnh A Hạo, gọi một tiếng:

""Đại tỷ.""

Thanh Thanh duỗi tay gõ gõ đầu A Vũ, nói:

""Thấy đại tỷ liền quên nhị tỷ.""

A Vũ cười hắc hắc:

""Nhị tỷ.""

Thanh Thanh lúc này mới mỉm cười.

A Vũ nói:

""Mới vừa nãy Tiêu đại ca dẫn đệ đi một vòng, xem đến mê mẩn đầu óc."" hấn xoay người lại nhìn Tiêu Hành, nói:

""Tiêu đại ca, nhà huynh thật lớn.""

Tiêu Hành tâm tình thực tốt, mặt mày ôn hòa, khoe miệng hơi giờ lên, hấn chỉ nói:

""Người nếu thích, lần sau đến Yến Thành có thể đến nơi này ở.""

nói xong, liền giương mắt từ A Vũ sang A Hạo.

A Hạo vừa nhắc đầu liền đổi diện ánh mắt của Tiêu Hành.

Nàng sững sốt, rồi sau đó nhanh chóng rũ mắt, âm sắc khẽ rung nói:

""Thế tử, ta đi phòng bếp xem một chút."" nói xong, liền trốn đi.

Tiêu hành xoay người nhìn tiểu cô nương bước đi, khoe môi chậm rãi giờ lên.

Thức ăn bữa trưa tương đối phong phú.

A Hạo vốn không nghĩ sẽ dùng cơm cùng thế tử, rốt cuộc thì nơi này không giống với nhà nàng. Bất quá thế tử đã mở miệng, nàng cũng chỉ có thể căng da đầu ngồi xuống.

A Hạo nhìn tướng ăn của đệ đệ và muội muội, liền nhỏ giọng dặn dò, thế tử không phải người thích ồn ào, lúc này Thanh Thanh A Vũ vừa ăn vừa nói chuyện như vậy, thoát nhìn một chút cũng không tức giận hơn nữa còn rất dễ chịu. A Hạo có chút bất đắc dĩ, lại chỉ có thể cầm đũa mà ăn cơm.

Thanh Thanh nói:

""Tỷ, tỷ còn nhớ rõ muội thích ăn ngọt, cá chép chua ngọt này ăn thật ngon.""

Chiếc đũa trong tay A Hạo dừng một chút, không có trả lời.

Tiêu Hành lại cười cười nói:

""Đây là cá sáng nay câu lên từ cái hồ trước thư phòng, nếu thích thì ăn nhiều một chút.""

""Vâng."" Thanh Thanh gật đầu, lại cười nói:

""Cảm ơn thế tử.""

Đến buổi tối, A Hạo như thường lệ hầu hạ thế tử rửa mặt chải đầu. Nhưng tình cảnh trước mặt lại không giống, bất quá nói đến cũng kỳ quái--- rõ ràng nàng là người vô tội nhưng sao lại thành nàng chột dạ rồi.

A Hạo đứng ngây ra ở bên ngoài, nghe tiếng nước chảy ở bên trong, hai tay chà xát vào nhau, trong lòng có chút rối loạn.

Nhìn thế tử bước ra, trên người vệt nước còn chưa lau khô, A Hạo liền cầm khăn đến lau cho hắn.

Tiêu Hành ngồi ở trên giường, tùy ý để tiêu cô nương bên cạnh hầu hạ, một câu cũng không nói.

A Hạo liếc mắt nhìn một cái nhưng không mở miệng, chờ lau xong rồi, mới nói:

""Thế tử, đêm nay ta có thể ngủ cùng muội muội không?""

Khóe miệng Tiêu Hành cứng đờ, ít khi mới nói:

""Đi đi."" Hắn tuy rằng không vui nhưng cũng hiểu được tương lai của họ còn rất dài.

A Hạo nói một tiếng ""Đa tạ thế tử"", lúc sau nghĩ nghĩ liền nói:

""Thế tử ngủ sớm một chút.""

""Được."" Tiêu Hành vô cùng bất ngờ, biểu tình so với vừa rồi vui sướng hơn không ít.

Nghe tiếng cửa đóng lại, Tiêu Hành mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua nệm chần ngay ngắn, lúc này mới nằm xuống giường.

Chỉ là bây giờ không cảm thấy buồn ngủ.

Hắn lấy túi tiền trong người ra, nhẹ nhàng vuốt ve.

Là hắn quá nóng vội, đã dọa nàng sao? Tiêu Hành sung sướng cong cong môi.

Mà tối nay, A Hạo cũng có chút ngủ không được.

Tắt đèn, tỷ muội hai người đắp cùng một cái chăn. A Hạo cảm nhận được muội muội cọ cọ vào người mình, cong môi nói:

""Ngủ sớm đi.""

""Dạ."" Thanh Thanh gật đầu, không tự chủ được nói với A Hạo:

""Tỷ, Tiêu thế tử đối với chúng ta thật tốt."" Hôm nay sau khi dùng cơm trưa nàng đã đi dạo một vòng, những hạ nhân kia thấy nàng đều cung kính chào hỏi. Nàng như thế này căn bản đều không giống như tiểu thư của Đại Hộ Nhân gia, cho nên hạ nhân hành lễ với nàng khẳng định là được thế tử dặn dò.

Mà nàng cũng hiểu được, mình là dựa vào tỷ tỷ.

Thanh Thanh trong lòng có chút hâm mộ, lại có chút tiếc nuối, nếu Tiêu thế tử không có cô nương khác, thì tỷ tỷ cũng coi như là có phúc phần, thế nhưng...

Thanh Thanh thờ dãi một hơi.

A Hạo thắc mắc hỏi:

""Làm sao vậy?""

Thanh Thanh lắc lắc đầu, nói:

""Không có gì."" Kỳ thật trong lòng nàng có chút lo lắng, Tiêu thế tử tuy phong thái đỉnh đạc nhưng cũng là nam nhân, tỷ tỷ nàng lại xinh đẹp như vậy, ở chung lâu ngày khó tránh khỏi nảy sinh ý niệm ở phương diện khác. Đến lúc đó, Tiêu thế tử là chủ tử, tỷ tỷ nàng bất quá chỉ là một nha hoàn, kết quả tất nhiên là không nói cũng biết rồi.

Nghĩ đến đây, nàng liền theo bản năng nắm tay thật chặt.

""Cứ nghĩ đến hai ngày sau chúng ta lại phải xa nhau, muội có chút luyến tiếc.""

Nghe muội muội nói thế, A Hạo trong lòng cũng có vài phần ấm áp, nói:

""Muội không phải nói thế tử đối xử tốt với chúng ta sao? Chờ khi rảnh, tỷ sẽ trở về thăm muội.""

""Được.""

Không có tâm sự tiêu cô nương thật mau liền chìm vào giấc ngủ, nhưng A Hạo lại không thể nào ngủ được. Trong lòng nàng cân nhắc, làm cách nào để lấy lại túi tiền kia từ tay thế tử. Túi tiền đó, nàng còn chưa có thù xong.

Hai ngày kế tiếp, mọi người đều ở trong nhà.

Đệ đệ muội muội rất ham chơi, một cái dinh thự to lớn như thế tất nhiên là cảm thấy thích thú, chơi thế nào cũng không đủ. Mà tâm tình thế từ hai ngày nay cũng không tồi, thường xuyên dẫn A Vũ đi chơi. Mấy ngày nay, A Vũ một tiếng ""Tiêu đại ca"" treo ở trên miệng, quả thực xem Tiêu Hành như ca ca ruột của mình.

Vào ngày Tết Thượng Nguyên, Tiêu Hành dẫn ba người ra ngoài.

Ngày thường Yên Thành luôn rất đông người qua kẻ lại, hôm nay lại là tết nên vô cùng náo nhiệt. Đêm nay là Tết Thượng Nguyên, trên phố đều treo rất nhiều đèn lồng có kiểu dáng khác nhau, làm cho các cửa hàng càng thêm rực rỡ cùng với đó là tiếng hò reo náo nhiệt.

Xem Tết Thượng Nguyên ở Minh Náo Hà là đẹp nhất. Lúc trước nàng đi theo lão thái thái, cũng may mắn được cùng lão thái thái thưởng thức cảnh trí này.

A Vũ nghiêng đầu, nhìn đại tỷ nhà mình nói:

""Đại tỷ, tỷ hôm nay thật đẹp.""

A Hạo cười cười, nhưng cũng không nói gì.

Sáng nay tỉnh dậy, nàng thấy muội muội ngồi trước gương chải chuốt, xong rồi lại kéo nàng vào trang điểm. Ba năm nay, nàng ở phủ Tĩnh Quốc Công chưa bao giờ trang điểm cá, lâu dần cũng thành thói quen. Chẳng qua hôm nay Thanh Thanh khăng khăng muốn trang điểm cho nàng, nên nàng mới không có cự tuyệt.

Vốn là tiểu cô nương xinh đẹp, hiện giờ trang điểm lên, đẹp lại càng thêm đẹp. Mái tóc đen dài, da trắng như tuyết, mày liễu cong cong, phía dưới là đôi mắt trong như mặt hồ, sau đó là chiếc mũi tinh xảo. Hai má còn được đánh một chút phấn hồng, đặc biệt là đôi môi nhỏ, tô thêm son màu anđào khiến người ta hận không thể cắn một ngụm.

Mặt trăng sáng ở trên cao, cùng với pháo hoa được bắn lên không trung khiến mọi người đều kinh hô, thưởng thức cảnh đẹp tuyệt mỹ này. A Hạo cũng ngẩng đầu nhìn, thấy pháo hoa lộng lẫy nhất thời khoe miệng cong lên, tâm tình cũng vui lên vài phần.

Tiêu Hành theo bản năng quay đầu, hẩn lảng lảng nhìn khuôn mặt của tiểu cô nương, rồi lại nhìn xuống cái cổ trắng nõn, giống như một hòn ngọc quý, càng nhìn khiến tay hắn có chút ngứa.

Mà ở xa xa, Tiêu Ngọc Đề cảm đèn lồng nhìn thấy ca ca nhà mình thì có chút kinh hãi.

Tiêu Ngọc Đề là bảo bối của phủ Tĩnh Quốc Công, hôm nay ra ngoài, nàng đã trang điểm rất xinh đẹp. Tiêu Ngọc Đề mặc một thân áo gấm màu anđào cùng với áo choàng lông chim, trông rất xinh xắn lạnh lợi, nghịch ngợm đáng yêu. Bên cạnh nàng còn có hai vị, đó là huynh muội Đường gia--Đường Mộ Lễ và Đường Mộ Trinh.

Tiêu Ngọc Đề đi đến chỗ Tiêu Hành gọi một tiếng:

""Ca ca?"" Ngữ khí tràn đầy sự kinh ngạc. Nàng hiểu được ca ca xưa nay không thích những chuyện náo nhiệt thế này cho nên Tết Thượng Nguyên sẽ không ra ngoài. Mà nàng cùng ca ca không giống nhau, nàng rất thích náo nhiệt, thường xuyên đi dạo chơi cùng Trinh biểu tỷ.

Tiêu Ngọc Đề nhìn thoáng qua hai cô nương cùng tiểu nam hài bên cạnh ca ca, nhất thời càng thêm nghi hoặc.

A Hạo vội nói:

""Lục cô nương, đây là đệ đệ muội muội của nô tỳ.""

Tiêu Ngọc Đề gật gật đầu, trong lòng nghi ngờ.

""Hành biểu ca."" Đường Mộ Trinh hướng về phía Tiêu Hành gọi một tiếng, khuôn mặt nhỏ mang ý cười.

Đường Mộ Trinh là một cô nương thông minh, nhìn cảnh tượng trước mắt có cảm giác như họ là người một nhà. Nàng hiểu được vị Hành biểu ca này xưa nay tính tình nhát nhẽo, không để cô nương nào vào mắt nên trong lòng nàng cũng vui mừng. Mà vị tiểu cô nương này thật xinh đẹp, nhưng bản về xuất thân cùng gia thế cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm thiếp.

Bất quá---

Nạp thiếp cũng không tồi, bà ngoại đỡ phải nhắc về việc hôn nhân của Hành biểu ca. Nàng mười bảy tuổi còn chưa định hôn ước, đó là bởi vì nàng không muốn gả, cũng không phải vì biểu ca đâu. Nhưng bà ngoại lại cho rằng nàng một lòng ái mộ Hành biểu ca. Hành biểu ca không quay về còn tốt, nhưng bây giờ mỗi lần tới phủ Tĩnh Quốc Công, bà ngoại đều nhắc đến chuyện của Hành biểu ca, vì thế nàng cũng không hay tới phủ Tĩnh Quốc Công nữa.

Tiêu Ngọc Đề nói:

""Lão tổ tông và nương đều ở Nhất Phẩm Cư, nếu ca ca đã quay về thì cũng nên qua đó chào hỏi chứ. Hôm nay lão tổ tông vẫn luôn nhắc đến huynh.""

Tiêu Hành nhũn mày, có chút không vui.

A Hạo lại nói:

""Thế từ qua đó đi, ta đưa Thanh Thanh và A Vũ đi dạo một lát.""

Tiêu Hành nghĩ nghĩ, nói:

""Được. Ta để Trúc Sanh đi cùng các ngươi.""

Tiêu Hành vừa đi, A Hạo cảm thấy thoải mái hơn nhiều, liền dẫn muội muội đệ đệ đi dạo xem diễn xiếc ảo thuật.

Nhìn trong chốc lát, Thanh Thanh nghiêng đầu nói với A Hạo:

""Tỷ, muội muốn ăn bánh hoa quế.""

Ngày mai đệ đệ và muội muội phải đi rồi, A Hạo tất nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu này, nàng nói:

""Tỷ đi mua, hai đứa ngoan ngoãn ở lại chỗ này, đừng chạy lung tung."" Lúc sau lại cúi đầu hỏi A Vũ:

""A Vũ muốn ăn gì nào?""

A Vũ ngẩng đầu lên nói:

""Đệ muốn ăn hạt dẻ rang đường.""

""Được."" A Hạo cười xoa đầu đệ đệ, nói với Trúc Sanh bên cạnh:

""Trúc Sanh đại ca. phiền huynh trông chừng đệ đệ muội muội một chút, ta đi mua chút đồ ăn liền trở về.""

Trúc Sanh gật gật đầu.

A Hạo đi ra cửa hàng ăn vặt mua một bịch bánh hoa quế, lại mua thêm một bịch hạt dẻ rang đường, lúc trả tiền, nghĩ thế từ cũng thích ăn ngọt liền mua thêm một phần. Nàng cầm túi giấy trong tay đi dọc theo đề trở về, thấy hai bên có không ít cô nương ở đó thả đèn hoa đăng, cũng thấy hứng thú nên đi mua một cái.

Lúc đặt bút xuống viết nguyện vọng, A Hạo không cần nghĩ ngợi, sau đó lại viết thêm hai cái, cái cuối cùng nàng suy nghĩ một lúc, mới đặt bút xuống viết.

Đèn hoa đăng xinh đẹp trôi vào giữa sông, dần dần hội tụ cùng những chiếc đèn khác, mặt sông Minh Náo Hà giờ đây nhìn như một dãy ngân hà đầy ắp những ngôi sao, mệnh mệnh rộng lớn.

Nàng quay người lại, phát hiện phía sau có một nam tử thân hình cao lớn, có lẽ là đứng nhìn mình rất lâu rồi. Nàng đang muốn nói thì ngay sau đó nam nhân kia đã bắt được cổ tay nàng, đi đến bên cạnh cây đại thụ.

một lúc lâu sau A Hạo mới phản ứng lại, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, mở miệng nói:

""Thế từ... Ừm...""

Nam nhân căn bản là không cho nàng có cơ hội nói chuyện.

Dùng một tư thế bá đạo, đem nàng đè ở trên thân cây hung hăng hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Mọi nam nhân cuồng nhiệt mà mềm mại, làm cho nàng sắp không thở nổi.

Đầu A Hạo ""Ông"" lên một tiếng, tức khắc liền trống rỗng. Nàng chỉ cảm nhận được nam nhân hung hăng hôn nàng như muốn đem nàng một ngụm nuốt vào. A Hạo không dám nghĩ nhiều, nàng hiểu được mình nên đẩy hắn ra chứ không phải là để hắn tùy ý hôn như vậy. Nàng lấy hết can đảm đem tay để ở trước ngực hắn thì động tác hắn lại trở nên ôn nhu.

A Hạo giật mình, lại bị cắn nhẹ một cái:

""Um...""

hắn làm sao... làm sao có thể như thế?

Nàng chưa bao giờ cùng nam tử hôn môi, không hiểu được cảm giác này là gì, nhưng hiện giờ hắn đè nàng lên thân cây, trừ bỏ lúc đầu hơi thô bạo, lúc sau lại làm cho nàng dần buông lỏng phòng bị. Trong miệng hắn có hương vị ngọt ngào, có lẽ là mới ăn đồ ngọt, trên người nàng có một mùi hương nhàn nhạt, chính là mùi hương quen thuộc của nàng. Áo ngoài hắn mở rộng ra bao lấy cơ thể nàng, nhiệt độ cơ thể hắn làm cho nàng cảm thấy cả người mình đều nóng lên.

Qua hồi lâu, A Hạo cảm thấy mình sắp không thở nổi, thể tử mới thoáng buông ra chút. Nàng thở phì phò từng ngụm, trong lòng vô cùng bất ổn. Tuy rằng chỗ này tối đen như mực nhưng nàng cơ hồ có thể tưởng tượng được mặt mình đỏ đến mức nào. Nàng một mặt thờ dốt, một mặt lại cảm thấy thể tử cúi đầu hôn lên trán nàng, nàng cho rằng hắn muốn tiếp tục hôn môi nhưng lại không có.

Chỉ có hôn lên trán mà mặt nàng đã đỏ như vậy.

Mới đầu cảm thấy đôi môi này lạnh như băng nhưng giờ đây lại như có lửa đốt.

Chóp mũi hắn đặt lên trán nàng, hỗn loạn hô hấp, mà tư thế này quả thực có chút ái muội đi. Nàng định cúi đầu xuống nhưng đột nhiên nam nhân lại cúi người xuống ngậm lấy môi nàng, lần này không có thâm nhập, chỉ ôn nhu hôn lên. A Hạo cảm thấy tim mình đập rất nhanh, có cảm giác như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hôn xong rồi, nàng xấu hổ đến mức không dám nhìn mặt hắn.

Lại nghe được một tiếng cười khẽ, bàn tay to của nam nhân thân mật xoa đầu nàng, lúc này mới nhịn không được, giương mắt nhìn hắn.

Tuy rất tối, nhưng nàng vẫn thấy được đôi mắt đen lấp lánh của hắn. Nàng mấp máy môi nói chuyện, cùng lúc đó pháo hoa được bắn lên từ Minh Náo Hà. Trong ánh mắt hắn, ngoài pháo hoa ra còn có hình ảnh của mình.

A Hạo không biết nên nói thế nào cho phải.

Tiêu Hành duỗi tay nhẹ nhàng sờ sờ mặt của tiểu cô nương trong lòng ngực, sau đó nắm tay nàng, giọng trầm thấp nói:

""đi thôi.""

A Hạo có chút mơ hồ, duỗi tay sờ mặt của mình. Nàng không hiểu được dáng vẻ của mình lúc này thế nào, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng nói:

""Thế tử, chúng ta... Chúng ta chờ lát nữa mới qua đó đi."" Ít nhất cũng phải để mặt nàng hết nóng rồi mới về chứ.

Lời này rất hợp ý Tiêu Hành.

Tiêu Hành nhéo nhéo lòng bàn tay của tiểu cô nương bên cạnh, sung sướng cười cười. Mới vừa rồi tiểu cô nương không có đẩy hắn ra, đã nói lên trong lòng nàng cũng có chút thích mình. Có lẽ là sợ hãi thân phận của hắn, nhưng cũng chẳng sao chỉ cần nàng không kháng cự là được.

Suốt ngày hôm nay hắn đều có chút thất thần. Nhìn bộ dáng xinh xắn đáng yêu của nàng, liền nghĩ đến cảnh tượng mình hung hăng khi dễ nàng. Mới vừa rồi hắn không chế được bản thân. Bất quá---dù sao trong lòng nàng cũng đã biết rõ, hắn sao phải che giấu?

Hai người đứng ở đê trong chốc lát rồi mới trở về.

A Hạo nhìn đệ đệ muội muội, vội bỏ tay đang bị hắn nắm ra.

Nhìn hành động của nàng, Tiêu Hành tức khắc có chút hụt hẫng.

Thanh Thanh nhìn Tiêu Hành, có chút kinh ngạc, lúc sau nhìn thấy trong tay tỷ tỷ trống trơn, mới nói:

""Tỷ, bánh hoa quế của muội đâu?""

A Hạo giật mình, nàng cơ hồ đã quên luôn chuyện này.

... Vừa rồi không cẩn thận rơi xuống đất.

""Ta..."" A Hạo mấp máy môi, không biết giải thích như thế nào.

một bên Tiêu Hành lại bảo Trúc Sanh đi mua lại.

Trở về dinh thự, Tiêu Hành hiểu lúc này mình có hơi quá đáng, đang định chờ lát nữa tiểu cô nương đến đây hầu hạ sẽ trấn an nàng. Nàng tuổi còn nhỏ,

chưa từng trải qua chuyện này, đêm nay bị hấn làm vậy, đoán chừng có chút sợ hãi.

Nhưng Tiêu Hành vẫn rất vui vẻ.

Ít nhất hấn không cần phải do dự nữa.

Nghe tiếng gõ cửa, Tiêu Hành nói một tiếng:

""Vào đi."" Nhìn đến khi thấy người đi vào là Trúc Sanh, lúc này mới không vui nhăn nhăn mày.

Trúc Sanh nhìn ra tâm tình của thế tử, hành lễ nói:

""Thế tử, lúc này A Hạo cô nương nói cơ thể có chút không thoải mái, đêm nay e là không thể hầu hạ thế tử.""

không thoải mái?

Tiêu Hành dừng một chút, nghĩ nàng có phải bị bệnh hay không nhưng lúc sau đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mặt mày càng nghiêm túc. Tiêu Hành không liếc mắt nhìn Trúc Sanh một cái, chỉ phất tay bảo hấn đi xuống.

Trúc Sanh liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Tiêu Hành trầm nghĩ, hấn vốn định đêm nay sẽ cùng nàng nói rõ ràng nhưng lại không nghĩ rằng tiêu cô nương cố ý tránh hấn. hấn hiểu được nếu là lúc trước, lấy lá gan của nàng căn bản là không dám làm như vậy, nhưng mấy ngày nay hấn cố tình lộ ra vẻ mặt ôn hòa làm nàng đối với mình càng ngày càng thân thiết, không ngờ lại cho nàng lá gan cự tuyệt mình.

Chỉ là, nghĩ tới sự việc lúc này, Tiêu Hành cũng cảm lòng không được mà cong cong môi.

Mà ở ""Minh Nguyệt Sáng Trong"" A Hạo lại đang vô cùng phiền não.

Thanh Thanh nhìn thấy đêm nay tỷ tỷ mình khác thường, liền hỏi:

""Tỷ, vừa rồi tỷ và Tiêu thế tử đã xảy ra chuyện gì?""

A Hạo giương mắt, đối diện là đôi mắt đẹp của muội muội, không nói gì. Loại chuyện này, nàng làm sao có thể nói với Thanh Thanh? Nàng tuy là nha hoàn, hiểu được mình bị chủ tử khi dễ cũng không thể nói gì, huống chi nàng vốn là được Quốc Công phu nhân đưa tới Ký Đường Hiền hầu hạ thế tử, mục đích chính là để làm thông phòng.

A Hạo thu thu mày, nếu nàng không có đến phủ Tĩnh Quốc Công làm nha hoàn, giờ phút này nàng cùng một nam tử làm ra sự tình này khẳng định là muốn chịu trách nhiệm. Chỉ là, thế tử là chủ tử của nàng, chủ tử thân mật với chính nha hoàn của mình, thì biết nói thế nào đây.

Thấy tỷ tỷ không nói lời nào, Thanh Thanh lại nói:

""Tỷ, miệng của tỷ làm sao vậy?""

Miệng?

A Hạo vội đi đến trước gương xem miệng của mình. Vừa nãy bên ngoài đêm đã khuya nên nhìn không rõ nhưng lúc này lại rất rõ ràng. Thế tử cắn hơi mạnh rồi, làm cho môi nàng có chút sưng lên. A Hạo vuốt tay sờ môi mình, nhất thời mày liễu nhíu lại.

sự việc rõ ràng như thế, người thông minh như Thanh Thanh chẳng lẽ không hiểu sao? Nàng biết tỷ tỷ xưa nay da mặt mỏng, chuyện này tự nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ đành lên giường đi ngủ. Nhưng trong tâm lại không thoải mái, trầm nghĩ: Tiêu thế tử thoạt nhìn quân tử phong phạm nhưng trong xương cốt vẫn là nam nhân, thấy cô nương xinh đẹp liền không nhịn được.

A Hạo nằm xuống giường, lăn qua lăn lại cũng không sao ngủ được. Lúc ngủ được rồi lại nằm mơ thấy một giấc mộng kỳ quái, chẳng những mơ thấy thế tử hôm qua làm chuyện đó mà còn thân mật hơn thế nữa.

Khi tỉnh lại A Hạo có chút thẹn thùng.

Nhưng A Hạo nào biết, tối hôm qua Tiêu Hành mơ được giấc mơ so với nàng vui vẻ hơn gấp mấy lần.

Ngày thứ hai, A Hạo tiến đệ đệ và muội muội ra cửa. Xe ngựa đã chờ ở bên ngoài nhưng tâm lý lại luyến tiếc. Tiêu Hành cũng không keo kiệt, chuẩn bị rất nhiều lễ vật.

A Hạo dặn dò đệ đệ: ""Đọc sách nhiều vào. Về sau có thời gian tỷ sẽ đến thăm đệ.""

A Vũ luyến tiếc đại tỷ, nghe lời gật đầu. Ba năm hấn đều không có gặp đại tỷ, cùng đại tỷ ở chung mấy ngày rồi lại phải tách ra. Hơn nữa... hấn cũng luyến tiếc Tiêu Đại ca. A Vũ có chút không yên tâm, nói với Tiêu Hành:

""Tiêu đại ca, đừng để người khác khi dễ đại tỷ, được không?"

A Hạo có chút dở khóc dở cười, nói:

""Đệ lo lắng cái gì? Đệ yên tâm, những người trong phủ thế tử đều thấu tình đạt lý, ít nhất nếu ta không làm sai chuyện gì khẳng định sẽ không bị trách phạt. Được rồi, bọn đệ sớm chút trở về đi.""

nói xong, A Hạo liền đỡ đệ đệ muội muội lên xe ngựa. Nàng đem một ít bạc vụn của mình nhét vào tay Thanh Thanh, nói một tiếng:

""Muội là tỷ tỷ, phải chăm sóc A Vũ thật tốt.""

Thanh Thanh ngẩn người, sau đó cười nói với A Hạo:

""Tỷ, muội biết rồi. Tỷ cũng nên chăm sóc mình cho tốt.""

""Được."" A Hạo gật gù đầu, sau đó nhìn theo xe ngựa rời đi. Nàng ngờ ngác đứng tại chỗ, lúc này nhin không được khoe mát lại đỏ. Chờ lúc nàng phục hồi lại tinh thần, xoay người lại thì thấy thế tử vẫn còn đứng ở phía sau, liền có chút xấu hổ, mấp máy môi nói:

""Thế tử, chúng ta có phải nên quay về rồi không?"

Tiêu Hành thấy dáng vẻ này của nàng, thanh âm ôn nhu nói:

""Dùng cơm trưa xong rồi về.""

A Hạo nói:

""Ta đi...Nô tỳ đi đến phòng bếp nhìn thử."" nói xong, liền như không có chuyện gì đi vào dinh thự.

Đệ đệ muội muội vừa đi, A Hạo trong lòng mới dễ ỷ, đã nhiều ngày cử chỉ nàng có chút vượt mức cho phép, trước mắt là nên tuân theo quy cũ. Chính là nàng biết, có một việc đã bắt đầu xảy ra thay đổi.

Lúc dùng cơm trưa, A Hạo vẫn không ngồi xuống cùng ăn.

Tiêu Hành thấy thế, cũng không nói gì, bắt quá lại ăn không ngon, chỉ ăn một chén cơm.

Ăn cơm trưa xong, A Hạo liền theo Tiêu Hành lên xe ngựa. Từ dinh thự này đến phủ Tỉnh Quốc Công cùng lắm là phải đi nửa canh giờ nhưng A Hạo lại cảm thấy có chút gian nan.

Trước kia hai người ở trong xe ngựa không nói lời nào an tĩnh thành thói quen, nhưng mấy ngày qua A Vũ luôn đi bên cạnh Tiêu Hành, mà A Vũ lại thích Tiêu đại ca này nên nói rất nhiều. Lúc này chỉ còn lại hai người, miệng đều ngậm như hai cái hủ nút không nói lời nào.

Tiêu Hành duỗi tay lấy chung trà.

A Hạo thấy thế, vội thêm trà đưa qua.

Tiêu Hành tiếp nhận, uống một ngụm, lúc này mới vờ như vô tình hỏi:

""Thân thể có khá hơn không?"

""A?" A Hạo có chút há hốc mồm, ngờ ngác ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi bên cạnh.

Tiêu Hành như thế nào không hiểu được tính tình của nàng, rõ ràng là không biết nói dối. hấn liền nói:

""Đêm qua nghe Trúc Sanh nói, thân thể ngươi không khỏe.""

A Hạo lúc này mới hiểu ra, ngữ khí có chút chột dạ:

""Thế tử, nô tỳ không sao.""

Tiêu Hành ""Ừ"" một tiếng, lúc sau liền không nói nữa. Tiêu Hành không nói lời nào, A Hạo tự nhiên cũng không dám chủ động nói cái gì. Chỉ là giờ phút này hai người ngồi trong xe ngựa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại nhớ tới giấc mộng hoang đường kia.

A Hạo thầm mắng chính mình không biết xấu hổ.

Trở về phủ Tỉnh Quốc Công, A Hạo thay đổi xiêm y, sau đó liền cầm bánh hoa quế trong nhà mang đến đi tìm Hạnh Dao.

Hạnh Dao cười tiếp nhận điểm tâm từ A Hạo, tức khắc cầm lên ăn ngấu nghiến. Nhìn bộ dáng của Hạnh Dao, A Hạo bật cười, vội vàng đổ một chén nước, đưa qua, nói:

""Người ăn chậm một chút.""

Hạnh Dao hướng về phía A Hạo chớp chớp mắt nói:

""Người không biết đó thôi, người đi mấy ngày, Quốc Công gia và Quốc Công phu nhân lại cãi nhau một trận.""

Nghe thế A Hạo có chút tò mò, ý bảo Hạnh Dao nói tiếp. Hạnh Dao nói:

""Cũng không hiểu vì sao cãi nhau, bắt quả nghe nói là bởi vì Lục di nương. Kỳ thật ta cảm thấy, Quốc Công phu nhân cũng rất đáng thương, tuy rằng xuất thân quyền quý nên mọi người đều xem nàng như tổ tông, đại đa số đều sợ nàng. Còn Lục di nương... Lục di nương xưa nay biết làm người, cho nên trong phủ, mặc kệ là chủ tử hay hạ nhân đối với Lục di nương đều khen không dứt miệng, cũng khó trách Quốc Công gia xem nàng như bảo bối...""

Hạnh Dao nói lời này, thật ra có chút hâm mộ.

A Hạo không nói chuyện.

Nàng ở phủ Quốc Công ba năm, chuyện của Quốc Công gia và Quốc Công phu nhân cũng nghe nói không ít. Bắt quả dù sao cũng là Đại Hộ Nhân gia, dù có không hợp ý nhưng bên ngoài cũng sẽ coi nhau như khách, nhưng sao bây giờ lại thành ra như thế. Nàng không tiếp xúc nhiều với Quốc Công phu nhân, lại cũng thấy Quốc Công phu nhân đích thị làm cho người ta sợ hãi nhưng đó cũng là trời sinh thôi. Nhưng Lục di nương này, nàng chưa bao giờ tiếp xúc cả.

Bắt quả chỉ có thể nhìn từ xa.

Quốc Công gia và Lục di nương ở hồ hoa sen câu cá, người luôn luôn uy nghiêm như Quốc Công gia lại lộ ra vẻ ôn nhu hiếm thấy.

A Hạo lẩm bẩm nói:

""Nhưng mà cũng chỉ là di nương."" không có nữ nhân nào lại cam tâm tình nguyện làm thiếp cả.

Hạnh Dao cắn một miếng bánh hoa quế trong tay, xùy một tiếng, có chút không tán đồng:

""Di nương thì sao? Ở trong lòng Quốc Công gia, Lục di nương mới là phu nhân của hắn...""

A Hạo vội cúi tay che miệng Hạnh Dao, vẻ mặt nghiêm túc nói:

""Lời này không được nói bậy.""

Hạnh Dao cũng hiểu được lời nói của mình có chút quá đáng, cười cười lấy tay A Hạo ra, hỏi: ""Được, không nói cái này nữa. Chuyện nhà của người xử lý thế nào rồi?""

Người trong phủ đều nghĩ rằng nàng là đi theo thế tử rồi phủ, mà thế tử vốn dĩ thích du sơn ngoạn thủy cũng chẳng có gì lạ. Nhưng chỉ có Hạnh Dao biết A Hạo là trở về nhà.

A Hạo nói:

""đã không có việc gì.""

Hạnh Dao lúc này mới yên tâm nói:

""Ồn rồi, về sau người cũng đừng quản nhưng chuyện như thế nữa, để dành tiền nhiều vào, sớm ngày ra phủ. Nếu ngày sau ta nghèo túng, còn có thể trông cậy vào người.""

A Hạo nghe xong cười ha ha.

A Hạo cùng Hạnh Dao hàn huyên một hồi liền đứng dậy đi về phòng hạ nhân. Bắt quả nàng cũng không biết phải đối mặt với thế tử như thế nào, ở trong sân quét tước quét bụi, lúc đến Ký Đường Hiên, mới phát hiện ở đây có chút ồn ào.

Nàng thấy Như Ý đi ra, vội hỏi:

""Như Ý cô cô, có chuyện gì vậy?""

Như Ý thấy A Hạo, vội cúi tay đem nàng kéo qua một bên, thần sắc hoảng loạn hỏi:

""Mấy ngày nay người chăm sóc thế tử thế nào vậy? Thế tử sốt cao như vậy mà cũng không chú ý, có nha hoàn như người bên cạnh để làm gì?""

A Hạo nghe nói, sùng sốt một hồi mới nói:

""Người nói là... Thế từ phát sốt?""

Như Ý gật gật đầu, cảm thấy lần này Quốc Công phu nhân khẳng định sẽ không bỏ qua cho A Hạo, liền nhỏ giọng nói:

""Vừa rồi Quốc Công phu nhân tới tìm thể tử, nói một chút liền cảm thấy thể tử bất thường. Quốc Công phu nhân lập tức đi kêu đại phu, đại phu nói thể tử đã bị nhiễm phong hàn vài ngày, nếu thân thể không tốt, chỉ sợ đã sớm không ăn được.""

A Hạo lúc này mới tự trách mình. Mấy ngày nay nàng vẫn luôn ở cạnh đệ đệ muội muội, đối với thể tử có chút không chú ý nên hẳn bị nhiễm phong hàn nàng mới không phát hiện. Hôm nay lúc dùng cơm, thể tử ăn ít như vậy chắc là cũng không muốn ăn đi.

A Hạo vào trong phòng ngủ, Lan thị và Tiêu Ngọc Đề đều ở đó.

Lan thị thấy A Hạo vào, liền chui âm lên:

""Bảo người chăm sóc tốt cho thể tử, người coi như gió thoảng qua tai sao?""

A Hạo lúc này cũng không thể nói gì hơn, chỉ cúi đầu nói:

""Là nô tỳ sợ ý, phu nhân cứ trách phạt.""

Ban đầu Lan thị đối với A Hạo còn có vài phần thích, biết nàng dung mạo xinh đẹp nhưng lại không có tâm tư gì khác, giữ mình trong sạch nàng tất nhiên là vui mừng. Khi nhi tử chỉ tên muốn A Hạo, nàng không nghĩ ngợi liền đáp ứng. Mà nha hoàn trước mắt được sủng nịnh mà đắc ý, nhi tử mới để ý nàng một chút liền không hiểu được thân phận của mình.

Lúc này Tiêu Hành nằm ở trên giường, nói với A Hạo:

""Ta có chút khát, thay ta rót ly trà.""

A Hạo gật gật đầu, vội đi ra ngoài châm trà.

Lan thị hiểu được đây là nhi tử cố tình che chở nha hoàn, nàng xoay người nhìn Tiêu Hành, mặt đầy phần nộ nói:

""Như thế nào? Người quyết tâm che chở cho nàng?""

Tiêu Hành bất động thanh sắc, không nhanh không chậm nói:

""Chuyện của nhi tử, mẫu thân không cần biết nhiều quá. Muốn mắng chửi nha hoàn này, thỉnh mẫu thân hãy tôn trọng nhi tử, về sau đừng như vậy nữa."" hẳn biết mình không nên ra mặt che chở nàng, nhưng trải qua những chuyện kia hẳn cảm thấy mình trước đây đã dùng sai cách rồi.

Muốn che chở một người, nên như thế.

Lan thị tuy rằng tức giận, nhưng cũng biết tính tình của nhi tử, nếu đối xử không tốt với nha hoàn kia, nhi tử giận lại đi ra ngoài ba năm, nàng nên là thế nào đây? Lan thị nén giận, trong lòng càng lo lắng, nói với Tiêu Hành:

""Người uống thuốc nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy ra bên ngoài nữa.""

Tiêu Hành thấy mẫu thân nhượng bộ, cũng biết nghe lời nói:

""Nhi tử nghe theo mẫu thân.""

Lan thị lúc này mới thoáng nguôi giận, rời khỏi Ký Đường Hiên.

Tiêu Ngọc Đề đi theo sau Lan thị, thấy A Hạo bung trà đi tới, liền cố tình thả chậm bước chân, dẫn A Hạo qua một bên, nói:

""Mẫu thân ta lúc này là do quá lo lắng thôi, những lời người nói người đừng để trong lòng.""

Vị Lục cô nương này rất dễ gần, A Hạo lại không nghĩ rằng nàng lại quan tâm mình như thế. Bất quá nói thật, vừa rồi Quốc Công phu nhân nói nàng không có để trong lòng. Lại nói, chuyện này là do nàng thất trách. A Hạo gật gật đầu, nói:

""Cảm ơn Lục cô nương, nô tỳ đã biết.""

Tiêu Ngọc Đề lúc này mới yên tâm, nàng rất đồng cảm với A Hạo, sợ nhất lúc mẫu thân tức giận, bộ dáng quá dọa người mà. Nàng nghĩ tới một chuyện, có lẽ có chút buồn cười, đôi mắt to nhanh như chớp xoay chuyển, nhỏ giọng nói với A Hạo:

""Ta nói cho người một bí mật---ca ca ta rất sợ đắng. Cho nên, lát nữa hầu hạ ca ca uống thuốc phải chuẩn bị mức hoa quả, bằng không huynh ấy nhất định không uống.""

A Hạo có chút kinh ngạc, cảm thấy người như thể tử mà lại sợ đắng giống tiểu cô nương, thật là một chuyện hiếm gặp.

A Hạo mặt mày tươi hẳn ra, nói một tiếng:

""Cảm ơn Lục cô nương. Nô tỳ nhớ kỹ.""

Nghe Tiêu Ngọc Đề nói xong, lúc sau A Hạo bung chén thuốc đi vào, sẵn tiện chuẩn bị một đĩa mức hoa quả nhỏ. Nàng đặt chén thuốc và mức hoa quả ở cạnh giường, sau đó nghiêng đầu nói với người trên giường:

""Thế tử, uống thuốc nào.""

Tiêu Hành đang ngồi trên giường đọc sách, nghe A Hạo nói, lúc này mới đem sách bỏ xuống.

Tiêu Hành nhìn thấy bên cạnh chén thuốc đặt mức hoa quả, nhất thời nhăn nhó, hiểu được nhất định là muội muội nói. Chẳng qua nam nhân đều thích thể diện, đặc biệt là ở trước mặt cô nương mình thích, cho nên lúc này thế tử về mặt như thường cầm lấy chén thuốc uống hết.

Cảm thấy rất sáng khoái.

A Hạo có chút bất ngờ, cầm lấy chén thuốc thế tử đã uống sạch sẽ, sau đó bung đĩa mức hoa quả, ngữ khí lấy lòng nói:

""Thế tử ăn viên mức hoa quả đi.""

Vị đắng trong miệng khó có thể chống đỡ, làm cho đầu lưỡi tê dại. Bất quá Tiêu Hành vẫn là không nói chuyện, chỉ ý bảo nàng đem đi.

A Hạo hơi hơi rũ lông mi, khóe miệng cong cong, sau đó cầm một viên mức hoa quả đưa đến bên miệng thế tử.

rõ ràng tiểu cô nương vừa rồi còn nghĩ biện pháp trốn tránh hẳn, nhưng lúc này lại đưa bản thân tới cửa. Tiêu Hành hiểu được nàng là bởi vì áy náy, tuy rằng trong lòng có chút thất vọng nhưng cũng không buông tha cơ hội này. hắn há miệng thở dốc, cắn mức hoa quả trong tay tiểu cô nương, sau đó dừng lại một chút, lại hướng lên trên cắn một cái.

Ngón tay bị ngâm lấy, mặt A Hạo bỗng chốc nóng lên.

Nàng vội rút tay về.

Lại nghe thế tử âm sắc nhàn nhạt nói:

""Như thế nào? không phải muốn trốn ta sao?""

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Da mặt của tiểu cô nương thực mỏng, hẳn chưa nói gì hết mà tai nàng đỏ lên.

Tiêu Hành hiểu được nàng có chút sợ mình, nghĩ nghĩ liền cố gắng dùng ngữ khí ôn hòa một ít, nói:

""Giúp ta lấy một viên.""

Nghe nói, A Hạo vội lấy một viên mức hoa quả đưa qua, nhưng nghĩ đến cử chỉ vừa rồi của hẳn nàng liền do dự một chút.

Bất quá động tác của Tiêu Hành so với nàng nhanh hơn. Đầu tiên là cắn một miếng mức hoa quả, lúc sau lại nắm cổ tay kéo nàng lại bên cạnh. A Hạo bị kéo, nghiêng ngả theo chiều hướng. Nàng giật mình giây dựa nhưng cánh tay nam nhân đè chặt thân nàng, cảm cứng thân mật mà đặt lên mũi nàng.

Nàng có chút khản trương, thân thể cứng đờ dựa vào ngực hẳn, theo bản năng rũ rũ mắt, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Kỳ thật nàng cũng không phải chán ghét loại cảm giác này, chỉ cảm thấy không thể hiểu được thái độ biến chuyển của thế tử mà thôi. Nhưng nàng cũng biết, nam nhân tới tuổi nhất định đều sẽ cần nữ nhân bên cạnh. Tuy rằng nàng chưa từng trải qua, nhưng khi nói chuyện với Hạnh Dao đều sẽ nghe được những chuyện này.

Thế nên nàng rất sợ thế tử sẽ làm thật.

Tiêu Hành ôm A Hạo trong ngực, lúc này mới thỏa thể đắc ý khóe miệng nhếch lên. hắn cúi đầu hôn cái trán của nàng, thân thể tiểu cô nương trong lòng ngực chột rung một chút. hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút thú vị, lúc sau trong lòng cảm thấy đau giống như bị kim đâm vậy. hắn biết trong lòng nàng còn băn khoăn, trước mắt chịu ngồi yên để cho hẳn hưởng thụ nhưng ánh mắt lại không muốn. hắn nói:

""Ngươi thông minh như vậy, nếu vẫn không rõ ta đối với ngươi có ý gì thì cũng không biết nói gì nữa.""

Trong lòng A Hạo lại nghĩ: Việc đã đến nước này, nàng có thể không biết sao?

Tiêu Hành không phải người hay nói lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa hắn cũng biết rõ, nếu mình nói ngọt với nàng quá mức, nàng nhất định sẽ không tin. Hắn và nàng không giống nhau, hắn cái gì cũng nhớ rõ, còn nàng chẳng qua chỉ coi hắn là chủ tử. Tiêu Hành một tay xoa đầu nàng ẩn vào trong ngực mình, một tay lại nắm lấy bàn tay nhỏ kia, âm sắc thanh nhuận nói:

""Đừng sợ, ta cũng sẽ không ăn ngươi.""

A Hạo đã không còn sợ hãi, chỉ cảm thấy có chút khó hiểu, hiển nhiên nàng cũng không có nói ra. Nàng không biết thế từ có ý với nàng từ lúc nào nhưng cũng biết mặc kệ mình có nguyện ý hay không, nàng đều không thể làm trái ý hắn. Hơn nữa, nàng biết mình cũng có chút thích hắn, chỉ là ngại thân phận của hắn nên nàng không dám treo cao. Nàng càng không phải người do dự, đối với chuyện này cũng vậy, trong lòng thầm suy nghĩ một phen liền có tính toán.

A Hạo ngẩng đầu, đôi mắt trong như nước nhìn Tiêu Hành, nghĩ nghĩ mới nói:

""Thế từ đối xử với nô tỳ tốt, là do nô tỳ may mắn...""

Tiêu Hành thu cười, hắn không muốn nghe lời khách sáo này. Hắn vuốt tay vuốt cằm nàng, động tác có vài phần ngả ngón, đối diện với đôi mắt nàng, có chút không vui nói:

""Ta hiểu rõ trong lòng ngươi nghĩ như thế nào, chỉ là A Hạo, chúng ta còn rất nhiều thời gian, ta cũng không gấp..." nói lời này, Tiêu Hành có chút chột dạ dừng một chút, hắn làm sao không vội chứ?

hắn nhẹ nhàng vuốt ve cằm nàng, tiếp tục nói:

""Ngươi cũng hiểu được, ta xưa nay giữ gìn trong sạch, cho nên hành động hôm qua, cũng bất quá là đối với ngươi không cảm lòng được.""

Mặt A Hạo đỏ ra, hắn cảm lòng không được... Như vậy quá mức dọa người rồi.

Tiêu Hành lại nói:

""Hôm nay ta cùng ngươi nói những lời này, chỉ muốn ngươi nghĩ kỹ một chút."" hắn đối diện với đôi mắt của người trong lòng ngực, cảm thấy lời vừa rồi của mình có chút lộn xộn, không biết tiểu cô nương ngốc này có hiểu hay không. Kiếp này hay kiếp trước, hắn đều chưa từng nói với nàng những lời như vậy. Nhưng vừa nhớ tới đó, hắn không nhịn được mà tự trách, cảm thấy trước kia mình đối xử với nàng còn chưa tốt.

hắn không nói, A Hạo thật ra cảm thấy có chút kinh ngạc.

Kỳ thật nàng cũng biết rõ, nếu thế tử thật sự coi trọng nàng, căn bản cũng không cần mất công như vậy. Thí dụ như nhị công tử Tiêu Tông kia. Lúc sau A Hạo lại cảm thấy cách so sánh này không hay lắm, thế tử sẽ không phong lưu như nhị công tử đâu. Hơn nữa thế tử đối với nàng yêu chiều, so với tưởng tượng của nàng còn nhiều hơn một ít.

Nghĩ đến đây, trong lòng A Hạo có chút vui vẻ. Nàng bỗng nhiên nhớ tới một việc, lúc này mở miệng nói:

""Kia... Thế tử có thể đem túi tiền trả lại cho nô tỳ không?""

Tiêu Hành không vui. Đưa lại túi tiền, có lý nào lại thế? Tuy rằng thứ này cũng không phải nàng cho mình nhưng kiếp trước, nàng là lòng trần đầy vui mừng đem túi tiền đưa hắn. Lúc ấy hắn nhận lấy, thấy nàng ngây ngô cười, trong lòng cũng sinh ra vài phần vui sướng. Tiêu Hành nghĩ, lời vừa rồi của hắn nàng phỏng chừng là không có nghe vào, ngược lại còn muốn đòi lại túi tiền, hắn chỉ có thể mặt dày nói:

""không được.""

Lúc này A Hạo cũng không khẩn trương, chỉ cười cười, sau đó nói:

""Nô tỳ không phải có ý kia, chỉ là... Chỉ là túi tiền kia nô tỳ còn chưa tiêu xong.""

Tiêu Hành dừng một chút, lúc sau mới bừng tỉnh. Hắn đem nàng buông ra, sau đó từ trong ngực lấy ra túi tiền. A Hạo ngồi ở cạnh giường, tiếp nhận túi tiền trong tay hắn, cúi đầu lẳng lặng nhìn. Chỉ là cảm thấy một túi tiền bình thường như vậy, thế tử lại coi như trân bảo, thật hiếm thấy. Nàng nói:

""Nô tỳ đi ra ngoài.""

Tiêu Hành làm sao để cho nàng đi được, không thuận theo nói:

""Ngươi đến đây tiêu đi.""

A Hạo cảm thấy thế từ lúc này tính tình giống hệt trẻ con, nàng cúi đầu ""Vâng"" một tiếng, sau đó đi ra gian ngoài đem hộp đựng kim chi vào. Nàng vốn định ngồi cạnh cửa sổ nhưng thế tử lại chỉ vào giường bên.

Nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống giường bên.

Tưởng rằng như vậy đã xong, không ngờ lại thấy đôi mắt đào hoa của nam nhân nhìn mình. A Hạo bị nhìn đến phát ngượng, còn tâm tư đâu mà theo dõi. Nàng làm xong việc, lúc này mới ngượng ngùng ngẩng đầu lên.

Tiêu Hành nhìn đôi mắt của A Hạo, rốt cuộc nhìn không được, duỗi tay đem nàng đè xuống giường, thừa dịp A Hạo không nói chuyện, liền đem môi đè lên môi nàng, hân vận không phải người háo sắc nhưng lúc này trong lòng lại nóng như lửa đốt.

A Hạo giật mình, không nghĩ tới hân đột nhiên lại làm như vậy.

Tiêu Hành gắt gao ôm lấy vòng eo mềm mại của tiểu cô nương trong ngực, cảm thấy mình thật sự muốn. hân biết tuổi nàng còn nhỏ, chuyện đó hân cũng chỉ có thể chịu đựng, thân thiết một chút cho đỡ thêm cũng là có thể.

A Hạo bị hân đè đến tê dại, nàng như đang trong sương mù, cảm thấy mỗi một chỗ trên người mình đều bị nhẹ nhàng bao lại. A Hạo giật mình, duỗi tay đẩy đẩy ngực hân.

Tiêu Hành dừng động tác, lập tức liền trở nên thành thật, chỉ thở hổn hển, ôm nàng hay cái gì khác cũng đều không làm.

A Hạo không biết mình đã nằm trên giường từ khi nào nhưng cũng biết rằng trên giường là nơi nguy hiểm nhất. Nàng tuy chưa trải qua chuyện nam nữ, nhưng đã từng xem qua quyển sách kia cho nên việc này cũng không phải hoàn toàn không biết. Vừa rồi nàng hạ quyết định hầu hạ thể tử thật tốt nhưng nhìn thể tử như thể chắc chắn về sau sẽ không đơn giản là chỉ làm như vậy với nàng.

A Hạo có chút lo lắng.

Tiêu Hành thấy nàng không có tức giận, nhất thời thỏa mãn cong cong môi. hân ôm lấy nàng, nói: "'Lúc ngươi bị điều đến Ký Đường Hiên, có nghĩ tới loại chuyện này không?'"

A Hạo thở một hơi, xoay người nhìn nam nhân đang ngồi trên giường với nàng, một đôi mắt đẹp như nước mùa xuân, thành thật gật đầu.

Tiêu Hành cười cười, giống như tâm tình rất tốt. hân lại cắn nàng một cái, có chút tức giận nói: "'Mấy ngày nay ta chẳng phải là chịu đựng oan uổng rồi hay sao?'" Đương nhiên, hân tuyệt đối sẽ không nói với nàng mỗi buổi tối đều phát sinh sự tình.

Nhờ có hoạn nạn mà lúc sau hai người thân mật thêm không ít, bằng không nếu là trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến có một ngày mình và thể tử cùng nằm trên một chiếc giường. Trước kia nàng không hiểu tại sao Hạnh Dao lại say mê Tam công tử như vậy, nhưng trước mắt bản thân cũng trải qua, chỉ cảm thấy việc này thật mỹ diệu---hơn nữa, nam nhân này cũng thích nàng.

Hôm chia tay đệ đệ muội muội, trong lòng nàng khó chịu, tổng cảm thấy mình là người lẻ loi. Lúc trước vốn không có cái gì, rốt cuộc trải qua mấy ngày ở chung liền hiểu được có người thân tốt thế nào. Nàng đối với thể tử có chút thích, ngoài tình yêu nam nữ ra, thì còn có một số việc khác, thí dụ như hân làm nàng cảm thấy kiên định.

---tựa như ngày đó hân cõng mình trên nền tuyết, bước đi rất ổn định vững chắc.

A Hạo tình tứ nhìn nam nhân bên cạnh, càng cảm thấy bộ dáng của hân thật đẹp mắt. Tiêu Hành có chút kiềm chế không được, lại nhào đến hôn nàng vài lần.

Nửa canh giờ sau, A Hạo rời phòng ngủ của Tiêu Hành.

Tiểu cô nương nũng nịu ngày thường, giờ phút này khuôn mặt nhỏ hồng nhuận, ánh mắt kiều mị. bộ dáng giống như nước mưa hóa mầu đơn. Nàng duỗi tay sờ khuôn mặt đang nóng bừng của mình, tim đập loạn có chút không kiềm chế được.

Nhưng sau đó miệng lại cười cười, đi đến phòng hạ nhân.

Nàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy bên trong có hai người. một người mặc một thân hợp sắc đoàn áo là Phương Châu cô cô, còn người ngồi trên ghế...

A Hạo chợt thu cười, tức khắc sắc mặt trắng bệch.

Nàng vội tiến lại, rồi sau đó cúi đầu cung kính uốn gối hành lễ:

""Nô tỳ xin chào Quốc Công phu nhân.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hôm nay Lan thị búi tóc Triều Thiên tinh xảo, trên tóc còn cài một chiếc châu thoa, mặc một thân áo gấm ngũ sắc. Nàng khí chất ngời ngời, dung mạo xinh đẹp, lại còn khéo léo lựa chọn trang phục phù hợp. Nàng vốn là mỹ nhân có hào quang tứ phía, nhưng giờ phút này mắt phượng híp lại, đôi môi đỏ mọng, làm cho người ta sinh ra vài phần kính sợ, muốn chùn bước.

A Hạo cảm thấy Quốc Công phu nhân nhất định là quan tâm sức khỏe của thể tử, liền mở miệng nói:

“Nô tỳ vừa hầu hạ thể tử uống thuốc, lúc này đã nghỉ ngơi. không biết phu nhân có chuyện gì muốn giao phó ạ?”

A Hạo biết hôm nay thể tử nhiễm phong hàn, tất cả đều do nàng gây ra, cho nên lúc này Quốc Công phu nhân trách phạt, nàng cũng không có gì oán trách.

Lan thị nghe xong, vừa lòng gật đầu.

Theo lý thì hôm nay tiểu nha hoàn này thất trách, phạm phải sai lầm như vậy, bị đuổi ra khỏi phủ cũng không có gì để nói. Nàng lo lắng cho nhi tử nhưng cũng hiểu được vị trí của nha hoàn này ở trong lòng nhi tử. Nhi tử là người hướng nội, dù cho có cố ý che chở ai cũng sẽ không trắng trợn như vậy, cử chỉ hôm nay quả thật ngoài dự đoán của nàng. Trong lòng nàng nghĩ ngợi nhưng nếu quay lại sẽ chọc giận nhi tử, thế nên đành chờ ở nơi này.

Lan thị nhàn nhạt liếc mắt nhìn A Hạo một cái.

Nàng giật mình, cảm thấy dung mạo của tiểu nha hoàn này so với trước kia càng đẹp hơn. Dung mạo xuất sắc này lại đi với thân phận thấp hèn, đây là số mệnh phải làm kiếp thất. Lan thị thấy A Hạo thần thái câu nệ, hiểu được vừa rồi mình trách cứ làm cho nàng sợ, lúc này mở miệng nói:

“Hôm nay vì việc của thể tử mà ta có hơi tức giận, bất quá đây cũng là việc của hấn, không thể hoàn toàn trách người.”

A Hạo giật mình, có chút ngoài ý muốn.

Lan thị tiếp tục nói:

“Ta đem người an bài ở Ký Đường Hiền cũng đã hơn hai tháng. Như Ý cũng có nói với ta, người hầu hạ không tệ...Chỉ là người biết đấy, ta đưa người đến đây không phải chỉ để làm nha hoàn.”

“Ý của phu nhân là...”

Lan thị nói:

“Người có tướng mạo xinh đẹp, thể tử lại coi trọng người, trước mắt...Trước mắt tất nhiên là nên tiến thêm bước nữa. Đúng rồi, lần trước ở Tuyên Bình Hầu phủ, người cũng gặp qua hai vị cô nương của Giang gia phải không?” nói đến Giang gia, khuôn mặt Lan thị liền trở nên dễ chịu:

“Với ta hai nàng bất luận ai cũng đều ưng ý, bất quá người yên tâm, mặc kệ ngày sau vị nào vào phủ đều sẽ không bạc đãi người. Trước mắt thể tử không gần nữ sắc, nên đối với người thiên vị hơn một chút, nhưng hấn là một nam nhân, có một số việc người chủ động một chút cũng không sao...”

Lan thị vẫn luôn thẳng thắn như vậy. Nàng hiểu được chỉ cần một khi nam nhân đã khai trai, đối với việc nam nữ tự nhiên cũng sẽ không còn mâu thuẫn. Trước mắt nhi tử vừa ý tiểu nha hoàn này, nhưng thân phận của nàng như thế, xong việc chỉ cần một bát canh tránh thai, cũng sẽ không gây ra hậu quả quá lớn, cũng lắm là nạp làm thiếp mà thôi. Lại nói, tên Tiêu Yến Thái kia còn bị Lục thị làm cho mê muội, nha hoàn này dung mạo xinh đẹp như thế, so với Lục thị còn tốt hơn nhiều lần.

Nhi tử này không dùng được, cho nên nàng năm lần bảy lượt nhắc nhở tiểu nha hoàn.

Lời này có ý gì thì đã rất rõ ràng rồi, nhưng A Hạo cảm thấy Quốc Công phu nhân không hiểu nhi tử của mình chút nào, sự quân tử của thể tử chỉ là ngoài mặt mà thôi. Nếu nàng mà chủ động, chỉ cần không chuẩn bị là sẽ bị ăn liền.

Hiện tại nàng đích xác thích thể tử nhưng cũng không nghĩ sẽ đem thân thể của mình giao cho hấn.

Bất quá trên mặt vẫn có chút thẹn thùng, rừ mi nói:

“Nô tỳ đã hiểu ý của phu nhân...”

Khóe môi Lan thị cong lên, đem A Hạo kéo tới trước mặt, từ trên tay tháo xuống một cái vòng ngọc từ, đeo vào vào cổ tay trắng nõn của nàng. A Hạo thấy hành động của Lan thị, vội nói:

“Phu nhân, cái này...Nô tỳ không dám nhận.”

“Đây là thưởng cho người, người cứ nhận đi.” Lan thị đánh giá một phen, nói:

“Người cũng chăm sóc mình thật tốt, đừng để uống phí dung mạo sinh đẹp trời cho này.”

A Hạo ""Đạ"" một tiếng, thấp giọng nói:

""Nô tỳ hiểu được.""

Lan thị đi rồi, A Hạo cúi đầu nhìn chiếc vòng trên cổ tay.

Nàng nghĩ nghĩ, liền tháo ra, đem vòng tay bỏ vào trong hộp trang sức thể tử cho. Nàng ngồi trên ghế, nghĩ đến việc vừa rồi ở trên giường cùng thể tử, cảm thấy có chút không ổn. Chỉ là... Hôm nay thái độ của Quốc Công phu nhân chuyển biến quá nhanh---ban đầu còn tưởng rằng đặc biệt tới trách phạt nàng, lại không nghĩ là vì chuyện này.

Dọn dẹp thỏa đáng xong, A Hạo liền tắm gội một phen, sau đó mới đến phòng bếp làm việc.

Hôm nay thể tử không khỏe, nên nàng chuẩn bị thức ăn thanh đạm một chút.

Lúc nàng đi vào gọi thể tử, thể tử đã ngủ rồi, trong ngực còn kẹp một quyển sách.

A Hạo bất đắc dĩ cười cười, đi đến trước mặt Tiêu Hành. Bộ dáng lúc ngủ của thể tử so với ngày thường càng đẹp mắt, tựa như tiên nhân vậy. Bất quá thân tiên đều không có thất tình lục dục, thể tử lại có. Nàng duỗi tay cẩn thận đem quyển sách rút ra. Trong lòng cân nhắc có nên đánh thức hắn hay không, nhưng chưa gì thì nam nhân đang ngủ say đã chậm rãi mở mắt.

Hắn vừa tỉnh, đôi mắt đen còn có chút mờ mịt, nhìn thấy nàng cũng ôn hòa một chút.

Tiêu Hành cong cong môi, theo bản năng duỗi tay trực tiếp ôm lấy eo nàng hướng vào trong ngực mình, hắn cúi đầu ngửi mùi hương ở cổ của tiểu cô nương, đôi mắt híp lại như có chút say mê, giọng trầm thấp nói:

""Tắm gội rồi sao?""

""Vâng."" A Hạo gật gật đầu, cảm thấy mình dính sát vào người thể tử. Nàng không có cử động, chỉ nói:

""Vừa rồi phu nhân tới tìm nô tỳ.""

Tiêu Hành biết tính tình của mẫu thân mình, bất quá vừa rồi hắn nói như vậy, mẫu thân nhất định sẽ không làm khó nàng. Chẳng qua trong lòng hắn có chút lo lắng, hỏi:

""Mẫu thân đã nói gì với nàng?""

A Hạo dựa vào trong ngực hắn, nói: ""Phu nhân nói, nô tỳ hầu hạ thể tử cho tốt, còn nói về sau nếu thể tử nguyện ý thành thân, phu nhân sẽ không bạc đãi nô tỳ."" Nàng hiểu được câu ""sẽ không bạc đãi"" này là ý gì, nhiều lắm là cho nàng làm di nương thôi. Điều này đối với một nha hoàn giống như cái bánh từ trên trời rơi xuống vậy nhưng nàng lại không thích cái bánh này. Nàng thấy thể tử không nói gì, chỉ tiếp tục nói:

""Kỳ thật nếu phu nhân không dặn dò, nô tỳ cũng sẽ hầu hạ thể tử thật tốt, thể tử bệnh đã mấy ngày mà nô tỳ vẫn không phát hiện, trong lòng nô tỳ rất áy náy. Hơn nữa... không phải vì thể tử là chủ tử mà là thể tử là nam nhân mà nô tỳ thích.""

Mới đầu Tiêu Hành có chút lo lắng nhưng nghe tiểu cô nương nói lúc sau hắn thật ra có chút buồn cười. Hắn lợi dụng thời cơ, hôn hôn gương mặt nàng, cánh môi thân mật cọ qua cọ lại, ôn tồn mà hưởng thụ. Hắn ôm nàng một lúc, lại buông tay cúi đầu nhìn đôi mắt nàng, hắn biết nàng cũng thích chính mình, chính là nguyện ý thân cận hắn, cũng là nguyện ý để hắn thân cận.

Việc này so với trước kia không giống nhau.

Trước kia là nàng yêu hắn.

Tiêu Hành thực buồn rầu, lúc trước nghĩ nếu mình có thể gặp lại nàng, cái gì cũng không cần nhưng sau khi gặp lại nàng, liền muốn ở bên cạnh trong chốc lát, đến nỗi nếu là nàng về sau ra phủ gả chồng, hắn đều cho nàng tuyền nhưng chuyện này hắn không làm được. Hắn hiểu được nàng tuổi còn nhỏ, đối với việc tình cảm còn ngây thơ mờ mịt, hắn luôn đem nàng đặt sâu nơi đáy lòng, hơn nữa nàng đối với hắn có chút thích, mấy ngày qua hắn vui vẻ ở cùng A Vũ... Những cái đó đều là lợi thế của hắn.

Mà hiện tại, nàng thân mật cùng hắn như vậy, lại còn mở miệng nói thích hắn nhưng hắn vẫn chưa thật sự thỏa mãn.

Nếu đổi lại là nàng trước kia, nàng để ý hắn, nói việc cưới vợ với hắn sẽ có biểu tình như vậy sao?

Hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, nhìn thật lâu, cũng không biết hắn đang nhìn gì nữa. Hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, đã trải qua một lần mất đi nàng, nếu có được thì sẽ lo mất. Giống như hiện tại, hắn ôm chặt nàng vào trong ngực vào trong ngực, lại cảm thấy chưa đủ.

Tiêu Hành không cam lòng hỏi:

""Nếu ta thành thân, vậy nàng nên làm gì?""

Nàng nên làm gì bây giờ? A Hạo rũ rũ mắt, nghiêm túc nghĩ nghĩ, cảm thấy vấn đề này thật khó trả lời. Thế tử thành thân, cùng thế tử phu nhân tân hôn. Nàng sao, chỉ cần làm tốt bổn phận của nha hoàn là được. Bất quá... Nàng không có khả năng thân mật với thế tử như hiện tại. Lại nói, nàng thích hắn cho nên nếu hắn thành thân nàng cũng có chút khổ sở. Chỉ là---thế tử dù sao cũng là chủ tử, trước mắt hãncoi trọng mình, về sau có thể sẽ thích những cô nương khác.

Nam nhân đều là tam thê tứ thiếp mà.

Tuy rằng nàng chưa từng nhìn thấy thế tử thân mật với cô nương khác, nhưng có những chuyện nàng cũng biết rõ. Thí dụ như mấy lần hân hôn nàng, nàng là lần đầu nhưng hân rõ ràng không phải. Trước mắt nhìn hân ôn nhuận quân tử nhưng trong xương cốt lại là nam nhân bá đạo, điều này khiến nàng không được thoải mái. Ngay cả việc hôn môi mà hân cũng có nhiều kinh nghiệm như vậy.

Nghĩ đến đây A Hạo bắt gác sờ sờ môi.

Từ trước đến nay, nam nhân và nữ nhân không giống nhau, nam nhân có thể hôn môi cùng rất nhiều cô nương, thậm chí làm chuyện thân mật hơn thế nữa, nhưng nữ nhân lại không được.

một lúc sau, A Hạo mới trả lời:

""Nô tỳ có thể sẽ cảm thấy khó chịu.""

Khó chịu. Tiêu Hành cau mày nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy cũng đủ rồi. Kỳ thật hân hy vọng từ miệng nàng nghe được---là hân không thể cưới cô nương khác. Lúc sau hân liền có thể cưới nàng ngốc, nói với nàng hân chỉ thích một người, ai cũng sẽ không cưới. Chỉ là hân nghĩ, hân hôm nay mới nói thích nàng, nếu dám hứa hẹn cả đời với nàng, nàng chắc chắn sẽ không tin. hân trước kia không thích hứa hẹn, tổng cảm thấy đều có thể làm được nên không cần nhiều lời, Hôn nữa đa số nam nhân hứa hẹn đều để lừa tiểu cô nương thôi.

Tiêu Hành đem khuyên tai đã chuẩn bị, đặt vào lòng bàn tay nàng.

A Hạo cảm thấy lòng bàn tay chợt lạnh lẽo, vội cúi đầu xem. Nàng nhìn thấy khuyên tai hồng bảo thạch, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt, một lúc lâu sau mới nhớ ra đây là thứ mà nàng nhìn trúng ở Lâm Lang Quán, không nghĩ thế tử sẽ mua về. Trong lòng nàng vui mừng, đột nhiên hiểu ra một số sự việc, khuôn mặt tươi cười nhỏ giọng nói:

""Lần trước thế tử đưa nô tỳ đến Lâm Lang Quán, căn bản không phải để mua trang sức cho Lục cô nương có phải không?""

Tiêu Hành ""Ừ"" một tiếng, lúc sau lại trêu ghẹo nói:

""Về sau nếu nàng thiếu bạc còn có thể bán lấy tiền.""

Người này thế nào lại...

Vừa nghe đến chuyện này A Hạo có chút thẹn thùng, lúc ấy nàng thật là quá sốt ruột. A Hạo cảm khuyên tai nhìn nhìn, lúc sau lại nói:

""Nô tỳ quả thực rất thích khuyên tai này, chỉ là...Nô tỳ không có nhã động."" Nàng bỗng nhiên lại nở nụ cười, nói:

""nói thật, nô tỳ rất sợ đau. Nhưng vì thế tử, nô tỳ nguyện ý chịu đau một lần.""

Nghe lời này, Tiêu Hành lại nghĩ đến một chuyện khác.

Kiếp trước nàng mười ba tuổi đã theo hân, đến tuổi cập kê liền thành thông phòng. Tiểu cô nương xinh đẹp, trên người bất luận nơi nào đó đều là tốt nhất, khi hành sự hân không nhịn được mà làm đau nàng. Nhưng khuôn mặt nhỏ của nàng vẫn mỉm cười quẩn lấy hân, cam tâm tình nguyện nói với hân:

""Vì thế tử, nô tỳ không sợ đau.""

trên giường nam nhân thường sẽ nói lời âu yếm, tuy hân chưa bao giờ nói qua nhưng cũng đột nhiên thông suốt, một mặt luận động, một mặt lại lời ngon tiếng ngọt. Khi đó hân nói nhỏ bên tai nàng, chỉ làm nàng đau lần này.

Nhưng sau đó, hân không nhớ rõ đã làm nàng đau bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Đường Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

A Hạo vốn muốn đi xỏ nhã động, nào biết...Thế tử lại không đồng ý.

Nàng đột nhiên có chút khó hiểu.

Thế từ tặng nàng một đôi khuyên tai đẹp như vậy, nếu nàng không có nhĩ động thì làm sao mà đeo? Nhưng chợt nghĩ tới, lấy thân phận của nàng hiện giờ, đi xỏ nhĩ động cũng không thể mang đôi khuyên tai này ra ngoài rêu rao.

Mọi người đều thích cái đẹp cả, nàng ở Ký Đường Hiền hầu hạ bên cạnh thế tử thì trong phủ cũng có nhiều người lòi ra tiếng vào. Nếu nàng mà trang điểm xinh đẹp chẳng phải là làm cho người khác ghét mình sao? Nàng ở trong phủ ba năm, luôn cố gắng làm tốt công việc mới có thể sống tốt một chút. Nay ở Ký Đường Hiền không ai để ý nhưng cũng cần phải cẩn thận.

A Hạo nhìn chính mình trong gương, tuy rằng nàng đã đến tuổi cập kê nhưng mà bộ dáng này vẫn nhìn có chút trẻ con. Tiểu cô nương có một khuôn mặt nhỏ tinh xảo, mặt mày thanh tú, mũi cao da trắng, môi anh đào mềm mại. Nàng nghĩ tới cái gì, đuôi tay kéo cổ áo xuống một chút, lộ ra cái cổ trắng nõn, phía dưới ẩn hiện mấy dấu hồng hồng.

Mặt A Hạo nóng lên, thầm oán trách kẻ đầu xỏ gây tội.

Ngày xưa nàng căn bản không bao giờ nghĩ, người nhìn quân tử như thế tử lại là một kẻ mặt dày vô sỉ. Bất quá lúc này so với trước kia tốt hơn rất nhiều, lúc trước nàng hầu hạ bên cạnh thế tử biểu tình gì cũng chẳng dám bày ra, hiện nay thế tử thân mật với nàng, nàng cảm thấy cuộc sống ở Ký Đường hiền thật thú vị bởi vì nàng cũng thích hẳn.

A Hạo đi gặp Hạnh Dao, Hạnh Dao chống cằm tinh tế đánh giá A Hạo, nhún mày lại nói:

“”Mấy ngày không thấy, sắc mặt ngươi hồng nhuận lên không ít.”” nói xong Hạnh Dao cười cười: “”Ngươi nói. . .Ký Đường Hiền đúng là dưỡng người rất tốt. Lúc trước ngươi ở Cẩm Đường, lão thái thái đối xử với ngươi không tôi cũng không thấy ngươi mập lên chút nào.””

A Hạo có chút chột dạ, kia cũng là vì thức ăn ở Ký Đường Hiền rất ngon, còn có thể tử chưa bao giờ sai bảo nàng, quả thực đem nàng dưỡng giống mấy tiểu thư trong phủ. Chỉ là nàng biết rõ thân phận của mình, nha hoàn dù sao vẫn là nha hoàn, thế tử đối tốt với nàng thế nào thì nàng cũng không thể quên thân phận của mình. A Hạo không tiếp tục nói chuyện này, chỉ nhìn Hạnh Dao nói:

“”Ngươi kêu ta tới có chuyện gì?””

nói xong, liền thấy Hạnh Dao không vui nhăn nhó, nàng hơi rũ lông mi, lúc sau lại nhìn A Hạo phiền não nói:

“”Mấy ngày nay ta thấy Thường Thụy lên đi theo ta.””

“”Thường Thụy?””

“”Phải.”” Hạnh Dao gật gật đầu:

“”Chính là tên sai vặt bên cạnh nhị công tử. Ngươi biết đó nhị công tử người này, có nha hoàn nào mà không động đến? Lúc trước ta còn tưởng rằng mình là nha hoàn bên cạnh lão thái thái, nhị công tử sẽ không dám làm bậy, nhưng trước mắt xem ra, chỉ sợ rằng. . .A Hạo, ngươi cũng hiểu được ta đơn phương ái mộ Tam công tử, nếu có người anh tuấn như thế tử đứng trước mặt bất quá cũng chỉ nhìn vài lần, trong lòng vẫn là yêu thích Tam công tử. Nếu mà ta bị nhị công tử đoạt lấy tấm thân trong trắng, ta đây còn có mặt mũi nào mà tiếp tục thích Tam công tử nữa?””

Hạnh Dao là một tiểu cô nương thông minh, ở chuyện tình yêu nam nữ cũng là một người si tình. Từ sau khi thấy Tam công tử Tiêu Đường ôn nhuận như ngọc, thì tâm liền hướng về người đó. Thích suốt ba năm, sự ái mộ này chẳng những không tiêu giảm ngược lại còn nồng nhiệt hơn nhiều. Điểm này A Hạo cảm thấy mình không bằng người ta. Nàng cũng thích thế tử nhưng tổng cảm thấy tình cảm của nàng không đến nỗi không gả cho thế tử không được.

Hạnh Dao tiếp tục nói:

“”Ngươi cũng hiểu được chúng ta chỉ là nha hoàn, làm sao dám chống lại chủ tử? Ta tránh được mừng một cũng không trốn được mười lăm.””

A Hạo cảm thấy cứ như vậy thì không có biện pháp nào cả, nhị công tử người này không có việc gì là không dám làm, nàng nghĩ nghĩ nhất thời cũng không có cách nào xử lý. Lại nghe Hạnh Dao nhắc mãi:

“”Ngươi nói xem tại sao nam nhân nào cũng chỉ nhìn vào sắc đẹp? Trừ những người chưa thấy qua nữ nhân. Bất quá. . .Lần trước thế tử đến thăm lão thái thái, dung mạo khí chất kia thật giống như từ trong tranh bước ra, nếu đổi lại là thế tử, chúng ta cũng sẽ không phải đề phòng hẳn như đề phòng nhị công tử.””

Điểm này A Hạo không dám tán đồng, cảm thấy thế tử cũng không tốt hơn là bao. Bất quá chỉ như vậy với một mình nàng. Chỉ là lời này nàng không dám nói ra.

A Hạo nói:

“”Đều trách bộ dáng của ngươi quá xinh đẹp.””

Hạnh Dao nghe xong cười khúc khích, trong lòng có chút vui mừng, nàng nói với A Hạo:

""Nếu nói như vậy, ngươi không phải so với ta càng nguy hiểm à. Lại nói, ngươi cũng phải đề phòng chút, ta nghe nói nhị công tử vẫn luôn có thành kiến với thế tử, ngươi lại là nha hoàn duy nhất bên cạnh người, ta sợ nhị công tử hấn...""

""Người bảo vệ mình cho tốt đi. Ta cả ngày ở Ký Đường Hiền đi theo bên cạnh thế tử, làm sao có thể xảy ra chuyện?""

""Cũng đúng."" Hạnh Dao lúc này mới yên tâm, sau đó mới tinh tế đánh giá khuôn mặt A Hạo, có chút kinh ngạc nói:

""Ngươi hôm nay sao lại trang điểm vậy?""

Cái này còn không phải lần trước Quốc Công phu nhân bảo nàng chăm sóc mình sao? Như Ý cô cô là người của Quốc Công phu nhân, Ký Đường Hiền sự tình gì cũng đều truyền tới tai Quốc Công phu nhân, nàng tự nhiên cũng phải làm theo.

Thấy A Hạo không nói, Hạnh Dao cũng không hỏi nhiều, chỉ nghĩ là tâm A Hạo đã rung động, nên mới trang điểm mình thật xinh đẹp, rốt cuộc thế tử là nam tử như thế tiểu cô nương nào có thể cưỡng lại đây?

Ở chuyện trang điểm, Hạnh Dao rất tự tin, nàng vuốt cằm nói:

""Nhưng mà... Ngươi không tính xô nhĩ động sao? Khuôn mặt nhỏ này, nếu thêm một đôi khuyên tai không phải là dẹt hoa lên gấm sao?""

Tâm A Hạo có chút động, lại sợ thế tử sẽ tức giận. Nhưng nàng lại nghĩ, ngày ấy nàng nói nguyện ý vì hấn chịu đau một lần, biểu tình của thế tử vẫn là có chút vui mừng, bất quá lúc sau liền trở nên kỳ quái.

Hạnh Dao hiểu được A Hạo sợ đau, liền nghiêng mặt làm nàng nhìn nhĩ động của mình, nói:

""Kỳ thật xô nhĩ động một chút cũng không đau. Dù sao ngươi hôm nay cũng không có việc gì, để ta xô giúp ngươi, lần tới chúng ta có cơ hội ra phủ có thể đi mua khuyên tai ở cửa hàng trang sức rồi.""

Vừa nhớ tới đôi hồng bảo thạch khuyên tai mà thế tử đưa cho, A Hạo đích xác có chút nóng lòng muốn thử, nếu không thể mang ra ngoài thì tự mình nhìn một cái cũng được mà. Hơn nữa thế tử đặc biệt mua cho nàng, nếu không mang chẳng lẽ đúng như thế tử nói, lần tới không có tiền lại cầm đi bán sao?

Nghĩ như vậy, A Hạo gật gật đầu.

Hạnh Dao từng nói qua vài lần nhưng lần nào A Hạo cũng lắc đầu, hôm nay thấy nàng rốt cuộc cũng gật đầu, Hạnh Dao lập tức lộ ra tươi cười.

Xô nhĩ động đích xác không đau, đầu tiên là dùng hai viên Tiểu Đậu Tử kẹp ở vành tai dùng sức xoa, sau một lát lại dùng ngón châm đã hơi qua lửa đâm vào, ngón châm mang theo một sợi chỉ hồng xuyên qua nhĩ động, sau khi máu ngừng chảy lại xuyên vào một cây lá trà.

Sau khi làm xong A Hạo không dám đụng vào lỗ tai, chỉ nghe được Hạnh Dao cười khanh khách nói:

""Ta nói không đau là không đau, không lừa ngươi phải không?""

A Hạo gật gật đầu, đích xác không phải rất đau, bất quá mới đầu lỗ tai có chút tê dại, lúc sau thì lại hơi đau nhưng so với nàng tưởng tượng thì nhẹ hơn rất nhiều. A Hạo cong cong môi, cảm thấy lần chịu đau này rất có giá trị.

Từ phòng hạ nhân của Hạnh Dao đi ra, A Hạo liền đi qua hồ sen hướng tới Ký Đường Hiền, trong lòng lại cân nhắc chuyện của nhị công tử.

không hiểu được có phải trùng hợp hay không, nàng mới vừa đi qua hành lang dài liền nhìn thấy nhị công tử Tiêu Tông đi tới, phía sau còn có gã sai vặt Thường Thụy. A Hạo theo bản năng nhìn xung quanh, vừa thấy không có người, trong lòng có chút hoảng. Bất quá bây giờ là ban ngày ban mặt, nghĩ đến nhị công tử cũng không dám làm tới đâu.

A Hạo vội uốn gối hành lễ.

Tiêu Tông nhìn A Hạo, trên mặt mang theo ý cười, đôi mắt nhìn tiểu cô nương phía trước, quả thực muốn một ngụm đem nàng nuốt vào. hấn thấy A Hạo phải đi, vội đuổi tay chân, cười nói:

""A Hạo cô nương, chúng ta thật đúng là có duyên.""

A Hạo nhìn cánh tay chân trước mặt, theo bản năng lui một bước, ngẩng đầu ngữ khí bình tĩnh nói: ""Nô tỳ còn có việc gấp...""

Tiêu Tông lại ngắt lời nàng, hơi cúi đầu, đề thấp thanh âm nói:

""A Hạo cô nương thông minh như thế, sao lại không rõ ta đối với cô nương là thật lòng, đi theo đại ca ta tuy tốt nhưng ngươi cũng hiểu được, đại ca ta như một khúc gỗ, một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, không bằng ngươi theo ta...""

A Hạo căn bản không nghĩ tới vị nhị công tử này sẽ nói ra những lời trắng trợn đến thế, trong lòng nàng xấu hổ lại buồn bực nhưng cũng chỉ có thể đề xuống, lui một bước nói:

""Nô tỳ thân phận hèn mọn, chịu không nổi sự hậu ái của nhị công tử. Nếu nhị công tử không có chuyện gì khác, nô tỳ liền xin lỗi không thể tiếp được, hôm nay nô tỳ thật sự có việc.""

Tiêu Tông cực kỳ thích bộ dáng thẹn thùng này của tiểu cô nương, lại tiến lên một bước, đang muốn duỗi tay sờ khuôn mặt nhỏ của tiểu nha hoàn này lại nghe thấy phía sau có người gọi hắn một tiếng.

""Nhị công tử.""

Tiêu Tông vừa quay đầu lại, thấy nữ tử một thân áo gấm bách hợp đi tới, người tới đứng là Lục di nương. Tiêu Tông biết Lục di nương này tuy là thiếp thất, trong phủ lại không ai dám chọc vào bởi nàng là bảo bối của Quốc Công gia. Tiêu Tông lập tức gượng lên ý cười, nói với Lục di nương:

""Hôm nay trời còn rất lạnh, di nương có hứng thú ra ngoài sao.""

A Hạo thấy là Lục di nương thì vội hành lễ, sau đó theo quy cũ đứng ở một bên.

Lục di nương nhàn nhạt liếc mắt nhìn A Hạo một cái, sau đó nói với Tiêu Tông:

""Ta vừa đi ra từ Nghe Nhĩ Cư của nhị phu nhân."" Nàng liếc nhìn A Hạo, nói:

""Nha hoàn này là của nhị công tử?""

Tiêu Tông nói:

""Đương nhiên không phải, là ngẫu nhiên gặp được thôi.""

Lục di nương nói:

""Đúng lúc ta muốn chiết mấy cây hoa mai, bất quá chân tay Vân Trụy vụng về. Nha hoàn này nhìn thông minh lanh lợi, có muốn đi chiết mai với ta không?""

A Hạo vội gật đầu:

""Nô tỳ nguyện ý.""

Lục di nương lại nói với Tiêu Tông:

""Vậy ta đi trước đây.""

Tiêu Tông thay đổi sắc mặt, giương mắt nhìn bóng dáng của Lục di nương, trong lòng vô cùng tức giận. Bất quá chỉ là một thiếp thất thôi, có cái gì tốt chứ!

đi được một đoạn, Lục di nương mới dừng bước chân, nghiêng đầu nói với tiểu nha hoàn bên cạnh:

""Được rồi, người đi đi. Nhưng đừng có lại đụng vào nhị công tử nữa.""

A Hạo không rõ Lục di nương vì sao lại giải vây cho nàng, chỉ là nàng biết hôm nay Lục di nương giúp nàng nếu để Quốc Công phu nhân biết được không biết sẽ nghĩ nàng thế nào đây. Lục di nương tuy là thiếp thất lại cũng không giống địa vị của một thiếp thất, chẳng những thay Quốc Công gia sinh một nhi tử, hơn nữa còn được sủng ái chỉ sợ như lần trước Hạnh Dao nói----ở trong lòng Quốc Công gia, vị Lục di nương này mới là thê tử của hắn.

A Hạo vội cảm kích nói:

""Nô tỳ đa tạ Lục di nương.""

Lục di nương nhoen miệng cười, dung mạo nàng vốn đã thanh lệ, lại là một nữ tử ôn nhu, cười nhạt như vậy lại càng triu mến, nàng nói:

""Cùng lắm chỉ là một chuyện nhỏ thôi, tính tình của nhị công tử trong phủ ai mà không biết, các người tuy là nha hoàn nhưng cũng là cô nương tốt. Người mau đi đi.""

A Hạo lại hành lễ, lúc này mới rời đi.

Nha hoàn bên cạnh Lục di nương Vân Trụy lúc này mới nhịn không được nói:

""Nha hoàn này bộ dáng xinh đẹp như vậy, thật sự là làm người khác không rời mắt được.""

Lục di nương tùy tay chiết một cành mai, cánh hoa có hơi hép nhưng hương hoa vẫn nồng đậm, nàng duỗi tay thưởng thức cánh hoa đã bị tàn phá, mở miệng nói:

""Nếu là không đẹp, thông minh trong sáng thế từ sao có thể xem trọng?""

A Hạo trở về Ký Đường Hiền, mới vừa tiến vào sân đã thế từ ở bên ngoài. Nàng vội đi qua, ngẩng đầu gọi một tiếng:

""Thế từ.""

Tiêu Hành cảm thấy Ký Đường Hiền không có tiểu cô nương này thì thật là nhạt nhẽo, thấy nàng đi ra ngoài lâu như vậy, nhin không được hỏi:

""Nàng đi ra ngoài làm cái gì?""

đã nhiều ngày thế từ quản nàng nhưng nàng cũng không thế nói gì, chỉ có thế thành thật khai báo.

Chuyện hôm nay nàng vốn nghĩ có hay không nói cho thế từ biết nhưng không ngờ thế từ lại để ý nàng, kia có thể hay không giúp nàng khiến trách nhiệm công tử một chút? Nàng biết rõ ngày thường thế từ không thích quản mấy việc vặt vãnh, hơn nữa nàng cũng không tưởng tượng được bộ dáng giáo huấn người khác của thế từ, biết được khả năng này không lớn nhưng trong lòng vẫn mong đợi---nếu thế từ thật sự có thể khiến trách nhiệm công tử cũng coi như là trong thời gian ngắn giải quyết được phiền toái của Hạnh Dao.

Nhưng sau khi biết thủ đoạn của thế từ để đối phó nhiệm công tử, A Hạo lại khiếp sợ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

A Hạo nói:

""Nô tỳ đi gặp Hạnh Dao, lúc trở về đừng phải nhiệm công tử, cho nên... Cho nên mới hơi chậm trễ.""

Mây Tiêu Hành chợt nhăn lại, hấn làm sao không hiểu được tính tình của Tiêu Tông?

hấn nhìn tiểu cô nương trước mắt, thấy mặt nàng như vậy hiểu được là không có chuyện gì xảy ra nhưng vẫn không yên lòng, cầm lấy bàn tay nhỏ của nàng hỏi:

""hấn có khi dễ nàng không?""

Nghe thế từ nói xong, A Hạo thầm nghĩ: Nếu nhiệm công tử khi dễ nàng, chẳng lẽ thế từ sẽ thay nàng trút giận sao? Trong lòng nàng nghĩ vậy lại không tự chủ được buộc miệng thốt ra. Bất quá nói ra lời này, nàng một chút cũng không hối hận, chỉ giương mắt nhìn nam nhân, đối diện với đôi mắt hấn. hấn nói thích mình, để ý mình, nhưng thích này của hấn có vài phần nàng vẫn không hiểu hết. A Hạo thấy hấn nhìn mình thanh lãnh giống như phủ một tầng băng, một đôi mắt đẹp hào hoa nhìn quá kinh người. Nàng thầm nghĩ là chính mình vượt mức, nàng có thân phận gì? Nhiệm công tử lại là thân phận gì?

A Hạo rừ rừ mắt.

Mặc kệ như thế nào, trong lòng nàng tóm lại là rất thất vọng.

Nhiều ngày nay thế từ luôn dính nàng, bộ dáng này cũng quá khó coi đi. Trước kia tuy rằng nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm thiếp của thế từ, nhưng mà đứng trên lập trường của một cô nương bình thường, được người nam nhân như thế từ thích cũng làm thỏa mãn cái tâm hư vinh của tiểu cô nương. A Hạo chợt cong cong môi, ý cười tràn ngập nơi đáy mắt, không để lại dấu vết đem tay rút về, làm như không có chuyện gì nói:

""Nô tỳ làm sao có chuyện gì được. Đúng rồi, thế từ hôm nay muốn ăn cá chua ngọt sao? Nô tỳ liền xuống bếp làm.""

Thế từ đang nhiễm phong hàn, nàng tất nhiên không cho hấn ăn thức ăn mặn. Bất quá hấn là một nam tử khỏe mạnh, hiện nay đã hồi phục như lúc đầu. Nàng cảm thấy đồ ăn thanh đạm lúc trước làm hấn ủy khuất, hôm nay muốn làm đồ ăn ngon hơn cho hấn, rốt cuộc ở phủ Tĩnh Quốc Công, người duy nhất nàng có thể dựa vào chỉ có mình thế từ. Hạnh Dao ở bên cạnh hầu hạ lão thái thái, nhiệm công tử vẫn như hồ rình mồi, nếu nàng không có thế từ coi trọng, bị nhiệm công tử nhìn trúng chỉ sợ sẽ bị coi như trái cây mà ăn ngay.

A Hạo đi vào phòng bếp.

Nữ đầu bếp họ Lưu nhìn nàng, cười gọi một tiếng ""A Hạo cô nương"", vừa định đi đến nói chuyện cùng A Hạo lại thấy phía sau có người tiến vào, tức khắc mặt nhăn ra, hoang mang rồi loạn hành lễ nói:

""Thế từ.""

Người xưa đã từng nói: Quân tử xa nhà bếp. Huống chi thế tử lại là chủ tử. Cho nên lúc này Tiêu Hành tiến vào, đích xác đem Lưu đầu bếp dọa cho hoảng sợ. Bất quá Lưu đầu bếp cũng có nhân lực hơn người, hiểu được vị A Hạo cô nương này rất được thế tử sủng ái, thấy hai người đến đây, liền thức thời lui xuống.

A Hạo không nghĩ tới thế tử cư nhiên sẽ theo nàng đến phòng bếp.

Hơn nữa nhìn ánh mắt của Lưu đầu bếp nhất thời trong lòng vô cùng xấu hổ và buồn bực, lại có chút thẹn thùng. Ngày thường hai người cùng lắm là ở trong phòng thân mật, hiện giờ lại...Nàng cắn cắn môi dưới, cơ hồ nhìn không được trách cứ một phen, nhưng mà nàng không có lá gan lớn như vậy.

Tiêu Hành xoay bước tiến lên, đem người ôm vào trong ngực, vuốt tay xoa mặt nàng, sau đó néo cằm nàng làm cho nàng ngẩng đầu, khiến nàng nhìn chính mình. Nhìn đôi mắt đẹp lệ của tiểu cô nương, hắn hỏi:

""Tức giận?""

Tức giận? Nàng nào có lá gan tức giận chứ? Trong lòng A Hạo nghĩ như thế.

A Hạo nhỏ giọng ngập ngừng nói:

""Thế tử...Nơi này...Nơi này là phòng bếp."" Nàng nhắc nhở hắn, nơi này là phòng bếp, với bọn hạ nhân ở Ký Đường Hiên, cửa phòng bếp là nơi để cho mọi người ra vào chứ không phải nơi để làm bậy.

Tiêu Hành dĩ nhiên biết đây là phòng bếp.

Hắn buông lỏng tay, cúi người xuống hôn cái trán tròn bóng của nàng một cái, nói:

""Nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất."" Nàng rút cuộc vẫn chưa tin hắn hoàn toàn, nhưng cũng có dao động. Mấy ngày nay hắn giống như kẻ háo sắc, tóm được nàng liền nghĩ cùng nàng thân cận, nàng tuy không dám phản kháng nhưng đến cùng vẫn là không thoải mái. Nhưng nếu nhìn ở góc độ khác, nếu nàng một chút cũng không để ý hắn thì đã không cần lấy chuyện của Tiêu Tông để thử hắn. Trong lòng Tiêu Hành còn có một cái chủ ý, vuốt tay xoa xoa đầu tiểu cô nương, sau đó mới xoay người ra khỏi phòng bếp.

A Hạo như bị lọt trong màn sương mù, tay nhỏ nhắn không được sờ trán của mình, lúc này mới cười lên thành tiếng.

Bất quá nàng cũng có chút may mắn.

Vừa rồi mình dùng tóc rũ xuống để che khuất lỗ tai, thế tử đương nhiên sẽ không chú ý tới. Để sau này nhĩ động của nàng tốt hơn, thế tử biết tự nhiên cũng sẽ không nói gì.

Tiêu Hành trở về thư phòng của mình, ngồi ở án thư sau cái ghế bằng gỗ.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước.

Kiếp trước quan hệ của hắn với người trong phủ không giống như hiện tại, ví dụ như Tiêu Tông, tuy rằng không thích hắn nhưng cũng thường lui tới Ký Đường Hiên. Tiêu Tông là người phong lưu xem trọng sắc đẹp, nhìn thấy tiểu cô nương như hoa như ngọc dĩ nhiên sẽ động tâm. Bất quá vì nghĩ nàng là người của hắn đương nhiên cũng sẽ không dám làm cái gì, nhưng trước sau lòng vẫn ngứa ngáy khó chịu, thừa dịp tiểu cô nương dâng trà sờ soạng tay nàng một chút.

Tiểu cô nương bưng trà không được, chung trà tức khắc liền khuynh đảo nhưng nàng hiểu Tiêu Tông là chủ tử cho nên thà làm nước trà nóng đổ lên mu bàn tay của mình.

Khi đó hắn rất buồn bực.

Hiện giờ nhớ tới có lẽ là bởi vì đau lòng. Bất quá khi đó chính mình lại không biết.

Sau khi Tiêu Tông đi khỏi, hắn nhìn mu bàn tay của nàng, tức giận đến một câu cũng không nói. Nàng là người sợ đau, lại thấy mình tức giận tất nhiên là một tiếng cũng không dám nói ra. Buổi tối lúc đang thân mật, hắn không muốn nhìn đến tay nàng, làm cho nàng mệt đến ngủ rồi, lúc này mới không nhịn được đứng dậy bôi thuốc mỡ cho nàng. Sau lại bị nàng phát hiện, khuôn mặt nhỏ tròn ngập ý cười, ôm cổ hắn lớn mật nói:

""Nếu nhị công tử thật sự coi trọng nô tỳ, thế tử sẽ làm thế nào?""

Hắn là một nam nhân mà nam nhân nào chả sĩ diện. Lén lút làm loại chuyện này lại còn bị tiểu cô nương phát hiện, tất nhiên có chút mất mặt, cố ý dọa nàng:

""Nếu là như vậy, ta liền đem nàng đưa cho nhị đệ.""

Nàng nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nửa câu cũng không dám nói.

Hắn cứu vớt được mặt mũi của mình lại không nghĩ sẽ dọa nàng sợ đến như vậy. Mấy ngày sau nàng sinh bệnh, sốt cao không ngừng, hắn ngồi ở giường bên vuốt trán của nàng lại nghe nàng khóc lóc nói:

""Thế tử, không cần đem nô tỳ đưa cho nhị công tử..."

hắn tức khắc có chút ngơ ngẩn.

Cũng là lúc ấy hắn mới hiểu được, thì ra một câu nói giỡn của hắn lại làm nàng sợ tới mức này.

hắn là người hồ đồ như vậy sao?

Nàng tuổi còn nhỏ đã đi theo mình, vẫn luôn tuân theo bốn phận chưa bao giờ làm ra mấy cử chỉ quá phận. Hắn không biết thế nào là tình yêu nhưng chỉ thích cùng nàng làm việc nam nữ. Lúc sau, mẫu thân lại tặng thêm mấy nha hoàn xinh đẹp nhưng hắn chưa từng xem một cái. Tiểu cô nương tuy rằng không nói gì nhưng hắn biết rõ thân sắc nàng biến hóa. Lúc mấy nha hoàn được đưa vào Ký Đường Hiền, nàng nhú mày lại bộ dáng có chút ủy khuất như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ; lúc đưa ra ngoài thì khoe miệng lại giơ lên, ánh mắt tinh anh chỉ có duy nhất thuộc về nàng. Đối với nàng, hắn tuy rằng không có nói gì nhưng trong tâm ít nhiều cũng để ý.

Sau khi nàng khỏi bệnh rồi, hắn muốn giải thích nhưng lại không nói ra được.

Cho nên mới có những chuyện kể tiếp...

Tiêu Hành móc ra túi tiền từ trong ngực. Mày nhú lại chậm rãi giãn ra, túi tiền này đã thêu xong, cuối cùng vẫn là cho hắn. Mất mà tìm lại được hắn đương nhiên phải bảo quản cho tốt. Lúc trước hắn làm sai quá nhiều chuyện, cũng hồ đồ quá lâu chỉ có thể từ giờ trở đi đối xử với nàng tốt một chút.

Buổi tối, A Hạo như bình thường sửa sang lại giường đệm hầu hạ thế tử đi ngủ.

Trước mắt tuy rằng nàng cùng thế tử thân mật một chút, nhưng cũng may thế tử không có đối với nàng tiến thêm một bước nữa. Nàng đã xem qua sách, hiểu được nam nữ chỉ có hôn mê mà không có phát sinh chuyện này thì nàng vẫn còn trong trắng.

Nàng vẫn còn trong trắng cũng coi như cho mình một đường lui.

Nàng đi đến gian ngoài, cởi váy áo nằm lên giường. Đang ngủ thì lại nghe có tiếng sột soạt, nàng mở to mắt phát hiện ở giường bên có người, theo bản năng muốn la lên nhưng người kia lại kề sát vào nàng nói:

""Là ta.""

Thế tử.

A Hạo vội ngồi dậy, sợ tới mức lưng đổ cả mồ hôi, cẩn thận nói:

""Sao thế tử lại không gọi nô tỳ?""

Tiêu Hành chỉ mặc áo ngủ, lúc này có chút lạnh, do dự một lúc liền xốc đệm giường lên, cánh tay dài liền đem người bên cạnh ôm vào trong ngực. A Hạo rụt rụt đầu, cảm thấy hơn nửa đêm mà hai người nằm trên cùng một cái giường không được hay lắm. Hơn nửa giường của nàng rất nhỏ, lại thêm thế tử, nàng căn bản không thể xoay người. Nàng dựa vào trong ngực hắn, chớp chớp mắt nói:

""Thế tử, nơi này ngủ không thoải mái, người đi vào trong nghỉ đi.""

Hơn nửa đêm còn hồ nháo cái gì đây?

Tiêu Hành lại lẩm bẩm nói:

""Ta vừa rồi... Mơ một giấc mộng.""

thì ra là bị giấc mộng dọa sao? A Hạo cảm thấy có chút buồn cười, thế tử là một đại nam nhân hai mươi sáu tuổi, lại không phải đứa trẻ sáu tuổi, làm sao lại bị giấc mộng dọa sợ? Bất quá A Hạo cũng có thể lý giải, nhỏ giọng nói:

""Nếu thế tử ngủ không được, nô tỳ có thể nói chuyện với thế tử một lát. Sau khi nói xong, thế tử đi vào nghỉ được không?""

Tiêu Hành có chút không vui, chỉ lấy cánh tay ôm sát một ít. Hắn đem mặt vùi vào cần cổ của tiểu cô nương trong ngực, ngửi hương vị trên người nàng, thấp thấp ""Ừm"" một tiếng.

Có chút ngứa, A Hạo nhúc nhích cổ, chỉ cảm thấy môi của nam nhân cọ tới cọ lui, một chút cũng không gan phận. Nàng bắt đầu đi ôm lấy hắn, vỗ về lưng hắn giống như lúc còn nhỏ hay an ủi đệ đệ. Lúc trước nàng vẫn luôn cho rằng thế tử là người lãnh đạm nhưng trước mắt nàng lại cảm nhận được một mặt khác của hắn---một đại nam nhân cũng có lúc trẻ con như vậy. Nàng hiểu được lúc này hắn không có buồn ngủ, nhưng mà nàng không muốn cùng thế tử ngủ ở trên giường nguyên buổi tối.

Huống chi ngủ như vậy cũng không hề thoải mái.

Tiêu Hành cọ một chút, nghe tiểu cô nương trong ngực ""Úm"" một tiếng, lúc này mới kinh ngạc nói: ""Làm sao vậy?"" nói xong hấn duỗi tay sờ lỗ tai nàng, lại thấy nàng theo bản năng tránh né một chút.

hấn thấy có chút không thích hợp, lập tức đứng dậy thấp đèn lên.

hấn nhìn tiểu cô nương nằm trong đệm, duỗi tay đem người bế lên, cho nàng ngồi trong lòng hấn. Sợ nàng cảm lạnh, liền dùng đệm chăn bọc kín mí, sau đó duỗi tay đẩy tóc che khuất lỗ tai nàng ra.

hấn nhìn lỗ tai nàng, nhất thời ngẩn người, không nghĩ đến nàng cư nhiên đi xỏ nhĩ động...

A Hạo thầm nghĩ chắc chắn là giấu không được, giương mắt nhìn biểu tình của thể tử, thấy sắc mặt hấn không vui, sợ hấn tức giận liền giải thích:

""Nô tỳ hôm nay mới vừa đi xuyên nhĩ động, kỳ thật... Kỳ thật một chút cũng không đau. Thể tử không phải tức giận nô tỳ chứ?"" Lời này đòi lại là trước kia nàng nào dám nói? Nhưng trước mắt tình huống bất đồng, cho nên lá gan mới lớn chút. Nàng thấy thể tử không nói lời nào, liền cắn cắn môi nói:

""Nếu thể tử không thích, nô tỳ tìm cách khiến nó khép lại...""

không phải chỉ là hai cái nhĩ động thôi sao, không cần thiết phải chọc thể tử tức giận.

Tiêu Hành than một tiếng, lắc lắc đầu nói:

""Đừng nghĩ nhiều."" hấn làm sao có thể vì việc nhỏ này mà tức giận? hấn hiểu được nàng yêu cái đẹp, kiếp trước trang sức nàng thích nhất là các loại khuyên tai, người sợ đau như vậy lại có thể vì đeo khuyên tai đẹp mà đi xuyên nhĩ động. Cho nên mỗi lần hấn nhìn thấy khuyên tai đẹp, đều sẽ mua cho nàng. Sau khi nàng đi, hấn vào phòng nàng, trong lúc vô tình tìm được một hộp gỗ nhỏ, bên trong đều là khuyên tai mà hấn mua cho nàng.

hấn không nghĩ tới mình lại tặng nàng nhiều khuyên tai như vậy.

Lúc cùng nàng ở trên giường, hấn cũng yêu nhất là lỗ tai nàng, đó là chỗ mẫn cảm nhất của nàng, thường xuyên bị hấn cắn đến phát run.

Tiêu Hành tiến sát vào nhìn nhìn, vẫn là không nhận được hỏi:

""Có đau không?""

A Hạo thấy sắc mặt thể tử hòa hoãn một ít, vội lắc đầu nói:

""Nô tỳ một chút cũng không đau, thể tử không tức giận là được.""

""Được."" Tiêu Hành lại có chút không yên tâm, cảm thấy về sau nên thay nàng thoa rượu thuốc mới được. hấn hôn mặt nàng một cái, trầm giọng nói:

""Ngủ đi, ta đi vào.""

""Thể tử cũng nên ngủ sớm."" A Hạo ngẩng đầu hôn cằm hấn nói.

Mặt Tiêu Hành lộ vẻ vui mừng, hôn môi nàng một lúc mới tha cho nàng.

Ở Đình Lan Cư, chiếc giường bằng gỗ kêu kéo kẹt cùng với tiếng thờ dốc ái muội của nam nữ, hồi lâu mới ngừng lại. Khuôn mặt nhỏ thanh lệ của Lục thị có chút hồng, ngoan ngoãn rúc vào ngực nam nhân, trên mặt tràn đầy thỏa mãn. Mặc kệ nói như thế nào, trừ thân phận là thiếp thất ra, từ khi nàng vào phủ Tĩnh Quốc Công đến nay chưa bao giờ chịu bất cứ ủy khuất nào. Hiện giờ dưới trướng nàng có nhi nữ luôn hiếu thuận với nàng, Quốc Công gia lại rất sủng nàng, lão thái thái đem nàng coi như thân nữ, ngay cả trong phủ từ trên xuống dưới đều cung kính với nàng, một chút cũng không dám thất trách.

Chỉ là---

Mặc kệ được coi trọng thế nào, nàng đến cuối cùng vẫn là thiếp thất. Nàng thì không sao nhưng lại làm liên lụy đến nhi tử và nhi nữ của mình. Lục thị thấp giọng gọi một tiếng Quốc Công gia, nhỏ giọng nói:

""Thiếp lại muốn sinh một nữ nhi cho Quốc Công gia.""

Tĩnh Quốc Công hằng ngày ít khi nói cười, khi cùng thể tử Lan thị hành phòng, cũng bắt quá làm qua loa theo lệ. Lại nói dung mạo và khí độ của Lan thị đều không giống Lục thị, hơn nữa trong lòng hấn chỉ có mình Lục thị, cưới nàng vốn đã phụ Lục thị rồi, làm sao có thể đối tốt với Lan thị? Tĩnh Quốc Công ôm lấy nữ nhân trong lòng ngực, cảm thấy mình rất yêu nàng, hấn đã từng ngóng trông một ngày có thể cùng nàng thành thân sinh con, cả đời sống cùng nàng đến đầu bạc răng long, chuyện này trong lòng hấn đã tính hết cả lại không nghĩ rằng giữa đường lại xảy ra biến cố.

Cũng may nàng không oán trách mình.

Tĩnh Quốc Công hôn người trong ngực một cái, nhớ tới lần trước nàng đẻ non trong lòng vẫn có chút thương tâm, nói:

""một đứa làm sao đủ? không chỉ có nữ nhi, còn có cả nhi tử. Nếu có thể sinh mấy nhi tử giống Đường nhi, ta thấy cũng đủ rồi.""

nói đến Tiêu Đường, trên mặt Tĩnh Quốc Công lộ ra biểu tình vừa lòng, hẳn có hai nhi tử, đại nhi tử Tiêu Hành vì chính thất là Lan thị, vừa sinh ra đã là thế tử; con thứ hai Tiêu Đường là cốt nhục của hắn và Lục thị, hẳn nhất mực yêu thương. Tuy rằng hắn không thích Lan thị nhưng bộ dáng của Tiêu Hành giống hắn, hơn nữa từ nhỏ đã thông minh, hẳn cũng thích, thế nhưng lúc lớn lên thì tính tình trở nên cổ quái cho nên dần trở nên lãnh đạm, thậm chí tuổi lớn như vậy mà còn chưa có vợ. Có một lần hắn ngẫu nhiên nghe hạ nhân bàn luận, nói nhi tử này của hắn không gần nữ sắc có lẽ là thích đàn ông, kể từ đó hắn sao có thể thích đây?

Nhưng nói sao đi nữa, hắn vẫn là thế tử.

Chỉ có con thứ Tiêu Đường hiểu thuận với hắn, lại là người không tranh đua.

Lục thị biết, từ lần trước khi Quốc Công gia cùng Lan thị xảy ra tranh chấp, hắn liền không đến chỗ Lan thị. Chuyện của Đại Hộ Nhân gia từ trước đến nay đều có quy cũ, Lan thị dù sao cũng là chính thất, mỗi ngày Quốc Công gia đều ở chỗ Lục thị, chuyện này sao có thể chịu nổi. Trước đây nhiều năm đều là dựa theo quy cũ mà hành xử, bằng không Lan thị sẽ không vừa vào cửa liền mang hài tử, sau Lan thị và Quốc Công gia tính tình không hợp mới càng ngày càng lãnh đạm, Quốc Công gia lưu lại chỗ nàng càng nhiều. Lúc sau bất quá một tháng mấy ngày đi đến chỗ Lan thị, còn lại đều ở chỗ nàng.

Có đôi khi nàng cũng nhịn không được nghĩ, Lan thị làm sao có thể chịu nổi phu quân như vậy?

Nhưng sau này nàng mới hiểu được, Lan thị này căn bản không thèm để ý Quốc Công gia, Quốc Công gia không đến, nàng cứ nhiên được nhàn rỗi. Trong lòng nàng một mặt vui mừng, ít nhất như vậy cũng sẽ không có người tranh với nàng, một mặt lại thầm tiếc nuối, nàng lại để tâm hư vinh của nữ nhân quá phá.

Lục thị nói:

""Tiêm nhi cũng sắp đến tuổi cập kê, Quốc Công gia có nghĩ tới việc hôn nhân của nàng chưa?""

Tĩnh Quốc Công đối với nữ nhi Tiêu Ngọc Tiêm này rất cưng chiều, hơn nữa nữ nhi này từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, mọi chuyện đều theo khuôn phép, cũng không cậy sủng mà sinh hư. Tĩnh Quốc Công nói:

""Ta đương nhiên đã nghĩ qua, Yên Thành không thiếu thanh niên ưu tú, Tiêm nhi của chúng ta có dung mạo xinh đẹp như vậy, lại tri thư đạt lý đương nhiên phải tìm một nhà tốt gả vào. Bất quá nàng cũng hiểu được, nam tử sống trong nhung lụa hơn phân nửa tính tình đều không tốt, cho nên chuyện này ta phải suy tính thật kỹ.""

Thấy Tĩnh Quốc Công suy nghĩ cho nữ nhi như thế, Lục thị nhịn không được lộ ra tươi cười, nàng đem nam nhân bên cạnh ôm chặt một chút, thầm nghĩ: Quốc Công gia đối với việc hôn nhân của thứ nữ coi trọng như thế, lại đối với Tiêu Hành chẳng quan tâm, hai mươi sáu tuổi còn chưa thành thân, một chút cũng không nóng nảy.

Nếu cứ như vậy, cũng không biết ngôi vị thế tử này còn giữ được bao lâu.

Năm ngày sau, nhị công tử Tiêu Tông bị mấy gã sai vặt khiêng vào Tĩnh Quốc Công phủ.

nói là khiêng cũng không khoa trương chút nào. Nhị công tử phong lưu ăn chơi trác táng ngày xưa, lúc này lại đau đến kêu to, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, hắn ăn mặc một thân áo gấm màu xanh ngọc, trước mắt lại có một vết máu lớn. Gã sai vặt vội đem người đem vào phòng, phái người đi đến phòng Thông Tri Nhị.

Nhị công tử là con duy nhất của Tiêu nhị gia, nên từ nhỏ khó tránh khỏi cưng chiều. Bởi vì như thế mới dưỡng thành bộ dáng ăn chơi trác táng, suốt ngày đắm chìm trong nữ sắc. Nhưng dù sao cũng là công tử của phủ Tĩnh Quốc Công, người ở Yên Thành tuy bất mãn lại cũng không nói gì. Bất quá, nhị công tử này cũng cường bức không biết bao dân nữ nên có không ít thù oán, hôm nay không biết là người phương nào, thừa dịp nhị công tử đi tiêu đem bao tải trồng lên người kéo vào hẻm nhỏ, đánh cho một trận, chẳng những làm gãy xương tay mà còn tổn hại đường con cháu.

Nhị phu nhân Lưu thị nhìn thấy nhi tử cả người đều bị thương, trên người nhiều vết máu lớn nhỏ, sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi, lúc sau lại khóc thảm thiết. Tiêu nhị gia Tiêu Yên Nho nhìn dáng vẻ này của nhi tử cũng có chút bị dọa sợ, vội đi kêu đại phu.

Lúc đại phu khám xong, Lưu thị vội chạy đến dò hỏi bệnh tình của nhi tử.

một người ngày thường khéo léo như Lưu thị, lúc này cũng khóc hoa cả khuôn mặt, dáng vẻ vô cùng chật vật, nàng vội nghẹn ngào nói:

""Đại phu, nhi tử ta như thế nào?""

Đại phu nói:

""Nhị công tử chỉ bị thương ngoài da, tĩnh dưỡng mấy ngày là được. Xương tay bẻ gãy kia cũng không sao cả, ngày thường phải chú ý một chút, ít nhất phải đợi ba bốn tháng mới có thể khỏi hẳn, Bất quá..." Đại phu dừng một chút:

""Nhị công tử bị người ta đánh thương về sau chuyện phòng the e là sẽ chịu ảnh hưởng. Đến nỗi về sau có con nối dõi hay không cũng còn phải xem tạo hóa của nhị công tử..."

Kia là chỗ yếu ớt nhất của nam nhân, tay nắm chân đá như thế khó tránh khỏi sẽ ngộ thương. Nghe thế, Lưu thị sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội nói:

""Đại phu, người phải cứu nhi tử của ta, nó... Nó không thể có chuyện được.""

Đại phu bắt đầu đi lắc đầu.

Lưu thị nhìn không được liền òa khóc.

Tiêu nhị gia nhìn bộ dáng này của Lưu thị, vội sai người đưa đại phu ra ngoài, nói với Lưu thị: ""Khóc lóc cái gì, nhi tử này đều là một tay nàng quản. Trước mắt xảy ra loại sự tình này, trách nhiệm đều là của nàng.""

Nghe như vậy, Lưu thị lại khóc lớn hơn.

Chuyện của nhị công tử lớn như vậy, trong phủ có người nào không biết? Bất quá đa số mọi người đều nói là nhị công tử tự làm tự chịu, trước mắt đã gặp báo ứng.

Lúc này A Hạo và Hạnh Dao ngồi ở đình hóng gió, nghe Hạnh Dao mặt mày hớn hờ kể chuyện của nhị công tử:

""thật là làm cho người ta thoải mái, về sau xem hắn còn có thể đùa giỡn với các cô nương nữa không?""

A Hạo cũng vì Hạnh Dao mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ ít vì vậy mà nhị công tử không có khả năng nhìn chăm chăm Hạnh Dao.

Chỉ là nàng cảm thấy chuyện này quá mức kỳ quái, nhị công tử trước giờ đều như vậy, cũng không thấy gặp kẻ thù, làm sao hiện giờ lại bị người khác tròng vào bao tải, sau đó... Nàng một mặt nghe Hạnh Dao miêu tả sinh động như thật, một mặt trong lòng có chút tê dại, cảm thấy chuyện này đối với nhị công tử cũng coi như là đại giáo huấn.

A Hạo cảm kích chi Hạnh Dao đưa tới trở về Ký Đường Hiên, nghĩ đến hôm qua thế tử quán lấy nàng làm cho áo ngủ của hắn bị rách. Loại xiêm y này theo lý thì chỉ có thế tử mới có thể vá, nàng đương nhiên không dám đáp ứng. Nhưng cũng sợ thế tử tức giận nên đồng ý làm cho hắn một đôi giày, lúc này hắn mới lộ ra tươi cười.

Nàng ở Ký Đường Hiên vốn rảnh rỗi không có việc làm, làm một đôi giày cũng coi như giết thời gian.

Nàng đem kim chỉ đến phòng của mình, nghĩ lúc này thế tử nhất định đang ở thư phòng đọc sách vẽ tranh, liền pha trà bưng vào.

đi vào liền thấy thế tử đứng ở phía cửa sổ.

Thế tử có dáng người tốt, lại cao lớn đỉnh đặc, nhìn như vậy làm cho nàng có chút choáng váng. Nàng nói xấu sau lưng chính mình, lúc sau liền bưng chung trà đi vào.

Tiêu Hành thấy nàng tới, mặt mày cũng ôn hòa một ít, hỏi nàng đi đến chỗ nào.

A Hạo cong cong môi đang muốn nói đi gặp Hạnh Dao, sau đó hần huyền một hồi. Nàng nhớ tới chuyện của nhị công tử, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, dừng một chút mới chậm rãi giương mắt đối diện với nam nhân. Mặt mày hần ôn hòa, càng nhìn nàng càng ngăn không được thân thể có chút run lên, lưng lạnh toát.

Chuyện của nhị công tử...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

A Hạo bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hãi.

Thế tử là người thanh tao nhã nhặn, sao có thể vì nàng mà trừng trị nhị công tử? Mặc kệ nói thế nào, nhị công tử này cũng là đệ đệ của thế tử, hơn nữa còn là người con duy nhất của nhị gia, nếu không thể có con nối dõi thì không phải xóa sổ toàn bộ nhị gia sao. A Hạo càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường, nhìn không được cong cong môi, sau đó đem khay gác qua một bên, bưng chén trà nói:

""Thế tử uống trà đi.""

Tiêu Hành hơi gật đầu, mặt mày có chút ôn hòa, đưa tay tiếp nhận chung trà màu thiên thanh. Hắn thấy tiểu cô nương trước mắt vẫn luôn nhìn tay của mình, cảm thấy có chút buồn cười, thầm nghĩ: Chẳng lẽ mặt của mình không bằng đôi tay này sao?

Bị bắt quả tang, A Hạo có chút thẹn thùng, đỏ mặt nói:

""Thế tử uống trà đi.""

""Được."" Tiêu Hành cong cong môi. Mặc kệ nàng thích tay mình hay mặt mình, không phải đều là thích hấn sao. Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Hành cũng thoải mái hơn. hấn vừa uống chung trà vừa nhìn A Hạo, hỏi:

""Lỗi tai sao rồi? Có sụng hay không?""

Mấy ngày nay thế tử vẫn luôn để ý chuyện này, lại còn bôi rượu thuốc cho nàng, làm cho nàng được sụng mà lại kinh hãi. Nàng dù sao cũng là hạ nhân, nào có phải thiên kim tiểu thư? A Hạo lắc lắc đầu trả lời:

""Nô tỳ không sao, thế tử không cần lo lắng."" Chuyện này chính nàng cũng để bụng, cũng may không có sụng lên.

Tiêu Hành lúc này mới yên tâm

Sau khi dùng cơm trưa, Tiêu Hành đến thư phòng đọc sách, còn A Hạo thì ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ chép sách. Chép xong rồi, A Hạo mới nhìn không được nghiêng đầu đánh giá thế tử đang nghiêm túc đọc sách. Nàng nhìn thế tử lúc này biểu tình chuyện chú, đột nhiên lại có hứng thú, lặng lẽ cầm bút vẽ lên giấy. Nàng vẫn chưa học vẽ, cha bắt quá là tú tài, chỉ dạy nàng đọc sách viết chữ, lần này nàng chỉ tùy tiện vẽ thôi.

A Hạo nhìn bức họa trên giấy, có chút vừa lòng cong cong môi. Nàng đương nhiên sẽ không dám so với thế tử nhưng với bản thân cũng có chút hài lòng. trên đầu chợt vang lên tiếng nói, A Hạo vội quay đầu lại, thấy thế tử không biết từ khi nào đã đứng phía sau nàng.

Bây giờ đã là chạng vạng, hoàng hôn ở phía sau hấn, hào quang rạng rỡ làm cho hấn có chút khôngthực lắm. Thế tử vốn là nhân vật thần tiên, thế nên lại tăng thêm vài phần tiên khí. A Hạo có chút thẹn thùng, tay nhỏ khó khăn lắm mới che khuất được bức họa phía trên, người từ phía sau lại ôm chặt nàng, chậm rãi đem tay nàng kéo ra.

Tay nam nhân đặt lên mu bàn tay nàng, nhẹ nhàng lấy ra, sau đó liền lộ ra một bức họa đơn giản. Nam tử trong bức vẽ khuôn mặt tuấn lãng, thần thái nghiêm túc, đang cầm sách ngồi trên án thư. Tuy rằng chỉ là vài nét bút ít ỏi nhưng vẫn hiện ra được khí chất ưu nhã của nam tử, mà được vẽ tỉ mỉ nhất là tay của nam tử, thon dài thẳng tắp, khớp xương rõ ràng.

A Hạo lẩm bẩm một câu:

""Nô tỳ đã sao chép xong rồi."" Ý này chính nói, nàng là quá nhàm chán nên mới làm loại chuyện này.

Tiêu Hành cẩn thận nhìn nhìn, nói:

""Nàng xem như có thiên phú.""

A Hạo có chút kinh ngạc, đôi mắt lập tức sáng lên, nàng cúi đầu nhìn bức họa của mình, trong lòng có chút vui sướng, được thế tử khen như vậy lại càng thêm lâng lâng.

Tiêu Hành thấy nàng vẽ mặt tươi cười, nói cho cùng nàng vẫn là một đứa trẻ. Nàng xưa nay thông minh, học cái gì cũng rất nhanh, ở phương diện vẽ tranh cũng coi như có thiên phú. hấn cầm lấy bức họa, thấy nét mực đã khô, lúc này mới cẩn thận thu lại đặt lên án thư của mình. Có nàng bên cạnh hấnkhó mà tập trung được, chỉ ôm lấy nàng, khẽ sát mặt nàng nói:

""Nếu nàng thấy hứng thú, lần tới ta mời Hàn tiên sinh đến dạy nàng.""

A Hạo cười:

""Thế tử đừng giễu cợt nô tỳ."" Hàn tiên sinh là nhân vật thế nào? Nàng căn bản là không có học vẽ qua, chẳng phải là làm khó Hàn tiên sinh sao?

Lời này của Tiêu Hành rất thật tâm.

Đời này hấn chỉ muốn che chở nàng, làm cho nàng thích mình. Hàn tiên sinh không để ý thân phận, hấnchỉ quan tâm đến người có thiên phú và chăm chỉ, tiểu cô nương trong ngực này có thiên phú, nếu chăm chỉ chút nghĩ đến sẽ trở thành một nhân tài. Trong lòng hấn vui mừng, lại có chút đau lòng, cảm thấy trước kia mình không hiểu nàng quá nhiều, nàng rõ ràng tốt như vậy nhưng hấn lại biết quá ít.

Tiêu Hành nói:

""Ta làm sao có thể giễu cợt nàng? Lần tới đi Minh Viễn Sơn Trang ta liền nói với Hàn tiên sinh, Hàn tiên sinh còn vui vẻ nhận nàng làm đệ tử cũng không chừng.""

Tốt, sư huynh sư muội, nghĩ cũng không tồi.

A Hạo hiểu được thế tử không phải người ba hoa nhưng nàng biết đời này Hàn tiên sinh chỉ nhận hai đệ tử, người thứ nhất là Thẩm Hoàng Hậu cũng là cháu gái ngoại của Hàn tiên sinh; người còn lại là nam nhân đang ôm nàng, thế tử của phủ Tĩnh Quốc Công. Đại Tề không biết có bao nhiêu người muốn làm đồ đệ của Hàn tiên sinh nhưng cả mặt cũng không thấy thì làm sao bái sư đây?

Chỉ là hy vọng tuy rằng xa vời nhưng nàng cũng có chút chờ mong.

Nếu thật sự trở thành đồ đệ của Hàn tiên sinh, chẳng những thân phận có biến hóa, hơn nữa nói không chừng về sau chỉ cần vẽ mấy bức họa nàng cũng có thể kiếm được bạc chuộc thân, của hồi môn liền tích góp được rồi.

Những lời này nàng đương nhiên không dám nói với thế tử. Nếu bị thế tử biết được trong lòng mình đang nghĩ gì, làm sao không nổi trận lôi đình đây? Nàng duỗi tay ôm cánh tay hắn, cười khanh khách ngẩng đầu nói:

""Thế tử đối xử với nô tỳ thật tốt.""

Đây là lời thật lòng.

Nàng ở phủ Tỉnh Quốc Công lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu gặp chủ tử như thế tử. Có lẽ bởi vì hán thích mình nhưng dựa vào việc hắn chưa bao giờ hỏi thẳng mình việc này, nàng liền cảm thấy hắn đối xử với mình rất tốt.

Tiểu cô nương gương mặt hồng hào, môi đỏ da trắng, giờ phút này mỉm cười lại càng thêm xinh đẹp kiều mỹ. Tiêu Hành nhìn đến ngây người, chỉ đem nàng ôm chặt vào lòng. Có lẽ nàng chưa bao giờ trải qua cuộc sống hạnh phúc, lại hay bị người khác sai bảo, cho nên hắn đối với nàng tốt một chút nàng liền cảm thấy mỹ mãn. Có thể chính vì thế, kiếp trước nàng mới đối với hắn một lòng một dạ.

Tiêu Hành nhất thời không nói nên lời, chỉ nhỏ giọng ""Ừ"" một tiếng.

Giờ này Ký Đường Hiền tràn đầy ảm áp hòa hợp mà ở nhị phòng lại đang vô cùng hoảng loạn.

Tiêu Tông vừa nghe chính mình bị người đã thương đến chỗ đó, trong thời gian ngắn không thể làm việc nam nữ, về sau có thể khôi phục lại hay không cũng chưa biết, hắn tức giận không thể nói được gì, đôi mắt đỏ ngầu.

Cả người Tiêu Tông đều bị thương, giờ phút này thân thể cũng suy yếu nhưng cho cùng vẫn là một đại nam nhân, lúc tức giận khiến cho bất cứ nha hoàn nào cũng không dám đến gần. Hai mắt Tiêu Tông đỏ ngầu, nhìn mấy nha hoàn xinh đẹp như hoa, mỗi người đều có dáng người thướt tha. Hắn không muốn tin, tùy ý bắt lấy một nha hoàn đề xuống giường, thô lỗ cời xiêm y đem thân mình phủ lên. Nhưng hắn dừng một chút, phát giác hạ thân vẫn không có như thường ngẩng lên, mà là truyền đến một cơn đau đớn.

Nha hoàn quần áo xộc xệch lộ ra bờ vai trắng nõn mượt mà, nhìn chủ tử nhà mình mà gương mặt phỉếm hồng, sợ tới mức cả người phát run, thò dốc từng ngón, một câu cũng không dám nói.

Nha hoàn đương nhiên biết chủ tử đã xảy ra chuyện gì, mà giờ phút này nàng cũng rõ ràng cảm nhận được nơi đó khác thường, không giống với mọi khi. . .

Tiêu Tông rên lên một tiếng, sau đó hung hăng tát nha hoàn trên giường một cái để phát tiết, phẫn nộ quát:

""đi! Tất cả cút hết ra ngoài cho ta!""

Nha hoàn vốn là thông phòng của Tiêu Tông, ánh mắt Tiêu Tông luôn rất cao, tuyền thông phòng cũng là xinh đẹp mỹ mạo, da dẻ trắng mịn. Tiêu Tông người này tuy rằng phong lưu nhưng đối với thông phòng của mình cũng rất tốt, cho nên nha hoàn này ở chỗ Tiêu Tông cũng coi như được sung sướng cả ngày. Trước mắt bị tát một cái như vậy, gương mặt phẫn nộ lập tức sưng lên, khoe miệng cũng bị đánh chảy máu.

Bởi vậy, mỹ nhân xinh đẹp, mặt cũng sưng thành đầu heo.

Đầu nha hoàn tức khắc ""Ong"" một tiếng, nghe được Tiêu Tông nói ""đi"" lập tức cả người phát run từ trên giường bò xuống, quên luôn việc sửa sang lại xiêm y, cúi người như vậy lộ ra phần ngực đầy đặn của thiếu nữ.

Mẫu thân của Tiêu Tông Lưu thị ở bên ngoài nghe được động tĩnh liền chạy đến, nhìn nhi tử của mình, lại thấy căn phòng hỗn loạn, lúc này mới đến khuyên. Nhưng loại chuyện này phải khuyên thế nào đây? Mẫu thân như nàng lại càng đau xót không thôi. Lưu thị đau lòng nói:

""Tông nhi, trên người con có thương tích, đừng hồ nháo, mau nằm xuống nghỉ.""

Tiêu Tông làm sao có thể an tâm nằm xuống?

Hắn bắt lấy cánh tay Lưu thị, ngữ khí kích động hỏi:

""Nương, con có phải vĩnh viễn sẽ như vậy không? Nếu thật như thế, con đây không bằng chết cho xong."" Hắn ngày thường thích nhất là chơi đùa với mấy ti thiếp xinh đẹp, phàm là người hắn coi trọng, mặc kệ lúc đầu có nguyện ý hay không chỉ cần cùng hắn cá nước chi hoan, biết được sự lợi hại của hắn còn không ngoan ngoãn theo hắn sao? Ở trên giường đều là ngoan ngoãn nũng nịu. Trong tất cả công tử ở phủ Tỉnh Quốc Công, thiếp thất và thông phòng của hắn là nhiều nhất. Hắn có thể một đêm chơi cùng với nhiều người, hiện giờ nhìn đáng về vô vị này của mình không biết có bao nhiêu người ở sau lưng cười nhạo hắn.

Lưu thị vội khuyên nhủ:

""Tông nhi, đại phu chỉ nói sẽ có chút ảnh hưởng, nếu chăm sóc tốt liền có thể khôi phục như lúc đầu. Nghe nương nói, phải chăm sóc mình cho tốt,

đừng nói những lời ử rừ thế này.”

Tiêu Tông bán tín bán nghi nhưng cuối cùng vẫn không muốn đối mặt với sự thật này, trong lòng thả tin tưởng Luru thị, lẩm bẩm nói:

“Nương không gạt con chứ?”

Trong lòng Luru thị có chút chột dạ, lại hiểu được đối với nhi tử lúc này mình cần phải bình tĩnh, đành gạt đầu nói:

“Nương không có gạt con đâu. Con phải chịu khó uống thuốc, mấy ngày này phải nghỉ ngơi cho tốt, con còn trẻ, cùng lắm mấy ngày liền khỏi hẳn.”

Tiêu Tông lúc này mới yên tâm nhưng cứ nghĩ đến nha hoàn bị đè ở dưới thân lúc nãy, mùi hương của nữ tử quanh quẩn ở chóp mũi hắn, trong lòng hắn vô cùng khao khát, thân thể lại vô cùng uể oải, tức khắc có chút nghĩ mà sợ. Với nam nhân mà nói, đây là chuyện quan trọng, hắn tự nhiên hiểu rõ. Trước mắt vừa nghe có thể khỏi hẳn cũng liền an lòng, lúc sau nghĩ tới cái gì, mặt lộ vẻ căm ghét nói:

“Nương, con nhất định phải điều tra rõ việc này.”

nói đến cái này, Tiêu Tông thực ra cũng mờ mịt. Hành vi của hắn cũng không phải ngày một ngày hai nhưng người khác đều là sợ hãi phủ Tĩnh Quốc Công nên chưa bao giờ có ai dám đụng đến một cọng lông của hắn, hơn nữa mấy ngày nay hắn vẫn luôn ở trong phủ, bất quá hôm nay mới ra ngoài một lúc lại xảy ra chuyện này. Việc hôm nay, người đó rõ ràng là đã chuẩn bị từ trước, căn bản không có lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Chỉ là...

Sắc mặt Tiêu Tông có chút khó coi, siết chặt nắm tay hung hăng đâm lên mép giường một quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Để con tìm được người đó, con nhất định trả cho hắn gấp trăm ngàn lần.”

Luru thị biết tính tình của nhi tử, từ nhỏ không có chịu bất cứ ủy khuất gì, lần này là lần đầu tiên nhi tử bị đánh như thế, lại có thể tàn nhẫn như vậy. Trước mắt quan trọng nhất là thân thể của nhi tử, nếu nói cho nhi tử biết khả năng chữa khỏi không lớn, nàng phải làm cách nào khuyên nhi tử đây.

Luru thị khuyên nhi tử xong liền đi tìm Tiêu nhị gia.

Tiêu nhị gia lúc này cũng vì chuyện của con mà phiền não, thấy Luru thị tiến vào, liền hỏi một câu: “Tông nhi sao rồi?”

Luru thị đỏ mắt nói:

“Đã uống thuốc rồi, đang nghỉ ngơi.” Nàng đến gần chút, hốc mắt hơi ướt, nói với Tiêu nhị gia: “Nhị gia, chuyện này nhất định phải vì Tông nhi mà đòi lại công đạo. Tông nhi còn trẻ, nếu vết thương kia về sau không khỏi e là...”

Tiêu nhị gia nhăn mày, vốn là đang tâm phiền ý loạn, lại thấy bộ dáng khóc sướt mướt của Luru thị, càng thêm bức bối:

“Nàng đau lòng nhi tử, chẳng lẽ ta không đau lòng sao? Nếu nàng không nói, chuyện này ta cũng sẽ không để yên.” Tiêu nhị gia đứng lên, nhìn mày lạnh lùng nói:

“Tiêu nhi là con trai duy nhất của ta, cũng là công tử của phủ Tĩnh Quốc Công. Ở Yến Thành, không có người nào dám bắt kính với phủ Tĩnh Quốc Công.”

Luru thị ngừng khóc, ngẩng đầu nói:

“Thiếp cũng mới vừa hỏi Tông nhi, chính Tông nhi cũng nói hôm nay không có đắc tội ai.”

Tiêu nhị gia có chút không kiên nhẫn, xoay người nhìn Luru thị, nói:

“Được, chuyện này nàng cũng không cần phải nhúng tay, trước mắt chữa khỏi cho Tông nhi mới là quan trọng.”

Cái này Luru thị đương nhiên hiểu được.

Luru thị vội gạt đầu:

“Thiếp hiểu được.” Nàng luôn luôn che chở nhi tử, từ nhỏ đến lớn coi như bảo bối. Nhi tử này của nàng tuy rằng hồ đồ nhưng nam nhân phần lớn đều phong lưu, hơn nữa các cô nương được nhi tử của nàng coi trọng cũng coi như là phúc phận.

Nghĩ đến tình trạng của nhi tử, trong lòng Luru thị vô cùng đau đớn.

Sau khi qua năm mới, mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã là đầu tháng ba. Cảnh xuân ở Yến Thành bỗng nhiên tươi đẹp, các cô nương thướt tha yêu kiều đều mặc xuân sam mới tinh, điều này làm cho cảnh trí ở Yến Thành thêm phần mỹ diệu.

Sáng sớm hôm nay, A Hạo đi theo Tiêu Hành đến Cẩm Đường để thỉnh an lão thái thái.

Tiêu Hành tới Cẩm Đường tuy không thường xuyên như mấy vị công tử tiểu thư khác nhưng lão thái thái đối với đứa cháu này vẫn là vui mừng, mỗi khi Tiêu Hành tới Cẩm Đường, lão thái thái đều hiền từ hỏi han. Đương nhiên, hỏi nhiều nhất là việc hôn nhân. Bất quá mỗi lần Tiêu Hành trả lời cũng không khác nhau lắm, lão thái thái hiểu được tính tình của tôn nhi, việc hôn nhân không dám ép hấn, cũng chỉ có thể làm từng bước hy vọng hấn có thể nghe vào lời mình nói.

Cởi áo bông ra thay bằng xuân sam, A Hạo cảm thấy lúc đi nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nàng đi theo phía sau thế tử, cùng hấn đi tới nội sảnh của Cẩm Đường, loáng thoáng nghe có người nói ""Tông nhi"". A Hạo thoáng giương mắt, nhìn nhị phu nhân đang ngồi bên cạnh lão thái thái, nghĩ chắc là đang nói về việc của Tiêu Tông. Nàng nghe Hạnh Dao nói nhị công tử bị thương ở chỗ đó, về sau không bao giờ có thể làm xương làm gãy, trong phủ không ít hạ nhân đều âm thầm cảm thấy hả giận, bất quá chỉ dám nghĩ trong lòng, lúc này ai cũng không dám chọc nhị công tử.

Lưu thị thấy Tiêu Hành tới, cũng đứng lên, cười nói:

""Thế tử tới.""

Tiêu Hành hơi gật đầu, hướng tới lão thái thái hành lễ gọi một tiếng:

""Tổ mẫu."" Lúc sau lại hướng về phía Lưu thị nói:

""Nhị thẩm.""

Lưu thị hôm nay cố ý vì chuyện của con mà đến, sự tình của nhị tử điều tra suốt một tháng cũng không để lại bất cứ dấu vết nào, trước mắt nàng cũng không biết phải đòi công đạo cho nhị tử thế nào. Nàng thấy Tiêu Hành tới, nghĩ không nên nhiều lời, liền nói với lão thái thái:

""Tông nhi cũng rất rồi rắm, lão tổ tông đừng quá lo lắng, cẩn thận tổn hại sức khỏe.""

Phủ Tĩnh Quốc Công này ai không biết Lưu thị đau lòng cho nhị công tử, hơn nữa lão thái thái đối với nhị công tử cũng rất yêu thương, trước mắt nhị công tử xảy ra việc này, lão thái thái có thể không để bụng sao? A Hạo nghe Lưu thị nói, lặng lẽ giương mắt nhìn Tiêu Hành, nhìn thế tử lúc này khuôn mặt nhàn nhạt nhưng không hề có gì khác thường.

Lưu thị cùng lão thái nói xong liền đi khỏi Cẩm Đường.

Lão thái thái bảo Tiêu Hành ngồi xuống, cũng không quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề: ""Hôm nay con đến đây rất đúng lúc, ta có việc muốn thương lượng với con.""

Tiêu Hành biểu tình cung kính, nói:

""Cái tổ mẫu muốn nói có phải là...""

Lão thái thái nhìn bộ dáng xuất sắc của tôn nhi, cười nói:

""Ta chính là nghĩ sắp tới là mừng ba tháng ba, các cô nương trong phủ đã chờ mong ngày đi đến rừng đào yến rất lâu rồi. Lúc trước con vẫn luôn ở bên ngoài, đều là Đường nhi Tông nhi dẫn các muội muội đi, năm nay con đã trở về, con là thế tử của phủ Tĩnh Quốc Công, cũng là trưởng huynh, hơn nữa... Trước đó vài ngày Tông nhi cũng xảy ra chuyện tất nhiên là không đi được. Cho nên ta nghĩ, con đi cùng với Đường nhi có được không?""

Mùng ba tháng ba là Tết Thượng Tị, ở ngoại ô có một yến hội ở rừng đào.

Hôm ấy tất cả các cô nương có địa vị trong Yến Thành đều sẽ tới. Đại Tề tuy rằng không cấm nhưng các cô nương cũng không nên ra ngoài quá nhiều, chỉ có yến hội này mới quang minh chính đại trang điểm xinh đẹp ra cửa. Mấy cô nương không có hôn ước tất nhiên là luôn mang theo túi tiền của mình để trao cho người trong lòng, nếu nam tử nhận lấy liền sẽ phải người tới cửa cầu hôn.

Cho nên nói, ở Đại Tề nữ nhân chủ động theo đuổi nam nhân cũng là điều bình thường.

Lão thái thái làm vậy là có hai nguyên nhân, thứ nhất là muốn để tôn nhi có thể ở rừng đào bồi dưỡng tình cảm cùng Trình nhị; thứ hai là nghĩ, nếu tôn nhi không thích Trình nhị, thì ở yến hội nhiều cô nương như vậy, hơn nữa đều là các tiểu thư khuê các ở Yến Thành, cũng phải nhìn trúng một người chứ. Tôn nhi chậm chạp không chịu cưới vợ, xét đến cùng là bên cạnh quá ít cô nương, không vào được mắt hấn. Mặt khác, Tiêm nhi cũng đã tới tuổi cập kê, trưởng tử cũng đã cân nhắc việc hôn nhân của nàng, nếu lần này có thể ở rừng đào yến tìm được một người cũng coi như xong một chuyện.

Bất quá, nàng lo lắng tôn nhi sẽ không đáp ứng. Phải biết rằng tôn nhi này của nàng không thích náo nhiệt. Chỉ mong hấn niệm tình mình là tổ mẫu mà có thể chấp thuận.

Tiêu Hành nghĩ nghĩ nhưng thật ra không có do dự:

""Tôn nhi đã biết.""

Lão thái thái có chút kinh ngạc, cảm thấy mấy ngày nay tôn nhi thay đổi rất nhiều. Nàng lại nhìn thoáng qua nha hoàn an tĩnh ở cạnh tôn nhi, nhất thời lòng cũng hiểu được, mặt lộ ý cười nói: ""Con đồng ý là tốt rồi. Đúng rồi, cũng thuận đường nên con đi cùng huynh muội Đường gia đi.""

Tiêu Hành đã hiểu rõ ý tứ của lão thái thái nhưng cũng gật đầu.

Tôn nhi nghĩ thông suốt như vậy, lão thái thái cũng liền an tâm.

Nàng luôn không thích Lan thị, nhưng lần trước Lan thị đem A Hạo từ nơi này sang Ký Đường Hiên cũng coi như là hành động sáng suốt. Bằng không lúc này tôn nhi chưa chắc đã nghĩ thông như vậy. Nhớ tới Lan thị, lão thái thái liền nghĩ tới việc lần trước Lục thị không cẩn thận đẻ non, nàng nói:

""Ngũ nha đầu và Lục nha đầu lúc trước cãi nhau, bất quá chúng đều là tỷ muội với nhau, con là huynh trưởng cũng nên khuyên nhủ, quan hệ của tỷ muội nên thân thiết chứ đừng đừng trở nên xa lạ.""

A Hạo cảm thấy có chút buồn cười.

Lần trước Lục di nương đẻ non, ngũ cô nương và lục cô nương chỉ là cãi nhau một trận nhỏ. Hơn nữa lão thái thái luôn che chở cho ngũ cô nương, nghĩ chắc là lo thể tử thiên vị muội muội là lục cô nương mà không quan tâm ngũ cô nương đây? Bất quá nàng biết lão thái thái đối với ngũ cô nương có chút thiên vị, cho nên đòi lại công đạo cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là---

Nàng có chút không rõ trong lòng thể tử nghĩ như thế nào.

Thể tử không thích nhất là xem náo nhiệt, hơn nữa nghe bọn hạ nhân ở Ký Đường Hiên nói, thể tử chưa bao giờ tham dự rừng đào yến. Cho nên ở Yên Thành có rất nhiều cô nương ái mộ thể tử cũng không có cơ hội lấy lòng. Mà hiện nay, thể tử cư nhiên không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng chẳng lẽ không sợ đám cô nương ái mộ hắn vây quanh sao? Lại nói, nàng hiểu được lão thái thái cố ý tác hợp thể tử cùng Đường cô nương, hôm nay nói lời này chỉ sợ cũng là vì Đường cô nương nhờ vả.

Nàng đã gặp qua Đường cô nương, bộ dáng rất xinh đẹp, hiện nay đã mười bảy tuổi mà vẫn chưa kết hôn, việc này cũng thật hiếm thấy.

Nhưng mà... Cùng với thể tử rất xứng đôi.

Lần trước lúc ở Lâm Lang Quán, nàng thầm nghĩ thể tử so với Đường cô nương tuổi tác hơi lớn hơn một chút nhưng cẩn thận giấu lại, thể tử so với nàng lại càng lớn. Nếu thể tử mà lớn thêm vài tuổi có thể làm cha nàng rồi.

Nghĩ đến cái này, trong lòng A Hạo thầm cười, cũng nhìn không được trộm liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh.

Chẳng qua đáng vẻ này của thể tử nhìn không ra là đã hai mươi sáu tuổi. Nếu nói chỉ mới mười tám đoán chừng cũng có người tin.

A Hạo đi theo Tiêu Hành trở về Ký Đường Hiên, lúc đi dọc đường hai người đều không nói chuyện. Thẳng đến lúc vào thư phòng, Tiêu Hành mới ôm người vào trong ngực, thấp giọng hỏi:

""Nghĩ gì thể?""

A Hạo ngược mắt lên, cảm thấy mình không nên hỏi nhiều, chỉ mở miệng nói:

""Lão thái thái hình như rất thích Đường cô nương."" Mới vừa nãy lão thái thái nói chuyện với thể tử, lúc sau đều chỉ nói về Đường cô nương, mà thể tử bất quá chỉ ngồi ở một bên an tĩnh nghe.

Tiêu Hành cho rằng nàng đang ghen, trong lòng vui mừng nhưng nhìn ánh mắt nàng một chút dấu hiệu cũng đều không có. Hắn có chút thất vọng, hắn đương nhiên hiểu được tổ mẫu muốn đem Đường Mộ Trình gả cho hắn, nhưng hắn là coi trọng cuộc đời của một người, hiểu được Trình biểu muội đối với mình chưa bao giờ tồn tại tình yêu nam nữ cho nên hắn mới không do dự mà đáp ứng.

hắn ra vẻ không vui hỏi:

""Nàng cho rằng, ta đồng ý chuyện này là bởi vì Trình biểu muội?""

A Hạo không hiểu được vì sao thể tử lại hỏi nàng như vậy, không chút nghĩ ngợi liền nói:

""Nếu không phải bởi vì cái này, thì không có khả năng bởi vì nô tỳ?"" Nàng cảm thấy lời nói của mình có chút kỳ quái, nói ra giống như chính mình bất mãn nhưng trong lòng căn bản là không có bất mãn. Nàng đang muốn giải thích, thấy nam nhân cười như không cười, tức khắc bưng tỉnh, không tin được lắm bậm nói:

""Chẳng lẽ... Thể tử thật sự là bởi vì nô tỳ?""

Tiêu Hành duỗi tay xoa đầu nàng, lại cười nói:

""Chẳng lẽ nàng không muốn đi rừng đào yến sao?""

không phải từ trước đến nay nàng luôn thích xem náo nhiệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

A Hạo đương nhiên muốn đi nhưng mà nàng không nghĩ tới thể tử là vì mình.

Loại chuyện này nếu như là trước kia, nàng nào dám nghĩ tới?

A Hạo nhất thời vừa mừng vừa lo, đôi mắt sáng ngập nước, sau đó giống như chú mèo mềm mại cúi đầu cọ cọ vào cánh tay Tiêu Hành, lại cười nói:

""Cảm ơn thể tử.""

Tiểu cô nương thanh âm ngọt ngào như đường mật, Tiêu Hành nghe được thần trí có chút điên đảo.

Tiêu Hành vươn ngón tay thon dài nhéo nhéo mặt A Hạo, mắt đào hoa hơi híp lại, vô cùng hưởng thụ cử chỉ thân mật của nàng đối với mình.

Nàng cùng lắm là tiểu cô nương mười bốn tuổi, ngoài mặt nhìn rất hiểu chuyện nhưng tính cách vẫn rất trẻ con. hiện nay thấy khuôn mặt nhỏ của nàng tràn đầy tươi cười, trong lòng hẳn cũng cảm thấy vui vẻ. Tiêu Hành thấy trước kia mình chưa bao giờ vì nàng làm điều gì, một số hành động cũng chỉ là theo bản năng. Nhưng hiện tại, che chở tiểu cô nương trong lòng ngực như vậy, làm nàng vui vẻ cũng không tồi.

Tiêu Hành nhin không được, lại nhéo vài cái.

Ở Hạm Đạm Viện, Lục thị nói với nữ nhi:

""Ngày mai là rừng đào yển, nghe nói công tử của phủ Định Viễn Hầu cũng sẽ tham dự.""

Công tử của phủ Định Viễn Hầu mà Lục thị nói tới là Giang Tu Viễn, huynh trưởng của Giang Bích Vi và Giang Bích Như.

Định Viễn Hầu hiện nay ở trước mặt Cảnh Cùng để cũng coi như là tâm phúc, chỉ có một con trai cùng hai cô con gái.

Tiêu Ngọc Tiêm đã gặp qua vị Giang công tử này, cũng coi như biểu ca nàng. Con vợ cả Giang Tu Viễn chính là trạng nguyên trẻ nhất ở Đại Tề, cô nương ái mộ hẳn ở Yên Thành nhiều không đếm xuể. Trước mắt vị Giang công tử này đã mười chín, cũng tới lúc làm mai rồi.

Nghe Lục thị nói, Tiêu Ngọc Tiêm nhăn nhăn nhăn.

Nàng có gương mặt khả ái, bộ dáng cực giống với Lục thị, lại trang điểm nhẹ nhàng càng làm thêm vẻ nhu nhược đáng yêu. Nàng dựa vào cánh tay của Lục thị, môi đỏ khẽ mở:

""Nương, nữ nhi chính là không thích Giang công tử, lại nói, con sao có thể xứng với người ta?

...Nàng cùng lắm chỉ là thứ nữ thôi.

nói đến cái này, trong lòng Lục thị cũng cảm thấy áy náy, nhăn mày lại. Nếu không phải bởi vì người mẹ như nàng không cố gắng, trước mắt sao có thể khiến cho việc hôn nhân của nữ nhi trở nên khó khăn. Nhi tử cưới Ninh thị tuy rằng tri thư đạt lý, từ nhỏ đã ở bên người mẹ cả nhưng nói đến cùng vẫn là thứ nữ, thân phận đương nhiên kém một khoảng lớn. Con trai của nàng luận bộ dáng lẫn tính cách, cái nào cũng có thể so được với Tiêu Hành? Nhưng vấn đề là ở mẫu thân là nàng.

Nàng chỉ là một thiếp thất, sinh ra nữ nhi cùng là thứ nữ.

hiện giờ đến việc hôn nhân của nữ nhi, cũng phải chịu thiệt một chút.

Lục thị nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, ngũ quan tuy rằng không phải xuất sắc nhất nhưng một đôi mắt như hàm chứa sương mù lung linh tuyệt đẹp, nếu là nam nhân chắc chắn không thể không thích. Nàng là nữ nhân, hiểu được nam nhân thích nhất là nữ tử mảnh mai, nữ nhi từ nhỏ đã được nàng nuôi nấng, thức ăn ngày thường đều là tốt nhất. Lục thị nhớ tới nữ nhi của Lan thị, tuy rằng có thân phận trưởng nữ nhưng Quốc Công gia và lão thái thái đều không thích, bất quá là bởi vì thân phận cho nên mới sớm định hôn ước với công tử Đường gia.

nói đến công tử Đường gia kia, trong lòng Lục thị cũng có chút tiếc hận.

Công tử Đường gia là người chính trực, cũng coi như là Lục cô nương có phúc.

Lục thị nói:

""Là nương khiến con chịu ủy khuất.""

Tiêu Ngọc Tiêm hiểu được mình chọc trúng chỗ đau của Lục thị, vội cắn môi nhỏ giọng nói:

""Nữ nhi không phải có ý này...Giang công tử mười chín tuổi chưa thành thân, nghĩ đến cũng là mắt nhìn người rất cao, đương nhiên không để nữ nhi vào mắt. Hơn nữa, nữ nhi còn một năm nữa mới đến tuổi cập kê, nương đừng quá nóng vội.""

Lục thị lại nói:

""Đứa nhỏ ngốc, việc hôn nhân phải sớm định trước. Người nhìn Lục muội muội đi, người ta đã tìm trước một nhà tốt để gả vào rồi.""

Tiêu Ngọc Đề và Đường Mộ Lễ là thanh mai trúc mã, hai người sớm đã đính hôn. Chỉ cần Tiêu Ngọc Đề đến tuổi cập kê liền có thể gả đến Đường gia. Nghĩ đến cái này, trong lòng Tiêu Ngọc Tiêm tức muốn chết, giống như bị kim đâm vậy, vô cùng đau đớn. Nàng dựa vào trong ngực Lục thị, nhớ tới thiếu niên tuấn lãng kia---lần đó nàng ở trong sân chơi thả diều, không cẩn thận để con diều mắc lên cành cây, đang lúc nàng không có cách nào để lấy thì hần leo lên lấy xuống cho nàng.

Lúc ấy tuy rằng nàng còn nhỏ nhưng nhớ rất rõ ràng.

Sau này nàng mới biết, vị đó là công tử Đường gia Đường Mộ Lễ, cũng là phu quân tương lai của Lục muội muội Tiêu Ngọc Đề. Khi đó nàng nghĩ, nếu nàng là đích nữ, thế tử tương lai của Đường Mộ Lễ có phải là nàng hay không?

Nàng không vừa ý Giang công tử, ngoài việc người ta có mắt nhìn cao, phần còn lại là do nàng đã thích nam tử khác.

...Đường Mộ Lễ.

Nghĩ đến cái tên này, Tiêu Ngọc Tiêm nhìn không được nhếch môi. Chỉ tiếc đường Mộ Lễ luôn đi theo phía sau Tiêu Ngọc Đề, đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng. Nàng ngẫu nhiên từ xa nhìn thấy, càng xem càng khó chịu.

Ngày ba tháng ba, Tiêu Hành và Tiêu Đường dẫn theo hai vị cô nương đi ra khỏi phủ.

Sáng sớm, A Hạo liền lấy từ trong tủ quần áo ra một cái áo gấm trắng với thắt lưng bằng ngọc. Nàng hầu hạ thế tử mặc tốt áo choàng, sau đó tỉ mỉ chỉnh lại áo choàng cho thế tử. Nàng giương mắt nhìn nam tử trước mặt, nhìn không được khen:

""Thế tử như vậy thật đẹp mắt.""

Tiêu Hành nhìn nàng bận rộn sửa soạn cho mình, nhìn không được bật cười. Chẳng lẽ nàng không nghĩ tới, hôm nay rừng đào yến có nhiều cô nương. Nàng không sợ hần bị các cô nương khác bám theo sao?

hần duỗi tay sờ gương mặt trắng nõn của tiểu cô nương, làn da láng mịn căng bóng, làm cho người ta không muốn buông tay.

Tiêu cô nương mặc trang phục của nha hoàn màu xanh nhạt, quần áo hơi mỏng, càng thêm làm cho nàng là lướt hấp dẫn. Tiêu Hành hơi cúi đầu, hần so với nàng cao hơn nhiều, từ trên xuống dưới nhìn cổ áo nàng hơi mở rộng, tức khắc toàn bộ cảnh xuân đều lộ ra nhìn không sót gì. hần cảm thấy cử chỉ của mình có chút không ổn, cố gắng thế nào cũng không dời mắt được, nhìn bộ ngực phập phồng của nàng làm cho máu huyết trong người hần sắp phun trào, tức khắc cảm thấy buổi sáng mùa xuân thật oi bức.

Tiêu Hành khoe miệng kiêu kiêu, cảm thấy mình thật không có chút kiên nhẫn nào hết.

hần tự hỏi mình có phải quân tử hay không, hướng chỉ tiểu cô nương trước mặt vốn là của hần. Bất quá so với kiếp trước, hiện tại hần cũng có thể coi như quân tử. Kiếp trước hai người bọn họ thân mật cũng không ít, hần cũng thích nàng làm việc kia, mà trước mắt nàng hầu hạ mình như vậy, hần không dám tiến thêm một bước nữa.

Trong lòng hần có chút băn khoăn, càng để ý suy nghĩ của nàng.

Mới đầu A Hạo vẫn chưa phát hiện nhưng ánh mắt nam nhân thẳng thừng như thế, dù có ngốc đến đâu cũng nhận ra.

Gương mặt nàng chợt đỏ lên, vội xoay người lại, thầm nghĩ: Thế tử thật không đứng đắn. Nàng theo bản năng cúi đầu nhìn ngực của mình, hiểu được chỗ này đích xác lớn hơn không ít. Giống như hai cái bánh bao. Hạnh Dao cũng từng giễu cợt nàng, nói nam nhân thích thân hình giống nàng vậy. Lúc ấy mặt nàng nóng lên, xấu hổ đến không chịu được. Nhưng lúc này thế tử cũng nhìn chằm chằm nơi này của nàng, sợ là...

Nam nhân đều giống nhau, lời này đúng là không sai.

Tiêu Hành thấy nàng xấu hổ buồn bực, vội tiến lên, sau đó duỗi tay ôm eo nàng, kéo sát vào người mình, từ sau lưng ôm chặt nàng, hai người lập tức kề sát nhau rất thân mật. hần đặt cằm trên vai nàng, hít mất ni non nói:

""Tức giận?""

Thế tử nói chuyện phả ra khí nóng vào lỗ tai nàng, nàng sợ ngứa, theo bản năng rụt rụt đầu. Nhưng mà cánh tay ở phía dưới ngực lại ôm nàng thật chặt, làm nàng nhất thời không biết phải làm gì. Nàng cảm thấy thế tử là người ngoài lạnh trong nóng, vội trả lời:

""Nô tỳ không có. Thế tử trước buông nô tỳ..." Bây giờ là ban ngày ban mặt, sao có thể hở nháo như vậy?

Khỏe môi Tiêu Hành nhếch lên, vòng eo nàng tinh tế mềm mại, làm như véo một cái liền gãy, hấn căn bản không dám dùng sức. Nhưng vóc người nàng nhỏ xinh, sức cũng không mạnh, ở trước mặt hấn giống như chú mèo nhỏ giẫy giụa. hấn tiến đến cọ lên cổ nàng một chút, sau đó mới buông tay ra ngoài dùng com sáng.

A Hạo thờ dõc liên tục, vron tay sờ lên má, cảm giác tay nàng vô cùng nóng. Nàng giương mắt nhìn bóng dáng của thế tử, sau đó mới vội chạy theo sau.

Dùng com sáng xong, nàng liền theo thế tử đi đến chỗ Lục cô nương.

Lục cô nương có tính tình tùy tiện, trước mắt lại đến tuổi yêu cái đẹp, cho nên trang điểm chải chuốt đến nửa canh giờ. Nàng đứng bên cạnh thế tử, thấy thế tử khuôn mặt nhàn nhạt, đoán chừng có chút không kiên nhẫn.

Lục cô nương đi ra, hướng về phía thế tử ngọt ngào gọi một tiếng:

""Ca ca." Rõi sau đó vội cười khanh khách nói:

""Đề ca ca phải đợi lâu, muội muội ở chỗ này xin lỗi ca ca." Vốn là tiểu cô nương vui vẻ, hơn nữa ngữ khí dễ chịu, người nào có thể tức giận được chứ, càng đừng nói là Tiêu Hành yêu thương muội muội.

Bất quá hôm nay Tiêu Ngọc Đề trang điểm tốn không ít tâm tư.

Nàng mặc một thân xuân sam thêu hoa đào, trên cổ đeo một chuỗi vòng ngọc, ở giữa là một hạt châu màu đỏ rực, còn có một cái khóa màu bạc nhỏ xinh. Phía dưới là một chiếc váy bạch hợp, đi đường lán váy khẽ đong đưa nhìn rất kiều mị. Bất quá là tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê, lúc này cũng chỉ búi tóc đơn giản, tóc mái chỉnh tề nhưng lại đeo những trang sức được làm hết sức công phu, cây trâm cài đá quý, cái trán còn có một viên minh châu lớn, ngay cả bím tóc cũng được cột lên bởi những sợi dây làm bằng hạt châu nhỏ.

Tiêu Ngọc Đề xoay một vòng trước mặt ca ca nhà mình, cười nói:

""Ca ca, có đẹp không?"

Tiêu Hành chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, không tỏ thái độ gì.

Tiêu Ngọc Đề có chút thất vọng, lại cũng biết ca ca nhà mình không biết thưởng thức cái đẹp, liền hướng A Hạo nói:

""A Hạo tỷ tỷ, thế nào?"

A Hạo rất phối hợp nói:

""Lục cô nương trang điểm như vậy thật đẹp mắt."

Tiêu Ngọc đề cảm thấy thỏa mãn gật đầu, nhìn A Hạo nói:

""A Hạo tỷ tỷ nếu trang điểm lên, nhất định so với ta càng đẹp mắt." Nàng nhìn về phía Tiêu Hành chớp chớp mắt nói:

""Ca ca, huynh nói có phải hay không?"

Tiêu Hành chỉ nói một câu:

""không còn sớm, chúng ta đi thôi."

Tiêu Ngọc đề ""Vâng" một tiếng, sau đó hướng về phía Tiêu Hành làm một cái mặt quỷ.

Ba người ra đến bên ngoài, thấy Tiêu Đường và Tiêu Ngọc Tiêm đã chờ sẵn ở đó.

Hôm nay Tiêu Đường mặc một thân áo gấm màu xanh ngọc, cả người nho nhã ôn nhuận, không nói lời nào, chỉ tỏ ý cười. A Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tam công tử, nhất thời giật mình, sau đó hơi gật đầu hành lễ. Bên cạnh Tiêu Đường là Tiêu Ngọc Tiêm, hôm nay mặc xuân sam màu trắng, xinh đẹp như nụ hoa mới nở.

Tiêu Ngọc Tiêm nhìn hai người, lập tức gọi một tiếng:

""Đại ca, Lục muội muội." nói xong tay liền nắm tay Tiêu Ngọc Đề, mỉm cười nói:

""Lục muội muội ngồi xe ngựa với ta đi, hai ta đã lâu rồi không nói chuyện với nhau."

Tiêu Ngọc Đề bữu môi, trong lòng có chút không vui.

một bên Tiêu Đường vội nói:

""Được đó, mấy cô nương có chuyện để nói với nhau. Đại ca, chúng ta đi chiếc xe ngựa phía sau đi.""

Nếu đã đến mức này, Tiêu Hành nhất thời cũng không biết nói gì hơn, lúc trước lão thái thái cũng có nói qua, để cho hai tỷ muội thân thiết chút. Tiêu Hành gật gật đầu, lúc này mới cùng Tiêu Đường lên xe ngựa.

Xe ngựa của phủ Tỉnh Quốc Công rộng rãi xa hoa, ba người ngồi bên trong vẫn cảm thấy rộng. Tiêu Hành và Tiêu Đường ngồi ở bên trong, A Hạo ngồi bên tay trái Tiêu Hành, bên cạnh là chiếc màn hơi mờ ra, từ xe ngựa nhìn qua khe hở có thể thấy cảnh trí ở bên ngoài.

Chẳng qua A Hạo cảm thấy ba người ngồi như vậy có chút kỳ quái, đến khi Tiêu Đường mở miệng nói chuyện, A Hạo mới hiểu được là bởi vì bên trong xe ngựa không có ai nói cả, thế nên làm cho không khí trở nên quái dị. Đáng tiếc trên mặt thể tử không có biểu tình gì, nói chuyện cùng Tam công tử cũng câu có câu không. Nhưng Tam công tử lại là người có tính tình tốt, mặc kệ thể tử lãnh đạm cũng sẽ khiêm tốn nói chuyện, dáng vẻ này dường như rất quen thuộc với tính cách của thể tử.

Kỳ thật nhìn bộ dáng này, bất cứ ai cũng sẽ thấy không thoải mái.

A Hạo liếc mắt nhìn Tiêu Đường, trong lòng thầm nghĩ: Tam công tử này tính tình cũng thật tốt.

Chỉ là tùy ý liếc mắt đánh giá một cái nhưng ánh mắt này làm cho người nhìn thấy không thoải mái. Tiêu Hành hơi nhíu mày nói:

""Ta có chút khát.""

A Hạo vội cầm lấy ấm trà trên bàn nhỏ, đổ một chén trà, sau đó đem chén trà đưa cho Tiêu Hành nói:

""Thế tử uống trà đi.""

Nghe được thanh âm mềm mại này Tiêu Hành cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

hắn tiếp nhận chén trà màu trắng sứ, nhất thời mặt mày giãn ra, cúi đầu uống một ngụm trà xanh.

A Hạo có nhãn lực hơn người, đương nhiên biết được thể tử có chút tức giận. Nàng thấy là bởi vì Tam công tử cho nên không dám nhìn Tam công tử nữa, đồ phải làm cho thể tử hiểu lầm. Nàng tuy rằng là nha hoàn nhưng cũng không phải là cô nương lài, trước mắt nàng chỉ thích một người là thể tử.

Chỉ là...

A Hạo vừa ngồi lại chỗ cũ, lại nghe Tiêu Đường nói:

""A Hạo cô nương thay ta rót một chén trà đi.""

A Hạo dừng một chút, giương mắt nhìn Tiêu Đường đang mỉm cười.

Nàng thật ra không nghĩ nhiều, chỉ lấy ấm trà thay Tiêu Đường rót một chén. Nào biết khi nàng vừa cầm lấy chén trà, xe ngựa lại rung lắc một trận, chén trà trong tay nàng liền khuyh đảo, tuy rằng người bên cạnh ở phía sau che chở cho nàng nhưng nước trong chén vẫn bị nghiêng đổ vào ngực nàng. A Hạo còn chưa phản ứng, nam nhân bên cạnh đã dùng thân mình che cho nàng.

Tiêu Đường tức khắc có chút ngượng ngùng, vội cúi đầu.

Mặt A Hạo chợt nóng lên, không biết phải xử lý thế nào, chỉ giương mắt nhìn thể tử.

Tiêu Hành nhíu mày, biểu tình tương đối không vui. Hắn cởi áo ngoài phủ thêm cho nàng, sau đó nói với Tiêu Đường:

""Ta đột nhiên nhớ ra có chuyện quan trọng, Tam đệ dẫn hai muội muội đi trước, lát nữa ta sẽ quay lại.""

Tiêu Đường gật gật đầu nói:

""Đại ca nếu có việc gấp thì cứ đi đi, đệ sẽ dẫn hai muội muội đi.""

""Được."" Tiêu Hành hơi gật đầu, sau đó liền bảo người bên ngoài dừng xe ngựa. Xe ngựa dừng ở ven đường, Tiêu Hành đem người ôm xuống xe sau đó đi tới phía trước.

A Hạo đi theo ở phía sau, nhưng Tiêu Hành đi quá nhanh nàng phải chạy mới đuổi kịp. Hiểu được Tiêu Hành không vui, lúc này A Hạo càng không dám nói lời nào, sợ chọc hắn tức giận thêm.

Thẳng đến khi Tiêu Hành đi vào một cửa hàng trang phục.

Bà chủ cửa hàng nhìn dung mạo và khí chất của Tiêu Hành, lập tức khách khí chào đón:

""Công tử muốn mua xiêm y Sao?"" Nàng lại nhìn đến A Hạo phía sau Tiêu Hành, nhất thời hiểu ra, vội nói:

""Vị cô nương này bộ dáng thật xinh đẹp, cửa hàng xiêm y của ta là nổi tiếng nhất, để ta bảo người chọn cho cô nương mấy bộ xiêm y.""

A Hạo ngẩng đầu xem ý của Tiêu Hành.

Tiêu Hành thấy nàng sợ hãi mình, cũng liền gạt đầu.

Bà chủ cửa hàng nhanh chọn cho A Hạo một bộ váy xinh đẹp.

Giờ phút này A Hạo cũng không dám bắt bẻ gì, chỉ nghĩ phải nhanh thay xiêm y. Nàng cầm xiêm y đi vào trong, đem áo choàng khoác bên ngoài gác qua một bên, sau đó cúi đầu nhìn ngực của mình. Nàng biết là bị ướt nhưng cũng không ngờ rằng lại ướt một mảng lớn như vậy, xuân sam này vốn mỏng, trước mắt bị ướt càng trở nên xuyên thấu, thấy rõ áo yếm bên trong. Mà ngực nàng lại lớn, căng phồng, bản thân nàng nhìn mặt liền đỏ.

...Chả trách thế tử tức giận như vậy.

Cũng không biết thế tử có nhìn thấy không nữa.

Nàng sợ thế tử chờ lâu, nhanh mặc xiêm y mới vào, cầm lấy áo choàng gác một bên tính đi ra ngoài, lại thấy thế tử đi đến.

Nhất thời A Hạo không biết nên nói thế nào cho phải, nghĩ thầm: Nếu bây giờ nàng còn đang thay quần áo thì biết làm sao?

Nàng là một cô nương nhưng thế tử lại là chủ tử của nàng. Nàng cũng không dám oán trách cái gì, chỉ có thể âm thầm nhắc nhở vài câu.

A Hạo mấp máy môi đang định nói chuyện lại thấy thế tử giương mắt nhìn thân thể nàng. Nàng nhất thời tò mò, cũng theo bản năng đánh giá y phục mới của mình. Lúc trước nàng mặc trang phục của nha hoàn màu xanh biếc, mà cái xuân sam này lại màu hồng nhạt, uyển chuyển nhẹ nhàng, phía trên có thêu hoa đào tinh xảo, cổ tay còn thêu hoa văn rườm rà, phía dưới là một cái váy dài màu trắng ngà, váy ôm sát vào vòng eo, phía dưới lại dần dần rộng mở, nhìn vòng eo một tay có thể ôm hết.

thật là đẹp mắt.

Lúc này A Hạo cảm thấy không thỏa đáng lắm, giương mắt nhìn Tiêu Hành nói:

""Nô tỳ đi đổi cái khác.""

Hôm nay là ngày ba tháng ba tết Thượng Ti, ngoại ô có rừng đào yếm, vừa rồi bà chủ cửa hàng nhìn cách ăn mặc của thế tử liền biết hẳn là công tử quý tộc đi tham dự rừng đào yếm. Những người tham gia rừng đào yếm chẳng những thân phận cao quý ngay cả mỗi người ăn mặc đều giống nhau vô cùng đẹp.

---phần sam váy trắng, khi đứng ở rừng đào càng thêm kiều mỹ tươi đẹp.

Vừa rồi nàng khoác áo choàng của thế tử ở bên ngoài, bà chủ không thấy trang phục nha hoàn ở bên trong cho nên mới chuẩn bị váy trắng này cho nàng.

A Hạo đang muốn đi, Tiêu Hành lại ôm cánh tay nàng lại.

A Hạo khó hiểu quay đầu lại chớp chớp mắt, lại bị ôm chặt trong lòng ngực, hơi thở của nam nhân lập tức bao phủ nàng. A Hạo cong cong môi, nghĩ thầm: Thế tử chịu ôm nàng, hẳn là không tức giận nữa. Nàng vươn tay ôm eo của nam nhân, nhỏ giọng nói:

""Nô tỳ cảm thấy không thích hợp.""

Tiêu Hành thấp giọng nói:

""Rất đẹp.""

A Hạo ngẩn người, lúc hiểu ra mới cảm thấy xấu hổ, thế tử lại chính miệng khen nàng đẹp. Kỳ thật nàng cũng thấy xiêm y này rất đẹp nhưng có tiểu nha hoàn nào mặc như vậy đến rừng đào yếm? Nàng nghĩ phải giữ khuôn phép khi bên cạnh thế tử.

Tiêu Hành biết là nàng thích, tuy rằng không thấy nàng tỏ son điểm phấn nhưng tuổi tác nàng như vậy, làm sao không thích trang điểm? Làm sao không thích trang phục đẹp? Kiếp trước hẳn đem nàng làm thông phòng, lúc sau tiểu cô nương so với trước kia càng thêm xinh đẹp, ánh mắt kiều mị câu dẫn. Kỳ thật nàng chưa bao giờ cố ý làm ra cử chỉ câu dẫn hẳn nhưng dung mạo kiều mỹ lại thêm một đôi mắt to quá thực muốn lấy mạng hẳn.

hắn nhớ rõ có một lần, một người bạn tới chơi, nàng ở bên cạnh hầu hạ mình, người bạn ấy thấy nàng xinh đẹp không khỏi nhìn vài lần. Xong việc hẳn không vui, vào phòng liền đem xé xiêm y của nàng, rút hết mấy cây trâm bỏ ra. Tóc nàng đen dài đến hông, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, cái miệng nhỏ bởi vì kinh ngạc mà hơi mở ra. Hắn trực tiếp đem nàng ấn xuống giường, nhất thời buồn bực không biết mình đã nói cái gì.

hắn mắng nàng, không biết xấu hổ, tạo dáng ổng ẹo.

Nàng lúc ấy cùng lắm mới mười bốn tuổi, vừa từ một nữ hài biến thành nữ nhân. Nữ tử vì người mình thích mà trang điểm, khi đó nàng cũng muốn lấy lòng mình. Nhưng từ lúc bị hấn dọa như vậy, lúc sau nàng chưa bao giờ trang điểm tí mĩ nữa. Trang sức hấn đưa cũng chỉ nhận mà không dám mang, chỉ có đeo khuyên tai.

A Hạo nhìn biểu tình của thể tử có chút khác thường, vội nhỏ giọng gọi:

""Thể tử?""

Tiêu Hành hoàn hồn, đối diện với đôi mắt thanh thuần của tiểu cô nương, hấn đột nhiên có chút đau lòng, cười nói với nàng:

""Mặc cái này đi, không cần đổi.""

---mỗi cô nương đều có quyền làm đẹp, hấn nguyện ý làm nàng đẹp, cũng có năng lực giữ nàng.

A Hạo có chút khó tin nhưng nói thật nàng đích xác thích xiêm y này. Nàng biết rõ xiêm y này không hợp với một nha hoàn, chỉ là thể tử đã nói như vậy, chắc cũng không có vấn đề gì. Nàng cảm thấy thể tử đối xử với nàng quá tốt, đến nỗi không cảm thấy chân thực. Nàng nói một tiếng: ""Cảm ơn thể tử."" Sau đó cầm lấy áo choàng hầu hạ hấn mặc thật tốt.

Thấy nàng vui mừng như thế, Tiêu Hành cũng nhin không được cong cong môi.

Hai người tới rừng đào yên ở ngoại ô, xa xa nhìn lại, ngoài một khoảng hoa đào hồng nhạt, còn lại là một đám cô nương phấn sam váy trắng.

Nữ nhân có thân phận cao quý ở Yên Thành đều tri thư đạt lí, đoan trang khéo léo, khó mới được ra ngoài nên càng có phần nghịch ngợm. Bất quá hôm nay có nam tử ở đây, cử chỉ cũng được chú ý một chút.

A Hạo đứng bên cạnh thể tử, thấy ánh mắt mấy cô nương kia đều nhìn về phía thể tử. Mấy cô nương đó, mỗi một người đều xinh đẹp như hoa. A Hạo biết bộ dáng của thể tử rất anh tuấn, đương nhiên sẽ có không ít cô nương thích hấn. Nàng lặng lẽ giương mắt đánh giá biểu tình của thể tử, thấy sắc mặt hấn thanh lãnh, biểu tình này so với bình thường lạnh nhạt vài phần.

Hoi, người ít khi nói cười như vậy có thể khiến cho tiểu cô nương yêu thích sao? Cũng uống phí cho gương mặt đẹp kia.

đang lúc này, một nam tử mặc một thân áo choàng màu lục đậm thấy Tiêu Hành đi tới, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, hấn vội đi đến đón, nói với Tiêu Hành:

""Từ Hành huynh, huynh đã tới."" Từ Hành là tự của Tiêu Hành.

Người tới là con cả của Định Viễn Hầu Giang Tu Viễn.

Vừa rồi hai vị muội muội luôn hỏi hấn Hành biểu ca có tới không, hấn không có cách nào khác, lúc này mới ra nhìn một cái.

hấn thấy bên cạnh Tiêu Hành hôm nay còn có một tiểu cô nương. Tiểu cô nương vóc dáng nhỏ xinh, dung mạo lại bắt mắt dị thường, hấn tự hỏi hai vị muội muội ở nhà cũng xinh đẹp mỹ mạo, trước mắt nhìn vị này lại có chút không dòi mắt được. hấn là người đọc sách thánh hiền, biết nhìn tiểu nương như vậy có chút không phải lý nhưng vừa thấy nàng, nhìn đôi mắt trong của nàng, tim liền đập ""Thình thịch, thình thịch"".

Giang Tu Viễn vội chớp mắt, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên, hướng về phía Tiêu Hành hỏi:

""Vị cô nương này là..."" cô nương này tuy rằng trang điểm đơn giản nhưng dung mạo thật sự quá xuất sắc, hấn đã gặp qua vài vị cô nương ở phủ Tĩnh Quốc Công nhưng chưa từng nhìn thấy vị này. Giang Tu Viễn không biết là vị cô nương nào.

Tiêu Hành mặt mày lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng nói:

""Nàng là...""

Giang Tu Viễn hơi hơi há mồm nhìn Tiêu Hành, ánh mắt rất là chờ mong.

Tiêu Hành thoáng nhu mày chút, duỗi tay thân mật xoa xoa búi tóc của tiểu cô nương bên cạnh, nói:

""Người của ta.""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Dura Hấu □

Beta: Dâu Tây □

A Hạo cảm thấy thế tử nói không hề sai, nàng là nha hoàn của hắn, thì đương nhiên cũng là người của hắn. Nhưng nghe lại có chút ái muội, trước mắt không biết vị công tử tuần lăng này sẽ nghĩ như thế nào, lỗ tai nàng tức khắc nóng như lửa đốt.

Giang Tu Viễn thấy gò má của tiểu cô nương ửng hồng như trái đào, nhất thời cảm thấy rung động. Thật sự là một tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu. Lời Tiêu Hành nói làm cho Giang Tu Viễn có chút sùng sốt, hắn biết Tiêu Hành trước nay không gần nữ sắc, vị cô nương trước mắt búi tóc rũ xuống, bộ dáng trẻ con, chỉ sợ còn chưa đến tuổi cập kê. Giang Tu Viễn là một nam tử chưa trải qua chuyện nam nữ, lại tuân thủ lễ nghĩa nên nghe Tiêu Hành nói cũng không nghĩ đến chuyện nam nữ.

Hắn cảm thấy Tiêu Hành cũng yêu thích tiểu cô nương này.

Tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, đương nhiên có nhiều nam tử ái mộ. Tiêu Hành thích, cũng là phải thôi.

Nhưng loại chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không nhường. Giang Tu Viễn dung mạo và gia thế đều không bì kịp Tiêu Hành, nhưng hắn quan tâm đến mọi người hơn so với Tiêu Hành. Lại nói, tiểu cô nương mới mười ba mười bốn tuổi, sánh vai với Tiêu Hành chẳng phải trâu già gặm cỏ non sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Giang Tu Viễn trở nên vô cùng tự tin.

Hắc hắc, hắn vẫn còn trẻ nha.

Hắn khẳng định so với Tiêu Hành tiểu cô nương sẽ thích mình hơn.

Dù sao cũng đang ở trước mặt mọi người, hơn nữa Tiêu Hành và Giang Tu Viễn đều là nam tử có dung mạo xuất chúng, hai nam nhân cao lớn đứng ở nơi này, tất nhiên là có rất nhiều tiểu cô nương trộm nhìn, mặt đều ửng đỏ. Hai người đi vào rừng đào, xa xa liền nhìn thấy hai tiểu cô nương quần áo hoa mỹ đang ở quán trà.

Mùi trà thơm thoang thoảng, làm cho rừng đào càng thêm cuốn hút.

Hai tỷ muội Giang Bích Vi và Giang Bích Như thấy ca ca mình đã trở lại, nhưng không nhìn hắn mà nhìn thẳng vào Tiêu Hành.

Tính tình của Giang Bích Như so với Giang Bích Vi hoạt bát hơn, nhưng từ lúc bị biểu ca cự tuyệt, nàng đã vô cùng đau lòng, ở trong phủ thương tâm thật lâu. Giang Bích Vi biết được chuyện này, vốn là có ý tốt muốn an ủi muội muội, lại bị Giang Bích Như nói: "'Hành biểu ca không thích muội chỉ sợ là do đã để ý tỷ rồi'" chặn lại. Giang Bích Vi tính tình tốt, da mặt lại mỏng, nàng tuy ái mộ Tiêu Hành nhưng chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám nói thẳng giống Giang Bích Như. Huống hồ lời an ủi này của nàng là ý tốt, nghe một câu này, quả thực làm nàng vừa thẹn vừa bức.

Kể từ hôm đó, từ ba phần vui mừng đã lên tới chín phần. Giang Bích Vi nghĩ, nếu có một ngày Hành biểu ca thích mình, nàng cũng coi như may mắn rồi.

Giang Bích Vi so với Giang Bích Như thông minh hơn nhiều, trước mắt thấy phía sau Tiêu Hành còn có một tiểu cô nương xinh đẹp, nhất thời giật mình. Lần trước ở Tuyên Bình Hầu phủ đã gặp qua A Hạo, biết nàng là nha hoàn của Hành biểu ca. Nhưng hôm nay nàng ăn mặc thế này, đâu phải là trang phục của nha hoàn. Giang Bích Như lập tức đoán ra Hành biểu ca rất coi trọng nha hoàn này cho nên hôm nay mới phá lệ cho mặc như vậy.

Giang Bích Như ngưng ngưng đứng một chỗ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mỗi khi nhớ đến Hành biểu ca cự tuyệt mình, trong lòng nàng liền khó chịu.

Giang Bích Vi khéo léo hướng về phía Tiêu Hành gọi một tiếng "'Hành biểu ca'", sau đó nói với A Hạo bên cạnh Tiêu Hành:

""Vị này là A Hạo cô nương đúng không, có muốn nói chuyện cùng chúng ta không, chúng ta đang bình phẩm về trà.""

A Hạo rất kinh ngạc, không nghĩ vị Giang đại cô nương này lại nhớ tên của nàng. Nhưng nàng biết hai vị Giang cô nương này đều thích thế tử, nàng không dám thân cận quá mức, chỉ hành lễ nói:

""Giang Đại cô nương khách khí rồi, nô tỳ không hiểu về trà lắm, chỉ sợ phụ lòng tốt của Giang đại cô nương.""

Ý cười nơi khóe miệng Giang Bích Vi hơi cứng một chút, lúc sau lại nói:

""Không hiểu cũng không sao, chúng ta chỉ đến xem nào nhiệt thôi.""

Giang Bích Như thấy tác phong của Giang Bích Vi như vậy, trong lòng bỗng có chút hụt hẫng, lại thấy nàng đối với nha hoàn của Tiêu Hành tốt như vậy, trong lòng càng khinh thường: Thật là làm mất mặt Định Viễn Hầu phủ các nàng.

Tiêu Hành làm sao không hiểu được tiểu cô nương trong lòng suy nghĩ gì, nhàn nhạt nói:

""Ta muốn đi dạo một chút."" Liền dẫn tiểu cô nương đi chỗ khác.

Giang Tu Viễn hoàn toàn không do dự mà đi theo.

Mới vừa rồi nghe muội muội nói, hắn đã biết vị cô nương này tên A Hạo. Hắn nhẩm lại mấy lần, nhất thời có chút tâm tư. A Hạo cô nương vừa rồi xưng là nô tỳ, chắc là nha hoàn của Tiêu Hành. Thân phận của nàng tuy rằng làm Giang Tu Viễn có chút tiếc nuối, nhưng chớp mắt một cái, lập tức liền quyết định. Lúc trước hắn không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, cảm thấy nó quá mức mờ hồ nhưng hôm nay mình rơi vào, lại hiểu ra.

Tiêu Hành có chút không vui, Giang Tu Viễn thế nhưng lại đi theo, hắn cũng ngượng nên chẳng muốn nói.

Giang Tu Viễn lấy hết can đảm đi đến bên cạnh A Hạo, đi song song với nàng, giọng đều đều nói với A Hạo:

""A Hạo cô nương tính tình an tĩnh, không giống hai muội muội của ta, vừa đến đã lo chơi.""

A Hạo trầm nghĩ: Không phải thế, tại nàng biết rõ thân phận của mình thôi, nàng cũng rất mê chơi nha.

A Hạo nghiêng đầu liếc mắt nhìn Giang công tử một cái, lúc này nàng mới biết được vị này là công tử của phủ Định Viễn Hầu - Giang Tu Viễn. Nàng cũng từng nghe qua, hắn là một công tử thông minh, nhân phẩm xuất chúng. Nàng khách khí cong cong môi, nói với Giang Tu Viễn:

""Hai vị cô nương tri thư đạt lý, hào phóng khéo léo, Giang công tử nói hơi quá lời rồi.""

Ai không biết hai vị Giang cô nương này là quý nữ ở Yên Thành chứ.

Tiêu Hành nhần nhần mày. Hắn không phải người giỏi nói chuyện, nhiều lắm là chỉ xen hai ba câu vào câu chuyện của hai người. Nhưng Giang Tu Viễn không giống hắn, Giang Tu Viễn khuôn mặt luôn mang ý cười, tùy tiện cũng có thể kiếm ra một đề tài để nói. Mới đầu tiểu cô nương bên cạnh cũng lễ phép đáp lời nhưng dần dần hai người càng nói càng hợp ý...

Hắn chưa có chết! Còn đứng ở bên cạnh đây này!

Khóe miệng Tiêu Hành giật giật, sau đó dùng bước chân, bàn tay to nâng lên, tùy ý ngắt một cánh hoa đào, sau đó xoay người cắm lên búi tóc của tiểu cô nương. Xong rồi lại duỗi tay xoa cái mái bằng trên trán nàng, mở miệng nói:

""Có khát hay không?""

Mặt A Hạo đỏ bừng, nàng nhìn xung quanh, phát hiện ba người đi tới một chỗ an tĩnh cho nên căn bản không có ai cả. Nhưng mà...A Hạo có chút không thoải mái, bên cạnh còn có một vị Giang công tử mà. A Hạo đứng sự thật lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói:

""Nô tỳ không khát."" Lại sẵn sốc hỏi:

""Thế từ khát sao? Nô tỳ đi lấy nước cho thế từ uống.""

Tiêu Hành thấy nàng còn nhớ tới mình, nhất thời trong lòng thấy thoải mái chút. Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng, mày như hoa, đôi môi mềm mại so với hoa đào còn đẹp hơn. Nàng là một cô nương tốt, xưa nay luôn tuân theo quy củ trong phủ, hiếm khi đi ra ngoài nên không bị theo đuổi. Giờ chỉ cần đi một vòng cũng sẽ làm nhiều nam tử dòm ngó.

Tiêu Hành nhìn thoáng qua Giang Tu Viễn, thấy hắn không có ý muốn đi, nhất thời mày nhíu lại.

Tuy con người Giang Tu Viễn như khúc gỗ, nhưng lúc này nhìn thấy hai người thân mật như vậy cũng có chút xấu hổ. Hắn sao lại không hiểu tính của Tiêu Hành, làm gì có chuyện ôn nhu với người khác như vậy? Nhưng hôm nay thấy A Hạo cô nương, liền hiểu rõ tiểu cô nương như vậy rất xứng với sự ôn nhu này. Trong lòng hắn vô cùng chua xót. Hắn cũng không đề Tiêu Hành ở trong lòng nhưng A Hạo cô nương ở trước mặt Tiêu Hành ngoan ngoãn nghe lời, mặt mày mỉm cười hiển nhiên là cực thích Tiêu Hành.

Thấy biểu tình của Giang Tu Viễn, khóe miệng Tiêu Hành cong cong.

Đến một chỗ náo nhiệt rồi ngồi xuống, một đám công tử quý tộc quần áo hoa lệ đang chơi ném thẻ vào bình rượu.

Cái gọi là ném thẻ vào bình rượu, chính là ném thẻ gỗ vào trong miệng của một cái bình, mỗi người bốn thẻ, người nào ném được nhiều thì thắng, người ném ít nhất sẽ bị phạt uống rượu. Mặc kệ nói như thế nào, trò ném thẻ vào bình rượu này cũng là một trò chơi khá đơn giản.

Có một chỗ ngồi chính giữa để ném thẻ vào bình rượu, bình rượu cổ thon dài, mọi người đang ném thẻ vào bình rượu để mua vui. A Hạo có chút thất thần, Giang Tu Viễn đứng một bên nhìn thấy, lập tức nói với Tiêu Hành:

""Từ Hành huynh, chúng ta đi xem thử một chút không?""

Nghe vậy, Tiêu Hành nhìn tiểu cô nương bên cạnh, hiểu được nàng cũng muốn đi. Kịp trước có một lần, vào đại thọ của lão thái thái, hắn cùng mấy người anh em bà con chơi ném thẻ vào bình rượu. Nàng đứng ở một bên xem rất vui vẻ. Ngày ấy tâm tình hắn tốt, bịt kín mắt nàng ôm nàng vào trong ngực, nắm tay nàng quăng vào một thẻ...

Tiêu Hành nhìn cách đó không xa, mấy năm nay hắn không chơi qua cái này.

Ba người đi qua, liền có người nhiệt tình mời gọi. Giang Tu Viễn vốn dĩ muốn thể hiện tài năng trước mặt tiểu cô nương mình thích đương nhiên liền đồng ý.

A Hạo thấy Giang Tu Viễn nhẹ nhàng quăng vào một thẻ, mọi người đều la lớn lên, tức khắc vui mừng ra mặt, nghiêng đầu nói với Tiêu Hành:

""Thế tử, Giang công tử cũng thật lợi hại.""

Tiêu Hành nhìn thoáng qua, không hề đem chút tài mọn này của Giang Tu Viễn để vào mắt.

Tuy rằng A Hạo nói rất nhỏ nhưng Giang Tu Viễn vẫn luôn để ý năng, nghe nàng buột miệng khích lệ, càng thêm bùng bùng khí thế, chẳng những mỗi lần đều bước ra xa, lại còn có hứng thú bùng bùng làm tư thế khác nhau như ""Tô Tần bôi kiếm, ""Điều hâu xoay người", ""Hướng mặt lên trời".

A Hạo nhìn đến mắt sáng lên, không nghĩ công tử hào hoa phong nhã này ném thẻ vào bình rượu lại lợi hại như vậy, nhất thời trong lòng sinh ra cảm giác sùng bái. Nhìn Giang Tu Viễn đi đến trước mặt hai người, cái trán đỏ một tầng mồ hôi mỏng. A Hạo không nhịn được nói:

""Giang công tử thật lợi hại.""

Mặt Giang Tu Viễn nhất thời phỉếm hồng, có vẻ rất thẹn thùng, trong lòng nổi gió vui sướng, lại khiêm tốn nói: ""Chút tài mọn thôi, làm A Hạo cô nương chê cười rồi."" Trong lòng lại nói: A Hạo cô nương cười với ta rồi.

Kế tiếp, mặc kệ là đối câu đối hay là đối chữ, đều Giang công tử dùng tài năng của mình thể hiện cả. A Hạo ở mấy phương diện khác thì rất thông minh duy chỉ có ở phương diện tình yêu nam nữ thì hơi trì độn. Nàng chỉ cảm thấy vị Giang công tử này không gì là không làm được, làm sao nghĩ người ta cố tình bày ra để lấy lòng mình. Hơn nữa Giang Tu Viễn là người thân thiện, cứ như thế hai người nói chuyện nhiều hơn.

Lúc ngồi xuống nghỉ tạm, A Hạo chủ động dâng lên chén trà.

Giang Tu Viễn nói:

""A Hạo cô nương vất vả rồi.""

Chỉ là rót một chén trà thôi mà, có gì vất vả? A Hạo cong cong môi không nói chuyện, chỉ đứng ở một bên. Giang Tu Viễn lại nói:

""Đi lâu như vậy rồi, A Hạo cô nương cũng ngồi xuống đi.""

Nàng là nha hoàn, sao có thể ngồi? A Hạo chỉ cười cười:

""Nô tỳ không mệt.""

Giang Tu Viễn trầm nghĩ: Nếu A Hạo cô nương là nha hoàn của hắn, hắn nhất định sẽ đối xử như muối dưa, làm sao có thể để nàng bụng trà rót nước? Hắn uống một ngụm trà, vô tình nhìn qua Tiêu Hành, lại nghĩ: Một nam tử không biết chăm sóc cho tiểu cô nương như vậy, A Hạo cô nương sao lại thích được chứ?

Tiêu Hành nói với A Hạo:

""Ta hơi đói bụng, giúp ta đi lấy một ít điểm tâm.""

A Hạo chột gật đầu, lập tức liền đi lấy điểm tâm.

Nhất thời chỉ còn lại hai người, Tiêu Hành mới không kiên ky.

""Giang Tu Viễn, ngươi có ý gì? Như thế nào, coi trọng nha hoàn của ta sao?""

Giang Tu Viễn bị Tiêu Hành nói có chút xấu hổ bởi hắn là người đọc sách thánh hiền, căng da đầu mở miệng:

""Yếu điều thực nữ quân tử hảo cầu, Từ Hành huynh sẽ không hiểu đâu.""

Nếu hiểu, sao có thể hai mươi sáu tuổi còn chưa kết hôn? Ai biết hắn có phải là nam tử giống mình không?

Ly trà đang được Tiêu Hành nhắc lên ngừng giữa không trung, nghiêng mắt nhìn Giang Tu Viễn, khoé miệng nhếch lên. Hắn biết dung mạo của tiểu cô nương khó tránh khỏi làm cho Giang Tu Viễn yêu thích, yếu điều thực nữ quân tử hảo cầu, nhưng vấn đề là ""Thực nữ"" này đã có chủ, là của Tiêu Hành hắn.

Thấy Tiêu Hành không nói lời nào, Giang Tu Viễn càng cảm thấy mình nói có lý, tiếp tục nói:

""A Hạo cô nương là nha hoàn thì có làm sao? Chỉ cần Từ Hành huynh nguyện ý nhường cho ta, cả đời này ta sẽ thương yêu chiều chuộng nàng không để nàng chịu ủy khuất, nhưng mà...A Hạo cô nương không danh không phận ở cạnh huynh, bụng trà rót nước mà sống, ta không chịu được...""

Tiêu Hành nhất thời nhăn mày khó chịu, cảm thấy Giang Tu Viễn thật ồn ào.

Giang Tu Viễn này hôm nay mới gặp qua A Hạo, sao có cảm tình sâu đậm được? Nhưng nhìn bộ dáng này của hắn cũng rất thật lòng. Bất quá lời này lừa tiểu cô nương còn được nhưng đối với hắn thì thật khó nghe.

Tiêu Hành lên tiếng:

""A Hạo là thông phòng của ta.""

Lời này quá lộ liễu, Giang Tu Viễn nhất thời ngấy ngốc.

Hắn tuy là đồng nam tử [*], nhưng mẫu thân cũng từng an bài cho hắn mấy nha hoàn xinh đẹp, hắn luôn giữ mình trong sạch, đương nhiên không chạm qua. Hắn chưa gặp được cô nương mà mình ái mộ thì sẽ giữ thân như ngọc. Hiện giờ vất vả lắm mới động tâm lại gặp người của Tiêu Hành.

[*] Nam tử chưa khai trai

Cư nhiên lại là thông phòng của hắn.

Nhưng Giang Tu Viễn nhớ ra, Tiêu Hành rõ ràng là không có thông phòng.

Giang Tu Viễn vừa kinh ngạc, lại vừa đau lòng. Như lời hắn đã nói, thân phận của A Hạo cô nương như thế cho nên loại chuyện này cũng không phải do nàng làm chủ, nhưng mà...Giang Tu Viễn lòng đầy căm phẫn, mặt đầy chính khí nói:

""Từ hành huynh, A Hạo cô nương tuổi còn nhỏ, tuổi của huynh làm cha nàng còn được, huynh làm sao có thể...sao có thể...""Làm ra việc cảm thù này.

Tiêu Hành bị Giang Tu Viễn nói ""có thể làm cha nàng"" thiếu chút nữa thổ huyết.

Hắn niệm tình Giang Tu Viễn là bà con, nên mới khách khí chút, không ngờ hắn lại hồ đồ như vậy. Giọng Tiêu Hành trở nên đều đều:

""A Hạo theo ta, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt. Người nếu có tâm tư với nàng, ta sẽ không khách khí với người.""

Giang Tu Viễn nhìn ra Tiêu Hành buồn bực, hắn hiểu được xưa nay Tiêu Hành chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc ra mặt, phần nộ như vậy chắc cũng rất thích A Hạo cô nương. Nếu đổi lại là hắn, hắn phỏng chừng sẽ còn tức giận hơn cả Tiêu Hành? Cứ suy bụng ta ra bụng người như vậy, hắn cũng có thể lý giải được. Nhưng trong lòng có chút khó chịu, cảm thấy tiểu cô nương không nên theo Tiêu Hành, nếu mình có thể sớm gặp nàng cũng sẽ không để nàng chịu khổ.

Tiêu Hành xem nhẹ sự rung động lần đầu của thiếu niên, thấy hắn âm thầm rời đi, trong lòng cũng dễ chịu một chút.

Lúc sau A Hạo mới bung điểm tâm lại, thấy khuôn mặt lãnh đạm của Tiêu Hành, lại không thấy bóng Giang công tử đâu nữa, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói với Tiêu Hành:

""Thế từ ăn điểm tâm đi.""

Tiêu Hành ""Ừ"" một tiếng, sau đó cầm lấy điểm tâm cắn một miếng.

A Hạo có chút thất thần, đem tay rút về, trong lòng nói không nên lời. Nàng nghe thấy thanh âm tiểu cô nương, liền ngẩng đầu nhìn phía trước. Thấy một tiểu cô nương búi tóc đẹp mặc phần sam váy trắng đang nhìn về phía này. Bị vài tiểu cô nương vây quanh, bộ dáng xinh đẹp, má nàng hồng hồng, làn da tuyết trắng, một đôi mắt to, đang rất xấu hổ.

Đào mắt thấy trong tay cô nương kia cầm túi tiền, A Hạo mới hiểu được.

Hôm nay Tết Thượng Ti, vị cô nương này muốn túi tiền cho thể tử của mình.

A Hạo theo bản năng liếc mắt nhìn thể tử một cái, lúc sau lại nhìn tiểu cô nương kia, liền thấy nàng lấy hết can đảm đi đến. Cô nương kia so với nàng lớn hơn vài tuổi, khuôn mặt nhỏ trắng nõn có thể búng ra sữa. Tiểu cô nương đi đến trước mặt Tiêu Hành, nhìn Tiêu Hành an tĩnh, anh tuấn nho nhã, không khỏi thêm thẹn thùng, nàng thấp giọng gọi một tiếng ""Tiêu thể tử"", sau đó vươn tay đem túi tiền đưa tới..

Túi tiền này rất tinh xảo, thù nghệ tinh vi như A Hạo cũng có chút xấu hổ.

Khuôn mặt cô nương này nhỏ trắng nõn, mày đẹp, mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ thoa son môi, mềm mại như cánh hoa.

""Tiêu thể tử?""

Mặt cô nương kia đã đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ hồng như cà chua.

Tiêu Hành nhàn nhạt mở miệng:

""Tâm ý của cô nương, Tiêu mẫu xin nhận. Túi tiền này, cô nương vẫn nên giữ lại đi.""

A Hạo thấy thế từ nói chuyện xong liền đi khỏi, để lại cô nương tội nghiệp đứng đó, xem biểu tình kia cơ hồ muốn khóc. Nàng cảm thấy cô nương kia rất đáng thương nhưng nếu thế từ mà tiếp nhận, thì nàng không phải càng đáng thương sao? A Hạo nhìn một chút, sau đó đuổi theo thế từ.

Rừng đào rất lớn, mọi người đều tụ hội bên ngoài kia, hiện nay thế từ lại đi sâu vào bên trong, nàng không biết thế từ muốn làm gì. Tiêu Hành dùng chân, quay đầu nhìn tiểu cô nương đi chậm rì rì ở phía sau, có chút bất mãn, xoay bước đi đến, đuổi tay nắm cổ tay trắng nõn của nàng.

Lực đạo có chút mạnh, A Hạo bị đau, nhủu mày gọi một tiếng.

Tiêu Hành đem người đè lên cây đào lớn, cúi đầu đối diện với đôi mắt nàng, nhện không được đem nàng ôm vào ngực. Hắn cúi xuống cắn vào gương mặt nàng một cái, nghe tiểu cô nương ủy khuất hô một tiếng ""Đau"", lúc này mới thỏa mãn buông ra.

A Hạo nhăn nhó, nhỏ giọng nói:

""Thế từ, chúng ta đi tìm Lục cô nương đi.""

Tiêu Hành lại nói:

""Không muốn ở cùng một chỗ với ta?""

Cái gì cùng một chỗ chứ? A Hạo vội lắc đầu, gương mặt nói:

""Không phải, nô tỳ thích ở cùng với thế từ.""

Tiêu Hành nghe xong thì thoải mái chút, sau đó ngữ khí lại có chút quái quái:

""Nhưng mà ta không ném thế vào bình rượu giới như Giang Tu Viễn.""

A Hạo nghe một chút, cúi đầu nói:

""Thế từ không phải vì nô tỳ mà tức giận chứ?"" Kỳ thật vừa rồi nàng nghe thấy thế từ nói chuyện với Giang công tử, nàng cũng biết vị trí của mình ở đâu. Thế từ nói với Giang công tử nàng là thông phòng của hắn cho nên ở trong lòng thế từ, nàng bất quá chỉ là một thông phòng nhỏ nhoi.

Còn Giang công tử...Lúc đầu nàng không biết, chỉ là thật tình ngưỡng mộ hắn, nàng không nghĩ mới gặp Giang công tử thì hắn liền thích mình. Nàng biết chuyện này sẽ làm thế từ không vui, trong lòng suy nghĩ đôi chút.

A Hạo nhỏ giọng ngập ngừng nói:

""Ở trong mắt thế từ, nô tỳ chính là người là loại không biết xấu hổ sao?""

Tiêu Hành ngẩn ra, lòng chợt nhói đau, thu mày nói:

""Nàng nói vậy gì thế?""

A Hạo hiểu mấy ngày nay mình bị thế từ chiều hư, trước mắt còn dám nói với thế từ như vậy? Nàng ngửi mùi hương trên người nam nhân trong lòng mà có chút không thoải mái. Nàng là hạ nhân, hạ nhân làm sao có thể tức giận với chủ tử?

A Hạo đang hai tay ôm lấy nam nhân bên cạnh, nhỏ giọng mở miệng nói:

""Thế từ thích nô tỳ, nô tỳ rất vui. Nô tỳ tự biết mình không đủ tư cách, nhưng nô tỳ là cô nương trong sạch. Giang công tử tuy tốt nhưng trong mắt nô tỳ lại không bằng nửa phần của thế từ. Hơn nữa, nô tỳ chưa từng gặp qua người đối tốt với nô tỳ như thế từ..."

Hóa ra nàng thích mình, chính là bởi vì mình đối tốt với nàng sao?

Tiêu Hành đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn rất sợ mất nàng, nên đối với nàng rất cẩn trọng. Nhưng dựa vào tính tình của hắn chỉ sợ làm nàng bị thương. Hắn thậm chí không ngừng nghĩ tới, nếu đem nàng biến thành nữ nhân của mình, nàng có thể một mực đi theo hắn hay không. Bất quá ý nghĩ này quá đề tiện, giống như Giang Tu Viễn nói, nàng vẫn là một tiểu cô nương.

Tiêu Hành hơi mỉm cười, lại có chút xấu hổ, giọng đều đều:

""Ta...Tuổi của ta so với nàng lớn hơn nhiều, nàng có ghét bỏ ta không?""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Edit: Dura Hấu

Beta: Đang đợi beta

Nếu đổi lại là trước kia, hẳn đương nhiên sẽ không để ý chuyện tuổi tác. Nhưng hôm nay nghe Giang Tu Viễn nói ra, hẳn cảm thấy có chút không thoải mái---hắn đã già thật rồi!

Khi mới gặp, nàng vẫn là một đứa bé gái. Giống như kiếp trước, cung cung kính kính, nhìn hắn nhút nhát sợ sệt, làm gì cũng sợ chọc hắn không vui. Mà tuổi tác của mình, đích xác so với nàng lớn hơn một ít.

...Tuổi.

Nghe thế tử nói xong, A Hạo không lập tức trả lời, chỉ nhíu mày nghĩ nghĩ, đôi mắt đen láy nhanh chóng di chuyển. Tuổi của thế tử so với nàng lớn hơn một con giáp, đích xác...Đích xác có chút lớn. Nhưng Hạnh Dao đã từng nói với nàng, nam nhân lớn tuổi một chút làm sẽ càng đau. Hơn nữa giờ phút này thế tử hỏi như vậy, khẳng định là đang nghĩ đến chuyện này, cho nên nàng đương nhiên trả lời làm cho hắn vui. Nghĩ như vậy, A Hạo đi đến gần, cọ cọ gương mặt vào ngực nam nhân, thanh âm mềm mại nói:

""Nô tỳ thích thế tử như vậy.""

Nàng lặng lẽ giương mắt quan sát biểu tình của nam nhân, nhìn hắn mặt mày ôn hòa, hiểu được lúc này không có tức giận.

Tiêu Hành thấy được ánh mắt nhìn trộm của nàng, lập tức cúi đầu ngăn chặn môi của tiểu cô nương. Nàng vốn xinh đẹp, hôm nay lại mặc phần sam váy áo lại càng trở nên thướt tha yêu kiều, lộ ra vẻ xinh đẹp. Bốn bề vắng lặng, làm sao hắn nhẫn nhịn không khi dễ nàng được. Huống hồ còn có Giang Tu Viễn không biết sống chết mà thích nàng.

""Um..""

Bàn tay to đang để trên đầu người trong ngực, sau đó từ từ dịch xuống, thoáng dùng chút lực, liền đem nàng ấn vào người mình.

A Hạo bị buộc mở miệng ra nhưng cảm thấy loại chuyện này có chút thẹn thùng. Thế tử lại không biết mệt, coi miệng nàng giống đồ ăn mà ăn. Nàng bị cắn đau, hắn mới thoáng ôn nhu một chút, chỉ là cái lưỡi của hắn vẫn ở trong miệng nàng, đảo tới đảo lui, quấn lấy nàng. Nàng có chút không thờ nổi, đến lúc thế tử buông ra thì hai người mới chậm rãi tách ra. Nàng mở to đôi mắt, vừa lúc nhìn hai đôi môi tách ra lại thấy có nước bọt của nàng.

Nàng vô cùng xấu hổ, vội lấy khăn từ trong ngực thay thế tử lau miệng.

Nói như thế nào, đó cũng là nước bọt của nàng.

Bên tai truyền đến tiếng cười của thế tử.

A Hạo cảm thấy gương mặt mình nóng lên, e thẹn không dám nhìn người bên cạnh. Nàng tuy rằng không phải mới hôn môi thế tử, nhưng lại là lần đầu ở bên ngoài, hơn nữa còn là ban ngày ban mặt. Nàng đem đầu vùi vào ngực hắn, trong lòng nghĩ: Cảm thấy mình so với hôm qua càng thích thế tử.

Giờ phút này Giang Bích Như một thân phần sam váy trắng đang đứng thẫn thờ dưới cây đào. Nàng không bao giờ nghĩ, Tiêu Hành cũng có một mặt ôn nhu như vậy.

Ở trong lòng nàng, Hành biểu ca luôn là người lãnh đạm, đối với tình yêu nam nữ, có lẽ cũng như thế. Nàng đã sớm nhìn ra tiểu nha hoàn này và Hành biểu ca có quan hệ không bình thường, nhưng nàng biết, đây là thông phòng mà di an bài cho Hành biểu ca, là để khai trai cho Hành biểu ca. Nàng ái mộ Hành biểu ca nhưng cũng biết nếu sau này nàng gả cho Hành biểu ca, Hành biểu ca không chỉ có một nữ nhân. Nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, có mấy thông phòng xinh đẹp cũng là lẽ đương nhiên, rốt cuộc người đã lớn tuổi như thế tử, bên người cũng phải có nữ nhân.

Nhưng còn bây giờ thì sao.

Hành biểu ca cự tuyệt nàng, lại đối với nha hoàn này sủng ái như vậy. Thậm chí...Thậm chí ở rừng đào, còn không chịu được mà làm chuyện thân mật.

Nha hoàn bên cạnh Giang Bích Như cũng sợ tới mức không nói nên lời, nàng hiểu được tiểu thư nhà mình đối với Tiêu thế tử một lòng si tình, hiện giờ thấy Tiêu thế tử thân mật cùng cô nương khác. Đây...Đây làm sao chịu nổi đây?

Giang Bích Như ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn hai người đã đi xa, lúc này mới hung hăng bẽ gãy một cành hoa đào.

""Tiểu thư, tay của tiểu thư.""

"Đi!" Giang nhị cô nương được nuông chiều từ bé lập tức "Oa" một tiếng thương tâm khóc lớn.

A Hạo và Tiêu Hành trở về vừa lúc thấy Tiêu Ngọc Đề cầm cung tiễn trong tay bắn vào bia ngắm.

"Vèo" một tiếng.

Vũ tiễn ở giữa hồng tâm, làm cho mọi người reo hò.

A Hạo nhìn Lục cô nương, tức khắc lộ ra ánh mắt kính nể, lại thấy Đường Mộ Trình tiếp nhận cung tên, lúc sau lại lui ra bảy tám bước, sau đó kéo căng dây cung, liền thấy cây tiễn kia bay tới hồng tâm. Mũi tên kia chẳng những vững chắc, lại còn làm cho mũi tên của Tiêu Ngọc Đề rớt xuống dưới.

"Đường cô nương thật lợi hại!" A Hạo nhin không được khen.

Tiêu Hành nhìn thoáng qua, lại không tỏ vẻ gì, bất quá nhìn nàng như vậy lại cảm thấy hứng thú, nghĩ đến kiếp trước nàng còn không có chạm qua cung tiễn, liền nói:

"Nếu nàng thích, lần tới ta sẽ dạy nàng."

A Hạo chớp chớp mắt, cong môi nói:

"Thế từ thật tốt."

"Ừ." Khóe miệng Tiêu Hành nhếch lên, tâm tình cũng tốt lên vài phần.

Tiêu Ngọc Đề nhìn thấy ca ca nhà mình tới, lập tức đi đến, vừa mới thi đấu thua nên có chút không vui, liền bảo Tiêu Hành chơi một ván trà thù cho nàng. Nhưng Tiêu Hành sao có thể chơi với một cô nương, chỉ không nhanh không chậm nói một câu:

"Chơi không tốt bằng người ta, về nhà luyện tập lại đi."

Đó, vết thương trong lòng như bị xát muối, đây là ca ca của nàng sao? Tiêu Ngọc Đề bĩu môi, sau đó thân mật nắm cánh tay A Hạo, đôi mắt mở lớn, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, tán thưởng nói:

"A Hạo tỷ tỷ hôm nay thật xinh đẹp. Bất quá, tỷ nhìn tính tình của ca ca ta, ương ngạnh như vậy."

Loại biểu tình này, tiểu cô nương đây là đang nịnh mình sao.

A Hạo nghe xong lời này chỉ cong môi cười cười, nhưng thật ra không nói gì thêm, hướng hồ nàng cũng không dám nói. Đúng là thế từ có chút quái quái, bất quá đối xử với nàng rất tốt. A Hạo nhìn Tiêu Ngọc Đề kéo nàng ngồi xuống, sau đó ân cần đưa cho nàng một cái bánh hoa quế.

A Hạo từ chối thì bất kính, lúc này mới nói một tiếng:

"Cảm ơn Lục cô nương".

Tiêu Ngọc Đề làm mặt quỷ nói:

"Khách khí với ta gì chứ. Ta còn phải cảm ơn tỷ đã vất vả chăm sóc cho ca ca ta." Ca ca nàng thật không dễ dàng mới thích một cô nương mà.

Nghĩ đến đây, Tiêu Ngọc Đề nhin không được sờ sờ túi tiền trong ngực, sau đó nhìn xung quanh một chút.

A Hạo thấy nàng như đang tìm người, liền biết là đang đợi công tử Đường Mộ Lễ. Nàng gặp qua Đường công tử vài lần, bộ dáng nho nhã lịch sự, rất tuấn tú, quan trọng nhất là luôn nghe lời Lục cô nương, kêu gì cũng làm, không biết có bao nhiêu cô nương hâm mộ đâu.

Ít lâu sau, Tiêu Ngọc Đề nghe Đường Mộ Lễ đến, vội đứng dậy, lại nghĩ đến sĩ diện của mình, bình tĩnh ngồi xuống. Bất quá rốt cuộc nhin không được, vẫn là giương mắt nhìn. Nhưng lại không nghĩ đến, giờ phút này Đường Mộ Lễ toàn thân ướt đẫm đỡ Tiêu Ngọc Tiêm đi tới.

Quần áo ướt đẫm, giờ phút này Tiêu Ngọc Tiêm đang mặc áo ngoài của Đường Mộ Lễ, sợi tóc ướt dính trên mặt, làm cho khuôn mặt nhỏ càng thêm nhu nhược.

Tiêu Ngọc Đề nhăn mày lại, liền ngồi không yên, lập tức đứng dậy.

Tiêu Đường thân là huynh trưởng, đương nhiên đi qua, trên dưới đánh giá một phen, quan tâm hỏi Tiêu Ngọc Tiêm:

"Sao lại thế này?"

Tiêu Ngọc Tiêm lúc này cả người phát run, môi vì lạnh mà thành màu tím, mở miệng nói:

"Ca ca, vừa rồi muội không cẩn thận té xuống sông bên cạnh rừng đào, là Đường công tử đã cứu muội..." Lời này còn chưa nói xong, liền ngắt đi, người liền ngã vào Tiêu Đường.

Tiêu Đường vội đem muội muội bế lên, hướng về phía Đường Mộ Lễ nói:

""Lần này Đường công tử đã cứu muội muội của ta, ngày sau ta nhất định sẽ đến cảm tạ."" Nói xong, liền ôm muội muội trong ngực đi tới xe ngựa.

Tiêu Ngọc Tiêm tuy là thứ nữ của phủ Tỉnh Quốc Công nhưng cũng rất được sủng ái, trước mắt lại xảy ra chuyện này, mấy người còn lại cũng thấy không tốt mà đi về. Tiêu Ngọc Đề nhìn bộ dáng chật vật của Đường Mộ Lễ, vẫn là nhìn không được nói:

""Cái tên đầu gối này còn đứng đây làm gì, không mau hồi phủ thay xiêm y.""

Trong lòng lại sốt ruột: Bây giờ là tháng ba, nếu cảm lạnh thì làm sao đây?

Sắc mặt Đường Mộ Lễ tái nhợt, hẳn hiểu được Tiêu Ngọc Đề không thích vị Ngũ tỷ tỷ kia của nàng, nhưng rốt cuộc vẫn là tính mạng con người, hẳn không thể không cứu. Hiện giờ thấy nàng không những không tức giận mà còn lo lắng cho mình, nhất thời cười cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, nói:

""Được...Huynh đi trước, ngày khác huynh đến phủ Quốc Công thăm muội."" Hắn muốn đi, lại nghĩ đến cái gì, khuôn mặt tuấn lãng đỏ rực, mở miệng nói:

""Nhưng mà----túi tiền kia..."

Hắn làm sao biết mình chuẩn bị túi tiền? Hơn nữa còn là đưa cho hắn.

Tiêu Ngọc Đề đột nhiên có chút xấu hổ, cảm thấy hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, loại chuyện này có gì phải thẹn thùng. Nàng ngượng ngùng một lúc, sau đó rất tự nhiên đem túi tiền nhét vào trong tay tên ngọc trước mặt, liền xoay người rời đi.

Đường Mộ Lễ nhìn tiểu cô nương đã chạy xa, lại cúi đầu nhìn túi tiền trong tay, tuy rằng kim chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hắn lại thích, không nhịn được ngây ngốc cười.

Đường Mộ Trình bên cạnh nhìn không được, duỗi tay đánh lên vai hắn, vội nói:

""Đi rồi, đừng có đứng ngốc ở đó nữa."" Trong lòng lại nghĩ: Ca ca ngốc này, không biết hôm nay mình gặp phải chuyện gì sao.

Ngũ cô nương kia, cũng chẳng phải tốt lành gì?

Hôm nay Đường công tử cứu ngũ cô nương, tuy là chuyện tốt nhưng rốt cuộc ở đây nhiều người thấy như vậy, thanh danh của ngũ cô nương cũng coi như hỏng rồi. Giờ phút này ngồi trên xe ngựa, A Hạo nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc Đề bên cạnh, trong lòng có chút lo lắng. Đường công tử và Lục cô nương là thanh mai trúc mã cảm tình tốt thế nào, cái này người ngoài đều nhìn ra, nếu Ngũ cô nương mà cố chấp chen vào, không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiêu Ngọc Đề lúc trước không nghĩ đến, chỉ lo lắng cho thân thể Đường Mộ Lễ nhưng trước mắt bình tĩnh nghĩ lại, có chút sợ sệt. Nàng nắm chặt tay, lưng lạnh toát.

Tính tình của vị Ngũ tỷ tỷ này, nàng sao lại không biết? Một người cẩn thận như vậy, sao đang yên đang lành lại rơi xuống nước? Lại còn trùng hợp bị Đường Mộ Lễ nhìn thấy. Tiêu Ngọc Đề càng nghĩ càng thấy không ổn, trong lòng cũng nóng nảy. Nhưng loại chuyện này, nàng cũng không thể nói với ca ca, chỉ mong mau hồi phủ nói với nương.

A Hạo nhìn bộ dáng của Tiêu Ngọc Đề, hiểu rằng bây giờ nàng cũng đang nghĩ đến.

Xe ngựa an tĩnh rất mau liền trở về phủ Tỉnh Quốc Công. Xe ngựa vừa dừng lại, Tiêu Ngọc Đề vội vàng xuống xe, A Hạo thấy biểu tình này, nhún mày lo lắng nói:

""Thế từ, người nói Lục cô nương có thể có chuyện hay không?""

Tiêu Hành là người thương muội muội, vừa thấy Đường Mộ Lễ đỡ Tiêu Ngọc Tiêm, hắn liền nhăn mày.

Tiêu Hành không nói lời nào, A Hạo cũng cảm thấy quá dọa người, lúc xuống xe ngựa cũng không có dẫm lên ghế đỡ, thế nên cả người liền ngã xuống. Tiêu Hành sợ tới mức tim sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài, ôm lấy eo nàng đỡ xuống, cảm giác tiểu cô nương đã đứng vững, lúc này mới nhìn không được quát:

""Mất đề ở đâu!""

A Hạo cũng bị dọa sợ không nhẹ. Nhưng bị Tiêu Hành quát như vậy, sắc mặt thoáng chốc liền tái nhợt. Nàng run rẩy cắn cắn môi, nhỏ giọng nói:

""Nô tỳ biết sai rồi.""

Tiêu Hành thở dài một hơi, biết mình quát làm nàng sợ, khuôn mặt tức khắc ôn hòa một chút, nói:

""Được rồi, lần sau chú ý một chút."" Hắn đem người ôm xuống, lúc này mới buông lỏng tay.

Hai người trở về Ký Đường Hiền, A Hạo vẫn còn sợ nên không dám quá thân mật với hắn như thường, ngay cả tư thế cũng là cung kính.

Tiêu Hành thấy nàng như vậy cũng có chút bất đắc dĩ. Hắn không nghĩ sẽ nhìn thấy bộ dáng sợ hãi mình của nàng. Hắn đi qua đem người ôm vào trong ngực, duỗi tay sờ sờ đầu nàng, ôn nhu nói:

""Làm nàng sợ sao?""

""Đúng."" A Hạo theo bản năng nói một tiếng, lúc sau lại cảm thấy không đúng lập tức lắc đầu. Nàng biết thế tử là lo lắng chuyện của Lục cô nương, hơn nữa...Chuyện nhỏ này của mình căn bản không sao cả.

Tiêu Hành xoa đôi tay của tiểu cô nương trước mặt, cảm thấy tay nàng lạnh băng, liền nhin không được nắm chặt. Hắn đem người đến bên giường, ngồi xuống, sau đó đem nàng ôm vào ngực, môi kề sát vào tai nàng, thờ dài nói:

""Ngày thường không phải rất thông minh sao, sao hiện tại lại trở nên ngốc như vậy.""

A Hạo nhỏ giọng:

""Nô tỳ không có mà.""

Biết chơi trò trẻ con cùng hắn. Tiêu Hành cong môi cười cười, hân khuôn mặt trắng nõn của nàng một cái, cảm thấy ôm nàng như vậy không nhìn thấy đôi mắt nàng, dứt khoát đem người đẩy xuống giường, đặt tay lên trán nàng nói:

""Lần sau còn như vậy, ta sẽ khiến cho nàng cười trong đau khổ, như vậy mới không quên nữa."" Nói xong, bàn tay to còn nhẹ nhẹ vỗ mông nàng.

A Hạo xấu hổ đến mức không nói được gì.

Cảm thấy thế tử hiện tại so với lúc trước hoàn toàn khác nhau, giống như một người khác vậy.

Như Ý định bùng trà tiến vào, xuyên qua khe cửa lại nhìn thấy thế tử và A Hạo hai người thân mật nằm trên giường, đây là đang làm gì tất nhiên không cần nói cũng biết, Như Ý lập tức dừng bước không dám đi vào. Như Ý tuy lớn tuổi nhưng nhìn hình ảnh này cũng nhin không được mặt nóng lên, rồi lại theo bản năng liếc mắt một cái.

Thế tử thật là sức trẻ dồi dào, ban ngày liền như vậy...

Trong lòng Như Ý cân nhắc:

""Thế tử đã như vậy, rượu Lộc Huyết mà Quốc Công phu nhân phân phó còn cần chuẩn bị nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Editor: Dưa Hấu

Beta: Greeny and Dâu Tây

Sau khi Lục thị gặp đại phu xong mới cho phép toàn bộ nha hoàn đứng dậy. Bà lẳng lặng nghiêng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của nữ nhi trên giường, vô cùng đau lòng nhủ mảy, giọng điệu thân nhiên: "Được rồi, mọi người đi hết rồi, đừng giả vờ nữa."

Hàng lông mi của tiểu cô nương trên giường khẽ run, nàng chậm rãi mở mắt.

Vì bị vạch trần nên ánh mắt nàng vô cùng xấu hổ và chột dạ, nàng rũ mắt xuống, yêu kiều gọi một tiếng: "Nương."

Lục thị không đáp lời, biểu cảm cứng ngắc.

Nữ nhi này do bà đứt ruột đẻ ra, trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, đương nhiên bà là người rõ nhất. Bây giờ thấy khuôn mặt nhỏ của nữ nhi tràn đầy yếu ớt, nhưng trong mắt lại chứa đựng vẻ e lệ, bà thở than một tiếng, những lời trách cứ đang định nói ra đều quên hết, chỉ có thể hỏi: "Sao con hồ đồ như vậy?"

"Nương, nữ nhi..." Tiêu Ngọc Tiêm nhấp máy môi, không biết nên nói sao cho phải. Nàng đúng thật hồ đồ rồi, nhưng nàng chẳng thể nghĩ ra biện pháp nào khác.

Bà hiểu nữ nhi không biết bơi, ngày thường nàng luôn cẩn thận, sao có thể rơi xuống nước? Hơn nữa... hơn nữa lúc rơi xuống nước một nha hoàn cũng không ở bên cạnh. Vị Đường công tử kia, bà đã gặp qua, hẳn thường xuyên đến phủ Tĩnh Quốc Công chơi cùng Lục cô nương. Hai bên gia đình là họ hàng, Đường Mộ Lễ chuẩn bị trở thành hiền tế của phủ Tĩnh Quốc Công, chỉ cần không làm ra hành động gì quá đáng, tình cảm hai người sẽ tốt lên rất nhiều. Đây vốn là chuyện hôn nhân cực tốt, bà từng nghĩ, nếu nữ nhi có thể gả cho gia đình tốt như vậy thì coi như bà hoàn thành xong một chuyện đại sự rồi.

Nhưng bà không ngờ nữ nhi ngoan ngoãn thường ngày lại làm ra loại chuyện này.

Lục thị buồn bực: "Vì ngày hôm nay mà thanh danh của con bị hủy, con biết không?" Thanh danh của một cô nương quan trọng thế nào bà không cần phải nhắc đến.

Tiêu Ngọc Tiêm cắn môi, trầm giọng nói: "Nữ nhi biết. Nhưng mà... nhưng mà nữ nhi thích Đường công tử." Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã thích hắn. Mỗi khi hắn tới phủ Tĩnh Quốc Công, nàng đều trang điểm xinh đẹp ra ngoài. Nhưng trong mắt Đường Mộ Lễ chỉ có Tiêu Ngọc Đề, căn bản không để ý tới nàng. Dù Tiêu Ngọc Đề đánh mắng hắn, gọi hắn là "con một sách", "Đường đầu gỗ" hắn cũng cười, ngoan ngoãn phục tùng Tiêu Ngọc Đề. Việc này... việc này sao nàng chịu nổi?

Lục thị hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy con cũng nên hiểu, vị Đường công tử này là phu quân của Lục cô nương, là Lục muội phu tương lai của con... Tiêm Nhi, con thật hồ đồ."

Tiêu Ngọc Tiêm thấy trong lòng đau nhói, đôi mắt đẹp uất ức nhìn Lục thị: "Nương cũng cho rằng con không sánh bằng Lục muội muội... bởi vì con là thứ xuất, vì thế không có quyền theo đuổi người mình thích sao? Nương, con không cam lòng, con thích Đường công tử, con muốn gả cho chàng..."

"Tiêm Nhi!" Lục thị quát lên, đôi mắt hơi phấp phồng. Thân thể bà run bần bật, bà suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Dù Đường gia nể mặt phủ Tĩnh Quốc Công rước con vào cửa, cả đời này con vĩnh viễn là thiếp thất, con không hối hận chứ?"

Tiêu Ngọc Tiêm không hề nghĩ ngợi, gật đầu đáp: "Chỉ cần nữ nhi có thể ở bên cạnh Đường công tử, làm nha hoàn con cũng cam lòng."

Lục thị khẽ giật mình, không ngờ nữ nhi lại cố chấp như vậy.

Đời này hai chữ vì "thiếp thất" mà bà luôn bị Lan thị chèn ép, tuy bà được Quốc Công sủng ái, nhưng khi Quốc Công xuất phủ xã giao chỉ mang theo chính thể là Lan thị. Nói cho cùng, bà vẫn rất may mắn, còn nữ nhi không giống vậy, nếu sau này Đường Mộ Lễ vẫn nghe lời Lục cô nương như trước, vậy thì nữ nhi sẽ không yên ổn khi vào Đường phủ. Hơn nữa... hơn nữa thanh danh tổn hại trước khi được gả lại càng bị xem thường. Kể từ đó, cả đời này nàng không dám ngẩng đầu lên.

Trong lòng Lục thị đã nghĩ chỉ cần nữ nhi không hồ đồ, bà sẽ tìm ra cách, chỉ là... tính tình nữ nhi quá ngang bướng.

Tiêu Ngọc Tiêm nhìn bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Lục thị, cảm thấy có chút áy náy, nàng vươn tay ra khỏi chăn, để lộ cổ tay trắng nõn như ngọc, nàng kéo tay áo Lục thị, năn nỉ: "Nương, nữ nhi xin người. Đời này nữ nhi chỉ thích một mình Đường công tử. Mặc kệ nam tử khác tốt thế nào, dù cho... dù cho là đương kim hoàng thượng, nữ nhi cũng không muốn gả."

Lục thị thật sự lo âu, bà biết nữ nhi rất cố chấp. Nghĩ kỹ lại, Đường Mộ Lễ kia là thiếu niên anh tuấn, khó trách nữ nhi động tâm. Bà hiểu bây giờ mình khuyên thế nào cũng không được. Suy cho cùng, với tính tình của nữ nhi ngày sau gả đi có thể được sủng ái, chẳng qua hôm nay quá mạo hiểm, còn hủy đi thanh danh của mình.

Bên ngoài có thanh âm nha hoàn hành lễ, Lục thị biết Tĩnh Quốc Công đã tới, vội nhìn về phía Tiêu Ngọc Tiêm.

Tiêu Ngọc Tiêm hiểu ý, lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tĩnh Quốc Công tiến vào, thấy Lục thị ngồi ở bên giường, hai ửng đỏ thì không khỏi đau lòng, ông thương tiếc ôm vai bà, nhẹ nhàng hỏi: "Tiêm Nhi thế nào rồi?"

Lục thị lấy khăn lau hốc mắt ửng đỏ, muốn đứng lên hành lễ với Tĩnh Quốc Công liền bị ông bắt ngồi xuống: "Được rồi, không cần hành lễ."

"Vâng." Lục thị nhẹ gật đầu, nhìn thoáng nữ nhi trên giường, nói: "Đại phu nói Tiêm Nhi có thể trạng yếu từ nhỏ, hôm nay bị lạnh có lẽ phải điều dưỡng một thời gian, không biết sau này có để lại bệnh gì hay không."

Tĩnh Quốc Công rất yêu thương nữ nhi này, bây giờ nhìn nữ nhi suy yếu ông thật sự không chịu nổi. Ông thấy nữ nhi ngủ say, liền kéo Lục thị ra ngoài, nhỏ giọng: "Đề Tiêm Nhi nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài nói chuyện. Lát nữa ta phái người tới nhà kho lấy chút tơ yếm cho Tiêm Nhi bồi bổ thân thể, một cô nương sao có thể chịu lạnh nổi."

Lục thị đáp: "Đa tạ Quốc Công." Bà vẫn nhủ chặt lòng mảy.

Tĩnh Quốc Công thấy thế, đưa tay nâng cằm Lục thị, đối diện với đôi mắt như sương như khói của bà, tâm cũng đột nhiên mềm nhũn, ông hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lục thị ngẫm nghĩ, u buồn đáp: "Hôm nay Tiêm Nhi rơi xuống nước, Đường công tử Đường Mộ Lễ của Lại Bộ Thượng Thư gia đã cứu Tiêm Nhi. Chuyện này thiếp rất cảm kích, hẳn là ân nhân cứu mạng Tiêm Nhi... Nhưng mà... nhưng mà Tiêm Nhi chưa lấy chồng, lúc này quần áo ướt đầm, tiếp xúc

thân thể với nam nhân, lại bị nhiều người nhìn thấy, thanh danh cô nương này coi như xong rồi..." Nói tới đây, giọng Lục thị trở nên nức nở.

Tĩnh Quốc Công nhìn mà đau lòng, ôm bà vào ngực trấn an: "Tiêm Nhi là nữ nhi bảo bối của ta, hôm nay xảy ra chuyện này, người cha làm như ta cũng không thoải mái. Tiêm Nhi của chúng ta có tri thức, hiểu lễ nghĩa, diện mạo xinh đẹp, chờ hai năm nữa mọi chuyện lắng xuống, ta tìm một gia đình tốt rồi gả nó cũng không muộn. Không phải nàng luôn luyến tiếc Tiêm Nhi sao?"

Lục thị biết Quốc Công yêu thương nữ nhi, sẽ không đồng ý để nữ nhi làm thiếp, nhưng hôm nay nữ nhi cố chấp như vậy, bà cũng hết cách. Lục thị nói: "Quốc Công gia không cần an ủi thiếp, đợi hai năm nữa nói không chừng việc hôn sự khó mà thành." Thử xuất vốn đã thua người khác một bậc, hơn nữa thanh danh còn bị hao tổn, cho dù Quốc Công gia đau lòng nữ nhi, mua cho nữ nhi nhiều của hồi môn thì ở Yên Thành này cũng khó tìm được người danh giá, nhưng bà không muốn gả nữ nhi đi xa.

Cũng đã sớm chiều ở chung hai mươi năm, còn là thanh mai trúc mã, đương nhiên Tĩnh Quốc công hiểu rõ tâm tư Lục thị, ông đoán chừng lúc này bà đã có chủ ý, liền hỏi: "Vậy nàng muốn thế nào?"

Lục thị rũ mắt, nói: "Đường công tử kia và Lục cô nương có hôn ước, theo lý, Tiêm nhi là tỷ tỷ, nhưng mà... nhưng mà hiện giờ..." Lục thị dừng một chút, ngược mắt dò xét Tĩnh Quốc công: "Thiếp hiểu làm như thế Lục cô nương sẽ không vui, nhưng thiếp chỉ có một nữ nhi, Đường phủ là gia đình nề nếp, cũng là họ hàng với Quốc công phủ, cho dù Tiêm Nhi gả vào nhà họ làm thiếp thất có lẽ họ sẽ không bạc đãi Tiêm Nhi đâu."

Tĩnh Quốc Công sững sốt, cả buổi sau mới nói: "Cần quấy!"

Lục thị chực khóc: "Quốc Công..."

Tĩnh Quốc Công: "Nữ nhi của Tiểu Yến Thái ta sao có thể làm thiếp? Tiểu tử Đường gia kia tuy tốt, nhưng nghĩ đến một lúc hấn lấy cả hai nữ nhi của ta, phúc phận hấn hơi lớn rồi đây."

Phản ứng của Tĩnh Quốc Công nằm trong dự liệu của Lục thị, bà nghĩ ngợi rồi nói: "Nhưng thiếp không nghĩ được biện pháp khác. Quốc Công gia biết đó, mặc dù về ngoài Tiêm Nhi dịu dàng yếu ớt, thật ra nó vô cùng trọng sĩ diện, hôm nay xảy ra chuyện này, lát nữa nó tỉnh dậy... thiếp sợ nó sẽ làm chuyện ngốc nghếch."

Lời này khiến Tĩnh Quốc công hời hững khiếp vía, vội hỏi: "Tiêm nhi nó... có phải Tiêm Nhi có tình ý với tên tiểu tử Đường gia không?"

Lục thị ngăn người, nhẹ gạt đầu.

Tĩnh Quốc Công nhíu mày, trầm than: "Được, chuyện này để ta nghĩ cách."

Lục thị đoán chừng ông đã đồng ý, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Trong Thanh Lan Cư, Lan thị chưa biết tin tức đã thấy nữ nhi hoang mang chạy vào phòng, lúc này bị dọa lập tức đứng dậy. Mặc dù mọi ngày nữ nhi hành xử cầu thả nhưng cũng không có biểu hiện như vậy, huống hồ hôm nay ở ngoại thành tổ chức Đào Lâm Yến, bây giờ vốn dĩ nên ở đó chơi mới đúng, sao lại trở về rồi?

Lan thị đông cứng, lập tức hỏi: "Có người bắt nạt con đúng không? Ca ca đâu?"

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Ngọc Đề trắng bệch, nàng nhìn Lan thị òa khóc nức nở. Nàng đem chuyện ở rừng đào kể với Lan thị, cuối cùng nhỏ giọng thút thít: "Nương, người nói... người nói xem có phải cha sẽ gả ngũ tỷ cho Đường Mộ Lễ không?"

Hôm nay Đường Mộ Lễ cứu ngũ tỷ ty của nàng, hai người khó tránh đụng chạm thân thể, thanh danh của cô nương rất quan trọng, bình thường cha thương ngũ tỷ ty như vậy, có thể cha sẽ bảo nàng nương Đường Mộ Lễ cho ngũ tỷ. Từ trước đến giờ nàng luôn nghĩ Đường Mộ Lễ là người của mình, cho dù nàng đối xử với hấn thế nào hấn cũng mặc kệ cười ha hả. Đôi lúc nàng hờ hững, lạnh nhạt nhưng đến cùng vẫn là thích hấn, trong lòng luôn khao khát và nghĩ đến sau này được gả cho hấn.

Lan thị vừa nghe liền biết Tiêu Ngọc Tiêm có ý đồ.

Bà kéo nữ nhi vào ngực, lấy khăn lau mặt cho nàng: "Hôm nay Đường biểu ca của con cứu ngũ nha đầu cũng là chuyện quân tử nên làm. Thanh danh bản thân nàng bị hao tổn không thể trách người khác, hơn nữa, nếu cứu người thì phải cưới nàng, chẳng lẽ hôm nay Đường biểu ca của con cứu bà lão ăn mày cũng phải lấy bà ấy hay sao?" Lan thị vừa lau nước mắt cho nữ nhi vừa an ủi: "Nàng chỉ là một thứ nữ, không biết vị trí của mình ở đâu đã học đòi đoạt phu quân người khác, nàng không đủ tư cách."

Tiêu Ngọc Đề ngơ ngẩn, nàng cảm thấy khó tin, mấp máy môi hỏi: "Ý của nương là... ngũ tỷ ty có ý sao?"

Lan thị vênh khoe miệng, đưa tay điểm lên chóp mũi nữ nhi, mở miệng: "Lúc trước ta không thấy con để tâm đến Đường biểu ca của con như vậy."

Mặt Tiêu Ngọc Đề nóng bừng, vội vã cúi đầu, thấp giọng ngập ngừng đáp: "Nữ nhi không quan tâm hấn, chỉ là cảm thấy nếu đồ vật của mình nhường cho người khác thì trong lòng không thoải mái."

Lan thị cười cười: "Đúng rồi, đồ vật của mình, dù có ném, có vỡ cũng không cho những người đáng ghét đó. Đề Nhi, con là nữ nhi của nương, về sau

gặp chuyện như vậy đừng khóc sụt sùi khiến nương mắt mịt. Đường Mộ Lễ là phu quân tương lai của con, nếu có người muốn cướp con không nên khóc lóc, phải để người ta biết khó mà lui, hừ... tốt nhất hãy hung hăng nhục mạ một lần, tránh sau này họ làm việc dơ bẩn."

Tiêu Ngọc Đề "Dạ" một tiếng.

Nàng không làm được như mẫu thân, gặp chuyện liền hốt hoảng không thể giải quyết vấn đề. Bây giờ nghĩ lại, mỗi lần Đường Mộ Lễ tới phủ Tĩnh Quốc Công, vị ngũ tỷ tỷ kia của nàng luôn thuận đường đi qua. Trong lòng Tiêu Ngọc Đề rất tức giận, theo lời nương nói, nàng ta chỉ là thứ nữ thôi, còn mình là đích nữ của phủ Tĩnh Quốc Công, vậy mà không ít lần mình chịu thiệt thòi vì nàng ta.

Tiêu Ngọc Đề lập tức có lòng tin.

Nhưng tâm không kim được, trách cứ Đường Mộ Lễ: Đường đầu gối này, có biết mình gây ra đại họa gì không? Tự nhiên đi trêu chọc đóa hoa đào nát như vậy.

Tiêu Ngọc Đề càng nghĩ càng giận, lần tới nhất định phải để hấn chịu tội mới được.

Thấy nữ nhi không náo loạn, vẻ mặt Lan thị thoáng hòa hoãn một chút. Bà cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nữ nhi, hơi híp mắt, cánh môi vô thức cong lên.

Địa vị Ngũ cô nương ở phủ Tĩnh Quốc Công không giống những thứ nữ khác, hôm nay nàng xảy ra chuyện tại Đào Lâm Yên, không lâu sau người trong phủ đều biết. Mọi người hiểu Ngũ cô nương là bảo bối trên đầu quả tim của Quốc Công, ông còn xem trọng nàng hơn Lục cô nương, đương nhiên họ không dám nhiều lời.

Nhưng họ vô cùng hiếu kỳ... không biết Quốc công sẽ xử lý thế nào.

Mà ở Ký Đường Hiên, A Hạo nhìn Tiêu Hành vẫn không có gì khác thường, dường như không hề đề chuyện của Lục cô nương trong lòng. Nàng lặng lẽ nhủ mảy, thầm nghĩ: Không phải hấn rất thương Lục cô nương sao? Tại sao... tại sao không quan tâm đến chuyện của Lục cô nương.

Hôm nay, Đường công tử trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, để lại hậu quả vô cùng lớn. Nếu Quốc Công thật sự gả hai nữ nhi cho Đường công tử, Đường công tử có đồng ý hay không còn chưa nói, với tính tình của Lục cô nương làm sao cho phép thứ tỷ mình ở bên cạnh phu quân. Lục cô nương là người dễ gần, mọi ngày cũng quan tâm nàng, căn bản không coi nàng như hạ nhân, một cô nương tốt như vậy, nàng thật sự không đành lòng để việc hôn sự này xảy ra biến cố.

Vì vậy, A Hạo vô cùng oán giận vị huynh trưởng Tiêu Hành không biết quan tâm đến muội muội này.

Buổi tối, Tiêu Hành đang ở trong phòng tắm gội.

A Hạo đang trải giường, nàng nghe có tiếng động bên ngoài, vội chạy ra mở cửa. Cửa vừa mở, A Hạo nhìn thấy Như Ý đang mặc bộ y phục màu sắc mùa xuân tươi mới, mau chóng cung kính hành lễ: "Như Ý cô cô."

Như Ý nhìn mặt của A Hạo, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, da trắng nõn nà, khuôn mặt nhỏ như quả đào. Bà nhớ tới hình ảnh nóng bỏng bà được chứng kiến qua khe cửa hôm nay, bất giác xấu hổ cười cười, sau đó đưa khay cho A Hạo, nói: "Rượu này do Quốc công phu nhân dặn dò giao cho thể tử uống tâm bồi."

A Hạo chỗ hiểu chỗ không, nhưng biết đây là đồ tốt.

Có điều trong đầu nghĩ: Thế tử sức trẻ dồi dào, sao phải tâm bồi?

Như Ý quét mắt từ trên xuống dưới đánh giá A Hạo, trông vóc dáng nhỏ nhỏ, vẫn chưa nẩy nở hoàn toàn của A Hạo, thì trong lòng bà hơi lo lắng... Thân thể yếu đuối nhỏ nhắn như vậy, sao có thể chịu nổi sự giày vò của một đại nam nhân như thế tử? Nhưng thế tử đã cố tình chọn nha hoàn này, cũng chẳng muốn ai khác.

Như Ý đột nhiên có chút cảm thông, giọng điệu vô cùng quan tâm: "Người cũng vậy, nên yêu quý bản thân mình nhiều hơn, thân thể của cô nương rất quan trọng." Bây giờ thế tử rất nồng nàn, nhưng hấn nồng nàn được bao lâu vẫn không biết trước được. Vì vậy, coi trọng bản thân là quan trọng nhất.

Nghe lời quan tâm của Như Ý, A Hạo mỉm cười gật đầu: "Đa tạ Như Ý cô cô quan tâm, nô tỳ hiểu."

"Được." Như Ý nói: "Ta về trước đây, người làm việc đi."

"Như Ý cô cô đi thông thả." A Hạo vẫn đứng ở cửa, chờ Như Ý đi xa, lúc này mới khép cửa lại. Nàng bưng khay vào phòng, đúng lúc thấy thế tử đã tắm gội xong. Đến gần hơn còn có thể cảm thấy được sự ẩm ướt và mùi thơm của trúc trên người thế tử.

A Hạo cẩn thận bỏ khay xuống, nói với Tiêu Hành: "Vừa rồi Như Ý cô cô đến đây, đưa cho thế tử rượu để bồi bổ cơ thể, nghe nói do Quốc công phu nhân dặn dò mang tới." Nàng cầm khăn sạch kê bên, lau tóc cho nam nhân vừa tắm xong, rồi nói tiếp: "Trước khi ngủ thế tử hãy uống chút rượu, có lẽ sẽ thoải mái hơn."

Tiêu Hành vừa nghe rượu này do mẫu thân đưa tới liền đoán được bảy tám phần đây là rượu gì.

Hắn cầm ly rượu, đưa lên mũi ngửi ngửi, biểu cảm trên mặt cứng đờ khiến người khác không đoán được tâm tình của hắn. Thật ra trong lòng Tiêu Hành đang rất hỗn loạn, hắn nghiêng mắt thoáng nhìn tiểu cô nương bên cạnh, hắng giọng hỏi: "Nàng biết đây là rượu gì không?"

A Hạo lắc đầu: "Nô tỳ không biết, nhưng có lẽ là một loại rượu tốt để bồi bổ thân thể."

Rượu tốt.

Khóe miệng Tiêu Hành vênh lên, thầm nghĩ: Đúng là rượu tốt, có điều... nếu trước khi ngủ uống rượu này thì đêm nay hắn không cần ngủ nữa. Hắn nhẹ nhàng đặt rượu xuống, hơi rũ mắt, hàng lông mi dài che mắt ánh mắt, trông vô cùng đẹp để tinh tế, sự yên nhất thời khiến người bên cạnh có cảm giác thân thuộc.

"Thế tử không uống sao?" A Hạo buông khăn trong tay, nhìn rượu trong ly: "Dù sao đây cũng là tâm ý của Quốc Công phu nhân."

Tiêu Hành giương mắt nhìn nàng chăm chăm.

A Hạo khá lo lắng khi bị nhìn như vậy, cảm thấy mình nói hơi nhiều, lập tức yên lặng rũ mắt xuống, sau đó tiếp tục lau tóc cho nam nhân tâm tình khác thường này.

Tiêu Hành nhìn cái ly trên bàn ngẫm nghĩ, vẫn cảm lấy uống một ngụm.

A Hạo bắt giác cong môi.

Nàng hiểu tuy rằng quan hệ của thế tử và Quốc Công phu nhân có chút lạnh nhạt, nhưng nói cho cùng đây cũng là tâm ý của Quốc Công phu nhân. Nàng cầm khăn lau miệng cho thế tử, nói: "Thế tử ngủ sớm đi."

Cổ tay đột nhiên đau nhói, A Hạo liền nhăn mày. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đen kịt, tinh mịch của nam nhân, thấy hắn đang nắm tay mình, bộ dạng không muốn mình đi. Nàng khó hiểu hỏi: "Thế tử?"

Tiêu Hành nói: "Có phải nàng cảm thấy ta... ngay cả muội muội của mình ta cũng không quan tâm, đúng không?"

"Nô tỳ không có..." A Hạo cảm thấy tay mình bị thế tử nắm rất chặt, vội sửa lời: "Nô tỳ chỉ nghĩ sự việc hôm nay hơi kỳ quặc, có lẽ... có lẽ sẽ ảnh hưởng đến việc hôn sự của Lục cô nương và Đường công tử."

Tiêu Hành nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, sau đó mở miệng: "Thế nhưng hôm nay Đường Mộ Lễ ra tay nghĩa hiệp cứu Tiêu Ngọc Tiêm, ngày mai có thể cứu thêm một nữ tử không quen biết, chẳng lẽ mỗi ngày ta đều phải thu dọn cục diện rồi rấm do hắn gây ra sao?"

A Hạo cảm thấy thế tử nói rất có lý.

Sau đó nghĩ lại thì thấy không đúng.

Chẳng lẽ một cô nương rót xuống nước, người đọc sách như Đường công tử lại thấy chết không cứ sao? Hơn nữa... nếu thế tử chứng kiến chuyện này, chẳng lẽ thế tử trơ mắt nhìn cô nương kia... Thân thể A Hạo bất giác run rẩy, cảm thấy mình tưởng tượng quá đáng sợ.

Tiêu Hành tiếp tục: "Còn nữa... chuyện này cũng không cần ta phải giải quyết." Hắn ôm tiểu cô nương bên cạnh vào lòng, để nàng ngồi lên đùi của mình, nhẹ nhàng cạo vào gương mặt nàng: "Mẫu thân ta ở Thanh Lan Cư cả ngày, đoán chừng sẽ rất hốt hoảng."

Lúc này A Hạo mới bừng tỉnh.

Đúng thế, Lục cô nương xảy ra chuyện, người đầu tiên đứng ra che chở là Quốc Công phu nhân, hơn nữa Quốc Công phu nhân là người thủ đoạn, vì vậy không cần thế tử phải lo. A Hạo biết mình đã hiểu lầm thế tử, lập tức chột dạ, nhưng khóe miệng vẫn bất giác cong lên. Suy cho cùng, thế tử vẫn luôn yêu thương Lục cô nương.

A Hạo thấy sắc trời không còn sớm, liền nói: "Thế tử ngủ sớm đi, nô tỳ ra ngoài."

Nàng vừa đứng dậy thì bị nam nhân bá đạo kéo vào ngực, một lần nữa ngồi trên đùi hắn. A Hạo lộ vẻ mặt thẹn thùng, nhưng nàng hiểu rằng buổi tối không thể quấy rối thế tử, nhỏ giọng: "Thế tử..."

Tiêu Hành ừ một tiếng, thấp giọng gọi tên nàng, sau đó đặt bàn tay nhỏ bé của nàng lên ngực mình.

"A Hạo, ta nóng." Hắn nhìn vào mắt của nàng nói.

Nóng, bây giờ mới đầu tháng ba, sao lại nóng?

A Hạo đang muốn nói chuyện, chợt thấy lòng bàn tay của mình đặt trên ngực thế tử rất nóng.

A Hạo giật mình.

Sao nóng thế này?

Đường như thoáng nghĩ tới điều gì, A Hạo vội nghiêng đầu nhìn ly rượu trên bàn, trong lòng vô cùng hồi hộp, thầm nghĩ: Rượu này...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Dura Hấu

Beta: Na

Sáng sớm hôm sau, A Hạo mơ màng tỉnh lại, cảm thấy đầu mình hơi đau.

Lông mi nhẹ nhàng run rẩy, đến khi nhìn thấy người nằm bên cạnh, A Hạo lập tức ngừng thở, sợ tới mức không dám nói gì.

Nam nhân bên cạnh đang đắm chìm trong mộng đẹp, đôi môi mông khê mím, mái tóc đen nhánh xõa tung trên gối, bàn tay to lớn ôm chặt vòng eo nàng khiến thân thể nàng dính sát vào ngực hắn.

Khuôn mặt hai người kề sát nhau.

Đây là lần đầu tiên A Hạo tỉnh dậy bên cạnh một nam nhân, và ôm nhau trong tư thế thân mật như vậy.

A Hạo ngẩn người, một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nóng bừng.

Nàng chợt nhớ lại sự việc tối hôm qua.

Nghĩ đến việc hôm qua nàng âm thầm ảo não, không khỏi nhủ mảy. Rõ ràng nàng biết Quốc Công phu nhân rất hy vọng để thế tử khai trai, năm lần bảy lượt dặn dò nàng. Vì vậy, hôm qua Quốc Công phu nhân ra lệnh Như Ý cô cô đưa rượu tới, rượu kia dùng để làm gì nàng nên hiểu rõ mới đúng.

Thế tử không chịu uống chắc chắn đã hiểu được ý đồ của Quốc Công phu nhân, nhưng nàng lại hồ đồ, vô tư khuyên hắn uống.

... Nàng không biết nên đối mặt với thế tử thế nào.

Nàng đúng là quá hồ đồ!

A Hạo nhìn người bên cạnh, vô thức cong môi, màn lụa trước mắt yên ắng rủ xuống, chiếc giường trở thành một thế giới nhỏ bé vô cùng tĩnh lặng. Nam nhân bên cạnh thở đều đều, không biết muốn ngủ đến bao giờ. Trời chưa sáng hẳn, ánh sáng lờ mờ trong phòng khiến người ta cảm thấy lười biếng, không muốn thức dậy. A Hạo giương mắt, ngẫm nghĩ, rồi cố thoát khỏi cánh tay của nam nhân. Lúc này, thân nhiệt của nam nhân nóng hơn nàng một chút, nhưng buổi sáng hôm nay hơi lạnh, nên khi có người ôm chặt, nàng cảm thấy ấm áp hơn không ít.

Tuy nhiên, nếu thân nhiệt thế tử nóng hơn chút nữa nàng sẽ chịu nổi.

Chạm vào tay của nam nhân, A Hạo cẩn thận kéo tay hắn ra, nhưng bất chợt tay nàng bị nắm chặt lại.

Cổ tay nàng bị nắm, lực đạo không lớn, nhưng đủ để nàng không thể tránh thoát.

Thế tử tỉnh rồi.

A Hạo sững sờ, vội ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với đôi mắt cười như không cười của nam nhân. Nàng luôn biết rằng thế tử có đôi mắt đào vô cùng đẹp, lông mi dày dài, đuôi mắt hơi xếch, trông rất phong lưu đa tình. Lúc trước nàng luôn cảm thấy đôi mắt đẹp này không phù hợp với khí chất lạnh lùng của thế tử. Nhưng lúc này thấy hắn mỉm cười, khóe môi cong lên, đáng vẻ toát ra sự quý phái của con cháu dòng dõi quý tộc.

A Hạo giật mình, cảm thấy có lẽ đây mới là bản chất thật của thế tử.

Rồi nàng vội vã nói: “Nô tỳ phải lui xuống, thế tử có thể buông tay được không?”

Tiêu Hành ôm chặt vòng eo tiểu cô nương trong lòng, không hề có dấu hiệu buông tay. Hắn cúi đầu nhìn đôi mắt nàng, thấy trong mắt nàng không có sự e lệ. Hắn chạm vào bàn tay nhỏ bé của nàng, sau đó tiến đến hôn vào môi nào một cái.

Bây giờ, mặt A Hạo nóng bừng, nàng vội rút tay, nhưng bị thế tử kéo lại.

Nghĩ đến tối hôm qua chính bàn tay mình giúp thế tử làm việc đó, nàng liền xấu hổ không dám nhìn hắn. Nàng đã xem qua các phương pháp “đập lửa” nên hiểu rằng không cần phải cởi xiêm y làm chuyện nam nữ mà có thể sử dụng biện pháp khác. Đêm qua nàng nhất thời hồ đồ phạm sai lầm, để thế tử nắm được nhược điểm nên hắn quần lấy nàng bắt nàng giúp hắn. . .

A Hạo nắm tay thật chặt, cảm thấy... cảm thấy dường như bàn tay vẫn rất nóng.

Tiêu Hành biết nàng đang nghĩ gì, chép chép miệng. A Hạo tranh thủ đưa tay đẩy ngực hắn, thờ dõc: “Thế tử...”

Tiêu Hành bất động, chỉ yên lặng ôm nàng, mở miệng nói: “A Hạo, nắm với ta lát nữa đi.” Mấy năm nay, mỗi khi ngủ hắn đều mơ thấy chuyện kiếp trước. Đôi khi hắn cảm thấy chuyện đó chỉ là giấc mộng mà thôi, nhưng lại luôn luôn nhớ rất rõ về nó.

Tình mộng, hắn vừa mừng vừa sợ, bên cạnh hắn không có nàng.

Hắn đã phạm sai lầm và hồ đồ quá nhiều, chỉ muốn nói lời xin lỗi với nàng. Bây giờ được quay lại, hắn cảm thấy nên đối xử tốt với nàng gấp trăm nghìn lần, nhưng hắn hiểu rõ tình cảm của nàng không còn sâu đậm như kiếp trước.

Nếu đổi lại trước kia mẫu thân sắp xếp nàng là thông phòng, hắn lập tức gật đầu đồng ý. Nàng đi theo hắn, trao thân cho hắn, tóm lại sẽ toàn tâm toàn ý với hắn.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không đành lòng.

Kiếp trước hắn là người coi trọng dục vọng, hắn biết mình không ngừng ham muốn cơ thể nàng. Thời gian gần đây kiềm chế lâu như vậy, hơn nữa đêm qua còn uống rượu Lộc Huyết, đương nhiên hắn không chế không nổi, một chút cũng không nhịn được. Đáng tiếc hắn không thể không bận tâm đến suy nghĩ của nàng như kiếp trước, mặc dù việc hôm qua chưa thành nhưng coi như hắn đã đụng chạm thân xác với nàng. Nàng là cô nương tốt, vì vậy có lẽ cảm tình của nàng dành cho hắn cũng thay đổi chút ít.

Nghĩ như vậy, Tiêu Hành ôm nàng một lát rồi buông tay.

A Hạo như được đại xá, vội lao đảo đứng dậy.

Nàng là nha hoàn bên cạnh thế tử, cho dù có làm chuyện đó với thế tử cũng rất bình thường. Nhưng nàng lại vô cùng chột dạ, cảm thấy dường như mình đang làm chuyện xấu. Nàng ăn mặc chỉnh tề, sau đó khom lưng mang giày vớ, cuối cùng chạy khỏi phòng ngủ mà không xoay đầu lại.

Tiêu Hành nằm trên giường, nhìn hành động của nàng, thích thú cong môi mỉm cười.

A Hạo đi đến gian ngoài, thờ dõc để khôi phục tâm tình. Sau khi rửa mặt chải đầu mới đi vào hầu hạ thế tử mặc y phục.

Lúc này Tiêu Hành đã đứng dậy.

A Hạo vội vàng đi tới, thành thực mặc áo choàng cho hắn, rồi giúp hắn đeo thắt lưng. Nàng đến bên giường, đưa tay cột màn lên, nhìn đệm chăn lộn xộn trên giường, trong đầu “ong” một tiếng, lập tức không biết làm gì. Đêm qua giúp thế tử “giải quyết” bao nhiêu lần nàng đều nhớ rõ, thật sự khắp nơi toàn là “thứ kia”, mặc dù đã dọn dẹp qua loa, nhưng cuối cùng vẫn nên giặt giũ thật sạch mới tốt.

A Hạo lấy tấm đệm sạch sẽ trong ngăn tủ, sau đó cầm tấm đệm cần giặt mang ra ngoài.

Tiêu Hành vui vẻ nhìn nàng dọn dẹp, chờ đến khi nàng quay đầu hắn liền nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này đã đỏ ửng, trông xinh đẹp không thể tả. Mặt Tiêu Hành không đổi sắc, không biết da mặt hắn dày đến cỡ nào. Hắn nghe tiểu cô nương cúi đầu nói: “Nô tỳ mang đệm ra ngoài.”

Nàng là nha hoàn hầu hạ bên cạnh thế tử, không cần phải làm những việc nặng như giặt giũ, Ký Đường Hiên có nha hoàn xử lý việc này.

Tiêu Hành “Ừ” một tiếng, vì tương lai tốt đẹp, bây giờ không nên đùa giỡn với nàng nữa.

A Hạo ôm tấm đệm giường ra ngoài, cảm thấy thứ trên tay giống như củ khoai nóng bỏng tay.

Nàng thật muốn ném tấm đệm này đi, nhưng làm như vậy là nàng đang tự chột dạ rồi. Lúc nha hoàn giặt giũ đến mang đệm đi cũng không nói gì.

A Hạo lập tức thờ phào nhẹ nhõm, rồi vào phòng hầu hạ thế tử.

Cầm Sát từ trong phòng đi ra, đến cạnh giếng múc nước, đứng lúc trông thấy nha hoàn ở Ký Đường Hiên đang giặt giũ chăn đệm. Gò má Cầm Sát trắng tinh thuần khiết, khuôn mặt khá thanh lệ đoan trang. Từ khi Uyển Thuốc bị đuổi đến giờ, nàng chỉ sống thành thật ở Ký Đường Hiên, hàng ngày không có việc gì làm, không như cuộc sống phong phú của những nha hoàn này.

Nàng định đi qua đó liền nghe thấy mấy nha hoàn kia đang thấp giọng nghị luận.

Một nha hoàn khuôn mặt tròn tròn, thân hình đầy đặn nói: “Các người xem, A Hạo cô nương đúng là có phúc, bộ dạng như tiên nữ thế kia khó trách thế tử yêu thích nàng như vậy. Chỉ trách thân phận quá thấp, nếu là tiểu thư của gia đình giàu không chừng lúc này đây người đến đập cửa cầu thân.”

Hai người còn lại không ngớt lời phụ họa.

Một người khác nói: “Còn không phải sao? Chúng ta ở Ký Đường Hiền lâu như vậy mà vẫn chưa gặp thế tử. A Hạo cô nương lại được ở bên cạnh thế tử, hâm mộ chết đi được. Hơn nữa... các người không biết đó thôi, ánh mắt của thế tử nhìn A Hạo cô nương rất khác, quả thực dịu dàng đến chảy nước.” Giọng điệu tràn đầy sự hâm mộ.

Cầm Sát nghe vậy liền giật mình, trong lòng càng thêm hụt hẫng. Nàng vội vàng định xoay người đi chợt nghe một người thấp giọng: “Các người nhìn đi, tầm đệm này đã thành như vậy, không biết tới qua thế tử dùng mảnh thế nào. Trông thì lịch sự nho nhã nhưng A Hạo cô nương xinh đẹp yêu kiều như vậy, e là cảm lòng không được... cả đêm sống hồng, đến thần tiên cũng phải hồn bay phách lạc.”

Càng nói càng lộ liễu, mấy nha hoàn giật gấu cũng có chút xấu, phát ra tiếng cười ái muội.

Cầm Sát nắm tay áo thật chặt, lập tức trở về phòng mình, sau đó “ầm” một tiếng đóng cửa lại.

Mới sáng sớm Như Ý đã tới Thanh Lan Cư.

Lan thị nghe Như ý nói, trên mặt lộ ra ý cười. Thầm nghĩ: Một nam tử khí huyết tràn trề làm sao chống lại được sự khiêu khích như vậy. Tiểu cô nương bên cạnh nũng nịu, cộng thêm ly rượu Lộc Huyết, đương nhiên chuyện nam nữ cũng nước chảy thành sông thôi.

Như ý nói: “Nô tỳ thấy thế tử cực kỳ vừa ý A Hạo.”

Lan thị gật đầu. Điều này bà biết, nếu không phải nhi tử vừa ý thì bà đâu đưa người qua. Cũng may tiểu nha hoàn nàng không làm bà thất vọng, nàng đã vất vả rồi, nhưng sau này sẽ không thiếu chỗ tốt cho nàng. Lan thị hiểu rõ gia cảnh của A Hạo, thứ cần nhất của cô nương trong gia đình nghèo khổ không phải bạc sao? Sắp tới ban thưởng này thật nhiều là được.

Lan thị rất vui mừng khi nhi tử khai trai, nhưng cũng biết chuyện này cần tiết chế, không thể để sự kích thích của rượu làm hư tổn máu huyết. Lan thị nhìn Như Ý, dặn dò: “Nha đầu kia thành thật, an phận, nhưng mà chuyện này không thể quá chiều ý thế tử, người nên dặn dò một chút. Hơn nữa, tuổi nàng còn nhỏ, hàng này phải chú ý chuyện ăn uống, bồi dưỡng cơ thể thật tốt mới có thể hầu hạ thế tử.”

Tâm tình Lan thị có vẻ không tệ, Như Ý gật đầu tuân lệnh: “Nô tỳ hiểu.”

“Ừm.” Lan thị chợt nhớ điều gì đó, khựng lại rồi nói với Như Ý: “Chén thuốc kia cũng nên chuẩn bị đi.”

Chén thuốc? Như Ý giật mình, rồi đột nhiên mở to hai mắt như đã hiểu.

Lúc trước thế tử không gần nữ sắc, mấy năm nay lại ra ngoài, thế tử không có thông phòng giống những công tử khác trong nhà, vì vậy không cần chuẩn bị canh tránh thai. Nếu chuyện này xảy ra sai sót làm sao Như Ý đảm đương nổi. Bà hiểu rõ tính tình của Lan thị, vì vậy sợ tới mức lưng toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, Lan thị nhũn mày nói: “Ta thấy mọi người ngại nhàn rồi đã quen, loại chuyện này không thể xảy ra sai lầm. Thế tử chưa lấy vợ, mặc dù ta rất sốt ruột muốn ấm tôn tử, nhưng một gia đình quy củ như phủ Tĩnh Quốc công sao có thể để nha hoàn thông phòng sinh con nổi dối?”

“Do nô tỳ sơ sót, nô tỳ lập tức chuẩn bị.” Như Ý nom nớp lo sợ nói.

Lan thị đưa tay day day thái dương, có vẻ bức bối: “Được rồi, bỏ qua cho người lần này, nếu còn lần sau người không cần làm chức chương sự cô cô của người nữa đâu.”

Như Ý thở dài một hơi, vội gật đầu: “Nô tỳ tuyệt đối không để xảy ra sự cố, phu nhân yên tâm.”

“Ừm.” Lan thị đứng lên, sau khi dặn dò Như Ý liền đi đến Bán Cẩm Đường thỉnh an lão thái thái.

Giải quyết xong một số việc bận tâm, tâm tình Lan thị tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay Lan thị mặc chiếc áo hoa dệt gấm, trên búi tóc cài cây trâm ngọc, làm toát lên vẻ đoan trang, quý phái trên người bà. Lan thị đi dọc theo hành lang dài rồi bước vào sân Bán Cẩm Đường, khi vén rèm nhìn vào phòng thì phát hiện Lục thị đang ở đó.

Lục thị mặc y phục màu mặt ong ngọt ngào, trên búi tóc đen nhánh có cài cây trâm hoa lan, trên mặt đánh một lớp phấn mỏng, cả người như đóa hoa sen nở rộ.

Bà thấy Lan thị thì vội đứng dậy quy củ hành lễ.

Lan thị không thèm liếc nhìn, chỉ hướng về lão thái thái hành lễ.

Lão thái thái thấy vậy, trong lòng sinh ra vài phần không vui nhưng nét mặt vẫn điềm đạm. Dù sao ngoại trừ tính tình kiêu ngạo, làm việc hơi độc tài chút thì Lan thị này cũng không làm sai chuyện gì. Trước khi nhi tử tranh cãi với Lan thị vẫn độc sủng Lục thị, Lan thị cũng không so đo, vô cùng rộng lượng. Lão thái thái vội bảo Lan thị ngồi xuống, cũng kêu Lục thị đến ngồi, ra lệnh nha hoàn dâng trà.

Lục thị cảm thấy dường như hôm nay lão thái thái hơi khách sáo với Lan thị, lập tức hiểu ra lão thái thái có chuyện cần nói với bà. Lan thị không biến sắc, chậm rãi cầm chung trà màu xanh thẫm nhấp một ngụm, cử chỉ hờ hững, giờ tay nhắc chân đều toát lên phong thái của phu nhân danh môn.

Lão thái thái ra vẻ tùy ý: “Chuyện của Ngũ nha đầu hôm qua, con có biết không?”

Lan thị nghe xong, đặt chung trà trong tay xuống, nhìn về phía lão thái thái, cười nói: “Chuyện này Đê Nhi đã nói với con rồi, cũng may Tiêm Nhi không sao, chỉ là... coi như con cho phép "hiền tể" làm việc thiện.”

Lão thái thái biết Lan thị là người thẳng thắn, trước mặt cổ tình nhấn mạnh hai chữ “Hiền tể” này hiển nhiên là có mục đích.

Trước nay bà vẫn thích ngũ nha đầu, tính tình của nha đầu này với Lục thị mẫu thân của nàng ta có vài phần giống nhau, ngoan ngoãn hiếu thuận. Lúc trước bà cảm thấy mình có vài phần bạc đãi Lục thị, vốn dĩ đã định Lục thị là con dâu danh chính ngôn thuận, ngũ nha đầu đương nhiên cũng sẽ trở thành đích nữ, nhưng hiện tại... lại là con thứ

Bất quá, con thứ cũng không sao. Có bà và nhi tử, những ngày sau này của ngũ nha đầu ắt hẳn sẽ tìm được một gia đình tốt, nếu không có sự việc ngày hôm qua, làm sao bà có thể để cháu gái bảo bối nhà mình làm thiếp cho người ta được?

Lão thái thái nghĩ, rồi nói với Lan thị: “Người cũng biết, ngũ nha đầu sắp đến tuổi bàn đến việc chung thân đại sự, hôm qua Đường Mộ Lễ cứu nó tuy là việc thiện nhưng cũng vì vậy mà thanh danh của ngũ nha đầu bị hao tổn, việc hôn nhân ắt sẽ bị ảnh hưởng. Ta có ý này, Đường Mộ Lễ là người tuân tể lịch sử, cùng Phủ Quốc Công chúng ta có quan hệ vô cùng tốt. Nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, ta cũng rất thích. Nếu có thể cùng Lục nha đầu gả vào Đường phủ, uy khuất một chút làm thiếp, về sau tỷ muội hai đứa có thể chăm sóc lẫn nhau...”

Uỷ khuất một chút?

Khoé môi Lan thị nhú lại, cảm thấy có chút buồn cười, nghĩ thầm rốt cuộc là ai phải chịu uỷ khuất thì chưa nói trước được. Bà nhìn thoáng qua Lục thị an tĩnh không lên tiếng, lúc này mới nói với lão thái thái:

“Đây là ý của Ngài, cũng là ý của Quốc Công gia ạ?”

Lão thái thái sao không hiểu thâm ý qua lời nói của Lục thị nhưng chuyện đã đến nước này, dù sao vẫn phải nói một tiếng. Lão thái thái liền nói:

“Đây là ý của ta, những cũng là ý của Quốc Công gia.”

Lan thị thầm nghĩ: ý này rốt cuộc là của ai, sao bà có thể không biết, Chi là Tiêu Yến Thái ngày thường đối với nữ nhi tuy không quan tâm, hiện giờ lại còn giúp thứ nữ đoạt phu quân của nữ nhi mình. Trong lòng Lan thị thất vọng tột cùng, nếu nói cho nữ nhi biết phụ thân nàng không hề để ý đến hôn sự của mình chắc hẳn nàng sẽ thương tâm lắm.

Lan thị suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

“Việc hôn nhân của công tử Đường gia và Đê nhi đã được hai nhà định đoạt từ nhỏ, hơn nữa hai đứa bé này còn là thanh mai trúc mã vốn đã là một nhân duyên tốt. Sự việc ngày hôm qua khi Đường Mộ Lễ cứu ngũ cô nương, vốn là lẽ thường tình, chắc hẳn cũng không ngờ đến sự tình biến chuyển như vậy. Con dâu biết Tô mẫu yêu thương ngũ cô nương, muốn cho nàng làm thiếp, ngày sau có thể cùng Đê nhi sớm tối hầu hạ, chỉ sợ chuyện này sẽ làm uỷ khuất nàng. Lại nói, đê nhi cũng không chịu nổi...”

Lan thị nói, lại đánh giá sắc mặt của Lục thị một chút, nhìn bộ dạng mảnh mai của nàng ta, nhân nhợt liếc nhìn, đứng dậy nói:

“Cho nên chuyện này, con dâu cảm thấy không ổn.”

Lão thái thái giật mình, trong lòng có chút tức giận, nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy Lan thị nói cũng có lý.

Tiểu tử Đường gia đối với Lục nha đầu thế nào, bà biết rất rõ. Dù cho ngũ nha đầu có trở thành thiếp, sợ rằng chưa chắc đã được sủng ái. Lại nói, để cho ngũ nha đầu hành lễ với lục nha đầu chưa chắc nàng ta đã muốn.

Nghe Lan thị nói vậy, lão thái thái liếc nhìn Lục thị một cái.

Bà hiểu tính Lục thị, chuyện này đê nhi tử đáp ứng hơn phân nửa là được nàng ta khuyên nhủ, hoặc nói... ắt hẳn ngũ nha đầu cũng ngầm nguyện ý. Lão thái thái nghĩ đến việc hai đứa cháu gái cùng thích một người, nàng liền cảm thấy khó nghĩ. Tuy rằng bà không quá thích Lục nha đầu, nhưng nói thế nào thì bà cũng là tổ mẫu, đương nhiên cũng muốn vị cháu gái này có thể sống tốt. Hai đứa bé vốn chưa thành thân, nay lại có thêm một người xem vào, đối lại là ai trong lòng cũng sẽ không cảm thấy thoải mái. Hơn nữa, nếu Lục nha đầu và mẫu thân nàng có tính cách giống nhau, như vậy ở Đường phủ, ai có thể bảo vệ cho ngũ nha đầu đây?

Lão thái thái nói:

“Lời này của Lan thị ta cũng cảm thấy có vài phần đạo lý.”

Lan thị vội tiếp lời:

“Tổ mẫu ngài đừng để sự yêu thương của mình làm rối loạn hết thảy.”

Lão thái thái thăm thở dài, cảm thấy chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn mới được, nói:

“Ta có chút mệt, ngươi trở về đi.”

Sau đó quay sang nói với Lục thị:

“A Dung đỡ ta đi vào.”

“Được ạ.” Lục thị vội đứng dậy, đỡ lão thái thái vào buồng trong.

Lan thị thấy hai người đi vào, trên mặt cũng không hề có biểu tình gì, mà Phương Châu đứng bên cạnh nhin không được, nhỏ giọng nói:

“Lão thái thái quá bên vực người của mình rồi ạ.” Bên vực ai, tất nhiên không cần nói cũng biết. Đường tổ mẫu, sao có thể đi thiên vị một cháu gái mà làm uy khuất một cháu gái khác như vậy.

Khoé miệng Lan thị nhếch lên, nói:

“Bất quá đều là bị rút canh thôi.”

Mà giờ này, Như Ý đang chuẩn bị canh tránh thai mang đến phòng của A Hạo. Nàng đã đến hai lần đều không thấy bóng dáng của A Hạo, đến lần thứ ba mới thấy nàng ta đang ngồi bên cửa sổ.

A Hạo thấy Như Ý đi tới, lập tức đứng dậy hành lễ, lại nhin không được nhớ tới ly rượu lộc huyết ngày hôm qua. A Hạo có chút xấu hổ, nhìn chén thuốc Như Ý bưng tới, kinh ngạc nói:

“Như Ý cô đây là..”

Như Ý biết không ai muốn uống canh tránh thai, nhưng nếu đã là một thông phòng thì đều phải làm theo quy định, huống chi hôm nay Quốc công phu nhân cũng đã lên tiếng nhắc nhở. Như Ý cũng thấy lo lắng thay cho A Hạo, hơn nữa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, tức khắc có vài phần thương cảm, an ủi nói:

“Hôm qua ngươi hầu hạ thế tử, theo lý nên uống sớm mới phải. Nhưng mà ngươi xem, ta lại lơ đãng mà quên mất. Thôi ngươi mau uống đi.”

A Hạo ngơ ngẩn, lúc này mới hiểu ra đây là chén thuốc gì.

Nhưng mà... vốn dĩ nàng và thế tử căn bản chưa xảy ra chuyện gì, nàng làm sao có thể hoài thai được đây. A Hạo vội mở miệng giải thích, lại đột nhiên nghĩ tới, hướng về phía Như Ý nói:

“Như Ý cô nương, đây.. đây là ý của phu nhân à?”

Như Ý cho rằng trong lòng A Hạo đang uy khuất không muốn uống canh tránh thai, điểm này nàng có thể hiểu được, rốt cuộc nàng ta vẫn còn nhỏ, loại chuyện này tính ra vẫn là lần đầu. Mà thế tử là người như thế nào? Giống như một nhân vật thần tiên vậy, A Hạo sao có thể không muốn sinh con cho thế tử được đây.

Chỉ là việc sinh con này, cần phải để ý đến quy củ cùng với tư cách.

Hiển nhiên lúc này nàng ta vẫn không tú tư cách.

Như Ý nói:

“Là ý của Phu nhân, lại cũng là quy định của phủ.”

Nàng đặt tay mình lên tay A Hạo, vuốt có chút lạnh, tiếp tục an ủi:

“Trước mắt thế tử tuy sủng ái ngươi, nhưng ngày sau khi thế tử phu nhân vào phủ, thế tử nhất định cũng sẽ không bạc đãi ngươi, làm di nương vẫn là có thể. Đến lúc đó sinh bé trai, hay gái cũng coi như là có danh phận, thế tử phu nhân cũng sẽ không nói được gì. A Hạo ngươi tuổi còn nhỏ, hôm nay Quốc công phu nhân cố ý dặn dò ta vào bếp làm cho ngươi thức ăn để tắm bổ, ngươi phải biết chăm sóc bản thân thật tốt, sau này còn phải sinh con cho thế tử nữa.”

Thật sự là ý của Quốc công phu nhân.

A Hạo ngơ ngác nhìn chén canh nóng, nước thuốc màu nâu thẫm, nhìn thôi cũng đã cảm nhận được vị đắng ngắt. A Hạo nghĩ, nếu Quốc Công phu nhân

cho rằng thế tử đã khai trai, về sau chắc cũng sẽ không thúc giục nàng. Tuy nàng không muốn uống canh tránh thai, nhưng cảm thấy có thể tránh được một đại nạn thì ý này cũng không tồi.

A Hạo bụng chén thuốc lên, nhìn nước thuốc trong chén, mùi thuốc nhàn nhạt thoang thoang, nàng theo bản năng nhăn mày

Có chút nóng, nàng thổi mấy cái.

Nếu đã là nha hoàn thông phòng, ở trên giường có thể nào đi nữa, khi xuống giường liền phải uống một chén canh tránh thai. A Hạo rũ mắt, trong lòng sinh ra vài phần cảm giác bi ai.

Nàng không do dự nhiều, ngửa đầu lên định uống.

Lúc này cửa mở lại. Tiêu Hành tiến vào tìm người, lại thấy một màn này, tức khắc nhớ tới những hình ảnh trước kia, làm hấn sợ tới mức mặt mày trắng bệch, tiến lên phát tay đem chén sứ trong tay A Hạo đánh rớt.

“Bang” một tiếng, nước thuốc liền văng khắp nơi.

A Hạo không biết nói gì, liền ho một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng.

Như Ý thấy không ổn, lập tức uốn gối hành lễ.

Tiêu Hành nhìn chén sứ bị đánh rớt ở trên sàn, nước thuốc màu nâu vương vãi khắp mặt đất, vô cùng hỗn loạn. Hai tròng mắt hấn sâu thẳm, giống như si ngốc ánh mắt chậm rãi dừng trên mặt A Hạo, thấy khoé miệng nàng còn dính chút nước thuốc, lập tức nắm lấy tay nàng, nói:

“Ai bắt nàng uống!”

“Thế ... thế tử!” A Hạo bị dọa đến phát ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Dưỡng Thành Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.